„O poveste romantică şi plină de *glamnur.“ The Daily Telegraph*

„Grace se încruntă. Nu avea nici măcar certitudinea că o să i se permită să călătorească în afara ţării. Fusese şocată să afle că era necesară permisiunea soţului pentru ca autorităţile australiene să poată emite un paşaport pentru o femeie căsătorită. Reglementarea era, în mod vădit, învechită, dar ea, una, nu avea ce să facă. Jack nu i-ar fi dat acordul nici în ruptul capului, se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai tentată să accepte invitaţia domnului Dior. Ani de-a rândul încercase să trăiască viaţa pe care ceilalţi şi-o doreau pentru ea, până când începuse să se simtă de parcă se transforma într-una dintre surorile urâte din *Cenuşăreasa* – doar că, în loc să încerce să se încalţe cu un pantof nepotrivit, ea se chinuise să devină o altă persoană. Scrisoarea de la Christian Dior îi dăduse, din nou, speranţe şi încredere în visurile ei de călătorie şi de aventură. Acum tânjea să trăiască în acea lume fermecătoare, care i s-ar fi potrivit la fel de bine precum pantoful de cleştar Cenuşăresei.”

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

e ALEXANDRA JOEL

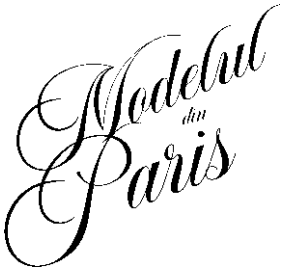

Traducere din limba engleză
de LIDIA DOBREA
NEMIRA

Ilustrația copertei: Femeie alergând spre Turnul Eiffel © Ayal Ardon / Trevillion Images

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Andreea IANCU

Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU

Lector: Roxana POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României JOEL, ALEXANDRA
Modelul din Paris / Alexandra Joel; trad, din lb. engleză: Lidia Dobrea. – București: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1228-0 I. Dobrea, Lidia (trad.) 821.111

Alexandra Joel
THE PARIS MODEL
Copyright © Alexandra Joel, 2020
©Nemira, 2021
Tiparul executat de tipografia PAPERPRINT INVEST, Brăila.
Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări și închirierea acestei cărți fără acordul scris al editorului sunt strict interzise și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1228-

0Pentru Blair

„On ne naît pas femme: on le devient."[1] Simone de Beauvoir, *Aldoilea sex*

PROLOG

Sydney, 1 decembrie 1922

Dacă ar fi întrebat-o cineva cine este, femeia nu ar fi putut să răspundă. Nu ar fi ştiut să spună nici dacă e noapte sau zi. Ea exista într-o altă lume, una în care identitatea dispăruse şi în care timpul mai era indicat doar de fluxul şi refluxul unor valuri interioare implacabile.

întrezări chipuri încremenite, care însă nu însemnau nimic pentru ea. Era stăpânită de o altă forţă. Mintea şi însăşi fiinţa ei erau concentrate asupra unui singur scop. Indiferent de oră sau de durerea intensă, avea să continue până când copilul ei urma să se nască sănătos, teafăr, în siguranţă.

1 „Nu te naşti, ci devii femeie", apud Simon de Beauvoir, *Al doilea sex*, traducere din limba franceză de Diana Bolcu şi Delia Verdeş, Editura Univers, Bucureşti, 1998, voi. II, p. 8 (n. red.).

În sfârşit, corpul său renunţă la ceea ce purtase. Abia atunci resimţi o eliberare dulce. Fericirea era ca un drog şi se simţea intoxicată de plăcere şi de linişte.

— E fată, zise o voce. Ce mică şi drăguţă e!

Apoi, altcineva spuse pe un ton imperios:

— Dumnezeule, veniţi repede! Am nevoie de ajutor!

Femeia îşi ridică atunci capul. I se păru că în jurul ei cădeau fulgi moi de zăpadă şi puf, fiindcă totul era alb: pereţii, uniformele asistentelor, halatul doctorului, prosoapele, aşternuturile de pe pat. Dar, când se uită 9
în jurul său, îşi schimbă impresia. Lumea ei decolorată se transformă într-un apus spălăcit, brăzdat de roşu.

Atunci îşi auzi bebeluşul plângând. O singură dată, dar

era suficient, închise ochii şi şopti: — Să fie totul bine! Era cea mai arzătoare dorinţă a ei

. CARTEA ÎNTÂI *LA DÉBUTANTE*[1]

CAPITOLUL 1

Paris, decembrie 1948

Grace Woods ieşi din metrou aproape dansând, cu pas energic. În minte i se învârtejeau imaginile unui viitor promiţător.

— Oh! exclamă ea, căci i se tăiase respiraţia.

Era în Paris doar de trei zile, aşa că aerul rece îi produse

1 „Debutanta", în lb. franceză, în original; termen folosit pentru a desemna o tânără din înalta societate care a ajuns la maturitate şi care este prezentată in această calitate în cadrul unui eveniment monden (n. red.).

un şoc – în Australia, Grace nu îl simţise niciodată aşa, tăios ca un cuţit.

Acasă… căldură şi lumină pură, strălucitoare; cer nemărginit, de un albastru intens; mirosul puternic şi dulce al eucaliptului; sunetele stridente ale papagalilor cacadu de culoarea laptelui, ale papagalilor rosella, în nuanţe vibrante, şi ale papagalilor lorikeet, plini de culoare precum un curcubeu. Aici, pe iernaticul bulevard Montaigne, tot ce privea – casele fermecătoare ale oraşului, copacii desfrunziţi, buticurile şi cafenelele – era învăluit într-o strălucire sidefată, pe cât de captivantă, pe atât de stranie.

încă şi mai puţin familiară pentru Grace era propria imagine, pe care o privea în geamul unei vitrine. în timp ce se mişca înainte şi înapoi, aceasta se estompa sau devenea mai clară, unduindu-se. Era mulţumită că buclele negre îi rămăseseră bine strânse în cocul îngrijit, că rujul purpuriu îi era intact şi ochii de smarald, limpezi, dar tot o năpădi un mic val de îngrijorare. Rochia bleumarin, cu gulerul lung,

ascuţit, şi cu talia ajustată, 13
era produsul muncii unei
croitorese din Sydney. Avea oare
să ia notă de trecere după ce va
fi supusă examinării minuţioase
a unui cunoscător?

Apropiindu-se, Grace îşi
cercetă din nou înfăţişarea. Da,
era sigură. Rochia semăna
suficient de mult cu originalul
creat la Paris, încât, şi datorită
unei pălării noi, negre – pe care
o împodobise cu o pană azurie,
dintr-un capriciu –, urma, cu
siguranţă, să fie considerată
chic. Dădu din cap fericită către
reflexia ei şi îşi continuă drumul.

Mergând cu paşi mari pe
trotuar, Grace trecu pe lângă un
restaurant care avea lângă
intrare o tejghea pe care se aflau
stridii Belon suculente, aşezate
pe un pat de gheaţă, apoi pe
lângă o florărie cu buchete de
anemone rozalii în vitrină şi pe
lângă o mică galerie de artă,
unde erau expuse pasteluri
delicate înfăţişând balerine.
Apoi, dintr-odată, îi apăru în faţa
ochilor o plăcuţă discretă de pe
o faţadă de piatră de un gri-pal.
în sfârşit, ajunsese la renumita ei
destinaţie.

Grace tânjea să afle ce
minuni urma să găsească
înăuntru. Se uită în sus, clipind
în lumina dimineţii, dar văzu

doar bustul sculptat al unei zeiţe antice plasat deasupra intrării, rânduri de ferestre înalte, cu menouri şi un şir de balcoane împrejmuite de ghirlande de frunze delicate, din fler forjat negru. Pe bulevardul Montaigne, la numărul 30, se înălţa un edificiu care părea întruchiparea discreţiei: nu dădea la iveală niciun secret.

Nedorind să mai aştepte niciun moment, Grace se îndreptă repede către bărbatul distins, în redingotă, care stătea în faţa uşii. Era un om de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu părul grizonant, cu nasul acvilin, având atitudinea demnă a unui curtean.

— *Bonjour!* strigă ea vesel. *Je suis le nouveau mannequin ¿'Australie.*[1]

— *Oui?*[1]

Răspunsul scurt fu însoţit de ridicarea unei sprâncene, în semn de mirare. Fără să se lase intimidată de aroganţa bărbatului, Grace îşi deschise repede geanta de piele întoarsă şi scoase o carte de vizită.

— Am o întâlnire cu *madame*[1] Raymonde Zernacker.

---

1 „Doamna", în Ib. francezã, în original (n. red.).

Mă puteţi conduce până la ea, vă rog?

— Desigur, *mademoiselle*[1]. Urmaţi-mă!

Grace fu condusă înăuntru, pe sub arcada prevăzută cu marchiză, către o încăpere spaţioasă. Apoi se opri.

— E vreo problemă? întrebă portarul uşor încruntat.

— Deloc. Doar că... Oh, *monsieur*[2], e grandios!

Grace privi cu ochii mari de admiraţie candelabrele de cristal care atârnau deasupra ei; săgeţile lor de lumină sclipitoare se reflectau în oglinzi aurite şi în geamurile mici, pătrate, ale uşilor franţuzeşti. Se uită în jur la palmierii kentia cu frunziş bogat, care creşteau în vase mari de bronz, la perdelele cu falduri lucioase, argintii, şi la câteva scaune în stil Ludovic al XVI-lea, lăcuite cu alb şi cu spătarul în formă de medalion, care aveau nişte proporţii atât de rafinate, încât Grace trase concluzia că fuseseră proiectate pentru a fi folosite doar de acele

---

1 „Da?", în lb. franceză, în original (n. red.).

2„Domnule", în lb. franceză, în original (n. red.).

femei care nu puteau fi descrise decât drept *soignées*[1].

Cele mai atrăgătoare însă erau aranjamentele spectaculoase de flori: trandafiri albi, zambile şi lăcrămioare se revărsau din abundenţă din vazele de cristal aşezate într-o manieră artistică pe mesele cu blaturi de marmură. Mireasma ameţitoare a florilor o însoţi pe Grace multă vreme după ce părăsi fermecătoarea încăpere.

Se ţinu aproape de *concierge'*. Acesta mergea cu paşi măsuraţi, în timp ce urca nişte scări în spirală, deplasându-

1„îngrijite, elegante, distinse", în lb. franceză, în original (n. red.).

se apoi
printr-un
coridor
îngust.
Când ajunse
la o uşă
vopsită
discret în
gri, bătu
energic în
aceasta cu
mâna lui
înmănuşată
în alb, îşi
înclină
capul către
Grace şi
dispăru

— *.Entrez.*"

Vocea fermă era a unei femei care, după cum se părea, se obişnuise să ocupe doar funcţii de conducere. Lui Grace îi stătu inima în loc. Pentru prima dată, încrederea ei în sine era pe cale să dispară. Se simţea ridicol, ca o impostoare incredibil de naivă cu... – oare cum se exprimase nefericitul ei soţ? — „capul plin de absurdităţi".

Încercând să scape de sentimentul de neliniște, îşi porunci să fie raţională. Avea prea multe de pierdut acum, ca să îşi permită să cadă pradă îndoielii. Aşa că îşi îndreptă spatele, deschise uşa şi păşi înăuntru.

Femeia care o întâmpină era îmbrăcată impecabil, într-o fustă cloş neagră, până la gambă, şi un sacou bordo, şi veni iute către tânără, întinzându-i o mână perfect îngrijită.

— Eşti *mademoiselle* Grace Dubois, nu-i aşa? Continuă fără să aştepte un răspuns: Toată lumea din *maison*[1] îmi spune *madame* Raymonde. Te invit să faci la fel!

Apoi îi spuse lui Grace să rămână pe loc, în timp ce ea îi dădu târcoale. Tânăra deveni extrem de conştientă de faptul că enigmaticii ochi albaştri ai femeii îi scrutau silueta, părul, croiala rochiei (a cărei proveniență modestă era imposibil de ascuns, îşi dădu Grace seama abia în acel moment), pălăria cu pană (chiar fusese o decizie bună, până la urmă?), pantofii, mănuşile – de fapt, fiecare detaliu al înfăţişării sale. în cele din urmă, *madame* Raymonde vorbi:

— Da, eşti înaltă şi slabă! Ţinuta ta e exemplară, iar faţa, fără îndoială,

Se îndepărtă şi o privi pe Grace dintr-un alt unghi.

— Evident, atributele acestea sunt esenţiale, dar, dacă nu ai fi avut o calitate aparte, nu ţi-am fi oferit invitaţia. Nu, tu ai o vitalitate specială, care te face diferită de franţuzoaicele noastre. Mă întreb dacă ai suficient...

1„Intraţi!", în Ib. franceză, în original (n. red.). „casă de modă" (n. red.).

— Elan? întrebă Grace, râzând scurt. Rafinament? Eleganţă? Nu vă pot învinui că vă întrebaţi dacă o australiancă de la ţară are ceea ce trebuie pentru a deveni manechin la Paris, zise ea. Probabil, vă imaginaţi cum arăt pe o păşune, mânând oile sau călărind un cal sălbatic. Dar vă promit, *madame*, veţi vedea că mă simt la fel de comod – şi că mă descurc la fel de bine – şi când port o rochie de bal.

Cu un semn din mână, femeia mai în vârstă indică faptul că auzise destul.

— *Mademoiselle*, aici vorbim despre o poziţie provocatoare şi dificilă. Trebuie să prezinţi cele mai râvnite haine din lume celor mai bogaţi, fermecători şi pretenţioşi locuitori ai ei. Sunt puţine tinere, oricât de frumoase şi de sigure pe ele ar fi, care să nu fie descurajate în faţa unei astfel de sarcini.

Grace se întrebă dacă încrederea ei în sine păruse excesivă.

— în orice caz, zâmbi pentru prima oară *madame* Raymonde, acum am ocazia să te văd şi sunt gata să las la o parte aceste rezerve.

O sărută uşor pe Grace pe ambii obraji.

— Bine ai venit la Casa Christian Dior! spuse.

CAPITOLUL 2

Brookfield, statul New South Wales, Australia, august 1934

Apusul era momentul preferat din zi al lui Grace. în timp ce galopa pe Illyria, poneiul ei castaniu, peste păşunile întinse de pe vasta proprietate din Australia a părinţilor ei, cerul părea pictat cu o pensulă uriaşă, în auriu şi roşu, de către un înger. Faptul că tatăl ei, cu pălăria lui mare, de fetru, aşezată bine pe cap şi cu puşca-i strălucitoare prinsă la spate, călărea alături de ea pe armăsarul lui negru făcea experienţa şi mai plăcută.

— Povesteşte-mi despre străbunicul George! îi strigă ea, domolindu-şi poneiul.

— Cum? Din nou? o întrebă tatăl, potrivindu-şi mersul calului său puternic după cel al Illyriei.

— Te rog!

Entuziasmată, ascultă cum Alfred Woods relata cunoscuta poveste a îndrăzneţului său predecesor. Pentru că era unul dintre fiii mai mici, fusese nevoit să părăsească terenul prosper din Dorset al tatălui său, să se îmbarce din Anglia pe un vapor şi să traverseze mările pentru a-şi căuta norocul în Australia.

— într-o bună zi, o să plec şi eu departe, departe, într-o aventură, la fel ca bunicul! declară Grace.Poate că da, zâmbi Alfred. Dar cred că lui George îi era tare dor de casă – de asta şi-a numit ferma Brookfield. Doar pe aici nu prea avem râuri sau câmpii, nu-i aşa?

— Nu, dar avem bălţoace, un pârâu şi grămezi întregi de grâu! chicoti

Îşi ridică ochii şi îşi aţinti privirea asupra lanului mare şi galben care se întindea până la linia orizontului, peste care cerul albastru strălucitor părea să apese nemilostiv.

— Şi nu uita de oi! adăugă Alfred.

Spre vest, unde terenul era mai vălurat şi eucalipţi înalţi erau presăraţi pâlcuri-pâlcuri printre ţarcuri, păşteau mii de astfel de animale cu lână bogată.

— Apropo, ar trebui să mă opresc la următoarea baltă! Argatul a zis că-i o oaie acolo de care trebuie s-avem grijă.

-— Hai să ne-ntrecem! spuse Grace cu un zâmbet larg.

Atinse cu călcâiele greabănul Illyriei, iar poneiul porni la galop. Grace nu îşi putea imagina nimic mai palpitant decât să galopeze pe păşunile din Brookfield, în timp ce vântul îi mângâia obrajii şi tropotele îi răsunau

— Am câştigat! strigă triumfătoare când ajunseră la marginea bălţii.

Descălecă, lăsându-se să alunece din şa, şi îşi legă poneiul de un eu-
calipt singuratic.

— Aşa-i! spuse îngăduitor tatăl. Acum, rămâi puţin aici, cât mă duc să văd ce s-a-ntâmplat cu oaia! Urmează să fete în curând şi, după cum arată, s-ar putea să fie gemeni.

Grace se întinse pe spate, ascultă cântecul îndepărtat al păsărilor şi inspiră mireasma delicioasă a ierbii proaspete, care crescuse deasă şi bogată datorită ploilor recente. Se uită la cer şi îşi imagină că fâşiile de nori tran-

dafirii arătau ca vaporul străbunicului George, apoi ei îşi schimbară forma şi ajunseră să semene cu castelul unor zâne.

Se gândea la alte variante şi mai fanteziste când, deodată, îşi auzi tatăl spunând:

— Nu te mişca!

Grace simţi cum ceva moale şi neted aluneca încet de-a lungul piciorului ei gol.

— Tari! E un...

Cuvântul i se opri în gât.

— Da, e un şarpe, zise Alfred pe un ton neutru. Ştii ce ai de făcut. Rămâi nemişcată până-ţi spun eu.

Grace se luptă cu impulsul de a sări în picioare, de a prinde creatura ucigaşă şi de o arunca apoi cât colo. Regretă că în acea zi purta pantalonii scurţi, şi nu pe cei de echitaţie. Simţi furnicături pe piele, în timp ce jivina se mişca încet pe genunchi, urcând spre coapsă. Era conştientă că, dacă şi-ar fi înfipt colţii în carnea ei, ar fi murit pe dată.

Cu coada ochiului, văzu cum tatăl îşi ridica puşca.

— Nu, copilă! răspunse Alfred calm. Aşteaptă până se va-ndepărta! încă un moment... Acum, întoarce-te! Repede, Gracie, acum!

în timp ce ea se răsuci, Alfred se năpusti asupra şarpelui. îl aruncă departe îndepărtându-l cu ţeava puştii, apoi îl omorî dintr-un singur foc. Grace se ridică în picioare şi îşi strânse tatăl în braţe.

— Eşti o fată curajoasă, Gracie! o lăudă bărbatul, sărutând-o pe creştet. Sunt mândru de tine! Şi, având în vedere că împlineşti doisprezece ani luna viitoare...

— O să mergem cu toţii în oraş şi o să beau ceai cu Siddy!

— Aşa-i! încuviinţă Alfred cu un zâmbet răbdător. A trecut mult timp de când nu v-aţi mai văzut. Dar acum mă gândeam la altceva.

— Ce vrei să spui, tată?

— A venit momentul să te-nvăţ să tragi cu arma. Tocmai ai văzut cât de periculos poate fi să locuieşti aici; trebuie să

ştii cum să-ţi porţi singură de grijă! Dar e un lucru serios,
aşa că trebuie să faci întocmai cum îţi spun!
îi înmâna puşca lui Grace.

Uite, fixeaz-o la umăr şi sprijin-o cu mâinile! Aşa, ca mine.Grace nu atinsese niciodată arma tatălui ei. Era tare, rece şi mult mai grea decât îşi imaginase.

— Acum, închide un ochi şi uită-te prin citare!

Cuprinsă de agitaţie, Grace se concentra asupra şarpelui ucigaş care zăcea pe pământ.

— Apasă pe trăgaci!

Glonţul îşi atinse ţinta. Dar Grace nu se aşteptase la mişcarea de recul a puştii, aşa că avu senzaţia că se luptă să nu-i scape din strânsoare o creatură sălbatică, feroce.

— O s-o iau eu acum, scumpo! A fost destul pentru azi.

Alfred îşi puse pe umăr cureaua armei.

— Ar fi bine să ne-ntoarcem acasă, la mama ta! spuse bărbatul, încruntându-se. Probabil că se-ntreabă deja unde suntem.

O ajută pe Grace să încalece pe Illyria, apoi se aruncă şi el în şa. Luă frâiele şi zise:

— Ştii cât de multe griji îşi face mama pentru tine, aşa că, poate-ar fi mai bine să rămână între noi ce s-a întâmplat azi, bine?

Grace încuviinţă din cap, cu un aer grav.

Ştiu să păstrez un secret, tată.CAPITOLUL 3

O săptămână mai târziu, într-o după-amiază de duminică, Grace intră agale în camera din faţă şi zări puzzle-ul neterminat pe care îl lăsase pe masă. Se trânti pe canapeaua din apropiere, se aplecă în faţă şi începu să mute piesele împrăştiate ale puzzle-ului.

În timp ce se întreba dacă o piesă albastră cu o formă ciudată, crestată pe margini, se potrivea cu marea ori, poate, cu cerul, Grace îşi dădu seama că afară, pe veranda cu iasomie cătărătoare, părinţii ei discutau.

— îmi este, pur şi simplu, imposibil să petrec atât de mult timp cu Grace pe cât mi-aş dori, mai ales că grădina de trandafiri şi activităţile tuturor comitetelor din care fac parte mă ţin mereu ocupată.

Tocmai vorbise mama ei, o blondă frumoasă.

— Şi-apoi, personalul de la bucătărie şi servitoarele trebuie supravegheate – sunt multe de făcut pentru a asigura bunul mers al unei gospodării atât de mari.

— Nu pentru asta o avem pe Pearl? Mereu s-a descurcat foarte bine cu copilul, zise Alfred cu blândeţe.

— Nu se mai descurcă, replică mama. A devenit nechibzuită.

Grace îşi ridică privirea. Nu se aştepta să audă asta.

— Pearl a început să cutreiere peste tot cu ea – şi nu ştii ce fac! Urmăresc canguri pe lângă pârâu, aleargă după şopârle şi cine mai ştie ce?! Nu e sigur.

Grace zâmbi, imaginându-şi ce ar fi avut de spus mama dacă ar fi aflat de aventura înfiorătoare prin care tocmai trecuse împreună cu tatăl ei.

— Olive, dragă, nu trebuie să o mai răsfeţi pe fiica noastră!

Vocea lui Alfred fu însoţită de sunetul distinct al unei ceşti de porţelan pe care el o aşeză zgomotos, cu emfază, pe farfurioară.

— Răsfăţul îi va face mai mult rău decât bine! în orice caz, toţi cei din familia lui Pearl cunosc ţinutul mai bine decât îl vom cunoaşte noi vreodată. Am toată încrederea în ea.

— Alfred, eu...

— Nu, Olive! insistă el. Asta-i hotărârea mea definitivă! în dimineaţa următoare, Grace se învârtea pe lângă uşa de la intrare. Purta nişte pantofi bine lustruiţi, iar buclele îi fuseseră periate până deveniseră de-a dreptul strălucitoare.

— Mamă, nu cred că eşti gata! zise fetiţa, mijindu-şi ochii. Ai uitat că mergem în Parkes?

Olive flutură un teanc de hârtii.

— Asociaţia Femeilor din Mediul Rural mi-a cerut să le recomand un trezorier. Acum sortez dosarele candidaţilor. Apoi continuă, zâmbind: îmi pare rău! Ştiu că sperai să te vezi cu Charlotte Fairweather, dar mâine, de ziua ta, vom merge în oraş. Acum, pur şi simplu, nu am timp. Tata spunea că o să îţi arate noul lui atlas; de ce nu te duci să vezi dacă e în biroul lui?

— Mai întâi, vreau să-ţi spun ceva care o să te facă să râzi.

— Ce?

Olive îşi îndreptă din nou privirea către dosare.

— Când i-am spus că o să ne întâlnim cu Siddy în Sydney, Pearl l-a numit într-un fel foarte caraghios. Chicotind, Grace îi repetă mamei sale ceea ce-i spusese Pearl. Dosarele pe care Olive le strângea în braţe căzură pe podea.

Alexandra Joel

Fata asta chiar a-ntrecut măsura! strigă femeia, clocotind de furie.în timp ce se îndrepta spre biroul lui Alfred, Grace se întreba de ce se supărase mama ei atât de tare. Oricine putea să greşească. Asta nu însemna nimic.

Sydney, septembrie 1934

Ghemuită într-un fotoliu masiv, ascuns în mod convenabil într-un colţ al maiestuosului hol din granit al hotelului Australia, Grace se uita împrejur încântată. Femei elegante se perindau prin faţa ei purtând blănuri şi eşarfe de mătase, lăsând în urma lor adevăraţi nori de parfum; călători străini soseau cu geamantane din piele şi cutii de pălării decorate cu panglici, iar angajaţii, ale căror uniforme erau la fel de magnifice precum cele ale soldaţilor de jucărie, se ocupau cu grijă de cerinţele fiecărui oaspete. Grace simţea că o furnică pielea de plăcere în timp ce privea toate acestea. Erau ca nişte personaje dintr-o piesă de teatru, care intrau şi ieşeau din scenă, în lumina strălucitoare a candelabrelor, în zgomotul clopoţelului şi zarva diferitelor conversaţii.

Cum părinţii ei nu luaseră vreodată în considerare să stea altundeva în afara opulentului hotel Australia, cele mai ascunse unghere ale acestuia îi deveniseră, în decursul timpului, la fel de familiare lui Grace ca şi măreţele lui saloane. Singurul loc care îi plăcea mai mult decât holul era Grădina de iarnă, cu draperiile ei bleumarin, cu mese şi scaune delicate. Aici, printre ghivecele cu plante verzi, cu frunze mari şi dese, îi plăcea să urmărească doamne cu pălării extravagante şi domni cu gulere albe, ţepene, cum servesc ceaiul, purtând conversaţii politicoase ori ascultând acordurile vreunei serate muzicale. Saliva când se gândea la dulciurile pe care urma să le primească cu ocazia zilei ei de naştere, în special la delicioasele prăjituri glasate, pe care chelneriţe în şorţuri albe, cu volane, le împărţeau de pe tăvi de argint.

Cel mai minunat lucru era că Siddy avea să fie şi el prezent. Numele lui adevărat era Reuben Wood, dar, cum îl întâlnise numai în oraş şi cum 24nu reuşise să pronunţe corect „Sydney” când era mică, într-un fel sau altul, Grace îl poreclise „Siddy”.

Era un bărbat solid, cu părul negru şi des, cu ochii verzi şi purta o pălărie de fetru ponosită, pe care o lăsa cât mai pe spate. Grace ştia că Siddy nu era doar un prieten bun al tatălui ei, ci şi furnizorul de cai din Brookfield. Pentru ea, în schimb, Siddy era mai degrabă ca un uriaş dintr-un basm, dar nu unul înfricoşător. Era ca un erou imens şi robust, care putea oricând să îndrepte lucrurile.

I se spusese că Siddy era un fel de unchi de-al ei, dar Grace îl considera propriul prieten adult. Şi el îi dăduse o poreclă – o numea „Prinţesa” –, iar de fiecare dată când i se adresa astfel fetiţa simţea cum se lumina.

Cu un an în urmă, de Crăciun, îi dăruise o cutie muzicală.

— Vino aici, Prinţesa mea! îi spusese el înainte să-şi deschidă lent braţele uriaşe.

Era chiar acolo: o cutiuţă pătrată, confecţionată din lemn rindeluit, neted. Când deschise capacul, o balerină în miniatură, într-o rochie de un roz-pal, începu să facă piruetă după piruetă, în ritmul muzicii.

Siddy, pur şi simplu, adora muzica – un motiv în plus pentru care lui Grace îi plăcea atât de mult Grădina de iarnă. Înăuntru se afla un pian de concert şi ştia că, dacă l-ar fi rugat, Siddy s-ar fi aşezat să cânte ceva la el.

Grace urmări cu nerăbdare cum Siddy, îmbrăcat în obişnuitul lui sacou vechi din tweed, care gemea pe corpul lui imens, se aşezase pe un scăunel. O salută scurt pe Grace, apoi îşi ridică mâinile – care păreau mai potrivite pentru a ţine frâie, decât pentru a face un şir de clape sclipitoare să cânte.

După doar câteva note, părea să fi vrăjit totul în jurul lui. Murmurul slab al conversaţiilor se stinsese. Ceainicele rămaseră suspendate în aer, paharele de sherry păreau neatinse, câteva felii de pandişpan şi mici sandviciuri triunghiulare zăceau pe farfurii de porţelan.

O doamnă cu un accent neobişnuit, de la masa alăturată, remarcă:

— Acesta e *Preludiul numărul 6 în si minor*, de Chopin.

Grace se întoarse şi văzu că femeia pasionată de muzică purta la gât o blană de vulpe cărei îi fuseseră păstrate botul ascuţit şi mustăţile, ai cărei ochi erau din sticlă şi a cărei coadă era prinsă între dinţii mici şi tăioşi ai creaturii. Grace se strâmbă văzându-i blana, însă începu să îi placă de femeia necunoscută, când o auzi exclamând „Extraordinar!" către însoţitorul ei mult mai tânăr.

— Am ascultat această piesă interpretată peste tot în lume, declară ea, dar niciodată în felul ăsta. Trebuie să aflu numele pianistului.

Plesnind de mândrie, Grace vru să fugă la ea ca să îi spună că Siddy era prietenul său special. însă ştia că aceasta ar fi fost o faptă pe care mama ei, care stătea de cealaltă parte a mesei, ar fi considerat-o prea „directă", aşa că se sili să rămână pe scaun. Abia după ce Siddy reveni la masă, Grace sări la el şi îl îmbrăţişă, strigând:

-— A fost minunat! Ai văzut cât de mult le-a plăcut tuturor?

— Compozitorul are tot meritul. Eu nu am făcut mare lucru.

în ciuda protestelor lui Siddy, expresia veselă de pe faţa lui trăda cât de mult însemna pentru el lauda fetei.

— Cu siguranţă, ne-a făcut tuturor plăcere, zise Olive încet.

— într-adevăr! Felicitări, prietene! adăugă tatăl fetei şi apoi îi făcu semn chelnerului.

— Da, domnule Alfred? întrebă chelnerul, apoi se opri. Oh, îmi cer scuze, domnule.

Părea stânjenit.

— Ştiu că ar fi trebuit să vă spun „domnul Woods”, dar vă văd deseori alături de domnul Wood atunci când ne vizitaţi şi, cum numele dumneavoastră se aseamănă, mă gândesc la prenume, ca să nu încurc comenzile.

— Foarte chibzuit din partea ta, zise Alfred. Ai putea să îi aduci prietenului meu, „domnul Reuben”, o cană de ceai? Nu, ceva mai tare – o astfel de reprezentaţie meritã cel puţin un whisky cu apă minerală!

După ce şi-au comandat băuturile, Alfred şi Reuben începură să discute despre beneficiile de a avea un mânz. Grace se agita pe scaun neräbdătoare, ocupându-şi timpul cu un cremşnit, până când rosti, în speranţa

Modelul din Paris că un moment de tăcere însemna

că bărbaţii îşi terminaseră, în sfârşit,

— Siddy, mai ţii minte că ai zis c-o să mă înveţi să cânt la pian?

— Cred că îmi amintesc asta, spuse el, mângâindu-şi bărbia.

— Păi, mă întrebam dacă am putea să începem cât sunt aici. Aş putea să exersez la vechea pianină din hol, când mă întorc acasă, şi ai putea să mă înveţi câte puţin de fiecare dată când ne vom revedea, ceea ce se va întâmpla des, odată ce voi merge la Şcoala Ravenscroft din Sydney, anul viitor. Ce zici?

— Desigur, Prinţesă, răspunse el, zâmbind. Dar numai dacă sunt de acord şi părinţii tăi.

— Cât timp tu eşti de acord, Reuben, eu, unul, cred că e o idee minunată, zise Alfred. Şi sunt sigur că Olive are aceeaşi părere, nu-i aşa, dragă?

După un moment de pauză, femeia încuviinţă:

— Să zicem.

Grace fu surprinsă când descoperi că uşa camerei de hotel a părinţilor ei rămăsese întredeschisă. Tocmai petrecuse o jumătate de oră foarte plăcută alături de tatăl său, plimbându-se pe sub smochinii falnicii din golful Moreton, prin grădina botanică din Sydney; acum, tatăl ei avea o întâlnire la bar cu un negustor de lână, aşa că Grace spera ca mama ei să vrea să joace cărţi împreună. Totuşi, când auzi vocile ridicate din cameră, ezită. Ceva nu era în regulă.

— Ştii şi tu la fel de bine, Olive, că ar trebuie să stea cu mine!

Era vocea groasă a lui Siddy; ar fi recunoscut-o oricând, chiar dacă nu îl mai auzise niciodată atât de furios cum era acum.

— Nu, Reuben, nici nu se pune problema!

Era vocea mamei ei. Care părea gata-gata să plângă, ceea ce o îngrijoră pe Grace.

Nu ştia ce să facă. Dacă ar fi descoperit-o cineva pe coridorul moche- tat, fără alt motiv decât că trăgea cu urechea la ceea ce, evident, era o discuţie serioasă între adulţi, ea s-ar fi aflat într-o încurcătură teribilă. însă nu putea să plece de acolo.

— Ai uitat ce-am convenit? Pur şi simplu, nu îi poţi oferi tot ce are nevoie, spunea Olive.

— Ştiu că nu sunt un om bogat...

— Nu vorbesc doar despre lucrurile materiale! izbucni Olive. Mă refer la iubirea şi la grija pe care numai o femeie i le poate oferi.

Grace auzi un suspin care îi frânse inima. Apoi, mama ei adăugă:

— Te rog, te implor, Reuben! Nu ne face una ca asta!

Părea extrem de mâhnită. Despre cine vorbeau mama ei şi Siddy? Oare ce însemna asta?

Grace intră în încăperea liniştită, iar zgomotul paşilor ei răsună pe parchetul lustruit. Grădina de iarnă nu era deschisă dis-de-dimineaţă pentru clienţi. Aşa cum era acum, fără oaspeţi şi fără chelneri, fără murmurul celor care

făceau comenzi şi al discuţiilor despre evenimentele zilei, Grace îşi imagina că era doar o scenă goală care aştepta începerea spectacolului.
O rază puternică de soare pătrunsă printr-o crăpătură dintre draperiile grele de catifea îi intră în ochi, astfel încât, un moment, vederea i se înceţoşă.
— Prinţesă! Vino aici, o chemă Siddy.
— Aici erai.
Grace se strecură printre mese.
— Nu puteam să văd din cauza luminii.
Siddy se afla deja pe bancheta din faţa pianului impozant.
— De ce nu te aşezi lângă mine? întrebă el. E foarte frumos din partea conducerii hotelului că ne permite să folosim acest instrument rafinat, dar nu putem rămâne mai mult de o jumătate de oră.
Grace se aşeză.
— Unde sunt partiturile?
— Ca să fiu sincer, zise Siddy, nu prea mă descurc să citesc note.

Atunci cum de ştii să cânţi?—Trebuie să simţi muzica. Oh, sigur, există game şi octave şi tot aşa; nu zic că nu sunt importante, dar tu trebuie să simţi notele înăuntrul tău.

— Şi cum pot face asta?

— Ascultă!

Reuben îi arătă cum să găsească clapa corespunzătoare notei do pe claviatură, apoi cum să execute un arpegiu simplu.

— E rândul tău, Prinţesă. Fă acelaşi lucru!

Grace începu să cânte încet şi atent. Siddy avea dreptate; fiecare notă vibra adânc înăuntrul ei.

— Foarte bine, spuse el. Nimeni n-ar crede că eşti începătoare.

— Mai departe ce facem?

— Păi, cum mai avem doar câteva zile până te întorci în Brookfield, cred că ar trebui să te învăţ un cântec – poţi să cânţi şi cu vocea dacă vrei.

— Ce fel de cântec?

— Unul în franceză. Se numeşte „Frère Jacques”.

— Siddy! ochii fetei se măriră. Nu credeam că ştii altă limbă!

— Am prins puţin când eram mult mai tânăr, în timpul Primului Război Mondial, sau, cum îi mai spun unii: „Războiul cel Mare”. Bun, mai ştii să găseşti nota do pe claviatura?

După un moment în care se zgâi derutată la clape, Grace apăsă cu degetul arătător al mâinii drepte pe clapa de culoarea fildeşului.

— Bine. Acum vezi dacă poţi să cânţi din nou notele la pian, intonându-le însă de fiecare dată şi cu vocea, cu „la, la, la”.

Grace se ruşină, dar încercă oricum.

— Nu e rău – cu o voce ca asta aş… aş spune că eşti chiar talentată, zise Siddy nesigur.

Grace fu la fel de surprinsă de tremurul gurii lui şi de lacrimile care i se adunau în ochi.

— S-a întâmplat ceva, Siddy? întrebă ea, strecurându-şi mânuţă într-a lui.

— Nimic care să te îngrijoreze, Prinţesă, zâmbi el. Doar mi-a intrat soarele în ochi.

CAPITOLUL 4

Brookfield, septembrie 1934

Mama ei despacheta bagajele, când Grace intră în dormitor în dimineaţa de după întoarcerea lor din vacanţă.

— Ai trimis-o undeva pe Pearl, mamă? întrebă ea. N-o găsesc nicăieri.

— Tocmai voiam să-ţi spun, zise mama, în timp ce punea o grămadă de rochii noi, de vară, înapoi în dulap. Pearl a plecat.

— Cum adică?

— Are o mătuşă în Darling Downs la care o să stea. Bill Gleason, argatul tatălui tău, a aranjat ca ea să meargă împreună cu nişte oieri tineri care se duceau acolo.

— Dar se va întoarce, nu-i aşa?

Olive clătină din cap.

— De ce nu?

Grace se lăsă să cadă pe pat.

— Pentru că mă duc la Ravenscroft?

— Draga mea, ai doisprezece ani, eşti aproape o domnişoară – vei avea alte preocupări.

— Mama îi zâmbi larg.întâmplător, am o prietenă în Downs care are doi băieţei şi caută o femeie care să o ajute. M-am gândit că ar fi drăguţ să o recomand pe Pearl. Aşa va avea o altă slujbă când va reveni.

Grace înghiţi în sec. Pearl îi fusese mai mult decât o dădacă; mai degrabă, o prietenă dragă care îi împărtăşise din cunoştinţele sale deosebite: de la locurile în care poţi găsi cea mai dulce miere până la felul în care nişte creaturi magice de pe tărâmul străvechi al viselor creaseră munţii, râurile şi mările.

— Nici n-am apucat să-mi iau rămas-bun! zise ea, străduindu-se să nu plângă.

— E păcat, ştiu. Dar lucrurile nu se petrec mereu aşa cum ne-am dori, răspunse mama.

Noiembrie

La radio tocmai fusese difuzat un nou cântec de-al lui Cole Porter, „Anything Goes”. Grace se concentra să-l cânte la vechea pianină din casă, când auzi zgomot de tocuri dinspre hol.

— Scuze că te întrerup, dragă – melodia aceea suna foarte bine, să ştii dar tocmai îmi luam la revedere de la doamna Evans, spuse Olive.

Marjorie Evans, o femeie grăsuţă, cu părul roşcat, care locuia pe proprietatea învecinată, era cea mai bună prietenă a mamei sale.

— Bună, dragă, o salută ea pe Grace. Cred că aştepţi cu nerăbdare să începi cursurile la noua şcoală.

— Da, abia aştept!

— Cred că mamei tale îi va fi dor de tine.

Cele două femei se uitară una la cealaltă cu subînţeles.

— Ce se poate face în privinţa asta? adăugă doamna Evans.

Grace auzi cum mama ei îşi conduse prietena la uşă. O clipă mai târziu, se întoarse şi o îmbrăţişă.

— Mi-au venit în sfârşit de la poştă revistele *Vogue* din Franţa şi din Marea Britanie, zâmbi Olive. Vrei să le vezi?Da!

Fata sări în picioare de pe scaunul pianului.

— Hai să ne uităm împreună pe ele, mamă.

Grace se ghemui pe canapea lângă mama ei. Era amuzant că, până de curând, nu se gândise deloc la haine – pur şi simplu, şi le punea pe ea dimineaţa şi gata. Acum, în schimb, era fascinată de fiecare detaliu.

Grace adora imaginile fermecătoare din reviste. într-adevăr, treceau luni bune până ajungeau revistele în Australia, dar mama îi spusese că asta nu conta, fiindcă perioadei de iarnă din emisfera nordică îi corespundea vara de pe continentul lor, aşa că aveau să poată rămâne mereu la modă. Până ajungeau revistele, sosea şi anotimpul potrivit.

Mama ei avea un gust impecabil; mereu se îmbrăca mai bine decât oricare dintre soţiile celorlalţi proprietari de ferme. Deşi nu avea acelaşi stil *chic* îndrăzneţ al manechinelor, avea totuşi propriul stil atrăgător, preferând rochiile feminine, costumele frumos lucrate şi pălăriile care îi scoteau trăsăturile plăcute în evidenţă. Chiar şi acum, la fermă, deşi nu era nimeni altcineva prin preajmă, ea purta o rochie cu volane delicate şi o pereche de cercei cu safir.

Grace se întinse să ia un exemplar din *Vogue Paris* şi începu să-l răsfoiască.

— Rochia asta neagră cu funde din panglică e superbă!

— Ştii, Gracie, chiar te pricepi, remarcă Olive, uitându-se peste umărul fiicei ei. Aceasta e o rochie făcută de Coco Chanel, una dintre cele mai mari creatoare de modă din Paris. E cunoscută pentru simplitatea croiului, dar în ultima vreme a creat nişte rochii de seară destul de complicate.

Pe chipul lui Olive se citea că râvnea la ele.

— Rochia pe care ai ales-o e splendidă.

Grace era extaziată:

— O să îi duci domnişoarei Louise fotografia când vei merge în Sydney, ca să îţi croiască o rochie la fel? întrebă ea. Ar putea fi gata la timp pentru balul de la Jockey Club, când vei merge cu tata.

— într-adevăr, ar fi nemaipomenit, răspunse mama, dar problema e că nu voi reuşi să găsesc acest material – sunt sigură că e dantelă Chantilly.

Grâce răsfoi revista până ajunse la o pagină care înfăţişă două femei elegante, îmbrăcate în haine de un roz-pal.

— Ce zici de astea? întrebă ea.

— Din păcate, nu.

— Tot din cauza materialului?

— Oh, nu, cred că mătase se găseşte.

Olive examină imaginea.

— Dificultatea constă în faptul că, deşi draga de Lou Lou e talentată, stilul acesta necesită stăpânirea perfectă a tehnicii. Asta, spuse ea arătând cu degetul, a fost creată de *madame* Grès. Din păcate, nu e nimeni în Australia, poate nici chiar în întreaga lume, care să poată drapa materialele ca ea.

— Doamne, e mai complicat să faci haine decât pare, nu-i aşa?

— Ai dreptate, încuviinţă din cap mama. Eu, una, cred că o femeie ar trebui să se străduiască mereu să arate bine, indiferent dacă merge la o petrecere în grădină sau găteşte; aşadar, presupun că, într-un fel, e un efort să te îmbraci frumos.

îi zâmbi conspirativ fiicei ei.

— Pe de altă parte, e şi foarte distractiv! E o parte importantă şi specială a vieţii de femeie.

— Dar cum te prinzi ce îţi vine bine? întrebă Grace.

— Odată, un tânăr mi-a spus că ochii mei au culoarea nemţişorilor, ceea ce mi-a sugerat că poate ar trebui să port albastru, râse Olive. Dar, de cele mai multe ori, înveţi din

greşeli. Am o idee – ce-ar fi să încerci câteva dintre noile mele haine de seară? Ai crescut atât de mult în ultima vreme, încât purtăm aproape aceeaşi măsură. Putem să începem cu rochia mea de cocktail din satin verde – s-ar potrivi de minune cu ochii tăi – şi apoi să trecem la cea din acest minunat shantung din mătase albastră.

— Eşti cea mai bună mamă! radie Grace.

Ea era gata să sară în picioare, când îşi auzi mama icnind de uimire.

— Ce ai văzut, mamă? Parcă ai avut o revelaţie.

— Exact, zise Olive cu un surâs neaşteptat.

Grace ridică, derutată, din sprâncene. Mama ei, în loc să privească rochiile, examina o pagină scrisă într-o franceză indescifrabilă.

Paris, decembrie 1948

După ce au terminat cu formalităţile, *madame* Raymonde anunţă cu un gest larg din mână:

— Curând îl vei cunoaşte pe omul care a făcut totul posibil. Dar, până atunci, te rog să iei loc.

Arătă către o canapea crem.

— E ceva de care trebuie să mă ocup mai întâi. Nu va dura. Între timp, vrei o cafea?

— Nu, mulţumesc.

— în cazul ăsta, *ă bientot'l*

Grace încă nu se obişnuise cu gustul amar al cafelei.

Cât aşteptă în biroul liniştit al lui *madame* Raymonde, Grace se gândi la sosirea sa furtunoasă la Paris, cu doar trei zile în urmă. Înfăşurată în cea mai groasă haină de iarnă pe care o avea, cu o pereche nouă de mănuşi tricotate şi un fular roşu de lână, coborâse din trenul pe care îl luase din Calais pe peronul aglomerat al lui Gare du Nord. Ultimele luni fuseseră zbuciumate. Apoi, când totul părea sumbru şi lipsit de speranţă, tot ce îşi dorise se rezolvase ca prin minune. Parcă pentru a-şi aminti de norocul ei, căutase în poşetă, pipăind scrisoarea – uimitoarea scrisoare! care îi parvenise de la Casa Christian Dior cu doar zece săptămâni în urmă.

Grace nu cunoştea pe nimeni la Paris, însă nu era deloc îngrijorată. în schimb, se uitase împrejur, la gara plină de viaţă, iar gândul la propria anonimitate o umpluse de bucurie. După o viaţă întreagă, în care multe dintre acţiunile ei fuseseră hotărâte de ceea ce părea a fi un destin inevitabil, libertatea regăsită o făcea să freamăte de încântare. Aici, Grace putea să îşi asume orice identitate dorea, să ia decizii pe care nu ar fi îndrăznit să le ia acasă, în Australia. îi venea să cânte sau măcar să facă o piruetă, dar se limitase să-l strângă entuziasmată de mână şi să-i lase un bacşiş substanţial hamalului în vârstă şi vizibil încântat, care îi dusese valiza pe treptele din Gare du Nord.

în timp ce taxiul se îndepărta de gară, Grace se pregăti să înfrunte priveliştea unui oraş devastat de război. Surprinzător, ceea ce văzu dincolo de geamul maşinii era de o frumuseţe neştirbită. Admiră bulevardele largi cu clădiri elegante din piatră, parcurile cu garduri vii şi copaci îngrijiţi, turla subţire a catedralei Notre-Dame, un pod auriu deasupra apelor învolburate ale Senei. Acesta nu era Parisul pe care îl văzuse în fotografii. Ceea ce zărea era mult mai frumos, mai măreţ şi mai grandios.

Abia după ce coborî în faţa imobilului de pe rue Dauphine, la numărul 25, deveni conştientă de degradarea provocată de război. Totuşi, în ciuda tencuielii scorojite şi a şipcilor lipsă din obloanele de lemn care stăteau, precum nişte gardieni, la ferestrele înalte şi înguste, vechea clădire îşi păstrase ceva din rafinamentul de odinioară. Zidurile ei solide păreau să emane încăpăţânare şi să sugereze că ar fi putut rezista tuturor ravagiilor din lume.

Grace împinse uşa de lemn de la intrare şi intră într-o curte interioară mică. O femeie scundă îi bloca trecerea.

— Ce doreşti, *mademoisellei* întrebă femeia pe un ton cârtitor. Dacă vrei o cameră, poţi să pleci, pentru că nu avem niciuna disponibilă. Nici nu pot să te trimit în altă parte.

Portăreasa clătină energic din cap.

— Parisul este plin. A fost invadat de sărmanele suflete care se întorc de pe cine ştie unde şi de hoardele de străini care vin aici.

Apoi îi întoarse spatele lui Grace, se îndreptă către ceea ce părea a fi un apartament mic de la parter, se strecură înăuntru şi închise ferm uşa.

Alexandra Joel

— în ciuda cuvintelor descurajante ale femeii, Grace bătu la uşă. *Ce altceva aş putea face?* se gândi ea. Se făcuse şi mai frig, iar lumina aurie a zilei începuse să se împuţineze.Pleacă de aici! Ţi-am zis că nu avem camere! ţipă femeia din spatele uşii.

— Dar..., *madamei* strigă Grace. Am venit până aici din Australia. Mi s-a spus că aici voi găsi o cameră. Totul a fost aranjat.

Tăcere. Apoi se auzi un mieunat. Uşa se deschise şi o pisică neagră, lucioasă, păşi afară, urmată încet de femeia scundă care, cu mâinile în şolduri, se uita cu neîncredere la Grace.

— Vii de pe tărâmul cangurilor? întrebă cu o voce melancolică. Ah, îmi amintesc de soldaţii voştri şi de cum ne-au ajutat în Primul Război – neamurile mele sunt din Somme, zise ea. Chiar şi aşa, nu am cum să te ajut.

Femeia se aplecă şi îşi mângâie pisica, al cărei tors părea mai degrabă

— Mai e o singură cameră liberă, iar tânăra pe care o aştept e franţuzoaică. Stai puţin să aduc hârtia.

Intră înapoi în apartament. Grace auzi zgomotul unui sertar trântindu-se, apoi o exclamaţie, iar femeia reapăru.

— Uite, am dreptate. Singura fată care trebuie să vină astăzi e *made- moiselle* Dubois.

— Eu sunt! spuse Grace.

Femeia păru derutată, apoi ridică din umeri în mod exagerat.

— Urmează-mă, atunci!

Abia după ce urcă şase rânduri de trepte uzate de vreme, portăreasa, care deja gâfâia, se opri, îşi ridică privirea spre Grace şi spuse:

— Dubois... ce fel de nume australian mai e şi ăsta?

Brookfield, ianuarie 1935

— Trebuie să capeţi o nouă identitate, insistă *mademoiselle* Elise la începutul primei lecţii de franceză a lui Grace.

Alexandra Joel

— Eu... ce ai spus?

Grace încă se obişnuia cu descoperirea şocantă că *mademoiselle* nu semăna deloc cu ceea ce îşi imagina ea că ar fi o guvernantă – bătrână, 36urâtă şi rea. Femeia care stătea în faţa ei nu era deloc bătrână şi, chiar dacă nu avea frumuseţea convenţională a mamei sale, era, cu siguranţă, atrăgătoare într-un mod pe care Grace nu ar fi putut să-l explice.

Iniţial, Grace fusese tare dezamăgită de hotărârea mamei.

— Dar de ce nu pot să mă duc la şcoală, mami? se plânsese ea, aşezată într-un scaun de răchită, pe veranda largă. Abia aşteptam să merg la Ravenscroft. Charlotte începe cursurile semestrul următor. De ce ea poate să meargă, şi eu nu? Nu e drept, zisese ea, îmbufnată.

Pentru prima dată în viaţa ei, izolarea din Brookfield i se părea rece şi apăsătoare.

— Acum nu o să am nici viaţa palpitantă din oraş, nici prieteni noi, nici întâlniri cu Siddy. Nu o să am nimic de care să mă bucur.

Olive insistase că voia doar ce era mai bun pentru Grace:

— O guvernantă te va învăţa să vorbeşti franceza la perfecţie, să cânţi mai bine la pian, să desenezi mai frumos şi multe alte lucruri, spusese ea. Doar pentru că ne aflăm mai aproape de Parkes decât de Paris, asta nu înseamnă că nu ar trebui să ştii să găteşti un sufleu. Te vei descurca mult mai bine decât celelalte fete care au plecat să înveţe în oraş – gândeşte-te doar la cât de preţuită vei fi de către viitorul tău soţ.

— Mamă, nu mă interesează deloc asta! strigase Grace.

Olive ignorase însă acea remarcă.

— De ce ai vrea să locuieşti în Sydney când tot ce ţi-ai putea dori se află chiar aici, pe minunata noastră proprietate – inclusiv noi, părinţii tăi? Nu e nimeni pe lumea

asta care să te protejeze de rău așa cum o putem face noi. În oraș există tot soiul de primejdii pentru fete, o avertiză mama.

Grace își dădu ochii peste cap. Mama era prea protectoare: avea să meargă la școală, nu să stea prin baruri.

Şi mulţi tineri drăguţi rămân pe aici, continuă mama. Fiul soţilor Osbourne, Jack, spre exemplu, e înscris la liceul Parkes ca să înveţe să conducă uriaşa proprietate a tatălui său, în timp ce va urma cursurile la şcoală. Am auzit că e un băiat simpatic.Indiferent de ce spunea mama ei, Grace se simţea jalnic; însă, acum, străina care sosise de curând în Brookfield o intriga. *Mademoiselle* Elise avea părul blond-închis, prins într-un coc franţuzesc sofisticat, iar ochii ei erau căprui şi ageri. Deşi avea haine simple, ştia cum să arate elegant fără prea mult efort – de fapt, se gândi Grace, *mademoiselle* Elise părea a fi desprinsă din paginile uneia dintre revistele *Vogue* ale mamei sale.

— Ascultă-mă cu atenţie, o instrui ea pe Grace, în timp ce îşi sufleca mânecile cămăşii din pichet. Cât timp vei învăţa cea mai frumoasă limbă din lume, nu vei mai fi miss Woods din Australia – *non, non, non}*

îşi împreună mâinile.

— *Ma petite*[1], ca să vorbeşti franceza, trebuie să adopţi o cu totul altă identitate. Primul cuvânt pe care îl vei învăţa este *bois,* care înseamnă „lemn". *Voilà![2]* Cât eşti cu mine, te vei numi *mademoiselle* Dubois[3].

Şase săptămâni mai târziu, Grace stătea la birou şi analiza cum se îmbrăcase *mademoiselle,* aşa cum făcea în fiecare zi. În ziua aceea, Elise alesese o fustă tip creion, de culoare gri, şi o bluză roz cu pliuri, care se asorta perfect cu unul dintre trandafirii premiaţi ai lui Olive, care se aflau pe birou, într-o vază mică de cristal. în fostul dormitor de oaspeţi se aflau acum o tablă, două rafturi de cărţi şi un şir de hărţi colorate care reprezentau una Parisul, alta – Franţa, urmate de una care înfăţişa amestecătura din Europa şi, în

1„într-adevăr", în lb. franceză, în original (n. red.).

2 „Iată", în lb. franceză, în original (n. red.).

3 Cuvântul reprezintă traducerea literală în franceză a numelui Woods (n. tr).

s „Bine", în lb. franceză, în original (n. red.).

final, marele continent insular, Australia. Mai erau şi nişte afişe cu Arcul de Triumf şi cu Turnul Eiffel.

— Eşti pregătită?

Guvernanta deschise o carte.

— *Boii'.* Vom continua explorarea incomparabilei culturi franceze.

Vorbi cu entuziasm despre fantasticele capodopere din vestitul muzeu Luvru, despre frumuseţea magnificului bulevard mărginit de copaci, cunoscut drept Champs-Élysées, şi despre splendorile catedralei Notre-Dame, iar Grace tânjea să le vadă cu ochii ei.

— Capitala Franţei este cunoscută drept „Oraşul Luminilor" sau *la Ville Lumière,* zise Elise. *Vraiment,* nu mă pot gândi la ceva mai potrivit pentru a-l descrie. în opinia mea, Parisul este singurul loc în care cineva poate deveni într-adevăr iluminat.

Arătă spre harta Franţei şi spuse:

— Totuşi, ţara are şi multe regiuni deosebite, fiecare cu caracteristicile şi specialităţile ei culinare. De fapt, dacă vei aştepta *un moment,* vei putea avea parte de o experienţă *délicieusé* chiar acum.

Mademoiselle Elise dispăru, dar se întoarse în scurt timp cu o farfurie din care ieşeau aburi şi care arăta cu adevărat delicios. Grace inspiră aroma ei dulceagă, cu mirodenii, iar Elise puse pe o farfurioară ceva ce părea a fi o tartă răsturnată.

— *Bon appétit,* zise *mademoiselle* pe un ton vesel.

-—*Merci beaucoup''.,* răspunse Grace.

Până atunci nu mai gustase nimic asemănător cu acele mere caramelizate, lipicioase, şi cu acel aluat cu unt. în timp ce savura aroma de sirop uşor ars, Grace îşi imagină că nu mai era pe un teren cu oi şi grâu, într-o încăpere

încinsă şi prăfuită din Australia, ci la o frumoasă fermă franţuzească, înconjurată de livezi pline de fructe.

— Tarta a fost făcută prima dată de surorile Tatin, povesti *mademoiselle*. Ele locuiau pe Valea Loarei, într-o regiune agricolă bogată, cunoscută şi datorită numeroaselor şi impresionantelor ei castele de poveste, pe care le numim *châteaux*Ah, sper că le vei vedea într-o bună zi!

Grace asculta cu atenţie.

— Domnişoarele Stéphanie şi Caroline preparau o plăcintă pentru clienţii micului lor hotel, dar, din greşeală, au ars merele în timp ce erau caramelizate cu unt şi cu zahăr. *Quel désastre!*[1] Ce puteau să facă?

Elise făcu o pauză teatrală.

— Surorile nu aveau nicio idee. Ştiau doar că trebuiau să acţioneze rapid, aşa că au pus un strat subţire de aluat peste mere şi au băgat totul în cuptor să se coacă. Când s-a copt, plăcinta a fost răsturnată şi – *voilà!* – surorile au făcut ceva splendid din acel dezastru.

Guvernanta dădu din cap cu subînţeles.

E o lecţie valoroasă pentru noi toţi.CAPITOLUL 5

Parkes, august 1939

Grace stătea in lumina lunii, lângă magazia din tablă ondulată, în care tocmai se încheiase o reprezentaţie însufleţită a piesei *A douăsprezecea noapte* interpretată de trupa Societăţii Actorilor Amatori ai Districtului. Cât îl aşteptă pe iubitul ei, Jack Osbourne, să revină cu băuturile lor, se gândi la una dintre replicile Oliviei: „Cum mă iubeşte?" Iar răspunsul care i se dăduse fusese: „Ca la sfânta cadră/ în adoraţie plânge şi se roagă..."'

Deşi nu s-ar fi aştepta niciodată de la Jack să vorbească atât de poetic, Grace îl urmărea cum se îndrepta către ea prin mulţime, cu două băuturi cu ghimbir în mâini, şi fu nevoită să admită că în ochii lui căprui şi adânci încă mai regăsea acea privire înfocată pe care o avusese din prima zi în care s-au cunoscut, cu ani în urmă, pe terenul de tenis al lui Charlotte Fairweather.

De atunci vieţile lor se tot intersectaseră. Dădeau unul peste celălalt în Parkes, la târguri sau când călăreau. Ajutaţi de părinţii lor care le aprobau prietenia, începuseră să se viziteze. Fiindcă prietena ei, Lottie, plecase la şcoală, Jack umplea golul rămas în viaţa lui Grace. La început erau doar buni prieteni, dar apoi, aproape fără să îşi dea seama, prietenia lor se transformă în ceva mai serios.

Acum, ori de câte ori Grace era invitată la un dans, la un picnic sau la o petrecere a cărei temă era tenisul, se presupunea că şi Jack Osbourne, fiul chipeş al celui mai bogat proprietar din district, urma să fie acolo. Numele celor doi erau acum legate inextricabil; toţi cei din jurul ei păreau să creadă că viitorul lor împreună era inevitabil. Chiar în urmă cu o săptămână, când Grace trecuse pe lângă uşa deschisă de la bucătărie, o auzise pe Marjorie, prietena mamei, spunând:

— Doamne, băiatul familiei Osbourne nu e rău deloc. Se pare că până la urmă ai făcut ce trebuia când ai ţinut-o pe Gracie acasă.

— Se spune că mamele ştiu cel mai bine, răspunsese Olive pe un ton prin care se felicita. De aceea m-am asigurat că fiica mea nu îşi va risca viitorul cu el lăsându-se, ştii tu, dusă de val.

Grace îşi imaginã cum Marjorie ridică din sprâncene.

— Hei, Pământul către Grace! rânji Jack. Arăţi de parcă ai fi în spaţiu.

Băiatul îi dădu un pahar cu bere de ghimbir.

— Cum ţi s-a părut piesa?

— Cuvintele au fost foarte frumoase, evident. Şi amuzante pe alocuri, chiar dacă nu neapărat acolo unde ar fi intenţionat Shakespeare să fie.

Grace îşi gustă băutura.

— Charlotte a jucat-o minunat pe Viola; mă bucur mult că s-a întors acasă de sărbători. Şi poştaşul Kev – sau poate ar trebui să zic Sir Toby Belch – a dat cu siguranţă dovadă de talente ascunse.

— Eu cred că a fost grozav, spuse Jack. Doar că, în toată confuzia despre identităţile îndrăgostiţilor, nici măcar nu mai ştiam cine era fiecare.

Se uită la ceas.

— Ah, a cam trecut timpul. E mult de mers până în Brookfield cu camioneta – ar trebui să plecăm.

Grace simţi un nod în gât. Jack era un prieten bun şi se distra nemaipomenit cu el, dar spera ca el să nu se aştepte la prea multe. Până atunci nu făcuseră altceva mai intim decât să se sărute inocent şi să se ţină de mână, dar era evident că Jack voia mai mult. Toată noaptea profitase de fiecare ocazie să o mângâie pe păr sau să îi pună braţul în jurul taliei.

După o oră de condus pe şoseaua întunecată şi prăfuită, Jack făcu dreapta pe un drum îngust.

— Stai puţin. Unde mergem? întrebă Grace, muşcându-şi buza.

în timp ce camioneta mergea înainte, ramurile care atârnau se loveau de parbriz. Farurile proiectau umbre

fantomatice peste buturugile netede ale eucalipţilor argintii şi peste tufişuri.

— Ştiu un loc pe un deal din faţă de unde poţi să vezi perfect luna plină, zise Jack.

Se auzi scârţâitul roţilor pe pietriş, iar băiatul opri maşina.

— Ce privelişte superbă! spuse el.

Dar nu se uita la discul alb şi rece care strălucea pe cer. Jack se holba cu ochi înfometaţi la Grace.

Trăgând-o spre el, Jack o sărută nerăbdător, vârându-şi limba printre buzele ei. Se sărutară într-un mod nou, mai pasional, iar Grace îşi dădu vag seama că el îşi desfăcuse fermoarul. Rochia îi căzu de pe umeri, iar ţesătura subţire se strânse în jurul taliei.

Grace se simţi purtată de val. Nu îl dorea pe Jack, dar, în acelaşi timp, nu părea în stare să îşi adune voinţa şi să îl oprească. Abia când degetele lui începură să cerceteze interiorul sutienului ei, fata încremeni. Fiecare dintre avertismentele repetate ale mamei îi trecu, nedorit, prin minte: „Pe tinerele cuminţi nu le interesează sexul! Dacă o fată se culcă cu un bărbat înainte de căsătorie, ea nu e decât un bun folosit. Un bebeluş născut în afara căsătoriei înseamnă un singur lucru – ruşine totală.”

Grace îl împinse pe Jack.

— Draga mea, care e problema? gâfâi Jack. Ştii ce simt pentru tine.

— Nu-i vorba despre asta, zise Grace străduindu-se să îşi pună rochia înapoi pe ea. Riscul e prea mare şi...

— Am înţeles, oftă el. Te păstrezi – aşa numiţi asta voi, fetele, nu?

— Oh, Jack, îmi pare rău.

— Nu eşti tu de vină, zise el cu un zâmbet trist, decât de faptul că eşti prea frumoasă.

Jack îşi întinse mâna către a lui Grace.

— Ai încredere în mine! spuse el.

Avea o figură serioasă, care lui Grace i se păru atât de afectuoasă, încât orice dubiu pe care-l mai avea despre intenţiile lui se spulberă.

— Promit că nu o să te fac niciodată să faci ceva ce nu vrei. îţi jur,

Decembrie 1939

O muscă bâzâia în aerul fierbinte. Mai întâi, se învârti în jurul capului lui Grace, apoi ateriză pe umărul ei, înainte de a se aşeza pe o coală de desen. Enervată, fata dădu insecta la o parte.

Grace încerca să schiţeze portretul lui Jack, în timp ce el stătea rezemat de un eucalipt pitic, pe malurile ierboase ale râului Lachlan. Lumina se juca în părul lui şaten-închis, pe pielea măslinie şi pe trăsăturile proeminente, frumos conturate, iar fata se gândi că nu îl mai văzuse niciodată atât de frumos.

— E ciudat, zise ea.

— Ce? Portretul meu?

— Probabil! râse Grace. Nu, mă gândeam, de fapt, că amândoi am terminat şcoala, însă „viaţă adevărată", aşa cum o numesc oamenii, încă nu a început pentru noi. Parcă nu suntem nici copii, nici adulţi, ci doar plutim aşa, într-o stare intermediară.

— Voiam să vorbim despre asta.

Jack părea neobişnuit de serios.

— Ştii că a început războiul…

Normal că ştia. Nimeni nu vorbea despre nimic altceva în ultimele trei luni.

— Dar e atât de departe, spuse ea, lăsând din mână creionul şi caietul cu schiţe.

— Asta nu înseamnă că nu o să fim mobilizaţi de Anglia.

Jack se aplecă în faţă.

— Gracie, nu am de gând să aştept. Imediat după ce împlinesc optsprezece ani, o să mă înrolez.

Era şocată.

— Nu poţi să faci asta; tatăl tău vrea să rămâi la fermă.

Jack clătină din cap.

— Am citit în ziar că mulţi oameni din tot regatul pleacă în Anglia ca să se alăture Royal Air Force. Guvernul a construit o bază aeriană la câţiva kilometri de Parkes, aşa că e ocazia perfectă pentru mine. Pot să încep acolo pregătirea, apoi o să iau vaporul spre Anglia, ca să îmi termin instrucţia. Curând, o să dobor avioane germane deasupra Canalului Mânecii.

— Se pare că te-ai gândit la toate.

Fata îşi învârtea o şuviţă de păr în jurul degetului.

— Dar ai aşteptat destul de mult până să îmi spui şi mie.

— îmi pare rău, Gracie!

Jack se ridică în picioare.

— Nu eram sigur cum o să reacţionezi. Cât despre mama şi tata, cred că o să îi conving. Partea cea mai rea e că te las pe tine aici.

Grace încă se gândea la anunţul surprinzător al lui Jack, când băiatul făcu câţiva paşi către ea. Ezită un moment, apoi, pe neaşteptate, se lăsă într-un genunchi.

— Mai e ceva ce vreau să-ţi spun, Gracie, declară el. Vrei să te măriţi cu mine?

— Jack!

Cererea în căsătorie fusese mereu o opţiune într-un viitor îndepărtat, o posibilitate vagă, niciodată ceva real. Sentimentul de familiaritate pe care îl avea alături de Jack o liniştea. Dar îl iubea oare? Nu era sigură că ştia ce înseamnă asta. Deşi el nu se mai sătura să o sărute şi să o mângâie, ea nu simţise niciodată că-şi pierde capul. Faptul că îl plăcea pe Jack şi că se distrau împreună era suficient ca ea să dorească să-şi petreacă întreaga viaţă cu el?

În acea zi, în vreme ce şedea pe malul râului, ştiu cu o certitudine sufocantă că, dacă spunea da, viitorul ei avea să fie o copie fidelă a vieţii mamei sale: ar fi trăit pe un domeniu enorm la ţară, şi-ar fi petrecut timpul liber jucând bridge, organizând târguri de flori şi comitete de caritate, activităţile fiind intercalate de vizitele ocazionale la croitoreasă şi de cele în oraş. Grace îşi dorea mai mult de atât.

Dar, în loc să spună toate acestea, protestă doar:

— Jack, suntem încă nişte copii...

— Gracie, aici greşeşti, replică el.

Se ridică în picioare, apoi o ridică şi pe Grace, astfel încât stăteau de-acum faţă în faţă.

— Aşa arată „viaţa adevărată", zise el. Dacă sunt suficient de matur să merg la război, sunt şi destul de matur să te cer în căsătorie.

Grace nu ştia ce să spună.

— Nu trebuie să ne căsătorim curând, adăugă Jack, îmbrăţişând-o. Oricum, nu ar fi corect, căci în scurt timp mă voi înrola în armată şi voi pleca departe. Dar mă vei aştepta? Mă vei aştepta până când îmi voi fi îndeplinit datoria faţă de rege şi ţară?

Grace se eliberă din braţele lui. împiedicându-se, îşi luă desenul de pe jos. Urmele de creion nu mai aveau nicio noimă; vedea doar o amestecătură de linii trasate cu cărbunele.

— Gracie, îl auzi pe Jack spunând, credeam că asta vrei, ceea ce... ştii tu, ceea ce aşteptai...

Se gândea că băiatul la care ţinea atât de mult, care fusese o parte atât de importantă din viaţa ei, pleca la război. Dragul de Jack era gata să facă sacrificiul suprem. Trecând cu vederea propriile îndoielile, ea dădu din cap.

— Te voi aştepta.

Imediat ce rosti cuvintele, Grace se simţi cuprinsă de un val ameţitor de greaţă. Pământul păru că îi fuge de sub picioare.

Jack îi întinse o mână ca să o ajute să-şi recapete echilibrul.

— Hei! Ce ai păţit?

— Totul se întâmplă atât de repede, iar tu vei pleca în curând!

— Dacă mă întrebi pe mine, cred că de vină e căldura asta afurisită, spuse Jack, dând la o parte cu mâna

altă muscă. Haide, Gracie, te duc acasă. Trebuie să stai la umbră.

Îşi puse braţul în jurul ei, dar fata se eliberă din nou din îmbrăţişare.

— Hai să nu spunem nimănui până când se va încheia războiul, când te vei întoarce acasă, zise ea. Va fi secretul nostru.

— Pot să accept asta, fu Jack de acord.

Când rămase, în sfârşit, singură, Grace se retrase în refugiul ei preferat – biroul plin cu cărţi al tatălui ei, care nu doar că lucra acolo, ci, ocazional, îi citea *bushpoems*, acele poeme despre viaţa simplă din fermele australiene, scrise de poeţi precum Banjo Paterson şi Henry Lawson, sau scrieri ale romanticilor englezi Wordsworth şi Keats, care ei îi plăceau nespus de mult. Adora mirosul acestei încăperi speciale; era un amestec de cărţi legate în piele şi de hârtie veche, cu un iz subtil de whisky, fiindcă tatăl ei ţinea o sticlă de Glenfiddich şi câteva pahare de cristal pe o măsuţă.

În atmosfera răcoroasă a încăperii liniştite, Grace se apropie de globul pământesc fixat într-un suport de alamă, care se afla lângă biroul tatălui său. Rotindu-l încet, observă mai multe oraşe: Roma, Madrid, Viena, Londra şi, cel mai frumos, Parisul, doar gândul la acest oraş legendar reuşea să îi stârnească imaginaţia.

Cel puţin nu acceptase cererea în căsătorie a lui Jack; cu siguranţă, o promisiune că îl va aştepta era o chestiune cu totul diferită. Războiul ar fi putut dura mulţi ani şi, chiar dacă ar fi ţinut doar şase luni sau cam aşa ceva, asta îi dădea timp să îşi pună ordine în gânduri. Oarecum vinovată, Grace recunoscu că era invidioasă pe Jack. Şi-ar fi dorit să fie la fel de simplu şi pentru ea să plece în căutarea aventurii în cealaltă parte a lumii.în schimb, era condamnată să rămână acolo, în vastul tărâm izolat din Australia, fără nicio posibilitate evidentă de a evada.

îşi aminti cum arăta harta Europei, Fixată pe peretele sălii de clasă de către *mademoiselle* Élise, şi cum fremătase de entuziasm privind modul în care ţările se îmbinau una cu cealaltă, graniţele lor fiind trasate de fluvii şi lanţuri muntoase, şi linii desenate de mână. Dintotdeauna avusese senzaţia că destinul ei era departe de aici, dar, dacă se căsătorea cu Jack, era puţin probabil să-şi urmeze destinul.CAPITOLUL 6

Sydney, martie 1940

Ţinând strâns în mâini o umbrelă roşie, Grace se strecură prin mulţimea care stătea în ploaie pe docul din Sydney. Venise să îşi ia la revedere de la Jack. în orice moment, el avea să se îmbarce pe vaporul care urma să îl ducă departe, într-o zonă îndepărtată, aflată în plin război. Era o experienţă groaznică să aştepte în ploaia torenţială.

în noaptea anterioară, Grace şi Olive se întâlniseră cu Jack şi cu mama lui, Betty, în somptuoasa sală de mese a hotelului Australia. în timpul mesei, Grace se simţise falsă şi nelalocul ei; micul dejun fusese chiar şi mai încordat. Jack mâncase o porţie imensă de bacon, cârnaţi, ouă şi pâine prăjită, părând de o vioiciune de-a dreptul febrilă. Le vorbise despre porturile fascinante pe care urma să le viziteze în călătoria sa, despre cum îşi imagina că e Londra şi se întrebase dacă avea să piloteze un avion Spitfire sau un Hurricane.

Grace nu avea deloc poftă de mâncare şi nu ştia ce să spună. Mama ei o mângâia compătimitoare, în acelaşi timp schimbând cu Betty priviri pline de subînţeles.

Acum se afla aici, sub norii plumburii, în umbra vaporului gri şi impunător, înconjurată de tineri energici şi de părinţii lor, ceva mai discreţi, în mulţime erau şi o sumedenie de fete care se agitau, gătite cu cele mai bune rochii şi paltoane ale lor, rujate cu grijă, purtând berete şi bonete udate acum de ploaie. Multe dintre iubitele soldaţilor erau palide, majoritatea aveau zâmbete încordate. Din când în când, se auzea câte un suspin

Grace era convinsă că Olive şi Betty credeau că tăcerea ei era un semn al faptului că suferea, la rândul ei, la fel de mult din cauza despărţirii de Jack. De fapt, Grace se străduia să îşi ascundă atât invidia faţă de el, cât şi sentimentul de ruşine, care era şi mai tulburător. Adevărul era că, deşi nu şi-ar fi dorit să i se întâmple vreodată ceva rău lui Jack, se simţea uşurată – sau poate chiar puţin bucuroasă – că pleca, în loc să rămână cu ea.

Sirena asurzitoare a vaporului se auzi sunând de trei ori.

— E timpul să plec, Gracie, spuse Jack.

O cuprinse în braţe, apoi o sărută pasional în faţa tuturor, cu toate că Grace văzu cu coada ochiului că amândouă mamele se uitară discret în altă parte.

— Nu uita că mă voi întoarce şi atunci ne vom căsători, Grace Woods, îi şopti la ureche. Apoi vom fi împreună până la finalul vieţii.

Se uită fără să plângă cum băiatul căruia îi promisese să îl aştepte îşi aruncă geanta pe umărul lat şi bine definit. El le sărută pe Betty şi pe Olive pe obraji, apoi se întoarse şi păşi pe pasarelă.

Grace refuzase propunerea mamei de a proba pălării la magazinul exclusivist al lui Henriette Lamotte de pe

strada Rowe ca să se mai înveselească, aşa că stătea în Grădina de iarnă, la o masă din colţ. Se juca alene cu nişte violete artificiale pe care le prinsese de reverul hainei, uitându-se din când în când la intrarea în sală.

Îl zări, în sfârşit, lângă uşă pe Reuben, care îi dădu paltonul lung şi pălăria lipsită de formă – ambele ude leoarcă – unui valet nemulţumit. După ce îşi netezi părul, merse cu paşi mari de-a lungul încăperii.

— Prinţesă, Dumnezeule, arăţi minunat! zise Reuben, făcându-i cu ochiul. Toată lumea de aici va fi geloasă.

— Siddy, te rog să te aşezi. Nu spune lucruri atât de ridicole. Nu mai am doisprezece ani, protestă Grace, râzând pentru prima dată după multe zile şi sărutându-l pe obraz.

— Oh, sunt sigur de asta, răspunse Reuben. De fapt, am aflat de undeva că în curând un anumit băiat o să te ceară în căsătorie.

Grace tăcu.

— Hm... Lasă-mă să ghicesc. Este băiatul familiei Osboume, nu? Dar mi-a zis tatăl tău că urma să plece astăzi. Presupun că ai mers pe chei să îţi iei la revedere?

Grace îi povesti că fusese atât de deprimant, încât nu voia să vorbească despre asta.

— Cum vrei tu. De fapt, am ceva destul de important să-ţi spun.

Era straniu. Nu era obişnuită ca Siddy să îi vorbească atât de serios.

Comandă un ceai şi nişte biscuiţi, apoi zâmbi:

— Bătrânul tău prieten s-a înrolat şi el. De fapt, voi pleca în Anglia destul de curând.

— Siddy, nu!

— Nu mai e nimic de făcut, Prinţesă, adăugă el trist. Uite, nu mi-ai cunoscut soţia, pe Rae, dar îmi doresc ca tu să o fi cunoscut.

— Nu vorbeşti niciodată despre ea, zise Grace.

— Ah, era o drăguţă. Avea părul ondulat, roşcat, şi cânta precum o pasăre, oftă Reuben. Oricum s-a dus de mult şi eu sunt încă singur.

Se foi stânjenit pe scaun; părea mult prea mic pentru un om de mărimea lui.

— Cândva am crezut că viaţa mea va fi, nu ştiu, hai să spunem foarte diferită faţă de cum a fost. Aş vrea să-ţi explic totul, chiar îmi doresc asta, dar ultimul lucru pe care vreau să îl fac e să plec ştiind că am greşit atât de mult faţă de tine.

— Siddy, nu te înţeleg deloc, spuse Grace neliniştită.

— Da, nu m-am priceput niciodată să îmi iau la revedere.

Reuben îşi trecu mâna prin părul lui negru şi dezordonat

— .Prinţesă, vreau să ştii că ai fost mereu lumina ochilor mei. N-ai putea să îmi fii mai dragă nici dacă…

Făcu o pauză, îşi drese glasul, apoi continuă:

— Nici dacă ai fi a mea. De fapt, aici nu fac nimic important. Am înţeles că Marea Britanie are nevoie de oameni care să îi împiedice pe germani să intre în Franţa. Dumnezeu ştie de ce vor un călăreţ ca mine, dar se pare că francezii au un plan. Oricum, m-am înrolat. Să fim serioşi, nu îmi va simţi nimeni lipsa.

— Cum poţi să spui asta? replică Grace. Cu mine cum rămâne?

Prin minte îi defilară chipurile tuturor celor care plecaseră deja din
viaţa ei. Mai întâi, dispăruse Pearl, apoi Charlotte mersese la şcoală. De curând plecase şi *mademoiselle* Elise – în timp ce lacrimile le curgeau amândurora pe obraji – către Elveţia, a cărei neutralitate oferea o oarecare siguranţă. Acum plecase şi Jack şi, în scurt timp, avea să-i vină şi rândul lui Siddy.

Simţi un junghi şi se gândi la cât de mult însemna Siddy pentru ea. De când se ştia, el făcuse mereu efortul de a veni să o vadă de fiecare dată când ea era în Sydney. Era mereu entuziasmat să afle ce mai face şi, chiar dacă îi plăcea să glumească şi să o tachineze, era extrem de amabil. Izbucnirea războiului adusese foarte multe schimbări, dar niciodată nu îşi închipuise că ar putea să vină în oraş fără să îl găsească pe Siddy acolo.

— Prinţesă, fii atentă, spuse el. Nu îmi place deloc să te văd atât de nefericită. Ce-ar fi să mergem până la pian şi să cântăm melodia aceea nouă de Vera Lynn – „We'll Meet Again”. O ştii, nu?

Grace îşi dori ca Reuben să nu o fi pus în situaţia asta.

— Haide, atunci. Sigur te va înveseli.

Siddy se uită la grizonatul *maître d'hotel*[1] din sală, apoi arătă către pian. După ce bărbatul făcu un semn din cap că e de acord, Grace, reticentă, se lăsă condusă către instrumentul strălucitor.

[1] „Chelner-şef", în lb. franceză, in original (n. red.).

— Ce ar fi ca eu să cânt şi tu să dai tonul? zise Reuben. Vocea ta a devenit foarte frumoasă de-a lungul anilor.

De indată ce se auzi vocea limpede de soprană a lui Grace, în încăperea aglomerată se lăsă liniştea. O clipă mai târziu, fu surprinsă să audă o voce care o acompania – era cea a unui tânăr pe care îl mai văzuse la docuri, de dimineaţă. Apoi, de partea cealaltă a salonului ticsit de oameni, un bariton încrezător se alătură glasului tremurat şi neîncrezător al fetei, apoi o altă voce şi încă una, până când părea că nu numai oaspeţii, ci şi chelnerii din Grădina de iarnă erau în picioare, cântând la unison, într-un mod ferme-

Când şi ultima notă răsună, din sală se auziră aplauze din ce în ce mai puternice. Apoi, un domn îmbrăcat într-un costum în dungi îşi ridică paharul şi strigă:

— Un toast pentru băieţii noştri curajoşi care au plecat să lupte pentru

— Pentru băieţii noştri curajoşi! răspunseră cei din încăperea aglomerată – bătrâni şi tineri laolaltă, bărbaţi şi femei, orăşeni şi ţărani deopotrivă.

La vederea atâtor figuri mândre şi zâmbitoare, Grace se simţi comple- şită de o mulţime de emoţii. Toată Europa se afla în ghearele Germaniei agresive; nenumărate suflete urmau, cu siguranţă, să moară în acest măcel, îşi dorea să

poată şi ea să ajute luptând împotriva terorii naziştilor. îşi dorea să existe o cale să se asigure că Jack şi Siddy aveau să fie în siguranţă.

Tremura.

— Nu cumva ai luat vreo răceală? spuse Reuben îngrijorat. Vremea cred că a fost groaznică azi, la debarcader.

Grace clătină din cap.

— Nu sunt bolnavă. Siddy, îmi e teamă, teamă că asta e ultima dată când te voi vedea.

Reuben îşi puse liniştitor braţul pe umerii lui Grace.

— Unde – nu sunt sigur – şi nu pot să îţi zic când, spuse el cu subînţeles, dar ştiu că într-o zi ne vom reîntâlni.

CAPITOLUL 7

Brookfield, noiembrie 1942

Într-o frumoasă dimineaţă de primăvară, mama lui Grace îi arăta fiicei sale cea mai bună metodă de a pune glazură pe un tort cu multe fructe.

— Sper ca mâncărurile gătite de mine să ajute la ridicarea moralului sărmanilor băieţi care tot sosesc la baza aeriană. Majoritatea se află la mii de kilometri depărtare de casă, şi cine ştie unde vor ajunge?

Olive amestecă neliniştită în crema groasă, de culoarea zăpezii, dintr-un bol micuţ.

— Probabil într-un loc îngrozitor, precum Africa de Nord sau Orientul Mijlociu, nu m-ar mira.

— Sunt sigură că piloţii vor adora ceea ce le pregăteşti, mamă! zâmbi Grace. Mai ales dacă le vei servi totul împreună cu celebrul tău punci de rom cu ananas – un singur pahar ar face pe oricine să zâmbească.

Fata îşi lăsă capul în jos.

— Dar mi-aş dori să fac mai mult de-atât... să îi ajut pe cei care suferă din cauza războiului, vreau să spun.

— La ce te gândeşti?

— Păi, de exemplu, Lottie, zise Grace, şi-a găsit de lucru la un colonel de la Cazarma Victoria, în Sydney.

Olive îşi ridică privirea către fiica ei.

— Gracie, Charlotte e angajată în armată, dar ca secretară – nu e chiar în prima linie. Oricum, avem nevoie de tine aici.

Folosind lama cuţitului, reveni la sarcina ei de a întinde cu îndemânare crema pe marginea tortului.

— în afară de bătrânul Bill Gleason şi câţiva dintre băieţii mai tineri, toţi cei capabili de muncă din Brookfield au plecat la război. Tatăl tău a ajuns să facă treaba a trei oameni.

Grace oftă.

— Sărmanul tata!

— Pur şi simplu, nu s-ar descurca fără tine, continuă mama. Sincer, Gracie, cred că eşti extraordinară. Nu cunosc nicio altă fată de douăzeci de ani care să-şi petreacă timpul fie pe un tractor, recoltând grâu, fie pe un cal, mânând oile; în niciun caz, una aşa de frumoasă ca tine, spuse ea.

— Mamă, spui prostii!

— Dar chiar eşti – frumoasă, vreau să zic –, în ciuda acestor haine de lucru îngrozitoare pe care le porţi în ultima vreme. Apoi, după ce termini toată treaba, noaptea te închizi în birou şi îl ajuţi pe tata cu registrele. Dacă nici asta nu înseamnă că îţi dai osteneala, atunci nu ştiu ce mai înseamnă.

— Dar nu simt că fac ceva important.

— Dar bineînțeles că faci! protestă Olive.

— Bine, dar nici nu se compară cu ce fac Jack și Siddy.

— Oh, dragă, după ce se vor întoarce bărbații, nu va trebui să îți mai faci griji pentru asta sau pentru lucrul pământului, de altfel. Vei putea să le dai uitării pe toate! Mama arătă către tortul pe jumătate glazurat.

— Vei face, în schimb, o muncă mai potrivită pentru o femeie.

Alexandra Joel

Ştiu, mamă, spuse Grace exasperată.Ea ridici o spatuli şi o cufundi în bolul cu glazuri lipicioasi, însi când încerci si imite mişcarea mamei sale, descoperi ci, în locul unei suprafeţe netede fari cusur, lisase doar o dâră albi şi neregulaţi.

În dimineaţa următoare fu trezită de oi. Nu doar de behăitul lor blând, ci şi de zgomotul pe care copitele lor despicate şi mici îl făceau pe pământul bătătorit. Grace deschise ochii şi văzu că lumina strălucea deja pe tapetul cu dungi albastre şi albe din camera ei. Căscă, apoi îşi dădu de pe frunte câteva bucle brunete şi dezordonate.

Grace se duse la fereastră şi se uită afară. Ca de obicei, soarele strălucea puternic pe cerul albastru, recolta avea o culoare aurie, iar animalele se adunaseră în jurul micului jgheab cu apă, agitându-se uşor, în timp ce se înghionteau şi se împingeau una pe cealaltă. Nimic nu părea că se va schimba vreodată.

Iritată, Grace răbufni dintr-odată: luă o pernă de pe pat şi o aruncă în cealaltă parte a camerei. Se săturase de grâu şi de oi! Se îmbrăcă cu pantalonii din moleschin pe care îi purtase şi în ziua precedentă, îşi puse o cămaşă curată şi coborî la parter. Nu era devreme, dar casa era neobişnuit de liniştită. Verifică fiecare încăpere şi nu găsi pe nimeni. Când ajunse la biroul tatălui ei, împinse uşa şi, văzând ci era gol, se aşezi dintr-un capriciu pe scaunul lui cu spitar înalt. Acest spaţiu liniştit, cu cirţile legate în piele, fusese mereu un loc bun pentru a reflecta.

Dupi ce bâjbâi puţin, Grace gisi scrisoarea de la Jack pe care şi-o pusese în buzunar cu o zi în urmi. Avusese atât de multe de făcut, încât abia reuşise si o citeasci. Acum, o ţinea în lumini.

Draga mea Gratie,

îmi pare rău că nu ţi-am mai scris în ultima vreme. De fapt, am cam intrat într-o belea. Zburam înapoi de la ultima misiune (din câte ţii, nu ne este permis să divulgăm destinaţia) şi mă simţeam destulele mândru de mine, când un neamţ beat dintr-un Messerschmitt a deschis focul.Nu trebuie să te îngrijorezi, pentru că am aterizat forţat – chiar in Anglia. A fost destul de palpitant, defapt! Am reuşit, cumva, să rămân agăţat de manşă, deşi mi-am pierdut cunoştinţa, ceea ce nu a fost un lucru rău, în cele din urmă, căci datorită accidentului am ajuns să mă odihnesc o vreme în casa impresionantă a unui lord, pusă de acesta la dispoziţia piloţilor care

Ar fi trebuit să vezi acest loc — e o grămadă enormă de cărămizi cu turnuri şi grajduri incredibil de mari! Aveau vaci care păşteau pe o păşune bogată şi, in plus, mai multe câmpuri semănate cu orz şi ovăz. Locul era impresionant, dar eu, unul, prefer oricând întinderile noastre prăfuite din Australia. Să îţi spun sincer, aş fi al naibii defericit (scuză-mi limbajul!) dacă n-aş mai pleca niciodată de acasă.

În orice caz, acum sunt bine – am două mâini şi două picioare sănătoase, aşa că, după ce totul se va termina, nu o să am nicio problemă să te trec pragul în braţe, după nuntă.
Cu multă dragoste,

Grace zâmbi. Cu o zi în urmă, îşi făcuse griji din cauza prăbuşirii avionului, dar acum, că avusese timp să citească scrisoarea cum trebuie, era clar că Jack vedea experienţa mai degrabă ca pe ceva dintr-o poveste de aventuri din revista *Boy's Own*.

Totuşi, o mai preocupa ceva. Se uită din nou la paginile îndoite, apoi se opri când ajunse la un anumit rând: „aş fi al naibii de fericit... dacă nu aş mai pleca niciodată de acasă".

Grace lăsă jos scrisoarea. Ochii ei se plimbară prin cameră oprindu-se asupra globului pământesc montat pe

suportul de alamă, care se afla, ca de obicei, lângă biroul tatălui ei. Se întinse şi îl învârti de dragul vremurilor trecute. în timp ce urmărea cum se rotește, cuvintele lui *mademoiselle* Elise îi răsunară în minte la fel de limpede ca în ziua în care plecase în Elveția: *JAapetite",* spusese ea, ținând-o pe Grace de mână. „Aici este, într-adevăr, foarte frumos şi foarte sigur. Tânărul tău e drăguț. Dar nu uita că lumea e imensă şi plină de oameni fascinanți, de lucruri extraordinare şi de locuri minunate. Imaginează-ți numai câte lucruri sau câți oameni s-ar putea să te aştepte acolo!"

Grace împături încet scrisoarea şi o puse înapoi în buzunar. Trecuseră trei ani de la plecarea guvernantei sale, însă războiul continua. Cine ar fi putut să știe cum va arăta lumea după ce se va încheia? În orice caz, toți spuneau că Grace era tare norocoasă să aibă un bărbat ca Jack în viața ei – în special mama ei credea asta. Elise îi voia binele, dar poate că era timpul ca fantezista *„mademoiselle* Dubois" să lase deoparte visurile absurde cu escapadele ei îndepărtate şi neobişnuite.

Un ciocănit brusc răsună în casa liniştită la fel de puternic ca o împuşcătură. Când Grace merse să deschidă uşa, fu surprinsă să îl găsească acolo pe bătrânul poştaş. De obicei, trecea pe la ei după-amiaza şi niciodată nu venea până la uşă. Poşta din Brookfield era mereu livrată în cutia de oțel de lângă poarta principală a proprietății.

— Bună, Kev, zise ea. Ce te aduce aici aşa de dimineață?

— Am o scrisoare recomandată pentru domnul Woods, anunță el, cu chipul lui aspru, îmbătrânit de vreme. E de la War Office.

— Ciudat! Bine, lasă-mi-o şi o să i-o dau eu. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

Grace urmări cum poştaşul se urcă în duba lui roşie şi îi făcu cu mâna. Apoi propti plicul bej de o vază plină cu floricele roz de pe masa din sufragerie. Tatăl ei sigur avea să-l observe acolo.

Dar Alfred se întoarse abia când cerul devenise roşu aprins, iar soarele începuse să alunece către linia orizontului.

— Am ieşit cu Bill Gleason, explică el când intră obosit pe uşa deschisă. A trebuit să verificăm dacă mai e nutreţ în padocurile cele mai îndepărtate.

înainte ca Grace să apuce să-i pomenească de scrisoare, Alfred spuse că vrea să se spele şi să îşi schimbe hainele.

— Apoi vreau să nu fiu întrerupt o jumătate de oră, ca să mă uit peste nişte estimări ale recoltei, adăugă el. Grace avu ocazia să îi arate scrisoarea tatălui abia când acesta li se alătură la cină.

— Mă întreb despre ce o fi vorba, zise el, deschizând-o. Grace observă că tatăl se făcu palid, aşa că şopti:

— Nu îmi spune că i s-a întâmplat ceva lui Jack!

— Nu lui Jack, nu, răspunse Alfred pe un ton grav. Putem fi recunoscători cel puţin pentru asta.

Chiar şi aşa, expresia lui era sobră.

— Grace, Olive, le spuse privindu-le pe rând, îmi pare foarte rău. Este vorba despre Reuben.

— Siddy? Ce s-a întâmplat? începu Grace să tremure.

— Nu sunt foarte sigur. Se pare că brigada lui a fost distrusă de tancurile germane. Sărmanii de ei erau chiar la

graniţă, încercând să apere Franţa, dar nu au avut nicio şansă. Nu ştiu ce a fost în capul generalilor când i-au trimis la luptă în halul ăla... era clar că nu erau suficient de bine echipaţi şi că erau prea puţini!
Alfred puse scrisoarea pe masă.
— Trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău, zise el. Se pare că Reuben a dispărut de ceva vreme şi se presupune că a murit. Vestea a ajuns târziu pentru că a existat bănuiala că dezertase. Din păcate, autorităţile au ajuns acum la concluzia că, probabil...
Vocea i se frânse:
— Cel mai probabil Reuben a murit.
— Nu! ţipă Grace.
Apoi, în timp ce orologiul din hol anunţă, trist, ora, Grace tăcu. Putea, oare, să fie adevărat? Un val de mâhnire o cuprinse. Ea şi Siddy avuseseră mereu o legătură specială. Nu putea să creadă că prietenul ei drag, care cunoştea caii mai bine decât oricine şi care cânta la pian precum un înger, putea să moară. Cu siguranţă ar fi ştiut ceva, cu siguranţă ar fi primit vreun semn! Dar părea că nimic nu se schimbase.

— în sfârşit, după mai multe minute, clătină din cap, recăpătându-şi stăpânirea de sine.Siddy n-a murit! spuse ea, cu hotărâre.

— Dragă, desigur că-i teribil de greu să accepţi că Reuben nu se va mai întoarce, începu Olive, înainte ca Grace să o întrerupă.

Te rog, măcar lasă-mă să sper! Din scrisoare reiese că nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat. Dacă nu există un cadavru – Grace fu străbătută un fior – poate că Siddy încă trăieşte.CAPITOLUL 8

Ianuarie 1944

Se aflau la o distanţă uriaşă de tumultul războiului, de bombe, de măcel şi de bătăliile cumplite. Aici, în Brookfleld, aveau pace, linişte şi noroc. Recolta de grâu era bogată, iar lâna atinsese preţuri record. Numeroasele forţe militare ale Aliaţilor păreau să aibă infinit de multă nevoie de produsele agricole ale fermelor.

— Mâncare şi uniforme pentru soldaţi, pentru asta suntem noi

Tatăl ei o rostise atât de des, încât devenise ca o mantra pentru ea. Părea să îşi poarte propriul război împotriva inamicilor Imperiului Britanic, căci lucra zi şi noapte.

Grace îl urmărea în timp ce călărea alături de ea, aşa cum obişnuia să facă în copilărie. Alfred părea atât de obosit şi de retras în ultima vreme, încât ea şi Olive îl imploraseră să o ia mai uşor. Slăbise, deşi nu fusese niciodată corpolent. Cămaşa îi atârna pe umeri şi de sub borul pălăriei i se zărea părul mai degrabă cărunt decât şaten.

— E totul bine, Gracie? întrebă el, în timp ce galopau pe câmpuri.

— Mai bine decât oricând, îi strigă, la rândul ei.

Alexandra Joel

Şi chiar era. în sfârşit, Grace îl văzuse mâncând bine în dimineaţa aceea; de fapt, arăta mai viguros decât în ultimele zile. Era uşurată şi putea să se bucure de călărit în soarele după-amiezii târzii, pe pământurile întinse pe care le adora.

— Ah, ştiu care e problema – mi-a spus Bill ieri, zise Alfred de îndată ce remarcă în depărtare un baraj a cărui suprafaţă strălucea în lumina soarelui. Va fi destul de complicat, dar, între noi doi fie vorba, cred că vom rezolva lucrurile.

Malul din jurul apei întunecate devenise moale şi alunecos din cauza unei furtuni de vară. Grace îşi încetini calul şi observă că o oaie se împotmolise în noroi. Se chinuia să iasă şi scotea sunete joase, care stârneau mila.

— Bun, zise Alfred când descălecă. Hai să legăm caii de eucalipţii aceia şi să ne apucăm de treabă!

Grace era recunoscătoare pentru umbra copacilor. Acum, când se opriseră, simţi cât de aprigă era căldura.

— Ar fi fost mult mai uşor dacă am fi avut o lopată, se încruntă Alfred. Ah, acum nu mai avem ce face. îmi pare rău, Gracie, dar mie îmi e destul de greu să stau în genunchi în ultima vreme, aşa că va trebui să te descurci singură. Trebuie să îndepărtezi o parte din noroi, pentru a putea s-o scoatem de acolo, altfel nu vom izbuti niciodată.

— Minunat! Primesc cele mai bune însărcinări!

Grace îşi suflecă mânecile, apoi îngenunche în faţa oii care abia se mai mişca, vădit extenuată. Folosindu-se de un băţ zdravăn şi de propriile mâini, înlătură cea mai mare parte din noroiul în care se înţepenise animalul. Un hohot de râs zdravăn o făcu să îşi ridice capul.

— De ce râzi?

Alexandra Joel

— Fetiţa mea dulce, cu ochii verzi, e aproape cufundată în noroi, chicoti Alfred. Ai face bine să te cureţi până nu te vede mama ta!

Grace îşi împinse o şuviţă murdară sub pălărie şi rânji.

— Hai să vedem ce putem face pentru animalul ăsta, spuse tatăl ei.

Cizmele lui lipăiră când se apropie.

— Ţine oaia din spate ca să nu se rănească, iar eu o să îi scot picioarele din faţă.

— Eşti sigur, tată? Asta e muncă grea.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Grace ţinu de spinarea oii, în timp ce Alfred, gâfâind şi cu muşchii încordaţi, o scoase din noroi.

— Am reuşit! strigă Grace.

Privi cum animalul se îndepărta clătinându-se, apoi auzi un ţipăt asurzitor, urmat imediat de o bufnitură. Grace se întoarse. Alfred stătea întins şi nemişcat pe malul noroios.

— Tată!

Fata se aruncă înainte şi îşi puse urechea pe pieptul lui. Inima îi bătea, dar părea slăbită. Se uită rapid împrejur, cuprinsă de spaimă. Măcar dacă ar fi fost pe acolo un lucrător de la fermă sau un negustor de vite, cineva care ar fi putut să-i ajute! Dar nu era niciun suflet de om, doar oile care păşteau nepăsătoare iarba proaspătă, sub soarele care dogorea nemilostiv pe cerul senin. Şi mii şi mii de hectare de pustietate.

Icnind din cauza efortului, Grace scoase din noroi trupul tatălui ei, întors cu faţa în jos, şi-l trase la umbra unui eucalipt. Sub privirile câtorva papagali cacadu negri, îi luă

păläria şi i-o puse sub cap, apoi încercă să îi aranjeze mâinile şi picioarele astfel încât să stea cât mai confortabil.

Lacrimi îi curgeau pe obraji când şopti:

— Rezistă, tată! O să-l anunţ pe Bill; o să ne întoarcem şi o să fie totul bine.

Grace îl sărută tandru pe frunte. Apoi se aruncă pe cal şi porni în galop peste câmpuri.

Bill îi anunţă pe Joe şi pe Marjorie Evans de cele întâmplate – drumul ce şerpuia pe proprietatea familiei Evans era aproape de hotarul unde căzuse Alfred. Grace îl sună pe doctor.

— Ce să mai fac? îl întrebă pe argat.

Vocea îi tremura. Simţea cum i se frânge inima când se gândea că tatăl ei e singur şi neajutorat. Ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi revenit şi ar fi băgat de seamă că ea îl părăsise

— ?Mama ta are nevoie de tine, zise Gleason în timp ce îşi înşeuă calul. Plec chiar acum cu aceşti tineri. Vom avea grijă de tatăl tău.

În ciuda încurajărilor lui Bill, Grace se simţi colpleşită când îi văzu cum ţâşnesc din curte. Era devastată – îşi dorea cu disperare să se întoarcă la tatăl ei, însă, în acelaşi timp, ştia că nu putea să o lase pe biata ei mamă singură.

Cele două femei aşteptau tensionate pe verandă. Mama sa ţipase când Grace, cu faţa murdară şi înlăcrimată, îi povestise ce se întâmplase. Acum, Olive stătea înţepenită pe un scaun din răchită uzat, ţinându-şi strâns buzele şi privind înainte. Şi privirea lui Grace fixa linia orizontului, căutând o mişcare – o formă, o umbră, orice ar fi putut să îi dea o speranţă.

în casă, telefonul sună. Olive se ridică brusc. Grace o urmă imediat.

— Da, da. înţeleg. Bine. înţeleg. Mulţumesc.

încet, mama puse telefonul la loc şi se trânti pe un scaun.

— Au trecut pe lângă Brookfield, zise ea monoton. L-au luat pe tatăl tău pe cal şi l-au scos la drum, apoi l-au dus la spital în camioneta familiei Evans. A făcut infarct.

— Nu îţi face griji, mamă, spuse Grace şi îngenunche lângă ea. Mergem acolo chiar acum.

Olive nu se mişcă.

— Mamă, de ce nu te ridici? Tata are nevoie de noi!

— Oh, draga mea, tata nu mai are nevoie de nimeni.

Olive începu să plângă în hohote.

— Tatăl tău a murit.

Mort! Grace încremeni. Nu putea fi adevărat! Jack era departe, plecase la război. Siddy era dat dispărut. Alfred rămăsese la fermă, în siguranţă, pe pământului lui, protejat de primejdii. Era unul dintre puţinii oameni care, deşi era pasionat şi de cultură, îndrăgea cu adevărat pământul şi anotimpurile lui. Acum i se spunea că tatăl ei nu mai trăieşte. Era de neconceput.

Grace îşi împlântă pintenii în coastele netede ale murgului, făcându-l să pornească la galop. Gonea din răsputeri, inima îi bătea repede, vântul îi ţiuia în urechi... Tânjea după asta, după ceva tangibil, după o conexiune 64fizică intensă. Dar, fără Alfred alături de ea, frumuseţea sălbatică a peisajului nu îi oferea nicio consolare.

Funeraliile tatălui ei se încheiaseră, la fel şi parastasul, în cele din urmă. Ascultase slujba părintelui Bartholomew, dar cuvintele, rugăciunile şi cuvântările trecuseră pe lângă ea, fiecare pildă fiind la fel de lipsită de substanţă precum un fir de praf care, deşi străluceşte în lumină câteva momente, păleşte la fel de repede.

în timpul parastasului lung care a urmat, Grace simţise doar o detaşare ciudată. Părea că ieşise din propriul corp şi că îl urmărea de undeva de deasupra, în timp ce o altă Grace Woods le mulţumea rudelor îndoliate că au venit, le oferea sherry, rostind ca un ecou cuvintele lor:

— Da, e o mare pierdere.

După ce se îndepărtă de câmpuri, Grace încetini, astfel încât calul plin de sudoare să-şi croiască o cărare printre pinii negri şi arbuştii de mirt. Pârâul era aproape.

Auzi clipocitul apei înainte să o zărească; desluşise sunetul delicat pe care îl făceau vârtejurile ei printre stuf şi pietre. Grace descăleca şi îşi conduse calul ca să se poată adăpa, apoi îşi făcu mâinile căuş şi bău şi ea. îşi legă calul de o creangă. în afară de susurul pârâului şerpuitor, de zumzetul slab al insectelor şi de ţipătul ocazional al unei păsări currawong, era linişte în jur.

Aşa fusese dintotdeauna, se gândi Grace, nimic nu se schimbase. Locul acesta îi amintea de vremuri mai fericite, demult apuse în viaţa ei, înainte ca Jack şi Siddy să plece la război, înainte ca moartea să fi adus mâhnire familiei care locuia la Brookfield.

Grace se aşează pe o stâncă de pe marginea apei şi se rezemă de o buturugă. îşi aminti de momentele în care ea şi tatăl ei călăriseră împreună, de bucuria pe care o împărtăşeau atunci când aveau o recoltă bună, chiar şi de plăcerea de a fi în compania celuilalt, atunci când verificau registrele fermei, noaptea târziu, în biroul lui.

Gândul unui viitor fără el o îndurera. Fusese mereu un om înţelept şi responsabil — atât de echilibrat, atât de sigur pe el! îi fusese devotat luiGrace, dar ea se afla la mare distanţă în momentul morţii lui. Dacă ar fi putut măcar să îi spună cât de mult însemna pentru ea, să îi mângâie sprânceana sau să-l ţină de mână când îşi trăgea ultima suflare... Copleşită de tristeţe şi de vină, Grace îşi plecă uşor capul şi izbucni în plâns.

Un vânt slab şi uscat făcu frunzele de la picioarele ei să foşnească. Se simţea extrem de obosită; ziua părea să dureze o eternitate. Când ochii începură să i se închidă, murmură:

— Te-am iubit atât de mult, tati! De ce a trebuit să pleci?

Grace aproape adormise când i se păru că aude vocea tatălui ei în adierea vântului:

— Până la urmă, cu toţii o facem.

Când se trezi, vântul se domolise; era convinsă că nu aţipise decât câteva minute. Cu excepţia pârâului care curgea delicat pe lângă ea, totul

îşi dezlegă calul şi îl conduse dincolo de tufăriş, de arbuştii callistemon de un roşu aprins şi de arbuştii banskia spinoşi. Apoi, Grace se urcă în şa şi începu să călărească încet înapoi către Brookfield.

CAPITOLUL 9

Sydney, martie 1945

Cu privirea aţintită către ecranul decorat cu auriu al cinematografului Mayfair, Grace urmărea atentă ştirile alb-negru, care pâlpâiau, în timp ce imagini victorioase erau derulate cadru cu cadru. I se tăie respiraţia când camera de filmat se mută pe un grup de piloţi care săreau jubilând dintr-un şir de bombardiere Spitfire, având pe chipuri zâmbete triumfătoare.

— Toţi sunt atât de chipeşi, ca nişte vedete de cinema! şopti Charlotte.

— Şi ştii ceva? şopti şi Grace. Pentru mine, fiecare dintre ei este Jack.

Aici, în cinematograful întunecat, îşi dădu seama cât de mult se schimbaseră sentimentele ei faţă de Jack. înainte, se gândea la el ca la un băiat drăguţ de-al locului, care o plăcuse dintotdeauna. Acum ţinea la el într-un mod profund, mai ales că scrisorile lui nu lăsau nicio urmă de îndoială că ea era deosebit de importantă pentru el. Cu o zi înainte, Grace primise o carte poştală cu turnul Big Ben; încă îşi amintea cele două propoziţii scurte pe care le mâzgălise în grabă: „în fiecare noapte visez că eşti din nou în braţele mele. Asta e tot ce îmi doresc."

Alexandra Joel

La începutul războiului, tonul peste măsură de optimist al scrisorilor lui Jack o derutase pe Grace. Cuvintele lui erau prea vesele, păreau false, în fiecare zi, se îmbărbăta înainte să citească în ziar listele din ce în ce mai lungi cu morţi şi răniţi, însă Jack nu făcea nicio referire la pierderile mari 67de vieţi pe care le suferise escadrila lui în timpul raidurilor din Europa. Abia când a încetat să menţioneze numele unui anumit prieten, Grace a înţeles că încă unul dintre amicii lui Jack îşi găsise sfârşitul.

Odată cu trecerea timpului, tonul lui relaxat se schimbă, devenind din ce în ce mai sumbru până ce, în ultima scrisoare, notase:

Am avut o zi foarte proastă. Ne aflam în recunoaştere, când avionul unuia dintre băieţii noştri a luatjoc. Din cabina de pilotaj au început să iasă flăcări, dar el, săracul, a rămas blocat înăuntru. L-am văzut cum se chinuia să scape, dar nu puteam să fac absolut nimic să îl ajut.

Dacă nu te-aş fi avut pe tine, Gracie, aşteptându-mă acasă, nu ştiu ce s-ar fi ales de mine. Când mă satur de tot şi de toate şi vreau doar să mă târăsc într-o groapă şi să nu mai ies de acolo, îmi spun mereu că tot ce fac e pentru fericirea noastră viitoare. Pentru asta mă lupt. Asta mă face să merg mai departe.

Grace încercă să-şi imagineze cât de îngrozitoare fusese viaţa lui Jack în tot acest timp. Cu siguranţă avusese parte de multe situaţii cumplite, din care scăpase la limită. Totuşi, aceasta era singura scrisoare în care menţionase ceva despre prăbuşirea unui avion, şi nici măcar nu dezvăluise exact ce se întâmplase.

îşi spunea în sinea ei că ştia clar un lucru. După anii infernali prin care trecuse Jack, nu putea să-l dezamăgească.

— Gândeşte-te la ce a realizat, la ce a făcut, îi zise ea lui Charlotte. Dinspre un cuplu între două vârste din rândul din spate se auzi un
„şşş” iritat, pe care Grace îl ignoră.

— Jack Osbourne nu mai e un simplu băiat. E un erou.

Brookfield, decembrie

Crăciunul bătea la uşă. în ultimele trei luni nu plouase aproape deloc. Câmpurile bogate aveau de acum culoarea pergamentului, iar recolta de grâu rezista cu greu.

Grace uda trandafirii ofiliţi ai mamei când, fără să vrea, oftă. îl aştepta pe Jack de mai multe zile. Războiul se terminase cu câteva luni în urmă, dar durase până să fie demobilizat oficial. Chiar şi aşa, nu avea nicio idee când urma să se îmbarce pe un vapor cu destinaţia Australia.

Jack fusese plecat mai bine de cinci ani, gândi ea dezolată, timp în care se umpluse de glorie. Dar ea ce realizase? Părea că prea puţin. Da, muncise la fermă, trudind încă şi mai mult după moartea tatălui său, cu un an în urmă. Noaptea pica de oboseală, cu palmele pline de băşici şi cu dureri de spate. Dar mânarea oilor şi recoltarea grâului nu reprezentau nimic periculos. Nu era ca şi cum şi-ar fi riscat viaţa.

Dăduse uneori o mână de ajutor la organizarea unor evenimentele caritabile în sprijinul trupelor, dar asta nu fusese o sarcină împovărătoare. Participase la serate dansante în district, la baluri sofisticate şi la diverse recepţii, la care evadase în timpul vizitelor ei în Sydney. Grace zâmbi. Trebuia să recunoască: aceste evenimente încântătoare o distrăgeau în mod plăcut, făcând-o să uite de zilele lungi şi grele pe care le petrecea muncind pe proprietate.

Oraşul se umpluse de soldaţi – iniţial doar australieni, apoi sosiseră şi americani. Admiratori cu chipuri noi îşi scoteau pălăriile în faţa ei şi îi spuneau „doamnă". De fiecare dată când accepta invitaţiile lor – să ia cina la elegantul restaurant Princes sau să danseze în Trocadero – se pomenea cu o cutie cu bomboane de ciocolată sau un buchet proaspăt de orhidee. Grace fusese chiar cerută în căsătorie de câteva ori, deşi nu le oferise niciodată tinerilor

înflăcărați care se perindau pe lângă ea nimic mai mult decât ocazia unui flirt.Odată, cunoscuse un ofițer fermecător la o petrecere de la baza aeriană din Parkes. Se distraseră, dansaseră energic pe ritmuri de foxtrot și chiar de swing american, până când ea făcuse greșeala de a-l invita afară să se bucure de aerul răcoros. Voise să facă dragoste cu ea, iar când fata îl refuzase, ofițerul o acuzase că îl amăgise. Îl ademenise ea, oare? Tânărul arăta foarte bine, iar Grace fusese nevoită să recunoască faptul că, un moment, se întrebase dacă, măcar de data aceasta, avea să se lase dusă de val. Apoi o cuprinsese un fior care o descurajase, iar tentația dispăruse. Adevărul era că, indiferent de cât de fermecător părea un bărbat, niciodată nu simțise acea atracție irezistibilă pe care o descriau celelalte fete. Grace își spusese că asta dovedea cu atât mai mult cât îl îndrăgea pe iubitul ei din copilărie. Era convinsă că Jack avea să i se pară irezistibil când, în sfârșit, o să se întoarcă.

Când Grace turnă și ultimele picături de apă peste stratul de flori uscate, auzi un tropăit slab în depărtare. Își ridică privirea și văzu conturul estompat al unui cal și al unui călăreț printr-un nor roșiatic de praf. Probabil se întorcea unul dintre oamenii care verificau gardurile de la hotare, se gândi ea. Dar ceva din silueta călărețului, din modul în care stătea drept în șa, o făcu să o treacă fiorii. Clipi și încercă să împrăștie aburul produs de căldură. Un moment mai târziu, fu aproape sigură. Peste câteva minute era convinsă.

Grace Woods alergă afară din gospodărie pe poarta deschisă, în timp ce comandantul de escadrilă Jack Osboume coborî de pe cal în brațele fetei.

Sydney, mai 1946

Îmbrăcată într-o rochie crem, cu umeri drepți, croită de domnișoara Louise, o pălărioară de cocktail Lamotte cu voaletă și colierul și cerceii cu perle de cultură pe care le primise cadou de la mama ei, Grace intră în ziua nunții sale

în discreta bisericuţă Saint James, cea construită din piatră. Fusese mişcată când domnul Fairweather se oferise să o conducă la altar, însă, cu mâna pe braţul acestuia, regreta că nu era tatăl ei în locul lui. Ochii îi lăcrimară când se gândi la Alfred şi apoi la Siddy. Deşi încă mai avea o urmă de speranţă pe care o alimenta constant, odată cu trecerea anilor fusese nevoită să admită că supravieţuirea acelui om deosebit, care însemnase atât de mult pentru ea, devenea din ce în ce mai puţin probabilă.

Ceremonia nunţii fu modestă, cu vreo cincizeci de invitaţi, deoarece nici ea, nici Jack nu îşi doreau să aibă mai multe persoane în jurul lor cu această ocazie. în orice caz, untul, zahărul şi până şi ţesăturile erau strict 7

0raţionalizate de guvern, aşa că astfel fusese mai simplu pentru toată lumea. Lottie, fermecător îmbrăcată într-o rochie de un roz-pal şi cu o coroniţă din boboci de trandafir prinsă în părul ei blond, era singura sa invitată; John Finch, un pilot din Sydney, prieten cu Jack – care avea un baston şi un petic pe ochi ce sugerau dezastrul din care scăpase la limită – era cavalerul lui de onoare.

Grace nu avea emoţii şi nici nu se arătă extaziată, nici măcar când ajunse în faţa altarului, în ritmul tot mai exaltat al tradiţionalului „Imn nupţial", alături de viitorul ei soţ, care părea foarte încântat. În schimb, avu senzaţia că, de când îl cunoscuse pe Jack, la doisprezece ani, totul mersese ca pe roate. Acum, ajunsese, pur şi simplu, la destinaţia predestinată.

Grace îi dădu lui Lottie buchetul ei de trandafiri roşii, apoi se uită la chipul frumos al mamei sale, cuprins de o bucurie pe care rareori o mai văzuse de când murise Alfred. Dacă Grace se îndoise vreodată de căsătoria ei cu Jack, era suficient să privească chipul transfigurat al lui Olive ca să se asigure că luase o decizie bună.

Frânturile de lumină cu reflexii de nestemate care pătrundeau prin vitraliile bisericii părură să se estompeze un moment. Notele grave din final ale orgii se stinseră. Apoi Grace auzi cum părintele Edwin îşi drege glasul, iar slujba cununiei începu.

Se citi din Biblie, se cântară imnuri şi se ţinu o predică despre caracterul sacru al căsătoriei. Ea şi Jack rostiră acelaşi răspuns, apoi îşi jurară solemn să se respecte, să se iubească şi să se preţuiască unul pe celălalt pentru totdeauna. Cavalerul de onoare şchiopătă şi înmână verigheta de platină. Jack zâmbi larg când puse verigheta mică pe inelarul mânii stângi a lui Grace.

Preotul spuse:

— Poţi săruta mireasa.

Mirele se conformă şi se arătă atât de entuziasmat, încât aproape o făcu pe mireasă să îşi piardă echilibrul. Grace se înroşi când câţiva dintre băieţii tineri din congregaţie ovaţionară.

După ce au semnat în registru, cei doi au ieşit din biserică. Grace stătea la braţul soţul ei sub cerul plumburiu, primind felicitări printre strigăte de „Noroc!" şi nori zburători de confetti. Abia atunci îşi dădu seama că din acea zi avea să fie doamna Jack Osbourne. Undeva, în biserică, Grace Woods dispăruse.

— Doamne! exclamă Jack când se întâlni cu Grace în acea seară, în holul mare al hotelului Australia. Arăţi ca o vedetă de cinema, draga mea.

Recepţia de nuntă se ţinuse în celebra Sală de smarald a hotelului. Grace ştia că ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer, dar efectul apăsător al încăperii neaerisite, cu candelabre italieneşti imense, statui de marmură şi fântâni arteziene cu apă învolburată, împreună cu zgomotul invitaţilor care vorbeau, mâncau, râdeau şi beau o făcură să ameţească. După aceea, frântă de oboseală, stărui în faţa lui Jack să o lase singură o oră sau două. Slavă Domnului, Jack acceptase şi se dusese să petreacă ceva timp cu John la bar.

După ce îşi dădu jos ţinuta elegantă, Grace se cufundă, recunoscătoare, în cada somptuoasă, parfumată cu ulei de trandafir. Apa înmiresmată se undui pe lângă ea. îşi dori ca emoţiile pe care le avea legate de noaptea nunţii să nu fie prea evidente. Poate că rochia de cocktail din satin roşu, decoltată şi provocatoare, alături de pantofii cu platformă, în care urma să se schimbe aveau să îi ofere aura de sofisticare ce îi lipsea.

— Te-ar deranja dacă ne-am schimba planurile şi nu am mai lua cina la restaurantul Romano? întrebă Jack, privind-o pe Grace cu încântare. Toată ziua mi-am împărţit

superba mireasă cu toată lumea şi abia aştept să te am doar pentru mine. Ce-ar fi să aranjez să ni se trimită mâncarea în cameră?

Citind dorinţa aprigă din ochii lui Jack, Grace simţi cum inima începe să-i bată mai repede.

— Cred că, într-adevăr, ar fi o idee foarte bună să iau cina cu soţul meu, îi răspunse, zâmbind.

La câteva minute după ce se întoarseră în luxosul apartament nupţial, un chelner cu papion sosi cu o frapieră cu gheaţă, în care se aflau două sticle de şampanie.

— Ca să nu rămânem fără, mărturisi Jack cu un rânjet.

Apoi un alt chelner intră cu un cărucior pe care erau aranjate o duzină de stridii şi, sub un capac de argint, fileuri de cambulă la grătar. Tot acolo mai erau căpşuni, frişcă şi ciocolată cu mentă.

— Sper să îţi placă, zise Jack. Ştiu că am scurtat puţin recepţia, dar, până la urmă, o singură dată petreci noaptea nunţii, nu? M-am gândit că ar trebui să profităm din plin.

Imediat ce rămaseră singuri, turnă două pahare din şampania spumoasă.

— Pentru tine, frumoasa mea! zise el apăsat şi luă o gură.

Stăteau faţă în faţă la o măsuţă, mâncară stridii şi râseră de discursul neaşteptat de amuzant al cavalerului de onoare şi de cele trei boluri de punci care se numărau printre cadourile lor de nuntă.

— Nu îmi place deloc să-ţi spun asta, chicoti Grace, dar am primit şi trei prăjitoare de pâine.

— Cred că acum avem nevoie de mai multă şampanie, anunţă Jack.

Grace încerca să nu se îngrijoreze văzând de câte ori îşi umpluse el deja
paharul.

— Doar că, zise Jack cu o voce răguşită, se pare că mi-am pierdut apetitul. Dragă, nu vrei să ne întindem în pat? Pare foarte confortabil.

Grace îşi scoase pantofii şi, îmbrăcată, dădu Ia o parte cuvertura şi se întinse pe aşternuturile proaspete de bumbac. Spre uşurarea ei, nu se simţea la fel de timidă ca de obicei. în acea noapte, urma să se ofere pentru prima dată unui bărbat; era acel dar preţios pe care îl păstrase pentru soţul ei. întinsă lângă el, aşteptă să o introducă lent şi romantic în arta amorului.

Jack însă părea să aibă alte idei. O sărută în grabă, apoi Grace îi simţi degetele încercând să-i desfacă nasturii micuţi, de pe pieptul rochiei roşii.

— La naiba, Gracie, ajută-mă! mormăi el.

Grace se grăbi să îşi desfacă rochia; nu ar fi vrut să îl enerveze acum pe Jack. Apoi, cumva, rochia ajunse pe podea, brasiera fu dată jos; degetele lui îi striveau sfârcurile. Abia dacă avusese timp să se obişnuiască cu această senzaţie nouă, când Jack îi scoase chiloţii şi îi băgă mâna între picioare. Totul se întâmpla prea rapid.

— Jack, opreşte-te! zise ea, trăgându-i mâna de acolo.

— Care naiba e problema? icni el.

— Faci... faci totul prea repede.

— Doamne, îmi pare rău, Gracie, dar am aşteptat atât de mult! gâfâi el. Arătai atât de bine în rochia aia şi... Mâinile lui îi rătăceau pe coapse şi îi pipăiau sânii.

— încearcă să te relaxezi, bine? Ai încredere în mine, totul va fi

Dar nu se întâmplă aşa. Jack o făcu doar să se simtă şi mai tensionată – şi totul părea să se petreacă îngrozitor de repede. Poate că aşa se petreceau mereu lucrurile între un soţ şi o soţie, îşi zise Grace nesigură. Dacă era aşa, atunci

trebuia măcar să pară entuziasmată. Afişă un zâmbet şi îşi puse braţele în jurul lui.

— Vezi? spuse Jack. Ştiam că o să-ţi placă.

Aşteptă în timp ce corpul lui se aplecă asupra ei, încercă să nu ţipe când simţi greutatea lui zdrobitoare, o insistenţă penetrantă şi apoi o ultimă durere ascuţită.

Jack răsuflă din greu, apoi grohăi:

— Dumnezeule, a fost extraordinar!

Se întoarse pe spate şi adormi în câteva secunde.

Grace nu putea să înţeleagă. Olive susţinuse mereu că sexul era pentru plăcerea bărbaţilor, dar mai multe dintre prietenele ei căsătorite făcuseră aluzii la nopţi de extaz pe care le împărtăşiseră cu soţii lor. De ce nu fusese şi ea copleşită de pasiune?

încordată, resimţind doar durere şi dezamăgire, se întrebă dacă era ceva în neregulă cu ea. Poate că ea era – cum ziseseră acele fete? – frigidă. Grace le auzise vorbind în cunoştinţă de cauză despre astfel de femei. Spuneau că acesta e motivul pentru care bărbaţii înşală.Ascultându-l pe Jack cum sforăie, Grace îşi spuse că era, totuşi, novice în aceste chestiuni.

Trebuia doar să înveţe ce să facă şi – cine ştie? – poate chiar să simtă plăcere în timpul relaţiilor intime dintre soţi. Cu siguranţă, modul în care făceau dragoste o să se perfecţioneze. Era doar nevoie de timp.CAPITOLUL 10

Paris, decembrie 1948

Grace stătea aproape de *madame* Raymonde, admirându-i talia subţire şi bine strânsă într-un taior bordo, în timp ce o conducea prin încăperile şi culoarele labirintice. Când trecu de un colţ, femeia îmbrăcată cu mult bun-gust se opri dintr-odată.

— Jeanne! strigă ea.

Gesticulă nerăbdătoare către o asistentă care trecea pe acolo, îmbrăcată într-un costum gri-închis, mai elegant decât ar fi părut la prima vedere.

— De ce sunt gardeniile acestea pe coridor? Sunt destul de sigură că *le patron*[1] le voia în salon. Ducesa de Noailles va veni astăzi la probă şi sunt florile ei preferate. Te rog să le duci imediat acolo.

Intrigată, Grace urma să întrebe dacă şi preferinţele florale ale celorlalţi clienţi erau luate astfel în considerare, dar *madame* Raymonde nu terminase:

— Şi asta de ce este aici? Câtă neatenţie! spuse ea, ridicând o bucată de bumbac alb de pe covorul gri şi moale. Se întoarse către Grace:

---

1 „Şeful”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— Văd că te uiţi Ia mine mirată, cu o expresie stranie. Poate te întrebi: „Care este mai exact rolul lui *madame* Raymonde?”

Chicoti uşor şi-i explică:

— *Monsieur* Dior a mai spus că sunt „celălalt ego” al lui. De fapt, eu îl scap de probleme.

Făcu o pauză şi păru să contemple nenumăratele responsabilităţi ale poziţiei sale:

— Organizez programul foarte încărcat pe care îl are *le patron,* angajez personalul, supraveghez producţia, comand ţesături şi mă asigur că fiecare departament ştie să facă exact ce se aşteaptă de la el, zise *madame* Raymonde, bifând fiecare dintre îndatoriri pe câte unul dintre degetele ei lungi. Da, fac multe lucruri. Unele dintre ele – precum grija pentru florile preferate ale unui client ori o aţă rătăcită pe undeva – ar putea să ţi se pară lipsite de consecinţe. Dar, *mademoiselle* Dubois, vei descoperi în curând că în această casă de modă toată lumea caută să atingă perfecţiunea, indiferent de slujba pe care o are. Dacă nu eşti capabilă să o oferi, nu vei sta alături de noi prea mult.

Această fraza căzu asupra ei ca un duş rece şi o îndemnă pe Grace să spună:

— Promit să fac totul cât de bine îmi stă în putinţă; acesta e singurul lucru pe care un geniu precum Christian Dior ar putea să îl aştepte.

— *Monsieur* Dior nu este *doar* un geniu, o corectă *madame* Raymonde. Şi, că veni vorba, nu e doar creatorul de modă care a inventat *New Look*. El este omul care a salvat moda din Paris.

Amândouă tăcură.

— Aşadar, ce ziceam? întrebă *madame* Raymonde uşor încruntată. Aşa e, dădu ea din cap. Tocmai voiam să îţi explic: cât suntem *en route*[1] către un *rendez-*

1 „în drum”, în lb. franceză, în original (n. red.).

*vou.*r[1] cu *le patron,* voi avea ocazia să îţi prezint mai multe femei remarcabile. Fiecare dintre ele se străduieşte, în felul ei, să se asigure că această *maison* continuă să îşi urmeze cursul la fel de lin precum... cum ar trebui să pun asta?

Dădu din nou din cap.

— Da, la fel de lin precum cea mai fină muselină de mătase. în primul rând, acolo, îmbrăcată în costum roşu, lângă bărbatul scund de la *Vogue,* e *madame* Luling, directorul de relaţii publice, indică *madame* Raymonde şi începu să o conducă repede pe Grace prin atelier. Fie că e vorba de presă, fie de clienţi, Suzanne are abilitatea stranie de a satisface până şi cele mai absurde cerinţe. Iar în camera din dreapta se află *madame* Beguin*, premiere vendeuse*[2] a noastră, continuă ea, întârziind să intre în salon. Ştii, a trebuit să o ademenim de la Mainbocher.

Grace o zări pe vânzătoarea-şefa de la Dior purtând o conversaţie cu o doamnă îmbrăcată cochet şi extrem de slabă.

Pe un ton discret, ghida ei elegantă zise:

— Ştiam că, dacă ar fi venit la noi, ar fi fost urmată de Ducesa de Windsor. După cum observi, îşi înclină ea capul, exact asta s-a întâmplat.

Apoi, păşind arogant pe coridor, o creatură impresionantă le salută cu o uşoară înclinare a capului. Femeia arăta aşa cum Grace îşi imagina că ar fi arătat Cleopatra, dacă reginei Nilului i-ar fi plăcut să se îmbrace într-o rochie neagră şi strâmtă, excepţional de *chic,* cu

---

1 „întâlnire", în lb. franceză, în original (n. red.).

2 „Coordonatoarea departamentului de vânzări", în Ib. franceză, în original (n. red.).

şiraguri de perle strălucitoare şi cu un turban cu imprimeu de leopard.

— Dumnezeule, cine era?

— *Madame* Bricard. Ea ne oferă ochiul ei.

— Ochiul ei?

— Da, nu dă niciodată greş. E una dintre foarte puţinele femei cu un bun-gust fără cusur. Aş spune chiar că-i indispensabilă pentru *le patron.*

într-un târziu, *madame* Raymonde o conduse pe Grace pe scări

— .Acum vom vizita camera de lucru, unde o vei cunoaşte pe excelenta noastră *directrice de technique*[1]. Vorbim despre ea ca despre *la première* pentru că, vezi tu, pentru această *maison* e de nepreţuit.

Grace intră într-o încăpere vastă, puternic luminată, care era plină de ţesături, manechine de croitorie, mosoare de aţă, foarfeci şi panglici. Văzu mese late de croitorie şi birouri mici la care stăteau numeroase femei, toate îmbrăcate la fel, în bluze albe, cosând de mână cu mare concentrare. Printre ele, Grace observă o doamnă corpolentă şi îmbujorată, care arăta de parcă ieşise dintr-un tablou de Renoir.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe *madame* Carré! zise *madame* Raymonde. Marguerite nu supraveghează doar camera de lucru, ci are şi marea responsabilitate de a da viaţă schiţelor lui *monsieur* Dior. Magia ei transformă cele câteva contururi negre de pe o foaie în rochia de seară a unei debutante, în costumul soţiei unui ambasador sau într-o rochie de bal potrivită pentru o regină.

La premiere îşi ridică privirea de la masa ei de lucru:

— Iar rezultatul trebuie mereu să fie la fel – fără niciun cusur!

Madame Raymonde zâmbi.

— *Mademoiselle* Dubois, te voi lăsa pe mâinile capabile ale lui Marguerite. Până termină ea cu tine, *le patron* ar trebui să fie disponibil.

După ce administratoarea Casei Dior dispăru din cameră, Grace spuse:

— Mă întrebam cât durează de fapt să faci o rochie.

— Pentru ceva simplu, să zicem optzeci de ore, răspunse *la première* degajat.

1„Vă rog”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— *Optzeci?!*

— Dar bineînţeles, *mademoiselle*. Doar că atunci când zic „simplu”, vreau să spun, evident, doar ceva ce *pare* a fi simplu.

Ridică un corsaj negru, simplu, şi îl întoarse pe dos.

— Vezi umplutura care creează forma? Şi toate cusăturile micuţe care consolidează căptuşeala de tafta? La fel ca în viaţă, adăugă ea filozofic, durează şi e nevoie de mult efort pentru a ascunde complexitatea lucrului din spatele unui exterior perfect.

Madame Carre gesticulă către Grace să vină mai aproape.

— însă, cea mai importantă dintre toate, insistă ea, fluturând un carneţel verde, este această cărticică. Ea conţine măsurile de bază ale fiecărui manechin. Tot ceea ce producem în atelier se bazează pe numerele astea, aşa că e esenţial să fie exacte. Acum, e rândul tău să fii măsurată, *sil vousplaît'*.

Madame Carre îşi făcu de lucru în jurul ei, notând măsura şoldurilor, a taliei şi a bustului lui Grace; distanţa dintre umerii ei; lăţimea spatelui; lungimea braţelor; circumferinţa încheieturilor şi dimensiunile precise ale altor câtorva părţi ale corpului său.

Metrul de croitorie zbura în jurul ei, în timp ce Grace reflecta asupra norocului imens care o adusese tocmai în acel oraş, dintre toate cele care existau pe lume, cel în care îşi dorea cel mai mult să locuiască. Cum certitudinile pe care le avusese despre viaţa ei se spulberaseră pentru totdeauna, Grace se rugă ca răspunsurile pe care le căuta să îi fie dezvăluite în acest oraş legendar.

— *Tournez?, mademoiselle Dubois!*

Adâncită în propriile gânduri, Grace nu fusese suficient de atentă. Era dar că trebuia să se străduiască mai mult să rămână raţională dacă dorea să aibă vreo şansă să îşi asigure un post permanent ca manechin în casa de modă

a acestui om neobişnuit de înzestrat, care – fapt recunoscut în mod universal – era cel mai important creator de modă în viaţă.*Christian Dior* – mintea îi zbură la momentul în care, cu mai puţin de doi ani în urmă, de cealaltă parte a globului, îi văzuse pentru prima dată numele. Era spre sfârşitul unei zile de vară apăsătoare şi, sperând să simtă o adiere, lăsase deschisă uşa de la intrare a casei din Merindah, ferma de oi pe care părinţii lui Jack i-o dăruiseră drept cadou de nuntă. Îşi aminti că atunci când a luat ziarul de pe masa din hol, în urechi i-a răsunat ţipătul papagalilor galah roz şi gri, care se cocoţaseră pe crengile bătrânului eu- calipt de lângă poartă.

Închizând uşa în urma ei, mersese prin încăperile cu obloanele trase până în bucătărie, unde întinse ziarul pe o masă din pin rindeluit. Spre surprinderea ei, văzu un articol de modă – nu îngropat spre final, ca de obicei, în modesta secţiune dedicată femeilor, ci bucurându-se de un loc de onoare pe prima pagină. Având un tidu îndrăzneţ care proclama „*New Look* uluieşte Parisul", articolul descria prima colecţie a unui creator de modă francez îndrăzneţ şi original de care, din câte se părea, nimeni nu auzise până atunci. Din momentul în care germanii ocupaseră Parisul, nu se tipărise niciun cuvânt despre moda franţuzească şi, chiar după ce războiul încetase, se scrisese prea puţin pe această temă. Ziarul declara că hainele lui *monsieur* Christian Dior erau „revoluţionare" şi că până şi cele mai sofisticate femei din lume adorau rochiile lui somptuoase.

Grace citi despre jurnaliştii de modă americani extaziaţi care participaseră la spectacol aşezaţi pe scaune aurite şi despre modelele superbe care, fluturându-şi provocator flamboaiantele fuste evazate, îi făcuseră pe bărbaţi să-şi scape scrumierele din mâini.

Jack dădu buzna înăuntru. Faţa lui era brăzdată de murdărie şi de transpiraţie.

— La ce naiba mai visezi acum? Toată ziua am stat afară să tund oile. Ai putea măcar să laşi ziarul şi să îţi saluţi soţul.

Dar Grace era atât de fascinată de descrierea necunoscutului francez şi de creaţiile lui superbe şi cu totul altfel decât orice fusese creat până atunci, încât abia dacă îl auzise pe Jack. Conform articolului, hainele lui Christian Dior nu semănau deloc cu veşmintele sărăcăcioase şi plictisitoare pe care Grace şi toate celelalte femei pe care le cunoştea fuseseră obligate să le poarte de când fusese impusă raţionalizarea, cu cinci ani în urmă. O irita faptul că nu existase nicio schimbare de atunci, deşi războiul se terminase **81** de mult timp. Dar confecţiile îndrăzneţe ale lui Dior încălcau toate regulile: dinspre taliile subţiri şi accentuate coborau fuste voluminoase, croite din treizeci sau patruzeci, poate chiar cincizeci de metri păcătoşi de ţesături extravagante – lână fină, tafta, catifea sau satin, ceea ce încălca într-un mod sfidător toate raţiile de materiale impuse de guverne.

Grace se vedea pe sine în bucătăria fermei – imaginea era încă vie – trăgând de rochia ei ecosez subţire. I se păruse cumva jalnică. Şi îşi aminti cuvintele pe care le repetase mai multe zile la rând, de fiecare dată când se întrebase cum ar arăta o femeie îmbrăcată de Christian Dior.

— Pur şi simplu, extraordinară, murmurase ea.

Amintirea o făcu pe Grace să zâmbească. Pentru că acum se afla, oricât de improbabil ar fi părut, chiar în epicentrul lumii *haute couture*[1]: era alături de însăşi *la première*, în care Dior avea încredere şi care făcea pregătiri atente ca să se asigure că, în timpul orelor de lucru, cel puţin, *mademoiselle* Dubois avea să poarte numai fantasticele ţinute ale marelui creator de modă.

[1] „Modă de lux”, în lb. franceză, în original (n. red.).

CAPITOLUL 11

Merindah, mai 1948

Tăcerea domnea, fiind întreruptă doar de sunetele pe care le scoteau ceaiul care era turnat dintr-un ceainic, ceştile care erau aşezate pe masă cu un clinchet uşor şi pâinea prăjită care se fărâmiţa când era tăiată.

Era cea de-a doua aniversare a nunţii lor şi iar se certaseră urât cu o noapte în urmă. Din nou, Jack băuse prea mult; Grace refuzase avansurile lui amoroase, căci el duhnea a whisky. Fusese furios când ea îi zisese că, de când se întorsese din război, nu mai era acelaşi om.

Jack o prinsese însă şi, cum era soţul ei, nu se putea spune că o violase. Dar, când Grace îi spusese răspicat că nu îl dorea, el o ignorase, în ciuda împotrivirii sale. Fusese un lucru degradant.

El nu mai era acel băiat drăguţ care jurase cândva să nu o oblige niciodată să facă un lucru pe care nu şi—1 dorea. Acum nu îşi mai vorbeau, iar Grace nu avea nicio intenţie să înceapă ea discuţia.

într-un târziu, Jack bombăni:

— De ce trebuie mereu să faci asta?

— Ce? îi răspunse cu răceală.

— Să mă umileşti.

— Mi-e greu să am dispoziţia de-a face dragoste când tu duhneşti a băutură.

— Dumnezeule! explodă Jack. Ce e în neregulă cu tine? Fie că sunt beat sau nu, eşti mereu la fel. E ca şi cum aş fi însurat cu o bucată de gheaţă!

Glonţul lui Jack îşi atinse ţinta. Grace era perfect conştientă că atunci când venea vorba despre sex, ea era o dezamăgire totală.

— Şi ceva în plus. Ai senzaţia că eşti Domnişorica Perfectă, că ştii mai bine decât mine!

Jack ţipa acum.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva. Niciun bărbat în toată firea n-ar tolera ca o femeie să se bage în treburile lui.

— Jack, doar încercam să te ajut. Ieri am spus că va fi din nou secetă şi că ar fi bine să vinzi câteva oi.
Cel puţin, administrarea unei ferme era ceva la care se pricepea.
— Nu poţi să te abţii, nu-i aşa?
Jack bătu cu pumnul în masă, iar ceştile zburară cât colo.
— Nu vreau să îţi mai bagi nasul în treburile mele! Rămâi la treburi de femei. Credeam că m-am făcut înţeles.
— încercam să te ajut, să fiu o soţie bună, zise Grace.
— Dacă ai fi o soţie bună, mi-ai arăta asta în dormitor, în loc să te amesteci unde nu e cazul.
Ochii lui fulgerară de mânie.
— încerci cumva să mă faci să simt că nu sunt îndeajuns de bărbat – asta vrei? Dacă da, atunci, dragă, te descurci foarte bine.
— Dar toată viaţa am locuit la o fermă! protestă ea. După ce a murit tata, am administrat Brookfield aproape de una singură.
— Şi a venit timpul să uiţi de toate astea.
Jack se uită la ea supărat.
— Nu am luptat în război pentru un partener de afaceri! Visam să mă întorc acasă la o soţie adevărată, care să îmi arate un pic de iubire şi de afecţiune — doar că tu nu eşti capabilă nici măcar de asta.
— Păi, poate dacă nu m-ai trata mereu ca şi cum nu aş şti nimic...
— Ajunge! spuse Jack. M-am săturat.

îşi aruncă şervetul pe podea, sări în picioare şi ieşi tropăind din casă

.Singură, după un mic dejun ratat, pe jumătate consumat,

Grace spuse

— Şi eu.

Nerăbdătoare să lase în urmă Merindah, Grace se sui pe una dintre noile motociclete de la fermă, hotărâtă să conducă până la proprietatea familiei Fairweather, Oakhill, ca să o vadă pe Charlotte. Acum, când războiul se încheiase, prietena ei începuse să lucreze cu jumătate de normă la un doctor din Parkes. Din fericire, era chiar ziua ei liberă.

Draga de Lottie, sunt atât de norocoasă să o am! se gândi Grace când porni motorul. Apucă ghidonul şi apăsă pe accelerație, pornind pe drumul accidentat de pământ. îşi aminti să fie atentă la pietre şi la gropi; faptul că drumul era uscat însemna cel puțin că nu avea să se împotmolească în mocirla periculoasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charlotte.

Grace îşi scoase casca şi ochelarii plini de praf. Cele două femei stăteau la umbra unei tufe de mirt.

— Când m-ai sunat, ai zis că e ceva important.

— Am nevoie să vorbesc cu tine. Totul e atât de complicat şi…

Grace se opri un moment privind câmpurile aride, apoi se întoarse

din nou către prietena ei:

— Mă tot întreb: cine sunt eu?

— Stai puțin, ce-ți veni? Despre ce e vorba? se încruntă Charlotte.

— Nimic nu pare să fie bine, Lottie.

Grace se aplecă să curețe praful de culoare ocru de pe pantalonii ei de călărie, apoi se ridică.

— Uită-te la mine: am douăzeci şi cinci de ani, nu am avut niciodată o slujbă, nu mi-am câştigat niciodată singură banii. în plus, căsătoria mea a fost o mare greşeală.

Gracie, nu poate fi chiar atât de rău! zise Charlotte. Hai înăuntru să vorbim! O să aduc ceva de băut.După ce Charlotte ieşi din încăpere să aducă nişte şocată rece, Grace începu să se plimbe agitată prin sufrageria familiei Fairweather. *Oare e vina mea?* se întrebă ea. *Oare mi-am făcut singură asta?*

— Gracie, hai să stăm pe canapea.

Charlotte îi dădu un pahar.

— Bun, spune tot. Ce se întâmplă?

— Eram foarte tânără când i-am spus lui Jack că o să îl aştept să se întoarcă, se grăbi Grace să mărturisească. Apoi războiul parcă nu se mai termina. După aceea, toată lumea era aşa de – ce expresie folosesc americanii? – *gung ho*[1] să ne căsătorim, şi cumva îmi imaginam toate lucrurile astea romantice şi ridicole despre el. Jack a avut o viaţă palpitantă când zbura în misiuni, o viaţă plină de sens, chiar dacă a avut un accident oribil. I-am văzut cicatricele, dar tot nu vrea să vorbească despre asta – şi nu zice niciun cuvânt despre cât de îngrozitor a fost să piardă atâţia prieteni.

îşi puse paharul pe masă.

— S-a schimbat, Lottie. Când Jack s-a întors de la război, părea cumva mult mai bătrân şi mai ursuz. A început să bea mult şi, acum, când nu umblă de colo până colo făcând ca un taur, se simte pur şi simplu pierdut. Un lucru e sigur: eu nu îl pot face fericit.

— Dar Jack se comportă frumos de fiecare dată, din câte am văzut.

1 Expresie provenită din limba chineză *{gonghe* – „a lucra împreună"), preluată de soldaţii americani în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi folosită cu sensul de „extrem de entuziast, nerăbdător" (n. red.).

— Oh, poate să fie cu adevărat fermecător dacă vrea, rosti Grace, dar tu nu îl cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Poate că nu ne potrivim. Eu nu sunt ca mama mea. Chiar şi dacă tata nu mai trăieşte, ei îi place în continuare să facă pe gazda primitoare şi să ia parte la tot felul de activităţi locale. Eu mi-am dorit mereu să călătoresc, să văd lumea; nu vreau să fiu… ceva mai mult decât sunt – nu asta vreau să zic –, ci să fiu altfel.

— Grace luă o ultimă înghiţitură din băutura ei.Cel mai rău lucru – mi se pare jenant să vorbesc despre asta – e că urăsc să fac sex. Chiar dacă începe bine, mereu se termină prost. Acum, pur şi simplu, inventez tot felul de scuze – dureri de cap, orice îmi trece prin minte. Oricum nu contează. În ultima vreme, Jack nici nu mai încearcă. Nu m-ar surprinde dacă ar avea pe altcineva.

— Grace, cu siguranţă, nu! Ştii cât de dragă i-ai fost mereu lui Jack.

— Păi, orice s-ar întâmpla, nu mai putem continua aşa. Amândoi suntem nefericiţi.

— Sunt convinsă că mulţi oameni au probleme în căsnicie, zise Charlotte ca să o consoleze. Dar, după o vreme, totul se rezolvă. Doar nu te gândeşti serios să îl părăseşti.

Grace îşi dădu seama că Charlotte nu înţelegea cât de nefericită era. *Totuşi*, se gândi ea, *abia dacă pot să înţeleg asta eu însămi*. Ştia că are o mulţime de lucruri pentru care o femeie trebuia să se simtă împlinită: un soţ care, în ciuda celor întâmplate, era destul de sigură că o iubea, suficient de mulţi bani pentru un şifonier mereu plin ochi cu haine, maşină proprie şi o casă frumoasă.

într-adevăr, nu avea un copil, dar, având în vedere înstrăinarea lor fizică din ce în ce mai evidentă, nu era deloc surprinzător. *E mai bine aşa*, reflectă Grace, *pentru că dacă aş avea un copil cu Jack, atunci destinul meu chiar ar fi pecetluit. Aş fi legată de el pentru totdeauna*.

— De fapt, cred că amândurora ne-ar fi mai bine să ne despărţim, spuse ea.

— Ce? Şi unde te-ai duce — te-ai întoarce la Brookfield?

— Nu, nu aş suporta să văd dezamăgirea în ochii mamei. Ea şi prietenele ei au crezut întotdeauna că Jack e partida secolului. Oricum, vreau să mă mut în Sydney.

— Şi ce vrei să faci acolo? întrebă Charlotte precaută.

— Bună întrebare. De fapt, nu am nicio calificare. Nu pot nici măcar să îngrijesc copii sau să fiu educatoare, nu mă pricep nici să stenograflez, aşa ca tine. E inutil, Lottie. Nu cred că mă voi putea angaja.

Grace îşi împreună mâinile şi le puse, afectată, în poală.Charlotte râse.

— Acum chiar exagerezi.

— Chiar aşa? Păi, hai să vedem Ia ce mă pricep: ştiu să semăn şi să recoltez cereale, să conduc o camionetă sau un tractor şi legată la ochi, să călăresc aproape orice cal, să mân câte oi vrei şi, la finalul zilei, să mă ocup de documentele fermei – doar că nu sunt prea mulţi şefi în oraş care caută aptitudinile astea. Pe de altă parte, pot să apreciez o rochie de calitate, vorbesc franceza, cânt la pian şi puţin cu vocea şi mai ştiu să pictez şi să desenez destul de bine.

Clătină din cap.

— Pare că singurele roluri pentru care par potrivită sunt fie o aristocrată din secolul al XVIII-lea – dar nu cred că mai e o carieră viabilă –, fie administrarea unei proprietăţi — şi, cu siguranţă, nu ştiu pe nimeni care ar vrea să fac asta, Jack, în niciun caz.

— Gracie, draga mea, cred că acum treci printr-o perioadă mai proastă.

Charlotte îi zâmbi prietenei sale cu simpatie.

— Dar nu îţi face griji, am o soluţie.

— Chiar aşa? M-aş bucura să aflu care e.

— Păi, asta funcţionează mereu când o fată se simte abătută. Pentru numele lui Dumnezeu, ia trenul până în Sydney, stai acolo câteva zile şi cumpără-ţi o rochie sau două! O să vezi: te vei simţi mai bine, problemele cu Jack o să se rezolve şi viaţa va reveni la normal.

CAPITOLUL 12

Sydney, mai 1948

În faţa oglinzii înalte, cu margini negre a domnişoarei Louise, Grace îşi privi trupul subţire din mai multe unghiuri observând cum îi stătea

— Draga mea Lou Lou, eşti aşa de pricepută! zise ea.

Rochia bleumarin lungă, cu guler neobişnuit, îi venea într-adevăr bine, scoţându-i în evidenţă umerii înguşti şi talia subţire. Nu era, bineînţeles, o rochie confecţionată după ultimele standarde de eleganţă din Paris, dar era, în general, o creație destul de bună.

— Ai silueta unui model, ştii? spuse Louise.

îşi dădu jos ochelarii mari, cu rama de baga, şi făcu câţiva paşi în spate.

— Lou Lou, mă flatezi.

— Ba nu! protestă ea. Toate creațiile mele arată mai bine pe tine decât pe oricare dintre celelalte cliente ale mele, şi acesta e adevărul. Mă mir că nu eşti manechin. De fapt, cred că am auzit ceva de la sora mea – o cunoşti? E vânzătoare la magazinul de rochii exclusiviste al lui David Jones.

— Cred că da.

— Louise adoptă o expresie de parcă ar fi urmat să-i dezvăluie un mareSe pare că mai-marii magazinului caută tinere frumoase, capabile să poarte haine în mod elegant. Le vor prezenta la o paradă specială. Ce părere ai?

Grace râse din nou.

— Nu ştiu ce ar spune soţul meu. Şi oricum, de ce m-ar interesa asta?

Pe chipul lui Louise se deslușea expresia inconfundabilă a cuiva care
are un as în mânecă. începu să vorbească mai încet:

— Fie vorba între noi, sora mea mi-a spus că, recent, cea mai importantă clientă a lor, doamna Shiell, a revenit victorioasă acasă. A călătorit la Paris şi... ştiu cât de înnebunită eşti după *New Look*...

— La fel ca oricare altă femeie din lume, zise Grace. Dar ce are asta de-a face cu...?

— Ascultă aici: doamna Shiell l-a convins pe însuşi Christian Dior să îşi trimită colecţia aici, în Sydney. Imaginează-ţi numai – prima dată când colecţia *New Look* va părăsi Parisul, nu va fi prezentată la Londra sau la New York, ci în Sydney!

Domnişoara Louise mai-mai că strălucea, triumfătoare.

— Din acest motiv David Jones vrea să găsească repede cele mai frumoase femei din Australia care să fie modele la prezentarea colecţiei – şi de aceea m-am gândit la tine.

în ciuda protestelor lui Grace, Louise notă numărul de telefon al doamnei Shiell pe o bucăţică de hârtie.

— Nu se ştie niciodată. S-ar putea să te răzgândeşti, spuse ea.

Şi, plină de hotărâre, domnişoara Louise strecură hârtia în geanta de piele neagră şi lăcuită a clientei sale.

Alexandra Joel

Grace stabilise să se vadă cu prietenele ei la venerabilul Queens, un club exclusivist pentru doamne, pentru a servi ceaiul împreună, dar descoperi că nu putea să se concentreze la bârfele pe care le schimbau între ele de pe canapelele voluminoase, acoperite cu huse de creton şi aşezate sub portretele celor din familia regală britanică. În schimb, se tot frământa pe un fotoliu înflorat, încercând să îşi domolească impulsul de a examina bucăţica de hârtie pe care domnişoara Louise insistase să o ia cu ea, impuls care devenise aproape irezistibil. Într-un târziu, după ce tinerele îşi terminară ceaiul şi îşi făcură promisiuni de a se reîntâlni curând, Grace îşi luă la revedere şi se grăbi să urce treptele mochetate către camera ei.

De îndată ce învârti cheia în broască şi intră, se simţi ridicolă. Îşi spuse că – indiferent cât de spectaculoase erau hainele – simpla idee de a lua parte la o paradă de modă era absurdă. Încercă să citească noua ei carte cu Hercule Poirot, însă descoperi că nu avea dispoziţia necesară pentru asta. Căută altceva care să îi distragă atenţia şi se întinse după un exemplar vechi din revista *The Home*, pe care îl lăsase pe noptieră.

Grace o răsfoi un pic. Brusc, aruncă revista pe jos, ridică geanta şi îi vărsă conţinutul pe pat. Acolo, printre agrafe, rujuri şi o grămadă de alte obiecte, se afla bucăţica de hârtie. O puse imediat lângă telefon, ridică receptorul şi spuse:

— Centrala? Sunt doamna Osbourne. Mă întrebam dacă aţi putea să îmi faceţi legătura cu David Jones.

Sydney, 1 august

— Oh, nu-i aşa că a fost fabulos? o întrebă Grace pe Olive, în timp ce ochii verzi îi sclipeau.

Se simţea de parcă doar jumătate din ea lua micul dejun cu mama ei, în camera lor luminoasă de hotel. Cealaltă jumătate încă defila la parada de modă a lui

Christian Dior din seara trecută, în sala aglomerată de bal al lui David Jones. în lumina felinarelor de cristal ce atârnau din tavanul înalt, trecuse prin faţa publicului elegant, zărind expresiile concentrate ale tuturor şi simţindu-le entuziasmul de a lua parte la un spectacol, care, de-a lungul unei seri magice, adusese încântătoarea modă pariziană în îndepărtatul lor oraş-port.

îşi aminti cât de emoţionată fusese în drum spre şedinţa de probă de la magazin, îngrijorată că avea să arate ridicol. Dar odată ce se îmbrăcase cu rochia de bal din satin pe care i-o dăduse doamna Shiell şi făcuse câţiva paşi pe podeaua strălucitoare a magazinului de modă, executând şi o întoarcere, dobândise încredere completă în sine. Doamna Shiell îi spusese:

— încă o dată, te rog.

Apoi se uitase la ea aprobator. După ce vorbise puţin cu un asistent, proclamase:

— Grace Osbourne, slujba e a ta.

în drum spre casă, Grace anticipase un răspuns furios din partea lui Jack, iar entuziasmul îi scăzuse, dar când îi spusese despre paradă, Jack pur şi simplu clătinase din cap, bombănind:

— Dacă vrei să te dai în spectacol, n-ai decât. Nu mă interesează absolut deloc.

Din fericire, mama ei fusese încântată.

— Având în vedere că gala e organizată pentru a susţine campania *Mâncare pentru Marea Britanie*, cred că pot spune cu convingere că participarea ta e mai mult decât justificată, zisese ea.

Dar Grace suspecta că, lăsând altruismul la o parte, Olive pur şi simplu abia aştepta să îşi vadă fiica îmbrăcată în fabuloasele creaţii franţuzeşti. Şi, după cum anticipase Grace, seara de gală fusese, cu siguranţă, cea mai frumoasă din viaţa ei.

Parcă ghicindu-i gândurile, mama se uită la ea şi zâmbi:

— Am fost foarte mândră de tine, draga mea, îi declară. Te-ai descurcat atât de bine pe podium, încât parcă te-ai născut să faci asta! Mi-aş fi dorit ca şi tatăl tău să fi fost acolo să-şi vadă frumoasa fiică.

începu să descojească un ou fiert.

— Marjorie e de acord cu mine – te-a aplaudat mai multă lume decât pe oricare dintre celelalte fete.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, râse Grace, dar mă simt ca şi cum aş pluti. N-am văzut până acum nişte haine atât de superbe, darămite să le şi port! Culorile hainelor create de Dior, ţesăturile, acele fuste imense şi minunate, metri întregi de catifea, de satin şi de tul...

— Se întinse precum o pisică languroasă.Îţi aminteşti de acea beretă minunată şi de haina de lână roşie cu manşete negre?

Grace încă vedea în faţa ochilor ţinuta opulentă.

— Şi, la final, când am ieşit toate, iar eu purtam acea rochie verde de mătase şi un colier cu diamante artificiale, zise ea visătoare. Parcă am fost o zână pentru o noapte; o să am din nou ocazia asta – dar în timpul zilei. Abia aştept celelalte prezentări.

— Noroc că ai un soţ atât de înţelegător, observă Olive.

— Cred că s-a bucurat să nu mă mai aibă pe cap o vreme, răspunse Grace fără să se gândească.

Uitase că hotărâse să nu scoată o vorbă despre comportamentul ursuz al lui Jack.

— Cu siguranţă glumeşti, spuse mama tăios. Ştii foarte bine care e prima ta îndatorire. E frumos că ai avut ocazia să te distrezi atât de mult, şi e adevărat că evenimentul a strâns o mulţime de bani pentru cei nevoiaşi din Marea Britanie. Dar nu trebuie să te entuziasmezi prea tare şi să uiţi că tu eşti, în primul rând, doamna Jack Osbourne de la ferma de oi Merindah.

Exuberanţa de pe chipul lui Grace păli cât ai clipi.

— Oricum, ar fi cazul să faceţi un copil, adăugă Olive. Nu înţeleg de ce durează atât de mult.

CAPITOLUL 13

Merindah, septembrie 1948

Grace se plimba apatică pe poteca acoperită cu pietriş care se întindea de la gospodărie până la porţile vopsite în alb ale proprietăţii, unde se afla cutia poştală. De când se întorsese la Merindah, zilele ei păreau mai pustii decât oricând. Poate că viaţa i-ar fi fost diferită dacă s-ar fi ocupat şi ea de administrarea fermei, dar Jack nici nu voia să audă de una ca asta. Reveniseră la o stare de tensiune

clocotitoare, presărată uneori cu certuri înflăcărate. *Ceva trebuie să se schimbe,* se gândi ea. *Dar ce anume? Şi cum?*

Pierdută în propriile gânduri, se opri în dreptul cutiei poştale, deschise capacul de oţel şi băgă mâna înăuntru. Îndesă teancul obişnuit de facturi şi de scrisori în săculeţul pe care îl adusese cu ea, când un plic bej, destul de gros, îi atrase atenţia.

Imediat ce văzu ştampila pe care scria „Franţa" de pe plic, alături de numele ei scris cu o înfloriturăă deasupra adresei, Grace se înfioră toată. încercă să ghicească cine era expeditorul. *Trebuie să fie de la Dior,* se gândi ea. Cu siguranţă, era doar o scrisoare politicoasă de mulţumire; poate că voiau să o anunţe că plănuiesc să organizeze o altă prezentare în Australia – ar fi fost minunat. Grace se grăbi să deschidă plicul şi scoase o foaie groasă de hârtie.

Traducând în minte din franceză, citi scrisoarea scurtă cu o emoţie crescândă, până ajunse la ultimele două rânduri incredibile: „Aşadar, datorită 94prestanţei dumneavoastră deosebite, suntem onoraţi să vă invităm să vă alăturaţi Casei Christian Dior din Paris, în calitate de manechin de elită.”

— Paris! Nu pot să cred! strigă ea.

începu să păşească pe poteca lor ca pe un podium de prezentare, executând exaltată câteva răsuciri demne de o prezentare de modă. Speriaţi, câţiva canguri care păşteau în zonă îşi ridicară brusc capetele, luând-o la goană pe câmpuri.

Până după-amiază, bucuria lipsită de griji a lui Grace începuse să se stingă. Se plimba agitată dintr-o cameră în alta: mai întâi, îndreptă un teanc de cărţi, apoi ajustă o ramă din argint pentru fotografii, apoi ridică, întoarse şi puse la loc ceasul din alamă care se afla deasupra şemineului. *Nu am nicio şansă*, decise ea. Singurul lucru pe care putea să îl facă era să o sune pe Charlotte.

Se grăbi să îi spună lui Lottie despre invitaţia de la Dior, apoi o întrebă emoţionată:

— Ce crezi? Oare e prea frumos să fie adevărat?

— Ce Dumnezeu vrei să spui? Doar nu te gândeşti să accepţi! Imaginează-ţi cum ar reacţiona mama ta, imaginează-ţi cum ar reacţiona Jack! o avertiză Lottie. Gracie, draga mea, nu e o soluţie să fugi în alt loc din lume indiferent ce probleme îţi imaginezi că ai avea în căsnicie. A fost cu totul altceva să fii model la prezentările lor din Sydney şi Melbourne. Ştiu cât de mult te-ai distrat, dar, cu siguranţă, îţi dai seama că nu se pune problema să accepţi invitaţia asta. Trebuie să refuzi.

Grace oftă.

— Ai dreptate, bineînţeles. Toată situaţia pare nesigură şi, până la urmă, improbabilă. în orice caz, i-aş lăsa în urmă pe toţi cei pe care îi cunosc.

— Mai ales pe soţul tău, sublinie Charlotte.

Grace conducea cu viteză maşina Vauxhall albastră către oficiul poştal din Parkes, reflectând asupra faptului că, dacă doamna Mary Alice Shiell nu ar fi avut acea hotărâre extraordinară, Christian Dior nu ar fi fost de acord să organizeze prima lui paradă internaţională în Sydney, şi nu în alte locuri. în acelaşi timp, dacă domnişoara Louise nu ar fi recomandat-o convingător să fie aleasă ca manechin pentru gală şi dacă ea însăşi nu s-ar fi bucurat de atât de multă apreciere mai apoi, nu ar fi fost niciodată invitată să fie model la Paris. Mai mult, în cazul în care căsnicia ei ar fi fost câtuşi de puţin rezonabilă, nu s-ar fi gândit nici măcar un moment să accepte uimitoarea invitaţie a lui Dior. Ştia că toate aceste evenimente şi decizii întâmplătoare erau cele care-i deschideau uşa către o viaţă nouă şi splendidă. Dar avea să meargă pe această cale? încă nu era sigură.

Grace se încruntă. Nu avea nici măcar certitudinea că avea să i se permită să călătorească în afara ţării. Fusese şocată să afle că era necesară permisiunea soţului pentru ca autorităţile australiene să poată emite un paşaport pentru o femeie căsătorită. Reglementarea era, vădit, învechită, dar nu avea ce să facă. Jack nu i-ar fi dat acordul în ruptul capului, ceea ce o enerva şi mai tare – cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai tentată să accepte invitaţia domnului Dior.

Ani de-a rândul încercase să trăiască viaţa pe care ceilalţi şi-o doreau pentru ea, până ce începuse să se simtă de parcă se transforma într-una dintre surorile urâte din *Cenuşăreasa* – doar că, în loc să încerce să se încalţe cu un pantof nepotrivit, ea se silise să devină o altă persoană. Scrisoarea de la Christian Dior oferise din nou speranţă visurilor ei de călătorie şi de aventură. Acum tânjea să trăiască în acea lume fermecătoare, care i s-ar fi potrivit la fel de bine precum pantoful de cleştar Cenuşăresei.

Alexandra Joel

Mai era ceva care o făcea pe Grace să-şi dorească să plece în Franţa. Era ultimul loc în care dragul de Siddy fusese văzut în viaţă. în sfârşit, ar fi putut afla ce se întâmplase cu el în acea bătălie teribilă.După o noapte lungă şi agitată, pe care Grace o petrecuse întrebându-se cum ar fi putut să plece din Australia, de îndată ce se crăpă de ziuă, îi veni în minte o soluţie simplă, deşi puţin riscantă. Cum ar putea să ştie cineva de la Departamentul pentru Afaceri Externe că era căsătorită? Tot ce trebuia să facă era să completeze formularul folosind numele Woods în loc de Osbourne, să bifeze pe formular căsuţa „necăsătorită" şi să îl trimită alături de certificatul de naştere.

Problema era că planul presupunea să înşele guvernul. Grace simţi că i se pune un nod în gât. Dacă şiretlicul ei avea să fie descoperit? în cel mai bun caz, funcţionarii guvernamentali ar fi refuzat să emită un paşaport. Mai rău, ar fi putut să îl anunţe pe Jack, care, fără îndoială, s-ar fi înfuriat şi ar fi refuzat să coopereze. Cel mai îngrijorător era că ar fi putut să o urmărească penal – nu era, oare, frauda o infracţiune gravă?

Nu avea nicio alternativă. Trebuia, pur şi simplu, să îşi asume riscul.

Două săptămâni mai târziu, Grace ţinea în mâinile transpirate răspunsul oficial al Departamentului pentru Afaceri Externe. Funcţionase oare planul ei? Avea să primească paşaportul ori eşuase, în ciuda tuturor eforturilor? încercă să se calmeze un moment, respiră adânc, apoi începu să

— Slavă Domnului!

Răsuflă uşurată. Nu exista nicio referire la statutul ei marital. Totuşi, lucrurile nu păreau să fie aşa de simple cum sperase. Spre uimirea ei, o problemă complet diferită fusese adusă în discuţie:

2 octombrie 1948
Stimată doamnă,

Alexandra Joel

înţelegem că aţi făcut o cerere către guvernul Uniunii Australiei in vederea eliberării unui paşaport.

în urma unei examinări atente a certificatului dumneavoastră de naştere, observăm că e posibil ca litera „s” săfi fost adăugată la numele dumneavoastră de familie de către una sau mai multe persoane necunoscute.

Aceasta reprezintă o investigaţie de rutină şi nu ar trebui să întârzie excesiv emiterea unui paşaport. Totuşi, elepartamentul are nevoie de o clarificare a formei corecte a numelui dumneavoastră, în scopul unei documentări [9]

7corecte. Drept urmare, vă solicităm să ne comunicaţi dacă sunteţi domnişoara

Grace Woods sau Wood.

Cu stimă,

Domnişoara E. Grieves, funcţionar, în numele domnului C. Redmond, şef de secţie

Se simţea de parcă o mână invizibilă o plesnise. Obiectele familiare din jurul ei – scaunul, măsuţa, taburetul albastru strălucitor de catifea – deveniră nişte simple contururi. Camera se învârtea în jurul ei precum un carusel.

Grace închise ochii. Gândurile i se învălmăşeau în minte, dar se forţă să rămână calmă. Ce însemna scrisoarea asta? Parcă era ceva acolo, în conştiinţa ei, dar, cu toată această bulversare, cumva îi scăpa semnificaţia. Nu ştia câtă vreme rămăsese aşa, căci fel şi fel de posibilităţi îi treceau prin minte. Reflectă asupra vieţii ei, asupra întrebărilor la care nu primise ni- ciun răspuns şi se simţi de parcă trecuseră câteva ore.

Grace îşi privi ceasul de la mână. Trecuseră cel mult zece minute de când citise scrisoarea, dar în acel scurt interval lumea ei fusese bulversată. Un singur semn mic şi şerpuit, litera „s”, făcuse ca toate certitudinile simple ale vieţii ei să fie date peste cap.

Comentarii vagi, pe jumătate uitate, asemănări ciudate – şi diferenţe – căpătau acum o nouă semnificaţie. Nu exista decât o singură explicaţie devastatoare. Ea nu era cine crezuse mereu că este.

Grace îşi luă cheile maşinii, hotărâtă să conducă imediat până la Brookfield ca să îi ceară socoteală mamei sale. Furioasă, strânse volanul maşinii şi apăsă cu putere pedalele, lăsând nori de praf de ocru în urma ei.

Când ajunse, alergă pe veranda largă şi se năpusti pe uşa de la intrare, strigând-o pe mama sa. O găsi în

sufragerie, studiind câteva cataloage de semințe, care stăteau împrăștiate pe masa din fața ei.

— Grace, tu ești? îmi pare rău pentru dezordine. Mă gândeam să plantez câteva plante perene noi și…

Olive își ridică privirea.

— Dar ce s-a întâmplat? Ai vreo problemă? Arăți de parcă nu ai fi

— Chiar așa, mamă! Și precum cine arăt, mai exact?

Grace continuă să vorbească, aproape scuipând cuvintele.

— Cu siguranță, nu semăn cu răposatul tău soț.

Olive se prinse de marginea mesei. încheieturile i se albiseră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui?

— Toată viața m-ai mințit. Dar totul s-a terminat acum. Vezi bine că știu adevărul.

— Ce… ce anume știi? întrebă Olive cu o voce tremurătoare.

— Numele meu adevărat nu este Woods, îi zise Grace nervoasă mamei. Mi-am dat seama abia în dimineața asta, când am primit o scrisoare de la oficiul de pașapoarte. Când m-am născut, am fost înregistrată cu numele Grace Wood. *Wood!* Funcționarii de acolo au avut îndoieli în legătură cu numele de pe certificatul meu de naștere.

Trânti documentul pe masă.

-— Nu m-am uitat niciodată cu atenție, dar acum înțeleg exact ce au vrut să spună. Cineva a adăugat un „s” la numele meu de familie – e evident că nici cerneala nu e la fel și nici scrisul de mână.

Pe chipul lui Grace se citea neliniștea.

— Reuben Wood e tatăl meu, nu-i așa?

Olive se îngălbeni.

— Mi-ai băgat tot timpul în cap ideile tale de moralitate şi mi-ai îngrădit gândirea, zise Grace. Mi-ai spus că fetele cuminţi nu sunt interesate de sex, că ar trebui să rămân castă pentru soţul meu. Eşti atât de ipocrită!

— Gracie, greşeşti! se ridică Olive.

— Nu cred, zise Grace trist. Luând totul în considerare, ar fi trebuit să îmi dau seama cu mult timp în urmă. Nu semănăm deloc cu Alfred. Am ochii verzi şi părul negru, asemenea lui Reuben. Pot să cânt la pian după ureche, la fel ca el.

— Draga mea, nu cred că înţelegi.

— Dar tocmai asta e ideea – în sfârşit, înţeleg.

Grace îşi încrucişa braţele.

— Te-am auzit certându-te cu Reuben în hotelul Australia când eram copil, dar nu am înţeles despre ce era vorba. Acum ştiu că voia să stau la el, dar tu nici nu voiai să auzi de una ca asta. Şi nu ai dat-o afară pe Pearl, pentru că era prea nechibzuită sau pentru că eu crescusem şi nu mai era nevoie de serviciile ei. Singura ei vină a fost că îşi dăduse seama cine era Siddy, de fapt; probabil că ţi-a scăpat vreo vorbă.

Grace făcu o pauză.

— Iar pe *mademoiselle* Elise se presupune că ai angajat-o pentru că te preocupa binele meu – dar nici asta nu e adevărat, nu-i aşa?

Se uită la Olive furioasă.

— Reuben Wood a fost motivul pentru care nu m-ai lăsat să studiez la şcoală – nu suportai faptul că eram atât de apropiaţi. Cred că îţi era teamă că mi-ar fi spus, până la urmă, cine era, de fapt. îi spuneam lui Reuben „Siddy” pentru că singurul loc în care aveam voie să îl văd era în oraş. Se pare că fusese dintotdeauna exact cum îl numise Pearl – „tăticul meu din Sydney”.

— Aşteaptă, te rog, doar un moment! o imploră Olive, când Grace ieşi în fugă din cameră. Am păstrat ceva pentru tine.

Se întoarse cu o cutie de lemn de culoare închisă.

— Ar fi trebuit să îţi dau asta cu mult timp în urmă, Grace, acum îmi dau seama. Sunt lucruri care s-au întâmplat cu mulţi ani în urmă şi despre care nu ştii nimic...

— Aşa se pare.

Olive tresări.

— Dacă ţi-aş fi spus, te-ai fi supărat, ai fi fost tulburată.

Puse cutia pe masă, dar Grace nu terminase.

— Cum aţi putut, mamă, cum aţi putut tu şi Reuben să aveţi un copil şi să vă prefaceri atâta vreme că era al sărmanului tata — vreau să zic al lui Alfred? Ne-aţi trădat pe amândoi.

— Bine, da, e adevărat! Reuben Wood a fost tatăl tău, dar...

— Deci recunoşti, în sfârşit.

Grace simţi cum îşi pierde încrederea în sine.

— în ciuda proprietăţii grandioase şi a casei imense, ca să nu mai vorbesc despre guvernanta mea franţuzoaică rafinată, în sfârşit îmi dau seama cine sunt cu adevărat, zise ea. Sunt doar o bastardă.

— Nu vorbi aşa!

— Nu văd de ce nu aş face asta, spuse Grace. Amândouă ştim cum îi numesc oamenii pe cei ca mine. La fel cum amândouă suntem conştiente de reacţiile pe care va trebui să le suportăm când, mai devreme sau mai târziu, se va afla adevărata poveste. Imaginează-ţi câţi oameni ne vor închide atunci uşa în faţă.

— Nu!

— Nu? Crezi că o să fii scutită de asta? O să scapi de chicoteli, de vorbele şoptite pe la colţuri, de excludere, de dezaprobare? în cazul ăsta, nu are sens să continuăm conversaţia.

Aproape de uşă, Grace se opri şi se întoarse spre Olive.

— La revedere, mamă, spuse ea cu sentimentul unei despărţiri apăsătoare.

— Grace, lasă-mă să-ţi explic! imploră Olive.

— Nu are rost. E prea târziu.

Abia când ajunse la maşină, Grace îşi dădu seama că ţinea cutia în

Se întoarse cu maşina la Merindah, simţind că i se limpezise mintea. Decizia cu care se luptase atât de mult părea acum foarte uşor de luat.

Căsnicia ei era încheiată – asta era cert. Dar, chiar şi după ce Grace o înfruntase pe mama, o parte din ea încă se agăţa de gândul că poate înţelesese greşit întreaga situaţie. Asta până când Olive însăşi mărturisise că Reuben era tatăl ei adevărat. Dacă Olive ar fi avut de gând să-i explice că se lăsase pradă unei clipe de nebunie, că tot ce se întâmplase între ea şi Reuben nu fusese decât o aventură amoroasă sau, mai rău, că nu „însemnase nimic", Grace nu ar fi suportat să audă asta.

Slavă Domnului pentru invitaţia neprevăzută venită din partea lui Christian Dior! Alfred îi lăsase o mică moştenire; putea să o folosească pentru a călători la Paris. Apoi, putea să înceapă o viaţă nouă acolo şi, cel mai important, să încerce să îi dea de urmă lui Reuben.

Nu renunţase niciodată la speranţa de a-l regăsi. Era adevărat că nu avea să fie uşor, dar trebuia cel puţin să încerce. Era singura şansă pe care o avea să descopere motivele pentru care îşi părăsise singurul copil şi pentru care nu se întorsese acasă, deşi războiul se încheiase – sau poate se întâmplase exact lucrul de care se temeau, iar el pierise pe un câmp de luptă străin? Bătea darabana cu degetele pe volan. Trebuia să afle dacă mai e în viaţă sau nu.

Grace parcă în faţa gospodăriei şi se grăbi să intre înăuntru. Dacă se mişca destul de repede, ar fi putut să plece din Merindah şi să fie în drum spre gara din Parkes, înainte ca Jack să ajungă acasă.

Aruncă o valiză mare pe pat şi începu să scoată o grămadă de haine din dulap. Oare de ce avea nevoie ca să înceapă o viaţă nouă? Nu de prea multe lucruri, se decise. Doar de câteva amintiri – printre care unele cărţi din copilărie şi cutia muzicală pe care o primise cu multă vreme în urmă, de Crăciun, de la un om pe care îl numea Siddy.

Afară, auzi un câine lătrând, iar uşa de la intrare fu trântită. Sunetele ar fi trebuit să o avertizeze, dar Grace fu şocată când Jack apăru în pragul uşii.

— Unde crezi că pleci? ţipă el, încruntându-se. Credeam că s-a terminat toată aiureala aia cu parada de modă care ţi-a umplut capul cu prostii!

— Te părăsesc, Jack, zise Grace cu indiferenţă.

— Pe naiba!

Jack îşi încleştă pumnii şi se îndreptă spre ea. Grace îşi păstră calmul.

— Nu vezi că nu ne e bine împreună? Am fost prieteni cândva, prieteni buni. Aşa ar fi trebuit să rămânem.

Vocea îi era în continuare fermă.

— De prea mult timp merg pe un drum pe care nu mi l-am ales singură. Acum vreau să îmi trăiesc viaţa. Trebuie să aflu cine sunt.

— Jack o prinse de umeri. Ochii lui negri sclipeau de mânie.Eşti soţia mea sau ai uitat, Grace Osbourne? Asta nu înseamnă nimic?

— Dă-mi drumul, Jack! zise Grace, calm. Voi pleca din casa asta şi nu mă voi întoarce niciodată.

Tonul ei rece îl făcuse probabil să-şi retragă mâinile, dar Jack cu siguranţă nu terminase.

— Oh, sigur te vei întoarce, spuse el batjocoritor. Niciodată nu a trebuit să te descurci singură — cât de departe crezi că o să ajungi?

— Destul de departe, asta e clar, răspunse Grace. îşi ridică valiza şi trecu pe lângă el împingându-l.

Mă duc la Paris.CAPITOLUL 14

Peisajele aurii i se derulau rapid prin faţa ochilor. Trenul lăsă în urmă câmpurile familiare de grâu şi păşunile presărate cu oi, apoi trecu zgomotos un pod de deasupra unui râu care curgea lent, continuându-şi drumul peste câmpiile vaste din vest. Grace urmărea peisajul stând pe locul ei, însă era doar un spectator pasiv.

Câteva ore mai târziu, bungalouri de cărămidă cu acoperişuri de ţigle roşii şi grădini micuţe şi îngrijite îşi făcură apariţia, anunţând că trenul ajunsese în suburbiile din Sydney. Abia atunci, Grace îşi îndreptă atenţia către cutia de lemn de culoare închisă de lângă ea.

Plănuise să o deschidă mai devreme, ba chiar răsucise cheiţa în lacăt, dar teama de ce ar putea descoperi înăuntru o reţinuse. Precum Pandora, poate că şi ea ar fi eliberat nişte spirite malefice. Acum, se îndreptă de spate pe banchetă şi îşi aminti că şi Speranţa se aflase în cutia mitică. Poate că înăuntru avea să descopere ceva — un jurnal, o însemnare personală sau chiar un mesaj –, care să îi dea şi speranţă.

Nu avea de gând să mai aştepte. Grace deschise capacul

.Cutia conţinea numai trei obiecte. Primul era o fotografie cu părinţii ei, cu Siddy şi cu o femeie despre care Grace presupuse că fusese soţia lui, Rae. Părea să fi fost făcută la curse; pe fundal, observă pista şi oamenii care se aplecau peste garduri. Cele două cupluri erau îmbrăcate cu haine care fuseseră la modă în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Mama ei purta o rochie dreaptă şi largă şi o pălărioară, la fel ca soţia lui Reuben. Rae nu 104 era la fel de stilată ca Olive, dar avea o umbrelă de soare colorată. Era aproape imposibil să îl vezi pe Reuben; stătea în umbra unui chioşc aflat lângă ei.

Grace întoarse fotografia ca să vadă dacă era ceva scris pe spate, însă nu găsi vreun mesaj sau o dată, ci doar numele lor: Alfred, Olive, Reuben, Rae.

Următorul obiect – un şal trandafiriu, împăturit cu grijă – era încă şi mai dificil de desluşit. Grace îl ridică şi duse ţesătura delicată la obraz. Deşi şalul catifelat era, în mod straniu, reconfortant, nu îşi putu închipui care putea fi semnificaţia lui.

Grace îşi îndreptă apoi atenţia către ultimul obiect rămas în cutie: un plic adresat lui Olive. Judecând după îndoituri şi după urmele de murdărie, trecuse prin multe mâini şi călătorise o distanţă considerabilă. înăuntru se afla o scrisoare scurtă. în sfârşit, ceva care ar fi putut să o ajute să afle adevărul!

26 mai 1940
Dragă doamnă Woods,

Vă rog să scuzaţi graba cu care scriu această scrisoare. Mă aflu în pericol, aşa că vă scriu ca să vă spun că Reuben Wood a fost prietenul şi cama-

Cândam fost in Ardeni, a început să se tragă cumplit în noi. Reuben s-a luptat cu curaj – mi-a salvat viaţa. Acum mă aflu pe coasta Franţei alături de o mulţime de plutoane şi sper să fiu evacuat în Anglia. Indiferent care va fi soarta mea, o să fac tot ce îmi stă în putere ca această scrisoare să ajungă la dumneavoastră.

Ştiu că Reuben voia să se îndrepte spre sud; poate a crezut că are şanse mai mari să scape printr-un port mediteraneean. Aşa cum probabil ştiţi, Reuben vorbeşte puţin franceza. Din fericire, e şi descurcăreţ, şi capabil să trăiască in pustietate. Cred că aceste aptitudini îi vor fi de mare folos în că-lătoria anevoioasă pe care o are în faţă

.V-am găsit numele şi adresa în buzunarul unei haine pe care mi-a dat-o.
A zis că nu va avea nevoie de ea, pentru că urma să plece într-un loc cald şi

Presupun că Reuben este un prieten de familie sau poate că sunteţi rude.

Nu sunt sigur, având în vedere că numele voastre nu sunt scrise exact la fel.

în orice caz, sper sincer că va veni un timp, cândva în viitor, când vă veţi

reîntâlni.

Toate cele bune, Frederick Carruthers, sublocotenent, Divizia 51 Infanterie (Highlands), Brîtish Expeditionary Force

Grace se holbă la data scrisorii. Dacă durase douăsprezece luni să ajungă în Australia, asta însemna că scrisoarea stătuse ascunsă în cutie cel puţin şapte ani. Şapte ani!

Indiferent cine o contrazicea, de când sosise notificarea de la War Office, Grace se agăţase de speranţa că, într-un fel sau altul, Siddy era încă în viaţă. Iniţial se îngrijorase teribil că era posibil să fi fost capturat; mai apoi, că se rătăcise, se îmbolnăvise sau se rănise undeva prin Franţa. însă Olive, care ar fi putut foarte uşor să aline suferinţa fiicei sale, alesese să nu o facă.

Acum Grace ştia de ce. Era mult mai convenabil pentru mama ei dacă Grace credea că Reuben murise. De fapt, se gândi ea oripilată, era posibil ca Olive să se fi bucurat de dispariţia lui. Astfel secretul trecutului lor comun ar fi fost îngropat pentru totdeauna odată cu el, în pământul unei ţări străine şi îndepărtate.O zdruncinătură o făcu pe Grace să-şi ridice privirea. Trenul se oprise pe peronul principal al Central Station din Sydney. După ce îşi adună lucrurile, coborî din vagon şi se trezi în mijlocul navetiştilor grăbiţi, al lucrătorilor care cărau bagaje, al familiilor răzleţite şi al funcţionarilor de la ghişeele care păreau supuse asediului. îşi puse geanta pe braţul stâng şi,

ducând valiza în aceeaşi mână, Grace fu împinsă către turnichete de o grămadă de oameni care se îmbrânceau.

Totuşi, se asigură că micuţa cutie de lemn era în siguranţă, ţinând-o puternic cu celălalt braţ, de parcă ar fi fost un bebeluş.

Grace răsuflă uşurată când intră în refugiul camerei ei de la Queen's Club. Lăsă valiza jos, îşi aruncă geanta, haina şi pălăria fedora pe un scaun, puse cutia pe măsuţa de toaletă şi, în sfârşit nestingherită, păşi spre fereastră. Se uită la coroanele smochinilor din parcul Hyde şi zări jetul dezordonat al apei făcând o boltă deasupra fântânii arteziene Archibald, apoi turlele drepte şi neterminate ale Saint Mary's Cathedral. Văzuse acest peisaj de multe ori, dar astăzi i se părea straniu. *Nimic nu mai e la fel ca înainte,* se gândi ea trist. Avea să mai fie vreodată la fel?

Grace se întoarse, îşi scoase pantofii cu toc şi îi lăsă să cadă zgomotos pe podea. În sfârşit, se întinse pe pat, bulversată de confuzie. Scrisoarea conţinea câteva informaţii, dar celelalte obiecte din cutie nu o ajutaseră deloc.

— Ce Dumnezeu ar putea să însemne? întrebă ea în van, cu privirea aţintită la portretul reginei Mary, atârnat pe peretele din faţa sa.

O bătaie uşoară în uşă îi întrerupse introspecţia chinuitoare. Grace deschise uşa şi observă o servitoare, care venise cu o tavă.

— Doamnă Osbourne, Cook a zis că aţi călătorit mult, murmură fata timid. Spunea că s-ar putea să vreţi un ceai şi puţină pâine prăjită.

— Te rog, mulţumeşte-i lui Cook. Este foarte frumos din partea ei – şi a ta, zise Grace.

Luă tava. Mâinile îi tremurau. Acest gest

simplu de amabilitate aproape că o făcuse să plângă

.Își aminti că avea un plan și că era hotărâtă să îl ducă la capăt, așa că își turnă ceai în ceașcă și se întoarse la locul ei de lângă fereastră. Totuși, nu reușea să-și liniștească deloc emoțiile haotice privind scena familiară, în ciuda bravurii pe care o etalase în confruntarea cu Jack, gândul că avea să părăsească Australia era extrem de intimidant. Cât despre posibilitatea de a-l găsi pe Siddy – doar se amăgise. Cum toată viața ei fusese protejată și nici nu ieșise vreodată din țară, n-ar fi putut să-și câștige singură pâinea! Cum ar fi putut spera, oare, o fată crescută la fermă să se descurce în cel mai cultivat și fermecător oraș din Europa?

Grace lăsă ceașca jos. Evident că putea. în mod ironic, mulțumită intervențiilor mamei și educației primite de la *mademoiselle* Elise, ea vorbea excelent franceza și putea să spună cu precizie unde se află aproape fiecare monument din Paris.

Poate că fusese pur şi simplu noroc, doar o coincidenţă sau – cum prefera ea să creadă – mâna destinului, dar adevărul era că, fără să fie vreodată

conştientă de asta, petrecuse ani întregi pregătindu-se să îşi descopere trecutul şi să îşi făurească un viitor în Oraşul Luminilor

.CARTEA A DOUA *LA MANNEQUIN*[1]

„Manechinul, (foto)modelul”, în lb. francezâ, în original (n. red.)

.CAPITOLUL 15

Paris, decembrie 1948

— Ah, *mademoiselle* Dubois, spuse Christian Dior, luându-şi privirea de la bucata de catifea de un albastru-închis pe care o examina. Sunteţi tânăra care a venit la noi tocmai din Australia. Sunt încântat să vă cunosc, în sfârşit.

În ciuda veneraţiei pe care o simţi întâlnind un om atât de talentat şi de faimos, Dior era atât de manierat, încât Grace se simţi dezarmată. Estimă că avea în jur de patruzeci şi cinci de ani; era îmbrăcat, într-un stil conservator, într-un costum de culoare închisă, peste care purta un halat de

lucru alb. Hainele nu reuşeau însă să-i mascheze rotunjimile.

— Plăcerea e de partea mea, *monsieur*, zise Grace. Nici nu vă pot spune cât de palpitant este să-l cunosc pe omul care a creat cele mai frumoase haine din lume. Nu o să vă vină să credeţi, dar prima dată când v-am citit numele mă aflam la o fermă de oi din mijlocul pustietăţii.

Îşi duse repede mâna la gură.

— Doamne, sper că n-am spus ceva nepotrivit.

— *Au contraire*', zâmbi Dior. Veţi fi ca o gură de aer proaspăt pentru a noastră *maison*. Când aţi prezentat hainele din colecţia *New Look* în

' „Din contră", în lb. franceză, în original (n. red.).

Australia, oamenii noştri au fost foarte încântaţi de ţinuta dumneavoastră plăcută – e o calitate pe care am observat-o şi la alţi oameni din Lumea Nouă.

Dădu din umeri.

— Europa e obosită, locuitorii ei rămân prea mult blocaţi în trecut. Dar australienii au o perspectivă mai luminoasă şi mai curată.

Faţa lui căpătă o expresie gânditoare.

— Fiecare dintre *mes jeunes filles*[1] reprezintă o sursă diferită de inspiraţie, zise el. Şi dumneavoastră, *mademoiselle* Dubois, ce ne veţi aduce?

Făcu o pauză, apoi continuă.

— Ceva destul de original, cred eu. *Alors*[1], vom vedea, vom vedea.

Grace abia avu timp să murmure ceva în semn de mulţumire, în

vreme ce Dior, pierdut printre gândurile lui, îşi luă caietul de schiţe şi începu să deseneze.

Februarie 1949

Grace se grăbi să intre în camera de probă aglomerată, cunoscută de manechine drept *la cabină*, încântată că urma să participe la un ritual deja

---

1„Tinerele mele", în lb. franceză, în original (n. red.).

îşi scoase repede pălăria neagră de fetru şi haina asortată, din lână de alpaca, şi fu primită de mai multe fete noi care îi strigau:

— *Bonjour, chérie*[1]*, bonjouA*

Grace îşi dădu jos rochia roşie, nouă, evazată, care-i ajungea până la genunchi, şi rămase doar într-o brasieră de culoarea pielii, în chiloţi, corset şi ciorapi. Puse pe ea un capot de bumbac simplu şi alb, apoi se duse la una dintre măsuţele de toaletă, care erau aranjate pe mai multe rânduri

1 „Dragă”, în lb. franceză, în original (n. red.).

.După aceea începea întregul proces – unul asiduu, care urma să o transforme dintr-o versiune modestă a ei, de zi cu zi, într-o extraordinar de zveltă zeiță îmbrăcată în haine *haute couture*.

Fiecare model avea locul său preferat: lui Victoire, o brunetă înfocată din Bordeaux, îi plăcea să stea cu fața la ușă; Thérèse, cu buclele ei blonde, platinate, și cu chipul în formă de inimă, prefera să se afle aproape de fereastră; locul lui Grace era undeva între cele două. Pe măsuțele de toaletă nu se aflau doar produse de machiaj, perii de păr, piepteni și toate celelalte accesorii esențiale pentru retușarea în mod profesionist a frumuseții, ci și câteva obiecte personale – poate un ursuleț de pluș sau un buchețel de flori legat cu o fundă de satin. Grace își adusese acolo cadoul de la Siddy – cutiuța muzicală cu dansatoarea îmbrăcată în roz.

Se examină în oglindă. I se întâmplaseră atât de multe, în atât de puțin timp, și trecuse prin atât de multe provocări, încât era o minune că nu observa pe fața ei nicio urmă a efortului depus. Pe lângă munca de la *maison*, unde zilele solicitante se întindeau deseori până la opt seara – și, în ultima vreme, din cauza pregătirilor frenetice pentru noua colecție, chiar până la două dimineața –, fuseseră diverse alte lucruri cu care fusese silită să se obișnuiască în viața de zi cu zi.

A trebuit să învețe tot, de la cum se cumpăra un bilet de metrou până la cum să învingă infama birocrație franceză. În calitate de femeie teoretic necăsătorită, chiar și operațiunea de a deschide un cont bancar durase mai multe ore de negociere cu un funcționar necooperant. Din fericire, manechinele de la Dior se arătaseră a fi o sursă neprețuită de informații.

— Dacă vrei să îl impresionezi pe funcţionarul de la bancă, data viitoare când te întâlneşti cu el poartă perle şi haine din caşmir bej, recomandase Victoire. Sunt semnul distinctiv al oricărei femei burgheze, aşa că Va presupune că eşti o persoană de o respectabilitate incontestabilă.

Alexandra Joel

Un alt manechin îi explicase cum să îşi ajusteze lungimea rochiilor o idee mai sus sau mai jos, în funcţie de sezon (dacă mai adăuga şi un tiv nou şi stilat la pălărie, era suficient pentru a transforma o costumaţie 113incredibil de *demoelee*[1] într-una *au courant*[2]); iar o a treia fată îi explicase cum să aprecieze exact valoarea pantofilor şi a genţilor, întrucât era o greşeală gravă să investească în astfel de articole, dacă nu ar fi fost de cea mai bună calitate. Totuşi, când venea vorba despre noua ei meserie, cele mai importante – ba chiar vitale – informaţii pe care le căpătase erau cele referitoare la aplicarea corectă a tehnicii de *maquillage*[3], despre care fetele vorbeau cu cea mai mare seriozitate.

Grace îşi întinse fondul de ten ca o adevărată expertă. Apoi, aplică din belşug pudră cu un pămătuf din puf de lebădă, asigurându-se că stratul mat, lipsit de cusur, o să reziste toată dimineaţa. Apoi, se concentră să îşi coloreze buzele într-un purpuriu senzual, înainte să înceapă să îşi machieze sprâncenele. Deşi erau deja închise la culoare şi frumos conturate, le lungi cu un creion dermatograf, pentru a accentua efectul.

îşi scoase şi mai mult în evidenţă ochii, folosind o pensulă înmuiată în tuş negru; Grace se asigură că arcuise perfect codiţele de la coada ochilor, pentru a le da aspectul de ochi de pisică. Drept ultim detaliu, aplică pe gene mai multe straturi de rimei negru. Acum, mai trebuia doar să îşi prindă buclele strălucitoare într-un coc *chic* şi să le fixeze cu

1' „Demodată”, în lb. franceză, în original (n. red.).
2 „La modă; în tendinţe”, în lb. franceză, în original (n. red.).
3' „Machiajul”, în lb. franceză, în original (n. red.).

câteva agrafe. Grace se scrută în oglindă încă o dată. Femeia pe care o privea părea experimentată şi sofisticată, cu un *sang-froicP* incontestabil.Grace aşteptă ca stilista ei să termine de ajustat prima ţinută pe care urma să o poarte în cadrul prezentării din acea dimineaţă. Se simţea calmă şi uşurată. Măcar acum erau mult mai puţine şanse să repete gafa din cadrul primei şedinţe de probă, când purtase costumul elegant, alb-negru, cu model *houndstooth*[2], în stilul specific Dior.

— *Madame* Carré, ţesătura aceasta crem este aşa de ieftină şi de simplă! avu ea îndrăzneala să remarce.

Auzi hohote de râs. Grace se înroşi când *madame* îi atrase atenţia că articolul nu era decât o *toile*[1].

— Prima încercarea de a interpreta una dintre schiţele patronului se face întotdeauna din muselină sau din stambă, explicase ea. Materialele noastre sunt preţioase. Nimeni nu ar îndrăzni să apropie foarfeca de vreun material, înainte de a fi sigur de ceea ce are de făcut.

Grace îşi dăduse seama că, în privinţa creaţiilor *haute couture,* mai avea încă multe de învăţat.

— Totul este pregătit, *mademoiselle,* anunţă stilista.

Dar oare eu sunt? se întrebă, apoi se duse la locul ei, alături de celelalte manechine. Da,

1Iat-o pe micuţa australiană!", în 1b. franceză, în original (n. red.).

„Ce faci? Cum eşti?", în lb. franceză, în original (n. red.).

începuse să
stăpânească lumea
complexă din *maison.* Dar,
în privinţa planului ei
de a-l găsi pe Reuben,
se afla în Paris de mai
bine de şase
săptămâni şi încă nu
reuşise să facă nici
măcar primul pas

.CAPITOLUL 16

— *Voilă, cest la petite AustralienneZ*[1]

Ferdinand Derel făcu energic cu mâna de la masa lui de la Café Bertiand, care forfotea de viaţă.

Grace îl salută la rândul ei; exuberanţa cu care majordomul serios al Casei Dior o salutase, încă o uimea.

— Ştiam că nu eşti o clientă fidelă a casei de modă, îi explicase Ferdinand, după ce o căutase în *cabine* în ziua primei ei prezentări. Totuşi, văzându-te acolo, cu buclele alea brunete şi ochii mari şi verzi şi felul tău deschis de a fi, m-am întrebat: oare aşa sunt toţi australienii? Vreau să spun, salută toţi o persoană necunoscută cu aceeaşi familiaritate pe care o ai faţă de un prieten vechi?

Ferdinand chicotise.

— Am fost şocat.

— Dacă aş fi ştiut...

— Ai fi făcut ceva diferit?

Grace râsese.

— Probabil că nu.

De atunci, Grace devenise una dintre preferatele lui Ferdinand. Aproape în fiecare dimineaţă se întâlnea cu el la Café Bertrand ca să îşi bea cafeaua împreună, servind şi o porţie generoasă de bârfa. în timp descoperise că, datorită postului său unic, Ferdinand obţinea tot felul de informaţii.

Pentru clienţii Casei Dior, el nu era decât o fiinţă imaculată, cu mănuşi albe, care îi conducea spre taxiurile sau spre maşinile lor, care îi ajuta să îşi transporte micile colete sau avea grijă de unul dintre pudelii lor de companie. Dar, în mod ironic, această prezenţă discretă îi oferea aproape o mantie de invizibilitate, astfel încât o adevărată avalanşă de conversaţii imprudente aveau loc în prezenţa lui.

Ferdinand ştia când o doamnă urma să îşi refuze actualul iubit aproape dinainte ca femeia respectivă să se fi decis în acea privinţă. Ştia când o clientă îşi concediase

servitoarea, al cui şofer era considerat cel mai chipeş şi a cui avere fusese risipită la cazinoul din Monte Cario, din cauza ghinionului.

— *Qa va?* E totul bine? întrebă Ferdinand când Grace se aşeză la masă.

— Presupun că da, răspunse ea.

— Hmm! Nu aş fi aşa de sigur, replică portarul. Veselia ta obişnuită lipseşte. Sper că nu îţi face probleme vreunul dintre peţitorii tăi. Daca da, va avea de-a face, mai întâi, cu Ferdinand!

Grace amestecă în *café au lait*[1] din care ieşeau aburi.

— Un iubit e ultimul lucru pe care îl caut, insistă ea cu un aer posomorât.

— Totuşi, îmi dau seama că te macină ceva.

Afabilul Ferdinand părea atât de îngrijorat, încât Grace se simţi extrem de tentată să se descarce. Totuşi, nu voia să-l îndepărteze pe Ferdinand dezvăluind-i că era, de fapt, căsătorită şi spunându-i adevăratul motiv pentru care se afla în Paris. Pe de altă parte, ştia că trebuie să spună cuiva, măcar parţial, adevărul, altfel nu avea niciodată să afle mai multe informaţii. Şi cui ar fi putut să îi ceară ajutorul dacă nu lui Ferdinand – omul care cunoştea pe toată lumea?

— De fapt, caut pe cineva, spuse ea.

— Şi cine este acest cineva?

— E...

Grace căuta un mod în care să îl descrie pe Siddy.

— E un prieten vechi de familie pe care îl cheamă Reuben Wood.

— Povesteşte-mi despre *monsieur* Wood, o încurajă Ferdinand.

1 „Cafeaua cu lapte”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— Reuben s-a înrolat voluntar în armată de partea Aliaţilor, explică Grace. Dar a dispărut în timpul invaziei Franţei de către naziști. Am sentimentul că e încă în viaţă, dar că, dintr-un motiv sau altul, a ales să rămână aici şi să nu contacteze pe nimeni din Australia.

— Se mai întâmplă astfel de lucruri.

Ferdinand dădu din cap şi muşcă dintr-un croasant.

— Cu tot vacarmul şi haosul lui, războiul oferă multe ocazii unui om să dispară şi să înceapă o viaţă nouă. Ai avea nevoie de ajutorul meu?

— Ar fi minunat. Când eram acasă, ştiam că va fi o provocare să îl găsesc, dar acum, când mă aflu în Paris, mi-am dat seama că nici nu ştiu de unde să încep.

— Căutarea foştilor soldaţi nu e chiar domeniul meu de expertiză, spuse el cu un zâmbet. Dar voi vedea ce pot face. Totuşi, trebuie să te avertizez, *ma petite*, că dezgroparea unor secrete e o chestiune riscantă. E ca atunci când întorci o piatră care a stat multă vreme într-un loc umbros — nu ştii niciodată ce urmează să găseşti dedesubt.

Grace se aşeză agitată pe marginea unui scaun cu spătarul tare.

— Da, spuse limpede, cu un aer ceremonios, birocratul din spatele biroului său. Numele Reuben Wood – aici este.

Arătă cu un deget osos către o listă lungă.

— Cu siguranţă, este persoana pe care o căutaţi. Dar, având în vedere că e dat dispărut şi se presupune că a murit...

Bărbatul o privi pe deasupra ochelarilor lui de sârmă.

— Nu mai există nicio urmă a lui.

— Nimic?

— *Rieri.*

— Vreţi să spuneţi că în toate fişetele acestea pline cu dosare...

Grace se uită disperată în jur, la depozitul imens şi supraaglomerat.

— Nu mai există nicio dovadă despre acest om?

— Aşa este.

Atitudinea omului din spatele biroului se mai înmuie un pic.

— îi datorez o favoare colegului dumneavoastră, *monsieur* Derel şi, în orice caz, nu îmi place să văd cum suferă rudele şi prietenii care încearcă să îi găsească pe cei dragi. Dacă aş fi putut face mai mult, aş fi făcut-o. Din păcate...

Îşi întoarse palmele în sus, de parcă s-ar fi predat în faţa dificultăţii circumstanţelor imposibile.

— în acest caz, nu vă mai pot ajuta. La revedere, *mademoiselle*.

Grace ieşi din birourile apăsătoare, cu milioanele lor de dosare – perfect
inutile, în acest caz. Se simţea complet demoralizată. La sfatul lui Ferdinand, contactase, mai întâi, British War Office, dar descoperise, cu o imensă dezamăgire, că locotenentul Carruthers – autorul scrisorii care conţinea singurele informaţii despre locul unde s-ar fi putut afla Reuben – în mod tragic, nu supravieţuise evacuării din Dunkerque.

Apoi, bătuse la uşile mai multor funcţionari francezi, printre care se numără şi nepotul lui Ferdinand de la Departamentul de Persoane Dispărute, din cadrul poliţiei, sora proprietăresei din casa unde locuia el, care lucra în biroul responsabil cu soldaţii transferaţi în război, şi un client elegant, cu părul grizonat, al Casei Dior, care era de mult voluntar la Crucea Roşie. Arhivele Naţionale fuseseră ultima ei speranţă. Poate că ar fi fost mai înţelept să renunţe?

Oftând, Grace îşi încheie nasturii hainei, traversă strada şi intră într-un parc micuţ. Deşi vremea era încă rece, câteva narcise timpurii reuşiseră să scoată capul din pământul tare. Tulpinile verzi şi proaspete şi petalele albe păreau să vestească renaşterea naturii, să arate către un viitor încă plin desperanţă. Desigur, se gândi ea, erau un semn că trebuia să îşi continue

Ce conta dacă eforturile de a merge pe căi oficiale eşuaseră? Cu siguranţă existau şi alte modalităţi prin care putea să abordeze problema. Poate că nu îl găsise încă, dar asta nu excludea posibilitatea ca, undeva, în Franţa, Reuben Wood să fie încă în viaţă.CAPITOLUL 17

Martie 1949

Grace tresări. Inspiră rapid, involuntar, şi se sili să rămână nemişcată. Era doar un bold. Ar fi trebuit să se obişnuiască până acum cu împunsăturile ascuţite şi cu zgârieturile. Cel mai bine era să se detaşeze şi să ignore murmurul vocilor din jurul ei:

— Ou, patron? Lâ, ou la? Ah, oui![1]

începeau, se opreau, apoi continuau sub îndrumarea creatorului de modă serios şi cu obrajii rozalii. O înfăşurau într-o ţesătură crem şi înfigeau bolduri în material, ca apoi să le scoată pentru a încerca din nou, în alte poziţii.

La toile în care era îmbrăcată urma să fie tiparul unei rochii extravagante de bal, albă ca zăpada, cu un corsaj strâmt din satin, talie îngustă şi o fusta croită dintr-o cantitate incredibilă de tul şi organza de mătase. Petale de sidef, strasuri şi paiete – fiecare podoabă era cusută migălos de mână, fiind menită să amplifice efectul spectaculos al ţinutei.

Grace se hotărâse deja cum avea să poarte

1 „Unde, şefii'? Acolo sau acolo? Ah, da!", în lb. franceză, în original (n. red.).

rochia pentru una
dintre cele mai
faimoase cliente ale
Casei, cum urma să
facă piruete, astfel
încât reflexiile
candelabrelor din
salon să strălucească
printre faldurile sclipi-
toare ale rochiei

Alexandra Joel

.încercă să îşi reţină un fior, când mâinile reci ale unei asistente ajunseră pe talia ei, netezind şi nivelând *la toile.*

— Da, e mult mai bine aşa, aprobă *le patron.* Şi acum, să examinăm lăţimea exactă a fustei, draga mea Marguerite.

Marguerite Carré cercetă pe figura lui *monsieur* Dior un semn care să indice care avea să fie verdictul.

— Consideră *le patron* că i-am realizat viziunea? întrebă ea neliniştită, trăgând de metrul agăţat în jurul gâtului ei, omniprezent, ca stetoscopul unui doctor.

— Nu, nu ai realizat-o, *madame* Carré. Am nevoie de mult mai mult volum.

La directrice[1] păru tulburată când Dior îşi apucă bastonul cu mâner de aur şi arătă cu el, spunând concis:

— Te rog, fii bună şi mută ţesătura mai sus, astfel încât să fie evazată de la talie, nu de la şolduri.

Aşa că nu se terminase. împunsul şi draparea, tăiatul şi plierea continu- ară până ce Grace tresări. Simţise înţepătura altui bold a lui *moilame* Carré.

— *Mademoiselle Dubois!* exclamă Marguerite pe un ton dezaprobator.

— Scuze, zise Grace.

Până la urmă, ce însemnau o zgârietură sau două, picioarele obosite sau durerea de spate care erau rezultatul inevitabil al faptului că stătea nemişcată, pe tocuri, ore în şir, în condiţiile în care cel mai cunoscut creator de modă din lume îşi făurea astfel una dintre fabuloasele lui capodopere?

Era o mică neplăcere. Dar se afla în Paris, până la urmă. Locul în care tânjise mereu să fie.

La ora unu, Grace se întâlni cu Brigitte şi cu Marie-Hélène – dintre cele douăsprezece manechine de la Casa

1„Directoarea", în lb. franceză, în original (n. red.).

Dior, ele erau cele mai apropiate prietene ale ei – pentru a servi rapid puţin somon afumat cu baghetă.

— Singurul lucru despre care au vorbit săptămâna asta fetele de la *cabine* a fost ce clientă va fi norocoasa posesoare a acelei rochii de bal incredibile, zise Marie-Hélène, ronţăind o coajă de pâine.

— Prima-doamnă a Argentinei, Eva Peron – sunt convinsă, interveni Brigitte. Ştii că îi place să se dea în spectacol. Orice strălucește în faţa camerelor e important pentru ea. Poţi să fii sigură, o va dori în secunda în care va vedea cum o prezinţi. Am auzit cum îi mărturisea dragii noastre *première vendeuse, madame* Béguin: „Spaima mea cea mai mare e că voi fi dată uitării.” Imaginează-ţi! Cu siguranţă nu va fi uitată, dacă e fotografiată purtând rochia aceea. Nu m-ar mira dacă ar ajunge pe prima pagină a ziarului *Le Monde*.

Pe lângă părul ei blond ca mierea şi tenul ei palid, Brigitte se deosebea de celelalte manechine prin reticenţa ei de a dezvălui orice lucru personal. Două dintre fete – Victoire şi Corinne – auziseră zvonul că ar fi fost fiica unui conte care locuia într-un *château* grandios, undeva pe Valea Loarei, dar când îndrăzniră să înfrunte secretoşenia lui Brigitte, întrebând-o dacă povestea era adevărată, ea pur şi simplu răspunse râzând:

— Ce încântător sună! Mă întreb doar ce caut eu aici, lucrând toată

Nu era niciun mister însă în legătură cu originile lui Marie-Hélène: toată lumea ştia că era o parizianăautentică. Mama ei, o actriţă foarte apreciată în tinereţea ei, îi transmisese atât frumosul său păr castaniu, cât şi talentul artistic.

— Nu, Brigitte! Greşeşti.

Marie-Hélène îşi trecu mâna prin buclele bogate, auriu-roşcate, eliberate temporar din împletitura lor obişnuită.

— Rochia va merge la Wallis, Ducesa de Windsor. Are ceva din ţinuta ta, Grace, dar, spre deosebire de tine, nu e o frumuseţe.

Apoi, cu o expresie glumeaţă, adăugă:

— De fapt, cred că seamănă cu o broască, deşi, trebuie să recunosc, una care a fost sărutată de un rege şi care are bijuterii cât să răscumpere un regat.

Grâce zâmbi enigmatic. Ştia exact pentru cine fusese creată rochia: pentru tânăra prinţesă Margaret a Marii Britanii. Se părea că primele schiţe îi fuseseră deja arătate prinţesei cu ochi albaştri, în timpul unei vizite pe care Alteţa Sa o făcuse la Ambasada Franţei din Londra.

— Evident, am fost acolo ca să ofer îndrumarea mea, îi dezvăluise *madame* Béguin lui Grace.

Dar, cum *la vendeuse* o pusese să-i promită discreţie absolută, Grace continua să susţină că nu avea nicio idee pentru cine era croită rochia.

— Ah, asta zici tu, remarcă Marie-Hélène, dar am, oricum, senzaţia

O fixă pe Grace cu privirea.

— Se vede că eşti pricepută în arta păstrării secretelor, zise ea. De fapt, cred că e ceva ce nu ne-ai spus – un iubit secret, poate, sau e vreun bărbat chipeş pe care l-ai lăsat acasă?

Grace se strădui să îşi păstreze calmul.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că, în ciuda a tot ce are Parisul de oferit, de trei luni ai rămas singură în cămăruţa ta, în fiecare noapte.

Marie-Hélène nu putea să ghicească adevărul, dar pe Grace o neliniştea exactitatea suspiciunilor roşcatei.

— Nu contează, Brigitte şi cu mine avem de gând să schimbăm asta, zise Marie-Hélène.

— Nu pot să cred că stai atât de aproape de clubul de noapte *Le Chat Noir*[1] şi totuşi nu l-ai vizitat niciodată.

Brigitte clătină din cap.

— Eşti incredibilă, Grace; pur şi simplu, nu înţeleg.

— Nici eu, adăugă Marie-Hélène. Cu siguranţă, nu pari a fi timidă şi nici nu ai înfăţişarea necăjită a cuiva care suferă din dragoste.

Se uită la Grace cu scepticism.

' „Pisica Neagră”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— Mă rog, indiferent ce anume te-a ţinut în casă, trebuie să-i pui capăt. Ai timp până vineri să faci rost de o rochie drăguţă, pentru că atunci mergem împreună la *Le Chat Noir*. Şi nu vrem să auzim nicio scuză!

în noaptea aceea, Grace se uită prin camera ei aerisită, aflată la mansardă, la grinzile ei de un alb spălăcit, şi zâmbi. îi plăcea că pereţii erau acoperiţi cu un tapet vechi, presărat cu trandafiri, şi că fotoliul încăpător era tapiţat cu catifea verde, în ciuda faptului că era atât de uzat, încât în unele locuri pluşul se tocise. în camera ei mai erau câteva alte obiecte: o măsuţă rotundă de lemn şi un scaun, plus două rafturi, pe care pusese câteva dintre cărţile ei preferate din copilărie, inclusiv un volum de *bush poems,* cele atât de îndrăgite de Alfred, şi un exemplar din basmele franţuzeşti ale lui Charles Perrault, unul dintre primele texte pe care le studiase cu *mademoiselle* Elise. în urma unui impuls de moment, aşezase şi fotografia din cutia misterioasă.

Pe un perete se afla un şemineu destul de mic şi, într-un colţ, un aragaz cu un singur ochi, o chiuvetă şi un robinet cu apă rece care ţineau locul unei bucătării. în celălalt capăt al camerei, o draperie roz, decoloratã, din damasc, adăpostea un alcov în care se afla un pat mare, cu cadrul din fier forjat, vopsit în alb, o comodă veche cu sertare, o oglindă şi un dulap.

Deşi noua ei casă avea tot ce era necesar, ar fi considerat-o plăcută, şi nu excepţională, dacă nu ar fi fost priveliştea care se vedea de pe unica lucarnă, neobişnuit de mare, din cameră. Nu se mai sătura de peisajul acela – acoperişurile abrupte ale imobilelor din Paris, împovărate de zăpadă, alături de turlele cutezătoare ale bisericilor. Dacă îşi ţinea capul într-o anumită poziţie, putea întrezări o parte din măreţul Turn Eiffel.în fiecare săptămână, Grace îi plătea cu mare plăcere chiria portăresei. Când îi întindea lui *madame* Guerin grămăjoara de franci mototoliţi, se felicita în gând că devenise, în sfârşit, independentă. După evenimentele

recente şi tumultuoase din viaţa ei şi zilele agitate din *la maison*, serile lungi şi liniştite pe care le petrecea singură citind, făcând schiţe cu creionul sau doar visând cu ochii deschişi îi aduceau pace şi mulţumire. Grace îşi savurase solitudinea, dar acum, îşi dădu seama că era momentul să ia în considerare invitaţia insistentă a noilor ei prietene.

Simţindu-se brusc obosită, se trânti pe pat. Până acum, toate eforturile de a-l găsi pe Reuben nu duseseră nicăieri – nu trebuia oare să îşi folosească timpul liber căutându-l? Chiar dacă acum îşi dădea seama, contrar reacţiei ei iniţiale pripite, că, în privinţa chestiunii de familie, tatăl ei fusese la fel de vinovat ca mama ei, lui Grace îi era la fel de greu să accepte că bărbatul pe care îl cunoscuse toată viaţa fusese în stare să-l trădeze pe Alfred, bunul său prieten. Simţise el vreodată vinovăţie, ruşine ori regret? Ea nu văzuse nicio urmă de vreun astfel de sentiment.

Era ciudat că, în continuare, nutrea un ataşament profund faţă de el. Indiferent de ce făcuse în trecut, era imposibil să dea uitării bunătatea ori anii de afecţiune pe care îi împărtăşiseră.

Se mustră că trecuseră încă douăzeci şi patru de ore, vreme în care nu aflase nimic despre el, apoi se ridică în picioare, se îndreptă spre fereastră şi deschise obloanele. Se uită la imaginea Parisului noaptea, cu cerul plin de stele, şi spuse cu voce slabă:

— Siddy, unde eşti?

în dimineaţa următoare, Grace fu trezită devreme de lumina puternică de primăvară, care îi

invada camera. *Desigur, am uitat să închid obloanele,* gândi ea şi dădu pătura la o parte. Se simţi reîmprospătată, de parcă energia soarelui chiar îi trecea prin vene. Sărind din pat, Grace îşi deschise braţele îmbrăţişând lumina. Dorinţa de a-l găsi pe Reuben nu era singurul motiv pentru care venise la Paris – voia, de asemenea, să descopere un nou mod de a trăi. *Măcar ăsta e un lucru de care mă pot bucura,* îşi spuse. Apoi, începu să cugete la cum ar fi putut să o

convingă pe *madame* Raymonde să îi împrumute o rochie, înainte de noaptea de vineri

.CAPITOLUL 18

Brigitte şi Marie-Hélène s-au întâlnit cu Grace în faţa imobilului în care locuia. Cele două femei o examinară cu un ochi critic, apoi declarară că ţinuta ei era *ravissante*

— Victoire a purtat creaţia asta din colecţia de primăvară, observă Marie-Hélène. Dar, cu ochii tăi verzi, ţi se potriveşte mult mai bine.

Rochia rafinată din tul, de culoarea jadului, pe care Grace reuşise să o împrumute *(madame* Raymonde insistase că nu o putea ţine decât o noapte şi că trebuia să o returneze imediat în dimineaţa următoare), îi scotea în evidenţă sânii şi talia, iar materialul vaporos se revărsa frumos până jos.

Brigittte dădu din cap aprobator.

— Vei fi senzaţională.

— E aşa cum se cuvine, zise Grace, minimalizând complimentul. în orice caz, nu ar trebui să ne îndreptăm spre clubul pe care vreţi atât de mult să îl văd?

Fetele merseră câteva minute, apoi o conduseră până în capătul unei fundături.

— M-am plimbat pe străduţa asta de câteva ori explorând împrejurimile, spuse ea surprinsă, dar nu mi-am imaginat că în spatele acelei uşi negre se află ceva.

Odată cu căderea nopţii, un felinar plasat strategic lumina un semn aflat într-un loc care, la prima vedere, părea doar un cotlon umbros. Pe placa gri se distingeau, vopsite în alb, numele clubului şi conturul unei pisici.

— Nu e de mirare că nu l-am observat, zise Grace.

Privirea ei scânteia de nerăbdare.

Intră, coborî nişte trepte acoperite cu un covor negru şi se trezi într-o cavernă uimitoare. Decorul spectaculos era în întregime monocrom. în capătul camerei slab luminate, barul lung, lăcuit în negru, era plin de clienţi. Pereţii erau tot negri, iar pardoseala de lemn era vopsită în dungi albe şi negre, intercalate, aducând cu clapele unui pian. Mesele şi scaunele erau albe, la fel era şi scena pe

care se afla o pianină, un set de tobe negre şi un contrabas strălucitor.

— Arată superb! exclamă Grace. La fel şi oamenii. Cine sunt?

— Ah, presupun că ai observat deja că la *Le Chat Noir* clienţii sunt considerabil mai coloraţi decât decorul, remarcă Marie-Hélène sec. Aici îi vei găsi pe boemii rafinaţi. Sunt modele ale unor artişti celebri, manechine din cele mai bune *maisons,* fotografi, actori, pictori, filozofi şi scriitori, alături de câţiva dintre membri mai *outré* din vechea aristocraţie franceză şi din burghezia înstărită – cel puţin, cei care se consideră intelectuali. îl vezi acolo, în colţ, pe Pablo Picasso, în centrul atenţiei?

îşi înclină capul în direcţia unui bărbat îndesat, cu început de chelie, care gesticula energic.

— Şi uite – acolo e filozoful existenţialist Jean-Paul Sartre, cel cu pipa şi cu ochelarii cu lentilă groasă. De obicei, îl poţi găsi servind un martini la Pont Royal în compania lui Albert Camus, dar iubitei lui, Simone de Beauvoir, îi place aici, aşa că probabil ea l-a convins să vină.

Grace se holba fără să se poată controla – clienţii erau la fel de exotici precum animalele de la grădina zoologică.

— Cine e femeia aceea scundă de la bar, care vorbeşte cu atâta însufleţire?

— Ah, i se spune „Vrăbiuţa". Numele ei e Edith Piaf, e cântăreaţă. Dacă avem noroc, s-ar putea să cânte „La vie en rose" în noaptea asta.

— Dar fata aceea de colo, cea cu chip interesant? Brigitte se uită de partea cealaltă a încăperii.

— îmi pare cunoscută, dar nu îmi dau seama cine e.

— Ia te uită, întrerupse Marie-Hélène. Văd că baronul Edouard de Gide se îndreaptă către noi. Se ştie că e însoţit doar de cele mai frumoase femei din Paris, ceea ce înseamnă că sigur vrea să facă cunoştinţă cu noul şi încântătorul manechin de la Dior.

— în cazul acesta, ar fi mai bine să dispar.

— Prea târziu! şopti Brigitte când baronul de Gide apăru lângă ea.

Grace fu prezentată baronului, care părea interesat să o cunoască, dar,
nedorind să-şi petreacă timpul cu un bărbat care părea atât de superficial – sau cu orice bărbat, de altfel – îl anunţă că, din păcate, o prietenă o aştepta la bar. Apoi, se strecură prin mulţime până la un scaun de pe care, din fericire, tocmai se ridicase fata pe care o observase mai devreme.

— *Bonsoir*', zise Grace. îmi pare teribil de rău, dar tocmai i-am spus unui bărbat de care voiam să scap că suntem prietene. Te-ar deranja să stăm de vorbă câteva minute? Numele meu este Grâce Dubois, apropo.

— Bună, Jacqueline Bouvier – şi mi-ar plăcea să te ajut. Nu eşti din Franţa, nu-i aşa?

— Am un accent aşa de prost? spuse Grace în engleză, zâmbind.

— Mie îmi sună perfect, doar că majoritatea franţuzoaicelor sunt mult mai rezervate. Crede-mă, ştiu ce spun. Eu vin din America şi, câteodată am senzaţia că formalitatea lor e sufocantă. Apropo, spune-mi Jackie – aşa îmi spun toţi prietenii.

Cele două începură rapid să discute despre provocările prin care tinerele din Lumea Nouă treceau trăind la Paris. în timp ce vorbeau, Grace îşi dădu seama că, deşi fata nu era frumoasă într-un mod convenţional – faţa ei era lată şi ochii uşor prea îndepărtaţi – efectul trăsăturilor ei în ansamblu era captivant.

— Mi-ar plăcea să vorbim mai mult, spuse Jackie cu vocea subţire şi gângurită a unui copil. Dar i-am promis nobilei franceze la care stau că vom lua cina împreună astăzi. Am o idee – mâine e sâmbătă. Ce-ar fi să bem o cafea la Café de Flore, pe la două şi jumătate? Spune-mi că vei veni.

— Sună bine. *A demainZ*[1]

Faimoasa cafenea era doar la câteva străzi distanţă de locuinţa lui Grace. După spusele lui *madame* Guérin, o

mulţime de personalităţi care locuiau pe Rive Gauche – printre care Sartre, Camus, de Beauvoir, Giacometti şi Cocteau – se strângeau de mai mulţi ani în jurul măsuţelor cafenelei ca să fumeze ţigări Gauloises, să bea vin ieftin, să râdă şi să se certe, indiferent de oră.

— însă, toţi aceşti oameni inteligenţi s-au mutat acum, zise ea mângâindu-şi pisica pe nume Tartuffe, în ciuda a ceea ce cred turiştii naivi. Zilele astea, *les Américain?* se adună acolo căutând *la vie française'*. Seamănă cu porumbeii flămânzi care vânează firimituri de pâine în faţa catedralei Notre-Dame.

Grace luă loc în cafenea şi se gândi la valul de americani care veneau la Paris. *Madame* de Turckheim – sau Tutu, după cum o numeau fetele pe baroana care conducea *la cabine* – le informase că din cei douăzeci şi cinci de mii de oameni — un număr oricum impresionant – care veniseră la paradele de modă ale lui Dior în ultimele douăsprezece luni, majoritatea erau din Statele Unite. Tutu adăugase:

— Şi cel puţin două sute de mii se presupune că vor sosi în Franţa în anul următor. *Mes filles*, mă întreb, ce va întâmpla mai departe?

O voce distinctă, moale, întrerupse gândurile lui Grace:

— *Bonjour!* Sper că nu mă aştepţi de mult timp.

— Chiar deloc, îi zâmbi Grace lui Jackie. Tocmai mă gândeam că probabil te simţi ca acasă la Paris acum – atâţia dintre concetăţenii tăi se află aici.

— Ştiu ce zici, spuse Jackie cu o expresie sarcastică. Mama se plânge că Parisul e atât de popular, iar francul, atât de ieftin, încât ea şi prietenele ei nu prind niciodată o cameră liberă la Ritz!

— Chiar e amuzant, fu Grace de acord. îi vezi acolo, la masa aceea, pe studenţii cu pulovere negre pe gât, care beau lichior Picon? E evident că încearcă cu disperare să fie mai francezi decât francezii.

— Şi la masa de lângă e un grup de tineri francezi care poartă cămăşi în carouri în stil american şi dau pe gât coca-cola, adăugă Jackie. Cât de absurd e totul!

Cele două femei s-au uitat la impostori, apoi una la cealaltă şi au început să râdă împreună în hohote.

— Dar tu? întrebă Grace. Numele tău e franţuzesc.

— Da, dar familia mea e originară din Statele Unite. De altfel, şi tu ai un nume franţuzesc.

— Dubois? zâmbi Grace. O să îţi spun un secret. E o invenţie. Numele meu adevărat este Grace, ăăă... Woods.

— Nu pari prea convinsă.

— E o poveste lungă.

— Păi, un lucru ştiu sigur, zise Jackie. Avem ceva în comun: poate că avem nume franţuzeşti şi vorbim limba franceză, dar amândouă suntem străine. Ceea ce ne oferă o perspectivă destul de diferită, nu crezi?

Grace râse.

— Ai dreptate.în ceea ce priveşte familiile noastre... Nu ştiu cum e a ta, dar a mea e cu siguranţă dificilă. Tatăl meu – toată lumea îi spune Black Jack – e divin, chiar dacă bea foarte mult şi e nebun după femei. Părinţii mei au divorţat când eram mică. Acum mama e căsătorită cu un bancher foarte bogat, dar extrem de plicticos, pe nume Hugh Auchincloss. Nu l-am mai văzut aşa de des pe Black Jack în ultimul timp. Ştiu că nu a vrut să vin aici.

Jackie îşi muşcă buza, apoi spuse meditativ:

— Mamele şi taţii ăştia – de ce e totul atât de complicat cu ei?

Crede-mă, m-am întrebat de multe ori acelaşi lucru, răspunse Grace

.CAPITOLUL 19

17 martie ,949

Dragă Lottie,

îmi doresc să fi fost şi tu aici cu mine, ca să putem explora împreună acest oraş minunat. Vreau să aflu mai multe veşti despre tine! Din păcate, cum tu nu eşti aici, iar eu nu pot veni la Oakhill, va trebui să mă mulţumesc să-ţi

Voiam să iţi povestesc că, datorită celor două noi prietene ale mele, am petrecut prima mea noapte în oraş, în urmă cu doar două săptămâni. Deodată, am început să mă simt ca Frumoasa Adormită. Nu a apărut niciun prinţ chipeş – asta cu siguranţă nu este în plan —, dar mă simt de parcă m-aş fi trezit după ani întregi de somn profund.

Cum mi-am petrecut toată viaţa la fermă (spre deosebire de tine, noro- coaso!), mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc să fiu înconjurată de atât de mulţi oameni interesanţi, de atâtea idei provocatoare şi de atâtea moduri extrem de diferite de viaţă. Parisul de după război, pur şi simplu,

debordează de viaţă, este plin de artă, cărţi, modă, muzică – şi, mai ales, de oameni uimitori! Prin urmare, acum, după ce m-am instalat mai bine, am hotărât să nu mă mai izolez in cămăruţa mea de la mansardă. Aşa că am fost la restaurante, la deschiderea unor galerii şi am vizitat câteva cluburi de jazz şi cabarete, inclusiv faimosul Lido şi Folies Bergère (unde fetele superbe nu 13

3poartă aproape nimic, în afară de câteva bucăţele strălucitoare şi indecente de material, gene false şi câteva pene).

Totul a fost oarecum frenetic, dar nu vreau să mă opresc. Parcă fiecare experienţă nouă este ca prima oară când guşti îngheţată de ciocolată — o desfatare delicioasă!

Aşa cum probabil îţi imaginezi, manechinele lui Dior captează interesul destul de multor domni — mereu sosesc la atelier flori şi scrisori de dragoste pentru ele. Evident, toate modelele sunt extraordinar de frumoase şi de stilate, aşa că e de înţeles. E amuzant că, în ciuda rafinamentului lor, fetele sunt fascinate de faptul că eu sunt din Australia.

De fapt, aproape tuturor francezilor pe care i-am cunoscut li se pare ceva extrem de exotic, dar au nişte idei destul de bizare despre cum e viaţa noastră în Australia. Ai râde dacă ai auzi ce spun – pare că toţi au impresia că suntem cam sălbatici! Şi nici nu mai ştiu de câte ori am fost întrebată dacă e adevărat că se plimbă urşi koala pe bulevardele din Melbourne sau dacă trec şi canguri pe Harbour Bridge din Sydney.

Grace puse pixul jos. Păstrase un ton vesel, dar simplul fapt de a scrie o scrisoare către cineva de acasă îi provocase o melancolie profundă. O făcu să se gândească la Olive. Charlotte ştia că Grace şi mama ei se certaseră, dar Grace îi lăsase prietenei ei impresia că motivul fusese decizia ei de a-l părăsi pe Jack şi de a fugi la Paris.

Adevărul era că, în ciuda dezvăluirii şocante a lui Olive, lui Grace îi era un dor teribil de mama ei. Dacă ar fi contactat-o şi şi-ar fi cerut scuze pentru ceea ce se întâmplase în trecut, poate că ar fi găsit cum să se împace. Totuşi, în lunile lungi care trecuseră de când Grace ajunsese la Paris, nu primise nici măcar un rând de la mama ei.

— *Bonjour, mademoiselle* Dubois, se auzi cineva care întrerupse gândurile sumbre.

Grace îşi ridică privirea.

— Pierre! Vrei să mi te alături?

— Păi, dacă nu te deranjez...

Pierre du Plessis, un bărbat înalt şi uscăţiv, moştenitorul uneia dintre cele mai bogate familii de bancheri din Franţa, se considera poet şi era noul iubit al lui Brigitte.

— Deloc. După cum vezi, sunt singură. Şi oricum, dacă cineva se află la faimoasa Café de Flore, ar trebui să se aştepte să fie deranjat, zise ea, apoi îşi strânse scrisoarea neterminată. Te rog să iei loc, dar numai dacă îmi spui Grace, zâmbi ea.

— Ce pot să spun? Noi, francezii, suntem un popor ceremonios.

După ce comandă pentru amândoi câte un pahar de Dubonnet rece,

îi zâmbi cu naturaleţe. Grace râse.

— Am observat.

— Da, ştiu că este ridicol; chiar şi printre boemii din acest cartier există reguli.

Pierre gustă din băutura sa.

— Poate că urmăresc să încalce regulile – şi eu fac asta –, dar tot ştim că există. Tu, în schimb, nu cred că eşti deloc constrânsă de reguli. Eşti prietenoasă cu toată lumea, nu ţii la formalităţi şi te comporţi într-un fel pe care unii oameni – din cercul părinţilor mei, cel puţin – l-ar numi revoltător de direct.

— Şi ce înseamnă toate astea? întrebă Grace.

— înseamnă doar că eşti ceea ce cu toţii ar trebui să năzuim să fim.

— Dumnezeule, Pierre. Ce anume?

— Tu însăţi, *ma chère*. Tu însăţi.

în ziua următoare, Grace primi o duzină de trandafiri roşii cu tulpini lungi, de la baronul de Gide, alături de o altă invitaţie, de data aceasta, la premiera noii reprezentaţii a operei *La Bohème*.

— Ce crezi — ar trebui să merg? o întrebă pe Marie-Hélène.

Până acum, Grace refuzase toate invitaţiile lui Édouard de Gide, în ciuda faptului că arăta bine, era bronzat, avea trăsături fine şi părul blond. Dar avea ceva – o încredere în sine exagerată – care îi displăcea.

— Eu sigur aş merge, o îndemnă prietena ei, dacă aş fi în pantofii tăi Roger Vivier.

— Păi, trandafirii sunt drăguţi... şi îmi place Puccini. Poate o să merg.

Grace coborî din maşina elegantă a baronului de Gide, marca Hispano-Suiza, condusă de şoferul personal, în faţa fastuosului Palais Garnier, iar baronul o privi cu o admiraţie pe care nu încercă să o ascundă.

— Ce bine că am rezervat o lojă, zise el.

Surprinsă, Grace răspunse politicos:

— înseamnă că se va vedea foarte bine de acolo.

— Nu, nu neapărat. Dar gândeşte-te ce privelişte minunată va avea publicul când îmi va vedea splendida parteneră.

Grace se abţinu să nu râdă – complimentele lui exagerate, pe lângă vanitatea lui, se apropiau de ridicol. Se calmă şi intră în foaierul aglomerat, apoi urcă treptele grandioase într-o rochie de tafta de un roşu aprins, care contrasta puternic cu pielea ei albă ca porţelanul şi cu părul negru, prins în coc. în jurul gâtului purta un colier Dior care

imita pietrele preţioase şi care strălucea în lumina candelabrului enorm.

— Decorul e magnific! exclamă ea.

— Ah, da, dar nu la fel de magnific ca tine, spuse baronul şarmant.

Grace privi poleiala opulentă, coloanele, domurile, arcadele şi plafoanele elaborate şi se întrebă dacă, la fel ca laudele respingătoare ale lui Edouard, nu cumva totul era *de trop*| Totuşi, cel puţin lui Edouard, se decise să îi acorde prezumţia de nevinovăţie. La modul serios, îşi spuse ea, cât de obositor putea să fie excesul de complimente din partea unui aristocrat francez chipeş?

Când baronul sugeră să cineze la restaurantul *La Tour d'Argent* după spectacol, Grace fu imediat de acord.

— Nu ştiu dacă ştiai, zise el, având în vedere că abia de curând ai început să guşti din plăcerile Parisului. *La Tour* e celebru nu numai pentru priveliştea pe care o are spre catedrala Notre-Dame, cât şi pentru modul în care bucătarul găteşte pieptul de raţă. Toată lumea de seamă merge acolo: înalta societate a Europei, vedete de film, miniştri din guvernul francez – chiar şi preşedintele republicii mai vine aici ocazional.

„Prea mult”, în lb. franceză, în original (n. red.).

De-a lungul serii, cina încântătoare la care au servit *foie gras*[1], acompaniată de Dom Perignon, împreună cu conversaţia măgulitoare a baronului şi cu priveliştea captivantă a vitraliilor strălucitoare ale măreţei catedrale au făcut-o pe Grace să aibă sentimentul adorabil de răsfăţ. Se întrebă cum era să fii în pielea baronului de Gide. Era

1Produs culinar de lux, făcut din ficat proaspăt de raţă sau de gâscă (n. red.).

imposibil să ignore deferenţa chelnerilor şi modul în care se grăbeau să îi aducă orice dorea.

Tocmai terminau de mâncat desertul cu fragi, cunoscuţi şi ca *fraises de bois,* când baronul aduse în discuţie subiectul colecţiei lui de artă.

— Operele sunt destul de cunoscute, zise el.

Menţionă nepăsător numele mai multor maeştri renascentişti.

— Ai vrea să ţi le arăt?

Figura înflăcărată a lui Edouard nu-i lăsă niciun dubiu lui Grace că vizionarea picturilor nu era singura activitate la care se gândea.

— Ce idee ispititoare! zise ea cu toată sinceritatea de care era în stare. Dar, din păcate, mâine trebuie să lucrez – vom avea o prezentare foarte devreme.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

— Păi, eu... sunt extrem de dezamăgit, răspunse Edouard, vădit uluit.

Fu nevoie doar de un scurt moment ca baronul să îşi revină. Cu obişnuitul lui *savoir-faire*[1]*,* se întinse peste masă şi îşi plimbă degetul de-a lungul braţului gol al lui Grace, un gest intim care ei i se păru cumva de prost-gust.

— Cred că ştii cât de mult mi-ar plăcea să împărtăşesc această experienţă cu tine, zise el.

în ziua următoare, Grace fu ocupată să prezinte câteva ţinute pentru o vedetă americană de film, roşcată şi fermecătoare, pe nume Rita Hayworth. îndrăgostită de colecţia *New Look,* domnişoara Hayworth – care era logoditã cu prinţul nemaipomenit de bogat Aly Khan – îi explicase cu afec-

— Sunt în căutarea câtorva ţinute senzaţionale pentru garderoba mea.
într-un târziu, când Grace termină prezentarea privată şi se schimbă
la loc în hainele ei, îl văzu pe Alfred venind către ea dinspre atelier. Ducea un mic colet în mână.
— Cred că asta e pentru dumneavoastră, *mademoiselle* Dubois, spuse el.
îi întinse coletul cu o plecăciune formală.
— De ce eşti atât de ceremonios, Ferdinand? întrebi Grace. în orice caz, cred că greşeşti. Cine mi-ar trimite mie aşa ceva?
— Şoferul care l-a livrat îmi este cunoscut, aşadar cred că ştiu exact de la cine este, se încruntă el. Şi, regretabil, motivul pentru care l-a livrat. *Mademoiselle* Dubois, sper ci nu aţi început o relaţie imprudenţi.
Grace era intrigati atât de comportamentul neobişnuit al portarului, cât şi de coletul sosit.
— Dragă Ferdinand, nu am absolut nicio idee la ce te referi.
Desfăcu rapid ambalajul şi descoperi o cutie subţire din piele roşie, pe
care se citea un singur cuvânt inscripţionat cu auriu: Cartier.
— Ah, da, era de aşteptat. E alegerea lui obişnuită, remarcă Ferdinand cu o pufnitură dezaprobatoare.
Grace deschise cutia şi simţi cum i se taie respiraţia. înăuntru se afla un colier superb cu rubine şi diamante. Mai era şi un mesaj, scris cursiv pe un cartonaş alb, cu marginile ornate: „Pentru rochia ta roşie. Daci te decizi ci ţi-ar plicea

si îmi vezi colecţia de arti, te rog si îmi faci favoarea de a purta acest simbol al aprecierii mele.”

— Dumnezeule! spuse Grace. E fabulos, nu-i aşa? Reacţia ei fu întâmpinată cu ticere.

— Oh, acum înţeleg, chicoti ea. Evident crezi că am căzut în ghearele baronului.

— Nu aţi căzut? spuse Ferdinand. Se ştie că e afemeiat, la fel cum se ştie că oferă tuturor iubitelor lui o bijuterie scumpă de la Cartier, după ce le cucereşte. Dar, *mademoiselle* Dubois, abia îl cunoaşteţi şi cedaţi aşa de uşor precum... precum o domnişoară naivă de pension!

— Ascultă-mă, dragă Ferdinand, zise Grace. Nu am început o aventură amoroasă cu Edouard de Gide. Am mers împreună la operă, am luat

— Nu se poate aşa ceva! Crede-mă, eu ştiu. Abia după ce o femeie s-a... – să zicem – arătat disponibilă, îi oferă un astfel de dar.

Ferdinand părea derutat.

— Mă întreb de ce a renunţat la obiceiul lui de o viaţă şi ţi-a dat un cadou atât de luxos acum?

— Evident a simţit că în cazul meu ar fi nevoie de un stimulent în plus, răspunse ea degajată. Păi, îmi e teamă că nu are nicio şansă de reuşită.

Ridică colierul.

— E frumos, totuşi. Ah, asta e. Ai putea să-l împachetezi şi să-l trimiţi înapoi din partea mea? îmi face plăcere să merg cu baronul Edouard de Gide la balet, la operă sau la cină, dar să merg acasă la el să îi văd pictorii renascentişti? chicoti ea. Nici nu se pune problema!

Era rândul lui Ferdinand să râdă.

— Ah, ce poveste fantastică! Baronul nu a mai fost niciodată respins astfel. *Le tout-Paris*[1] va vorbi despre acest eveniment remarcabil!

— Păi, mă bucur că *le tout-Paris* va afla că nu mă interesează deloc astfel de relații.

1 „Tot Parisul”, în lb. franceză, în original (n. red.).

Când arăţi atât de irezistibil? Nu o vor crede niciodată. Toată lumea va presupune, pur şi simplu, că te... care e expresia aceea excelentă în engleză? Ah, da – că faci pe inaccesibila.Ferdinand făcu încă o plecăciune în faţa lui Grace, însă, de data aceasta,

II privi cum păşeşte înapoi pe coridor; îmbrăcat în gri, silueta lui era precum o umbră pe fundalul pereţilor sidefaţi; singurul accent de culoare venea de la cutia de piele roşie pe care o ţinea în mână.CAPITOLUL 20

Grâce purta o rochie nouă, neagră şi lungă, cu buzunare largi, cu o curea strânsă pe talie şi un decolteu adânc. Stătea pe un scaun de bar de la *Le Chat Noir* cu prietenele ei cele mai bune şi le delecta cu povestea baronului lipsit de noroc şi a colierului cu rubine şi diamante. Amândouă erau de acord că făcuse exact ce trebuia.

— Deşi nu te-aş fi învinovăţit dacă ai fi fost tentată să îl păstrezi, remarcă Marie-Hélène. De fapt, cred că puţine fete ar fi rezistat.

Brigitte vorbi pe un ton mai serios:

— Grace, mă bucur că te distrezi, chiar mă bucur. Dar nu vrei să găseşti iubirea?

— Deloc! Să zicem că ştiu unde poate ajunge o relaţie cu un bărbat. Nu vreau să mă încurc – şi nu o voi face.

I se strânse stomacul când îşi aminti că, până în acel moment, nu făcuse niciun demers de a intenta divorţul. Dintr-un motiv sau altul, întregul subiect o copleşea; de fiecare dată când se gândea să îi scrie lui Jack, găsea câte un motiv să amâne asta.

— În acest caz, ar trebui să-l cunoşti pe Philippe Boyer, zise Brigitte. Poate fi puţin misterios şi nu e

mereu diplomat, dar îmi place de el; şi lui Picasso îi e pe plac, aşa că probabil o să ţi se pară destul de drăguţ.

— Brigitte, nu ai ascultat nimic din ce ţi-am spus. Nu sunt interesată, o certă Grace pe prietena ei.

— Nici nu mă aşteptam la asta. De fapt, nu cred că Philippe e genul tău. De asta cred că ar fi un amic perfect – nu ar exista niciun risc să te încurci cu el.

Brigitte îşi aplecă capul.

— Arată extrem de bine într-un mod destul de evident şi e inteligent, dar e un pic cam prea preocupat de politică pentru gustul meu. S-ar putea să fie interesant pentru tine să-l cunoşti.

— Mă îndoiesc de asta.

Brigitte ignoră lipsă evidentă de entuziasm a lui Grâce, se ridică în picioare şi se uită prin încăperea aglomerată, apoi făcu un semn cu mâna către bărbatul pe care îl căuta.

— Serios, Brigitte, trebuia să faci asta? o întrebă Grace, râzând. Eşti

Un moment mai târziu, un bărbat înalt şi slab, cu ochii albaştri şi vii, li se alătură.

Brigitte preluă imediat iniţiativa.

— Philippe Boyer, vreau să o cunoşti pe noua mea prietenă de la Dior. Probabil nu ai mai întâlnit pe cineva din Australia până acum, aşa că va fi o experienţă nouă, zâmbi ea. Ţi-o prezint pe colega mea, preafrumoasa Grâce Dubois.

Aproape imperceptibil, îi făcu lui Grace cu ochiul, apoi o luă de mână pe Marie-Hélène, iar cele două dispărură imediat.

Philippe Boyer chiar arăta bine. în comparaţie cu eleganţa şarmantă a blondului Édouard de Gide, el avea o

anume dispoziţie uşor tensionată care, spre surprinderea lui Grace, i se păru grozav de atrăgătoare. Părul şaten-închis al lui Philippe era lung, căzând peste gulerul ponosit al cămăşii lui albe, pe care o purta cu o geacă de piele neagră, pantaloni negri strâmţi şi ghete negre.

Grace se simţi derutată. În faţa ei se afla un bărbat pe care, cu câteva minute în urmă, nici nu voia să îl cunoască, dar după ce-l văzuse, inima începuse să îi bată neobişnuit de tare.

— Ei bine, *mademoiselle* Dubois din Australia, cum ţi se pare *Le Chat Noir*? întrebă Philippe cu un zâmbet pieziş, care îl făcea încă şi mai atrăgător.

— îmi place foarte mult.

— Mă gândeam că o să îţi placă – tuturor manechinelor le place. Şi celorlalţi din aşa-numitul „cerc de boemi intelectuali". Apropo, vrei ceva de băut?

— încă nu mi-am terminat martiniul, zise Grace.

îşi duse paharul la buze, apoi adăugă:

— Pare că nu eşti de acord cu boemii.

— Oh, se comportă de parcă ar fi atât de liberi, de moderni, de francezi, spuse Philippe sarcastic. Dar mulţi dintre ei doar se prefac.

— *Monsieur* Boyer, dacă nu te interesează clubul sau clienţii lui, ce faci aici? îl interogă Grace. Nu cred că vii doar ca să te uiţi la pereţi.

— Sunt aici ca să lucrez, nu ca să mă distrez, răspunse el. Se sprijini de bar şi comandă un Calvados. Apoi, văzând expresia derutată a lui Grace, adăugă:

— Nu ţi-a povestit Brigitte? Sunt jurnalist. În perioada asta scriu despre Sartre şi cercul lui.

— înţeleg. Şi pentru ce publicaţie scrii?

— *L'Humanité*. Dar cum prezintă opiniile Partidului Comunist din Franţa, nu cred că e un ziar pe care l-ai citit.

— Ce te face să crezi asta?

Poate că Philippe Boyer avea un farmec incontestabil, medită Grace, dar era, cu siguranţă, nepoliticos.

— O femeie ca tine? întrebă el, afişând din nou acel zâmbet pieziş irezistibil. Din câte ştiu eu, manechinele care prezintă haine *haute couture* nu sunt interesate de politică.

— Doar pentru că până acum nu ai cunoscut niciun manechin din Australia, zise Grace degajat.

— *Touché*

Philippe îşi înclină capul recunoscându-şi înfrângerea.

— în orice caz, continuă el, oare modelele lui Dior nu sunt mereu înconjurate de peţitori bogaţi? Cu toată atenţia aceasta excesivă, mă îndoiesc că te-ar încânta un subiect ca Partidul Comunist.

Grace nu îşi dădea seama dacă vorbea serios sau doar o tachina; pe cât era de iritant, pe atât era de enigmatic.

— Mai e şi altceva ce poţi să-ţi închipui în privinţa mea, *monsieur* Boyer?

Acum ea era cea care flirta. Ce invitaţie ar fi fost mai potrivită pentru
un bărbat să îi şoptească la ureche cuvinte de apreciere, abundând în complimente şi insinuări? Grace nu ştia ce o apucase.

— De fapt, ar fi ceva, rosti Philippe. Vii dintr-o ţară izolată şi foarte îndepărtată, iar felul tău de a fi e atât de încântător şi de lipsit de griji, încât nu pot să-mi închipui că ai fost vreodată împovărată de frământări
Nu acesta era răspunsul pe care îl aştepta Grace.

— Apropo, adăugă el, nu pot să-mi închipui că eşti obişnuită cu ceea ce membrii partidului ar socoti drept muncă fizică solicitantă. Să continui?

— Sincer!

Chipeş sau nu, Boyer era extrem de nepoliticos.

— Spune-mi Philippe.

Grace putea să jure că îl văzuse stăpânindu-şi un rânjet.

— Prefer să vorbesc despre politică doar dacă ne tutuim.

— Philippe, aşadar – în cazul ăsta, nu vorbeai despre politică, vorbeai despre mine. Mereu ai obiceiul să tragi concluzii pripite?

— Spune-mi dacă mă înşel.

Sclipirea din ochii lui albaştri ar fi făcut-o să-i ierte aproape orice.

Greşeşti complet, sută la sută, spuse ea. Motiv pentru care va trebui să ghiceşti ce am făcut în viaţa anterioară

.Philippe ridică din sprâncene.
— Să vedem – acum chiar trebuie să îmi folosesc imaginaţia. Nu era un cântec englezesc pentru copii care începea cu „Măcelar, brutar, meşteşugar de sfeşnice...". Mă apropii?
Grace nu se putu abţine din râs.
— Am lucrat la o fermă. Creşteam oi şi cultivam grâu.
Spre marea ei satisfacţie, Philippe rămase stupefiat.
— Nu se poate!
— De fapt, a trebuit să lucrez din greu ani de zile, mai ales după ce...
Grace resimţi brusc o durere în inimă.
— După ce tatăl meu a murit.
Nepăsarea lui Philippe dispăru.
— îmi pare foarte rău. Brigitte îmi spune mereu că sunt prea direct, că duc totul prea departe.
Dădu din umeri continuând.
— Are dreptate. Dar, în apărarea mea, pot să spun că nu sunt prea mulţi bărbaţi care şi-ar putea imagina un manechin ca tine petrecându-şi zilele lucrând pe câmp.
îşi puse mâna, vreme de o clipă, pe braţul ei gol – în comparaţie cu atingerea nedorită a baronului, aceasta îi lăsă impresia unei înflăcărări ispititoare.
— Dă-mi voie să mă revanşez. Ce-ai zice să plecăm de aici?
— Să plec — cu tine? De ce naiba aş face asta?
— Permite-mi să îţi arăt o altă faţă a Parisului, una pe care nu ai mai văzut-o până acum. Poate că aşa vei înţelege ce m-a făcut să fiu atât de nesuferit.
îşi termină paharul de Calvados şi îl puse pe bar.
— Aşadar mergem?
— Nu prea cred.

Grace nu avea nicio intenţie să meargă undeva împreună cu acest francez obraznic, faţă de care simţea în mod ciudat o atracţie – ceea ce era, de 145alcfel, un motiv excelent să îi refuze invitaţia. în ciuda asigurărilor lui Brigitte, Grace avea sentimentul că Philippe Boyer nu era persoana destinată să îi fie doar un simplu amic. Era mult mai bine – şi mai sigur – dacă ar pune punct imediat acestei întâlniri. Dar...

— Ce ai de pierdut dacă accepţi? întrebă el cu o privire de om sigur pe el, căreia Grace nu putu să îi reziste.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii încercând să fie o fiică bună, o soţie bună, să facă tot ce trebuia, însă unde ajunsese aşa? Deodată, se simţi ca o rebelă, nerăbdătoare să petreacă o noapte care promitea noi descoperiri alături de acest bărbat atrăgător.

în faţa clubului, se afla o motocicletă puternică, legată cu un lanţ de o balustradă de oţel.

— Presupun că nu ai mai mers pe aşa ceva? zise Philippe.

— Dumnezeule, faci o grămadă de presupuneri, răspunse Grace cu o indignare prefăcută.

— Păi, dacă ai mai mers, rosti el, scoţând cheile din buzunar – sincer, *mademoiselle* Dubois, am ajuns într-un punct în care nu mă mai surprinde nimic din partea ta –, atunci sigur ştii că, dacă nu vrei să cazi de pe ea la primul colţ de stradă, mi-e teamă că va trebui să îţi pui braţele în jurul meu.

Grace ştia că Philippe o tachina din nou, dar, spre surprinderea ei, conştientiză că nu îi păsa. Singura ei preocupare era să se asigure că rochia pe care o purta avea să rămână într-o stare impecabilă până când urma să o înapoieze, luni dimineaţă, lui *madame* Raymonde.

în orice caz, Grace nu avea nicio intenţie să îl lase pe Philippe să creadă că o intimidase. Îşi strânse poalele rochiei cât de bine putu, apoi se urcă repede pe motocicletă, în spatele lui. Îşi puse precaută braţele în jurul lui, apoi descoperi că orice urmă de reticenţă pe care o avea de a fi în compania lui dispăruse. Era, cu siguranţă, complet diferit de Edouard de Gide şi nu semăna deloc cu Jack. Philippe părea total dezinteresat de cum arăta ea şi de statutul ei de manechin de elită la Dior. Ea îşi dădu seama că era neobişnuit de intrigată de el.Motocicleta îşi croia iute drum prin noapte, în vreme ce Grace se mustra în tăcere. Indiferent de interesul pe care-l simţea la început faţă de un bărbat, de fiecare dată ajungea apoi să fie rece şi distantă faţă de el. În timpul războiului, fiecare întâlnire se terminase la fel. Gândurile ei se întoarseră la momentul în care ieşise afară împreună cu acel ofiţer chipeş, în timpul petrecerii de la baza aeriană din Parkes. În ciuda sentimentului de atracţie pe care-l avusese faţă de el, Grace îngheţase. Nu putuse nici măcar să răspundă avansurilor soţului ei.

Din fericire, nu părea că neajunsurile ei aveau să devină o problemă în seara aceea, din moment ce Philippe era mai interesat de schimbul de replici decât de orice altceva.

Deveni meditativă, gândindu-se la observaţiile pe care le făcuse despre intelectualii din Paris. Era adevărat că, pe lângă lucrul la *maison,* îşi petrecuse ultimele săptămâni într-un vârtej de preocupări hedoniste. Dansul, cinele, cocktailurile, spectacolele de operă – toate fuseseră distractive, probabil, dar unde o ducea o asemenea viaţă?

Poate că această frenezie fusese doar un mod de a amâna căutarea. Oare, în adâncul sufletului, ar fi fost prea greu de suportat pentru ea daca ar fi descoperit unde se afla Reuben? Până la urmă, nu era decât copilul nelegitim al unui om care, evident, nu avea nicio intenţie să o recunoască

drept fiica lui. Nu era oare dorința ei de a evita confirmarea dureroasă a acestor fapte adevăratul motiv pentru care se ocupase foarte puțin să-l găsească, de când ajunsese în Paris?

Aerul rece îi bătea în față, ciufulindu-i părul. își spuse că va trebui să devină mai puternică. Se instalase destul de confortabil la Paris, cele trei luni de probă la Casa Christian Dior se încheiaseră, iar *madame* Raymonde îi oferise un post permanent la *maison*. Era timpul să își reînceapă căutarea.

Poate că bărbatul chipeş care avusese un efect atât de neaşteptat asupra ei ştia ceva sau cunoştea pe cineva care ar fi putut să o ajute. Era ziarist, până la urmă. Sigur avea relaţii, cunoştea moduri de a obţine informaţii, poate chiar de a găsi oameni dispăruţi. Pe de altă parte, nu era deloc sigură că îşi dorea să îi rămână datoare lui *monsieur* Boyer.CAPITOLUL 21

Grâce era atât de pierdută în propriile gânduri, încât nu observase cartierul prin care treceau. După ce Philippe opri motocicleta, văzu că erau înconjuraţi de clădiri degradate, câteva magazine neaprovizionate şi nişte cafenele dărăpănate.

— Mai departe sunt doar alei pietruite, spuse Philippe, şi cum canalele de scurgere din partea asta a oraşului sunt cam vechi, probabil că va fi destul de multă apă pe aici. Ar fi mai bine să mergem pe jos mai departe.

Se uită la ea, dar fără să pară că o admira.

— Rochia ta nu e prea potrivită pentru teren accidentat, nu-i aşa?

Grâce nu se mai simţise niciodată stingherită la Paris din cauza hainelor ei *chic*. Acum se simţea îmbrăcată teribil de ostentativ. Nişte oameni purtând haine subţiri şi ponosite trecură prin apropiere, aruncându-i priviri dispreţuitoare. Recenta prosperitate postbelică afişată de lumea ameţitoare a cluburilor de noapte îi ocolise.

— Acum ne aflăm în zona de est a Parisului, zise Philippe. Cei care
nicari. Unii dintre ei sunt zidari care sculptează pietre de mormânt pentru cimitirul Père Lachaise.

Grace îl urmă pe Philippe prin labirintul derutant de alei, care contrasta puternic cu rigoarea şi eleganţa acelor *quartiers^* pe care le ştia. Clădirile erau scunde, înghesuite şi murdare. Se simţi uşurată când se opriră în faţa unei cafenele.

Intrară într-o încăpere în care, deşi lumina era slabă, se vedeau petele de pe feţele de masă în carouri şi praful de pe mobilă. Câţiva bărbaţi masivi, care purtau berete şi salopete albastre şi care beau lichior pastis, se întoarseră şi se holbară la ea, dar, după ce îl văzură pe Philippe, dădură din cap către el şi se întoarseră la conversaţia lor şuşotind.

— Prieteni de-ai tăi? întrebă Grace.

— Să spunem că sunt tovarăşi, răspunse Philippe. Bine ai venit în zona muncitorilor! Ne aflăm în Belleville. E oarecum diferit de bulevardul Montaigne, nu-i aşa?

Renunţase la tonul degajat şi glumeţ.

Se aşezară la o masă mică din colţ, iar Philippe gesticulă către meniu.

— în fiecare seară e acelaşi meniu – *potaufeu*', o salată şi apoi brânză. Dacă ai noroc, s-ar putea să aibă ciocolată sau chiar cafea, dar ambele sunt de pe piaţa neagră.

— Măcar e mai uşor să comanzi aşa.

Philippe făcu un semn către singurul chelner.

— *Pour deux*[1], spuse el.

Grace fu surprinsă să descopere că tocana, cu aromele ei bogate şi intense, era delicioasă.

— Mmm... e foarte bună.

— Pentru asta poţi să le mulţumeşti generoşilor noştri prieteni americani şi Planului Marshall, zise Philippe încruntat. în continuare, aduc în fiecare zi avioane pline cu mâncare.

— Atunci, de ce pari atât de dezaprobator?

— Pentru că au de gând să ne transforme într-o colonie! Ştii ce credem eu şi tovarăşii mei despre Planul Marshall?

— Am senzaţia că o să îmi spui oricum.

1 „Pentru două persoane”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— E un mod subversiv în care Statele Unite îşi exercită influenţa şi îi aduc pe francezi sub jugul yankeilor. Planul e un cal troian şi vom fi subjugaţi cu toţii.

— Dar e ridicol!

— Chiar e?

Philippe ridică din umeri.

— Ştii, noi, francezii, i-am primit cu braţele deschise pe americani. Dar chiar şi jurnalistul Malcolm Muggeridge – care, apropo, sunt sigur că e agent secret britanic – spune că toată lumea ajunge să îşi urască eliberatorii. Are dreptate. Exact aşa ne simţim.

— Tot nu înţeleg de ce, spuse Grace.

— Pentru că Franţa a devenit doar o rudă săracă.

Philippe dădu paharul de vin roşu pe gât.

— Deodată, toată lumea vrea gumă de mestecat şi coca-cola, ca să se distragă cu plăceri prosteşti şi lipsite de sens. Ne transformăm într-o America mai mică. Presupun că ai văzut unele dintre barurile la modă, cele cu nume ca *New York* sau, mai rău, *The Sunny Side ofthe Street*.

Grace zâmbi.

— De fapt, acela e destul de drăguţ. Se servesc acolo nişte cocktailuri Tom Collins şi Manhattan delicioase.

— Dar exact la asta mă refeream! exclamă el. Ceea ce au adus americanii cu ei – întocmai ca acele cocktailuri – s-a dovedit a fi irezistibil. Filmele, hainele, cântăreţii de jazz ca Duke Ellington şi Charlie Parker...

— îmi e teamă să o spt in, dar mie îmi plac, recunoscu Grace.

-Şi mie...

Philippe observă confuzia de pe chipul lui Grace şi explică:

— Nici eu nu sunt imun la plăcerile astea. Dar asta nu înseamnă că trebuie să adoptăm capitalismul american şi valorile americane. Nu aceasta

Grace sesiză că răspunsul lui Philippe fusese cumva mecanic, de parcă repeta cuvinte şi expresii pe care le învăţase pe de rost.

— Păi, şi care este calea corectă, aşa cum o numiţi voi?

— Partidul Comunist, evident. Mii de oameni cred asta, dar ne confruntăm cu probleme.

— Şi care sunt acelea?

Philippe îşi trecu o mână prin păr, ceea ce, în mod neaşteptat, îi distrase atenţia lui Grace.

— Când au început să circule zvonurile despre comportamentul dezonorant al Armatei Roşii, membrii partidului nostru l-au părăsit în masă. Acum trebuie să rivalizăm cu darurile cu care suntem copleşiţi de binecuvântatul Plan Marshall, prin amabilitatea Sfântului Harry Truman.

Grace era intrigată. Philippe Boyer trecea rapid de la recitarea dogmei partidului la izbucniri spontane de pasiune, dar asta nu o flata deloc. Până acum nu mai fusese tratată ca o persoană înzestrată cu inteligenţă, dar chiar şi aşa...

Philippe îi întrerupse gândurile.

— Scuzele mele. Am crezut că te interesează subiectul, dar pari aşa de distrasă, încât probabil că m-am înşelat.

Grace zâmbi încurajator.

— De fapt, mă întrebam ce vreţi să faceţi în continuare.

— Având în vedere că nu am avut norocul să câştigăm puterea în Franţa la ultimele alegeri, cred că se cer unele măsuri mai pure şi mai revoluţionare.

Grace tresări când chelnerul trânti două căni de cafea pe masă.

— Sună înfiorător.

— Grace, deschide ochii! Uită-te în jurul tău la toată inegalitatea. Câţi oameni crezi că îşi permit să cumpere rochii de la Christian Dior?
Ea răbufni de furie.
— Chiar dacă numai câteva doamne îşi permit să cumpere produse de lux, asta nu înseamnă că majoritatea femeilor nu şi-ar dori s-o poată face. Poate că nu sunt din Franţa, dar chiar şi eu pot observa că oamenii s-au săturat de toţi anii aceia în care au dus lipsa acestor lucruri.

— Se aplecă.Chiar tu ai spus că oamenii au diverse plăceri. Ei bine, pentru multe femei, asta poate însemna visul de a avea o rochie nouă şi minunată. Cine eşti tu să le interzici asta?

în mod neaşteptat, Philippe râmji.

— Poate că ai dreptate, spuse el. Dar îmi e teamă că, dacă în această seară ai fost în căutarea unei plăceri, nu m-am descurcat prea bine să ţi-o ofer.

După ce Grace se întoarse pe rue Dauphine, le spuse în grabă *bonsoir* lui *madame* Guerin şi pisicii Tartuffe, urcă cele şase rânduri de trepte, apoi se dezbrăcă şi se băgă în pat; abia apoi, într-un târziu, începu să se gândească la Philippe Boyer.

Bărbatul o atrăgea şi o deruta în acelaşi timp. într-adevăr, avea o atitudine radicală în privinţa politicii, dar comportamentul lui dezvăluia o dualitate stranie. Poate că pasiunea lui zgomotoasă pentru comunism, pe care părea atât de dornic să o arate, era doar de faţadă. Se întreba ce se ascunde în spatele ei.CAPITOLUL 22

— Repede! Ai văzut-o pe femeia aceea care tocmai s-a oprit în faţa ferestrei? spuse Brigitte emoţionată.

— Evident — era îmbrăcată din cap până-n picioare într-o creaţie Chanel, răspunse Grace. Costumul din tweed cu o camelie prinsă într-un fel aparte, pălăriuţa de paie şi toate acele şiraguri de perle. Nu sunt aşa de nepriceputăîncât să nu îi recunosc creaţiile când le văd.

— Da, dar pe ea nu ai recunoscut-o!

— Ce?! Nu-mi spune că aceea era chiar celebra...

— Coco Chanel în persoană. Asta chiar e o surpriză.

Grace şi Brigitte se plimbau pe încântătoarea rue du Faubourg Saint-Honoré, o stradă îngustă, presărată cu buticuri cochete. Brigitte insistase de ceva vreme că, dacă Grace voia să devină o pariziană cu adevărat *chic*, era esenţial să investească într-o eşarfa de mătase lucrată de mână, de la Hermès.

— Adoram să mă uit cu mama în paginile revistei *Vogue* la ţinutele Chanel, zise Grace melancolică.

Deodată, tânji după apropierea pe care o împărtăşise cu Olive în acele momente simple şi fericite.

— Nimeni nu mai vorbeşte despre Chanel acum. Oare ce s-a mai întâmplat cu ea, mă întreb?

— Nu prea pot vorbi despre asta în butic, spuse Brigitte. E o poveste şocantă.

— Sună interesant, răspunse Grace. Hai să ne oprim la locşorul acela drăguţ din faţă, cel cu flori la fereastră; poţi să îmi povesteşti la un pahar de vin. în orice caz, probabil că

am nevoie de un întăritor, altfel, s-ar putea să leşin când voi vedea preţurile de la Hermès.

Cele două femei se aşezară pe o banchetă din bistroul liniştit.

— Aşadar povesteşte-mi, zise Grace, sorbind din paharul de vin Chablis. E vorba despre o aventură amoroasă? Credeam că francezii sunt mai deschişi la astfel de lucruri.

— Asta e adevărat, spuse Brigitte, iar Chanel şi-a adus, cu siguranţă, mulţi iubiţi acasă.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— De data asta, a fost ceva diferit. Din momentul în care a început ocupaţia nazistă, şi-a închis afacerea şi a dat sute de oameni afară. Dar, mai rău decât atât, a continuat să locuiască la Ritz...

— De ce nu-i în regulă să stai la hotel?

— Grace, locuia acolo cu iubitul ei, baronul Hans Giinther von Dincklage, un ofiţer de informaţii german.

— Nu se poate!

— Ah, înţeleg că nu ştii nimic despre ceea ce noi, francezii, numim *la collaboration horizontale*[1]. Chanel era departe de a fi singura, dar cazul ei a fost cel mai flagrant.

Brigitte făcu o grimasă.

1„Colaborarea orizontală", în lb. franceză, în original, este o expresie care se referă la relaţiile romantice sau sexuale pe care multe dintre femeile din Franţa le-au avut sau se presupune că le-au avut cu membri ai regimului nazist în timpul ocupaţiei, după invadarea Franţei, în 1940. în cele mai multe cazuri, femeile respective nu făcuseră altceva decât să muncească pentru ocupanţi (n. red.).

— Nu ştiu dacă într-adevăr Coco a fost spioană. Dar a avut noroc să nu treacă prin *l'épuration sauvage*
Grâce se gândi o secundă.
— Nu cunosc nici expresia asta.
— Aşa era denumită pedeapsa pe care o primea oricine – dar în special femeile — despre care se credea că a colaborat cu naziştii.
— Vrei să spui că aşa ceva se întâmpla deseori?
— E mai complicat decât îţi poţi imagina. Hai doar să spunem că au existat multe zone gri.
— Şi cum erau pedepsite? întrebă Grace.
— În cele mai oribile moduri pe care ţi le poţi închipui. Femeile, unele mai degrabă nişte copile, erau dezbrăcate în public şi puse să defileze pe străzi, apoi erau bătute de mulţime. Mii dintre ele au fost capturate prin toată ţara şi au fost rase în cap. Au ajuns să fie cunoscute drept *les tondues*[1].
Grace se cutremură.
— Habar nu aveam.
— *Ma chère,* eşti cam palidă, se încruntă Brigitte. Nu vrei să mâncăm ceva?
Aceasta îşi aplecă uşor frumosul cap blond şi atrase imediat atenţia unui chelner, care purta un şorţ lung şi alb. După ce au comandat două omlete şi o salată, bărbatul s-a îndepărtat rapid.
Grace înghiţi în sec.
— Şi spui că Chanel nu a păţit nimic?
— Oh, a fost arestată, dar au eliberat-o la scurt timp. Se pare că avea prieteni cu funcţii înalte. Coco mereu s-a descurcat să supravieţuiască.
Brigitte râse cu amărăciune.

1' „Lumea bună", în 1b. franceză, în original (n. red.).

— A pus un anunț la geamul magazinului ei de pe rue Cambon că urma să ofere gratuit o sticlă de parfum *Chanel No 5* oricărui soldat american care i-o cerea. După asta, nimeni n-a mai îndrăznit să se atingă nici măcar de un fir de păr de-al ei.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Grace, cu ochii mari.

— Supraviețuitoarea noastră celebră a reușit să fugă din Franța chiar înainte de eliberare. Acum trăiește în Elveția în libertate, tot alături de iubitul ei german și, după cum se zvonește, are un cont bancar elvețian și o rezervă constantă de morfină. în orice caz...

Brigitte își țuguie dezaprobator buzele purpurii.

— Urăște moda actuală – în special colecția *New Look*. Creațiile realizate de al nostru *patron* le fac pe femei să arate ca niște femei, pe când Coco ar prefera să le îmbrace ca pe niște băieți.

Brigitte făcu o pauză cât timp chelnerul zelos se întoarse cu mâncarea.

— Unde rămăsesem? întrebă ea. Ah, da! Am observat de curând că oamenii pot avea o memorie surprinzător de scurtă. De fapt, nu m-ar mira deloc dacă Coco s-ar întoarce să locuiască permanent la Paris, la un moment dat. Dacă o va face, nu e nicio îndoială că *le beau monde'* se va strânge din nou la ușa ei neagră și strălucitoare.

Brigitte se uită la Grace.

— Văd că nu mănânci.

— Mă gândeam la ceva ce ai pomenit mai devreme, zise Grace.

— Ce anume?

— Despre femeile care au colaborat. Ai spus că erau multe zone gri...

— Grace, cum aș putea să îți explic cum era aici în timpul războiului? zise Brigitte. Oamenii înghețau de frig

iama, atât de puțin combustibil era. Și deseori era imposibil
să găsești ceva de mâncare.

— Se încruntă.Nu toate femeile care au suferit *l'épuration sauvage* au colaborat. Unele au fost acuzate pe nedrept, deşi e adevărat că multe dintre ele s-au culcat cu soldaţi germani. în schimb, vieţile acestor femei deveneau, câteodată, un pic mai uşoare. Doar gândeşte-te, spuse Brigitte încet. Dacă ţi-ar muri copiii de foame, ce alegere ai face?

Grace clătină din cap; nu avea niciun răspuns. Spre deosebire de atât de multe femei din Franţa, ea nu fusese niciodată silită să ia o decizie de viaţă şi de moarte. Se întrebă dacă ar fi avut curajul să facă doar ce era bine, când binele era în sine o noţiune atât de îndoielnică. Brigitte îi deschisese ochii către probleme morale serioase şi nespus de spinoase.

îmi pare foarte rău, spuse Grace, luând mâna prietenei ei, dar, dintr-un motiv sau altul, nu mai am dispoziţia să merg la cumpărături. Te-ar deranja dacă am amâna?
CAPITOLUL 23

Grace simula o expresie magnifică de dispreţ şi se poziţiona la intrarea în salon.

— *Numéro cent vingt-trois*| Philadelphia, anunţă Jeanne.

Apoi repetă în engleză:

— „Numărul o sută douăzeci şi trei".

Grace îşi menţinu o clipă ţinuta, pentru ca publicul să aibă timp să admire rochia de seară de culoarea narciselor galbene, cu decolteu adânc, şi un colier elaborat, din aur şi cristal, apoi începu să lunece prin încăpere. Doamnele în costume elegante, cu şiraguri de perle la gât, se aplecară de pe scaunele lor aurite şoptind: „Pur şi simplu adorabil" şi „De-a dreptul divin".

Grace făcu încă o pauză, aşezându-şi mâna împodobită cu o mănuşă neagră pe şold, apoi se întoarse cu avânt, astfel încât cele două bucăţi de catifea neagră ataşate

de talia rochiei ei lungi şi drepte fluturară în aer, creând un efect impresionant.

Mai mulţi spectatori din public aplaudară. Grace se bucură tăcut de fanta lungă, însă iscusit ascunsă – aşa-zisa „fantă Dior” – de la spatele rochiei sale, care îi permitea să se mişte cu uşurinţă. Apoi, îşi continuă înaintarea sinuoasă, până se întoarse înapoi de unde plecase. Acolo, pozâ din nou, le zâmbi discret şi fermecător, apoi dispăru în spatele unui paravan.

Prezentarea privată a colecţiei de primăvară din 1949 a lui Christian Dior, organizată special pentru soţiile şi prietenele diplomaţilor de la
Ambasada Statelor Unite, era aproape pe terminate. Mai rămăsese doar prezentarea rochia de mireasă de la final.

— *On y va, chérie*[1], îi şopti Grâce lui Claire.

Claire era un manechin cu părul blond, care, deşi era îndrăgostită nebunește de proaspătul ei soţ, îşi păstrase cumva aerul virginal, aşa că era în continuare, de mai multe sezoane, mireasa preferată a lui Dior. Grace privi din spatele paravanului cum Claire intră în salon, sublimă în dantela albă brodată, cu voalul de mătase plutind în urmă precum un nor.

Grace fusese încântată când descoperise că fiecare croitoreasă punea câte un fir de lăcrămioară, floarea preferată a patronului, în tivul fiecărei noi creaţii, dar fusese cu adevărat impresionată când aflase că lucrătoarele necăsătorite coseau şuviţe din părul lor în rochiile de mireasă.

— Facem asta ca să fim sigure că şi noi o să ne găsim în curând soţi, mărturisise una dintre ucenice.

— Ai grijă ce îţi doreşti, spusese Grace.

însă, când fata o întrebase la ce se referă, alesese să păstreze tăcerea.

Toate manechinele se întoarseră la *cabine*, iar stilistele lor sârguincioase erau pregătite să le elibereze din rochiile preţioase, când Tutu bătu de trei ori din palme, anunţând:

— *Mes filles,* spuse ea, după cum v-au sugerat aplauzele, invitaţii noştri americani au fost impresionaţi de colecţia lui *monsieur* Dior. Felicitări tuturor pentru că aţi prezentat-o atât de frumos! Ştiu că nu e un lucru obişnuit, dar *madame* Luling mi-a comunicat că stimaţii vizitatori ar vrea

Urmă un freamăt de şuşoteli nemulţumite.

— Da, ştiu, a fost o săptămână grea. Dar nu sunteţi obligate în niciun fel. Cele care nu doresc să participe pot aştepta în *cabine* ca de obicei, în cazul în care vreunul dintre invitaţii noştri îşi doreşte să examineze o rochie.

Tutu făcu o pauză, apoi continuă pe un ton confidenţial:

„Să mergem, draga mea!”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— De fapt, deja mai mulţi creatori de modă se luptă să îi câştige pe americani de partea lor, şi în special pe doamna ambasador, care este cunoscută pentru stilul ei. Şi, apropo, deşi ea vorbeşte franceza fluent, multe dintre celelalte doamne nu vorbesc, aşa că vă rog să vă oferiţi doar dacă vorbiţi bine limba engleză.

Câteva dintre fetele care îndeplineau această condiţie – Victoire, Thérèse, Brigittte, Marie-Hélène şi Grace – au arătat că se vor conforma.

— Bun. Rămâneţi cu rochiile acestea pe voi, dar să nu vă atingeţi de mâncare, le avertiză Tutu.

Apoi, spre uşurarea lor, adăugă:

— Dar vă este permis să beţi puţină şampanie.

Grace se prăbuşi pe un scaun, îşi dădu jos pantofii şi începu să îşi maseze picioarele. Prezentările durau câte

două ore şi participase la câte două în fiecare zi timp de mai multe săptămâni, aşa că perspectiva de a sta de vorbă în picioare, oricât de puţin, nu o încânta deloc.

Pe de altă parte, personalul Casei Christian Dior fusese generos cu ea. Ochii i se umplură de lacrimi când medită asupra felului în care Ferdinand, Marguerite şi ceilalţi o trataseră cu atâta amabilitate – şi, trebuia să recunoască, şi cu răbdare. Putea, cel puţin, să ajute atunci când era nevoie. îşi puse pantofii la loc, îşi pudră nasul şi îşi ajustă tulul negru de pe toca ei cu pene, apoi li se alătură doamnelor americane din salon.

Grace ajunse în momentul în care o femeie elegantă şi foarte suplă, cu ochi fascinanţi, umbriţi de gene lungi, începu să vorbească:

— Numele meu este Evangeline Bruce şi sunt soţia noului ambasador al Statelor Unite în Franţa, David Bruce. în numele tuturor celor prezenţi, aş vrea să vă mulţumesc pentru acest spectacol minunat.

Grace fu surprinsă de tinereţea soţiei ambasadorului – deşi era extrem de sigură pe sine, părea doar cu câţiva ani mai mare decât Grace.

— Faptul că am avut ocazia să vedem aceste creaţii extraordinare ne aminteşte tuturor că Franţa nu doar că a supravieţuit, ci a şi ieşit victorioasă, în ciuda celor mai cumplite situaţii. Ştiu că pot vorbi cu încredere în numele tuturor când spun că suntem încântaţi să avem şansa de a vă felicita pentru reuşitele voastre.

în timpul aplauzelor, un chelner începu să îşi facă loc printre femei, împărţind pahare de cristal cu şampanie Pol Roger. Apoi fu rândul lui *madame* Luling să se plimbe prin încăpere şi să facă o demonstraţie superbă a şarmului ei.

— Nu va fi deloc dificil să creăm rochia aceasta pe măsura dumneavoastră, o auzi Grace spunându-i încurajator unei matroane solide.

Apoi, către o femeie slabă şi palidă:

— Da, sunt destul de sigură că o altă culoare nu va reprezenta o problemă pentru *maison*.

După aceea, *madame* Luling o prezentă pe Grace lui Evangeline Bruce.

— Am lucrat în Anglia în timpul războiului, spuse ea luând mâna lui Grace. în biroul nostru erau oameni din tot Imperiul Britanic, aşa că am ajuns să recunosc cu destul de multă uşurinţă accentele. Eşti din Australia,

Grace zâmbi:

— într-adevăr.

— Mă gândeam eu! Dar cum Dumnezeu ai ajuns aici? Eşti incredibil de departe de casă.

Grace fu scutită să-i ofere un răspuns, întrucât *madame* Beguin apăru lângă doamna Bruce.

— *Madame,* spuse ea, permiteţi-mi să vă ajut. Aţi dori să vă rezerv una dintre creaţiile Dior? N-aş vrea să rataţi ceva ce v-a plăcut.

— Mi-e teamă că am ratat deja, răspunse ambasadoarea. Am văzut-o pe Ducesa de Windsor la o cină, săptămâna trecută, în acea rochie splendidă din catifea şi mătase albastră, brodată cu perle – pe care cred c-aţi denumit-o Lahore. Cu siguranţă, modelul acela m-ar fi interesat.

La vendeuse nu pierdu nicio clipă.

— îmi pare nespus de rău, *madame* Bruce, zise ea. Această colecţie – *monsieur* Dior îi spune *trompe l'oei!}*

– a fost cea mai populară dintre colecţiile noastre de până acum. Dar acea rochie, nu, nu v-aş fi recomandat-o. Vă rog, veniţi cu mine – am altceva la fel de *chic*, dar mai delicat şi mai feminin, care vi s-ar potrivi mai bine, cred.

Locul ambasadoarei fu imediat luat de o femeie foarte înaltă, cu o atitudine veselă, care, arătând către dumicatul din mâna ei, făcu o remarcă cu o voce pătrunzătoare:

— Nu sunt absolut delicioase? Am mâncat o mulţime de aperitive la diverse dineuri diplomatice, dar vă mărturisesc că aceste aperitive cu pui sunt extraordinare. Cred că francezii prepară maioneza într-un fel al lor foarte special. Apropo, numele meu e Julia Child, anunţă ea.

— Eu sunt Grace Dubois şi da, arată delicios, zise Grace, dorindu-şi ca Tutu să nu o fi avertizat să nu mănânce nimic.

— Soţul meu, Paul, lucrează la ambasadă, dar eu îmi petrec aproape tot timpul învăţând să prepar aceste mâncăruri minunate!

Doamna Child servi încă un aperitiv de pe o tavă care trecea pe lângă ea.

— Bineînţeles, există şi provocări. Pe lângă faptul că abia am început să învăţ franceza, am aflat că uleiul de măsline e aproape imposibil de găsit şi am ajuns să iau zahăr şi cafea din proviziile ambasadei. Oh, şi nu există frigidere pe aici – trebuie să îmi ţin laptele pe pervaz!

Grace mărturisi că şi ea făcea la fel.

Doamna Child chicoti.

— Dar meritã, nu-i aşa? Nu o să uit niciodată primul meu *sole meu- niere*[1] – pur şi simplu m-a cucerit. Şi să nu încep să vorbesc despre *boeuf bourguignon*[1]... Acum,

draga mea, nu mă lăsa să monopolizez discuţia. Paul spune că am tendinţa să încolţesc oamenii.

Se uită prin mulţime.

— Trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu o tânără – e pe aici, pe undeva. Oricum, e o studentă de la Vassar sau poate de la Smith, găzduită de contesa Germaine de Renty, cât timp frecventează cursurile la Sorbona. Germaine o ia peste tot cu ea; cred că intenţionează să o îndoape pe fată cu tot ce ţine de cultura franceză – ca pe o raţă! Ah, bun, iată că vin spre

— Tu erai!

Jackie Bouvier o îmbrăţişa pe Grace.

— înţeleg că v-aţi cunoscut deja, spuse doamna Child. Mie îmi place prea mult să mănânc mâncarea franţuzească ca să intru în vreuna dintre rochiile lui *monsieur* Dior, dar oricum ador să le examinez mai îndeaproape. Contesă, vreţi să mă însoţiţi? Putem să le lăsăm singure pe aceste tinere.

Jackie se întoarse către Grace şi spuse cu o voce dulce şi gânguritǎ, în contrast cu vocea răguşită a doamnei Child:

— Mă bucur mult că ai rămas la această seratǎ. Ai fost minunată, dar ştii ce mi-a plăcut cel mai mult la tine?

Grace clătină din cap.

— Zâmbetul tău! Exact la final, înainte să dispari. Toate celelalte fete erau aşa de reci în timpul prezentării. Tu ai fost singura care a îndrăznit să pară abordabilă.

— Nu sunt convinsă că *la maison* ar fi de acord cu opinia ta, răspunse Grace. *Monsieur* Dior spune că datoria noastră este să „cucerim şi să convingem" – aşadar

trebuie să ne păstrăm mereu aroganţa. După cum ai observat, nu e ceva firesc pentru mine să fac asta.

Chicoti.

' Tocăniţă de vită gătită în vin roşu, cel mai adesea vin de Burgundia, de la care şi-a luat numele, căci nu are altă legătură cu celebra regiune viticolă (n. red.)

— .A trebuit să învăţ să mimez detaşarea. E un truc util, totuşi; e ca şi cum ţi-ai pune o armură. Dacă iei, cumva, în considerare o posibilă carieră viitoare în care să fii permanent în atenţia opiniei publice, ţi-aş recomanda

Jackie râse spunând că, dacă un astfel de eveniment improbabil se va întâmpla, era sigură că îşi va aminti sfatul.

— între timp, voi exersa! adăugă ea.

Totuşi, americana nu părea să aibă nevoie de lecţii ca să cultive o distanţare misterioasă. Deţinea acest talent graţie chipului său, se gândi Grace, căci avea o mobilitate extraordinară a trăsăturilor care îi permitea să se schimbe dintr-odată, trecând de la un zâmbet impetuos şi captivant la meditaţie lăuntrică. Era aproape imposibil să îţi dai seama ce vâltoare de emoţii ascundea sub faţada aceea enigmatică.CAPITOLUL 24

Aprilie 1949

— Nu am întârziat, nu-i aşa? strigă Brigitte către *madame* de Turckheim.

Eşarfa îi flutură, iar umbrela căzu cu zgomot pe podea.

Tutu îşi ridică sprâncenele, însă nu spuse nimic. Era permis să întârzii câteva minute; mai mult de atât ar fi putut să însemne o intervenţie din partea lui *madame* Raymonde.

Brigitte se dezbrăcă repede, se îmbrăcă cu o salopetă albă şi luă loc lângă Grace.

— Draga mea, zise ea, căutând în buzunarul hainei, asta e pentru tine.

Brigitte începu să se machieze rapid, iar Grace se uită la bileţel.

— Observ că nu e de la baron, remarcă ea sec.

Spre deosebire de mesajele pe cartonaşe ornate de la Edouard de Gide, care soseau în continuare la intervale regulate, Grace despături o hârtiuţă care părea ruptă din caietul de exerciţii al unui elev. Brigitte, care era preocupată să se fardeze, îşi urmărea prietena în oglindă.

— Ascultă aici, spuse Grace amuzată.

începu să citească scrisoarea cu voce tare.

Dragă Grace,

După ce ţi-am arătat cealaltă faţă a Parisului, a venit timpul să ne aventurăm mai departe.

Vin să te iau la ora unsprezece, duminică dimineaţa.

Nu e nevoie să răspunzi. Dacă nu te vei afla în faţa locuinţei tale, îmi voi continua singur drumul.

Toate cele bune, Philippe

P.S.: Ar fi indicat să porţi haine lejere.

— Bunele maniere nu sunt punctul lui forte, nu-i aşa? Grace mototoli bucata de hârtie în mână.

— Probabil că vrea să îmi facă iar morală despre viaţa hedonistă a unui manechin de elită. Cu puţin noroc, ar putea să treacă la decadenţa americanilor.

— O să mergi? întrebă Brigitte.

— Sigur că nu! În primul rând, nu am nicio idee unde vrea Philippe să mă ducă. Şi în al doilea, pe lângă opiniile lui politice cu adevărat radicale, abia dacă ştiu ceva despre el. *Şi, pentru binele meu, ar fi bine să rămână aşa,* se gândi ea.

Grace se întoarse către prietena ei.

— Apropo, cum de îl cunoşti pe *monsieur* Boyer?

— De fapt, suntem rude.

— Oh, Doamne! Sper că nu am spus lucruri urâte despre fratele tău, nu?

— Nu, râse Brigitte. E un văr de gradul al doilea. A existat un scandal în legătură cu câteva persoane din familia lui, aşa că nu l-am prea văzut cât creşteam. De fapt, am ajuns să îl cunosc recent. Nu a făcut parte din viaţa mea până acum.

— O viaţă despre care nu ne-ai spus mai nimic...

Doar pentru că nu e nimic interesant de povestit

— .E în regulă – cu toţii avem dreptul la secretele noastre, zâmbi Grace. Dar măcar poţi să îmi spui: Philippe mereu a fost aşa? Ştii la ce mă refer – atât de zgomotos în legătură cu politica.

— Ah, Grace, războiul schimbă atâtea lucruri, în special pe oameni. Nu sunt sigură ce a făcut Philippe; nu vorbeşte despre asta. Dar după experienţa lui cu naziştii, după ce a văzut şi mai ales după ce a fost nevoit să facă... Mi-a spus că nu a mai fost acelaşi.

Grace se gândi imediat la Jack. Războiul îl schimbase şi pe el.

— Cred că Philippe a pierdut atât de mulţi oameni la care ţinea, încât Partidul Comunist a devenit ca o familie pentru el.

— Ei bine, tot nu voi ieşi cu el, zise Grace, în timp ce făcu un semn către o stilistă. Oricât de mult te ador pe tine, Brigitte, sentimentele mele, cu siguranţă, nu se extind şi către vărul tău. De fapt, mă îndoiesc că mă voi mai gândi la el.

Dar se gândi. La un moment dat, se plimba pe lângă plopii falnici de-a lungul malului Senei, admirându-le frunzele proaspete şi verzi, iar în clipa următoare se trezi că-i vine în minte zâmbetul lui. în timpul unei prezentări de modă, în cadrul căreia purta o mantie de tafta deosebit de rafinată, se strădui să îşi păstreze echilibrul în momentul în care, fără absolut nici un motiv, îşi aminti cum vântul rece îi răvăşise părul când se ţinea de Philippe pe motocicleta lui. Vineri dimineaţă, când călătorea cu metroul aglomerat, fu convinsă că îl zărise, dar, când se uită din nou, în faţa ei se afla un alt bărbat, ai cărui ochi nu aveau nuanţa remarcabilă a lui Philippe.

Grace încercă să se adune. De fiecare dată când chipul acestui bărbat îi apărea în minte, îl alunga. Cel puţin, această nebunie era temporară – totul avea să se termine duminică. Nu avea să îl aştepte pe Philippe în faţa locuinţei ei, la ora unsprezece. El urma să plece. Iar ea nu avea să mai audă vreodată de el.

Ziua de duminică sosi. Grace făcu cafea şi ciuguli din croasantul cumpărat în ajun, care acum era destul de uscat. Se întoarse în pat. La ora nouă 167încercă să citească, dar, când îşi dădu seama că citise acelaşi paragraf de trei ori, aruncă pe jos cartea. La ora zece se spălă pe faţă şi îşi dădu cu nişte cremă pe obraji, pe urmă se îmbrăcă cu un pulover vechi şi cu o pereche de blugi Levi's pe care i-o dăduse Jackie. Apoi, îşi prinse părul în coadă. Nu avea niciun sens să se străduiască prea tare. Nu avea de gând să se vadă Minutele trecură. Se încălţă cu o pereche de pantofi sport şi îşi legă şireturile, apoi se holbă din nou la ceasul de lângă patul ei. Unsprezece. Unsprezece şi zece. Unsprezece şi douăzeci. Răsuflă uşurată. Era liberă.

Grace sări din pat, când auzi o bătaie în uşă. Ce voia, oare, *madame* Guerin de la ea? Grace îşi dădu seama că fusese atât de preocupată în ultima vreme, încât era posibil să fi uitat să plătească chiria.

— Vin acum! strigă ea.

Scotoci în geantă după portofel. Nu voia să îi creeze acesteia probleme cu proprietarul clădirii; portăreasa scundă şi morocănoasă îi făcuse multe favoruri.

Într-un târziu, deschise fulgerător uşa, cu portofelul în mână, şi zise:

— Să te scuz, *mademoiselle* Dubois? Nu sunt sigur că ar trebui să fac asta.

Philippe Boyer se afla în faţa lui Grace, cu mâinile în şolduri, nonşalant.

— Tu erai?!

— Cine altcineva?

— Dar ai zis că dacă nu sunt în faţa locuinţei, vei pleca, rosti Grace cu ceea ce spera să fie o expresie dispreţuitoare.

— E adevărat. Dar m-am gândit că, din moment ce am ajuns până aici, nu ar fi mare lucru să merg puţin mai departe.

Philippe ridică din umeri.

— Evident, atunci nu ştiam că va trebui să urc atât de multe trepte.

— Păi, atunci poţi să cobori. Nu merg nicăieri cu tine.

— Inima lui Grace bătea la fel de tare ca prima dată când îl văzuse pe Philippe. Ar fi trebuit să fie furioasă, dar, în mod straniu, nu simţea decât freamătul extrem de plăcut al anticipării. *Mademoiselle* Dubois, ar fi păcat. Am pregătit mâncare pentru două persoane. în această perioadă de penurie, cum aş putea să o las să

Grace se prefăcu că se încruntă.

— Ştii, replică el, ignorând expresia ei ostilă, arăţi foarte bine aşa. Nemachiată, cu haine simple – chiar îmi place.

Ultima fărâmă de rezistenţă i se spulberă.

— Poate că vom reuşi să încheiem o înţelegere – aşa cum o numesc aşa-zişii noştri „prieteni" americani, sugeră Philippe. Mergem la picnic – e o zi atât de frumoasă de primăvară, păsările ciripesc şi până şi liliacul a început să înflorească. Cât timp vom petrece împreună, mă voi strădui să nu fiu nepoliticos, să nu te ofensez şi, cel mai important, să nu vorbesc despre politică. Dacă şi după asta o să crezi în continuare că sunt îngrozitor, îţi promit că nu o să mă mai vezi niciodată.

Grace nu se putu abţine. începu să râdă. Philippe se comporta ridicol, dar poate că şi ea se comporta la fel. De ce era aşa de îngrijorată?

Bine, bine, spuse ea. Accept. Dar să nu îmi faci morală şi, mai ales, să nu comentezi despre cum crezi tu că îmi trăiesc viaţa. Altfel, nu doar că nu o să vreau să te mai văd vreodată, dar o să îţi iau motocicleta şi o să mă întorc cu ea la Paris – de una singură!
CAPITOLUL 25

Philippe îi întinse lui Grace o geacă de piele.

— Pune-o pe tine! o sfătui. Nu îţi dai seama acum, dar o să-ţi fie frig când vom fi pe motocicletă. Avem mult de mers.

Urmară cursul fluviului Sena până când părăsiră atât splendidul centru al Parisului, cât şi apăsătoarele şi degradantele *banlieues,* suburbiile sărace ale oraşului. După doar câţiva kilometri, peisajele care li se înfăţişări erau foarte diferite – cu mult verde, pline de prospeţime, mustind de viaţă. Grace fu încântată de păşunile cu iarbă bogată, de câmpurile care debordau de floarea-soarelui, încă verde. Lângă fermele din piatră, cu acoperişurile lor abrupte şi cu obloanele de un albastru-pal, se zăreau straturi cu vinete, dovlecei şi *haricots verts*[1].

— Asta e frumuseţea Franţei rurale, strigă Philippe peste umăr.

Se opri ca să lase un fermier să ducă în siguranţă o cireadă mică de vaci albe şi negre de cealaltă parte a drumului.

— Nimic nu se aseamănă cu ea.

Simţind aerul rece din faţă şi căldura soarelui pe spatele ei, cu braţele înlănţuite în jurul lui Philippe, Grace îşi îngădui să se bucure de călătorie. *Nu te gândi,* îşi spuse sieşi. Şi, în ciuda unei dorinţe copleşitoare şi şocante de a-l săruta pe gât – *să nu îţi închipui că o zi la ţară cu acest bărbat neobişnuit de chipeş va duce undeva.*

[1] „Fasole verde", în lb. franceză, în original (n. red.).

După ce părăsiseră Parisul, la vreo oră şi jumătate, Philippe încetini şi vira pe un drum de ţară. Merse mai departe cu grijă, evitând gropile şi pietrele, în timp ce cărarea îi purta pe lângă apele liniştite ale unuia dintre afluenţii Senei.

— Aproape am ajuns, spuse el, oprind motocicleta.

Parcaseră lângă un pâlc de sălcii plângătoare, ale căror frunze foşneau încet în adierea vântului.

— Eşti foarte secretos, zise Grace. Unde mergem?

— Vino cu mine şi vei vedea.

Philippe o conduse către o movilă acoperită cu iarbă.

— Acolo! îţi place?

— Oh, da!

Grace se uită uluită la rămăşiţele încâlcite a ceea ce fusese cândva o grădină splendidă. în faţa unei case roz fermecătoare, deşi oarecum dărăpănate, cu trepte şubrede şi cu obloane de un verde aprins, creştea un amalgam de tufişuri de trandafiri, mlădiţe răsucite de curpeni-de-pădure, panseluţe delicate, narcise aurii şi lalele de un roşu intens, fiecare zbătându-se să-şi facă loc printre buruienile încâlcite.

— Ce este acest loc extraordinar?

-— Artistul Claude Monet a locuit aici, explică Philippe. Proprietatea se numeşte Giverny. Grădina a fost pasiunea lui de-o viaţă, mai importantă pentru el chiar decât picturile sale.

— Dar acum e distrusă.

— Monet a murit acum mai bine de douăzeci de ani. Unele dintre celebrele sale lucrări au ajuns la un muzeu din Paris numit Orangerie, iar alte lucrări mai puţin cunoscute, la Jeu de Paume, dar grădina lui a fost complet neglijată. Vezi clădirea aceea de lângă casă?

Arătă către o structură înaltă şi asimetrică.

— Acela a fost atelierul lui.

— Te referi la clădirea cu acoperişul străpuns de un copac?

— Mă tem că da. Mai rău este că tot ce nu a fost distrus de natură a fost nimicit de război. Ai observat gropile mari din pământ? Uite, una e chiar acolo, acoperită de mărăcini! Sunt adevărate cratere produse de bombele nemţilor.

Grace îl urma pe Philippe, în timp ce el o conducea printre rândurile de meri şi de migdali înfloriţi, ale căror crengi erau pline de muguri albi

— Când te gândeşti că locul acesta superb a fost abandonat aşa... E o tragedie, oftă ea.

— Se aseamănă cu situaţia Franţei, nu crezi? în ciuda a tot ce s-a întâmplat, e în continuare magnifică, dar lipsită de disciplină, de o administraţie adecvată – ar putea împărtăşi aceeaşi soartă.

— Cred că te apropii periculos de mult de discursul politic, avertiză Grace, dând din deget.

— Nu mai zic nimic, replică Philippe râjind.

Oricum, mai sunt multe de văzut.

Se întoarseră, apoi Philippe o conduse pe Grace printre crengile joase ale unei sălcii mai mari, până ce ajunseră la un luminiş.

— *Voilà*! exclamă el.

— Nu am văzut în viaţa mea ceva atât de frumos, şopti Grace.

Un iaz întins, pe a cărui suprafaţă sclipitoare pluteau nuferii, o făcu să se apropie. Păşi cu grijă printre irişii mov şi albi, care creşteau pe malul acoperit de muşchi, până ce ajunse la un pod de lemn, în stil japonez, de un verde aprins, care, din câte se părea, se prăbuşise de mult. Viţe de glicină se încolăceau acum în jurul lui, iar petalele lor liliachii cădeau domol pe pământ, în timp ce, deasupra, libelule cu aripile irizate zumzăiau în zborul lor.

— Sper că aici aveai de gând să facem picnicul, strigă Grace, întorcându-se, pentru că nu îmi pot imagina alt loc mai potrivit.

— Mi-ai citit gândurile.

Philippe scoase o pătură în carouri dintr-o geantă a motocicletei, o întinse la umbră şi apoi scoase două căni, două şervete şi un cuţit din cealaltă. Apoi apărură o baghetă, câteva roşii care arătau delicios, o bucată de brânză învelită în pânză, o cutiuţă cu zmeură şi o sticlă de vin.

— *Mademoiselle*, ospăţul vă aşteaptă, zise el cu un rafinament ironic.

Grace zâmbi. Totul îi plăcea: lumina soarelui care cădea printre ramurile sălcilor formând petice luminoase, parfumul florilor, mâncarea simplă şi rustică şi, în special, compania lui Philippe. Nu se putu abţine să nu compare întâlnirea de acum cu cea pe care o avusese cu baronul. Aceea fusese cu siguranţă luxoasă, iar Edouard, alături de complimentele lui, de trandafiri şi de şampanie, fusese foarte manierat cu ea. Dar totul păruse cumva artificial. Cu baronul Edouard de Gide, Grace ştia că jucase doar un rol, însă cu Philippe, oricât de enervant era, se simţea… cum? Cum se simţea? Spre surprinderea ei, se simţea ca acasă.

Mâncară şi vorbiră, băură vin, apoi băură mai mult. În momentul în care termină de mâncat şi ultima zmeură gustoasă, Grace începu să creadă că Giverny o vrăjise.

— E atât de bine să fii din nou la ţară, spuse ea, chiar dacă e ceva complet diferit de ceea ce ştiu eu. Nu m-am mai simţit atât de relaxată de – of, nu ştiu – de multă vreme.

— Cum e tărâmul acela îndepărtat al tău? întrebă Philippe.

— Australia – locul în care am crescut eu, cel puţin – nu e aşa de blândă ca Franţa.

Grace se întinse pe spate şi se gândi un moment.

— în primul rând, lumina e diferită, zise ea, uitându-se împrejur. în Australia, cerul e extrem de luminos, aproape strălucitor. Pământul în sine e magnific, dar poate fi aspru, poate chiar sălbatic. Apoi cerul. Uită-te la albastrul acesta moale de deasupra noastră – aproape simt că l-aş putea atinge.

Grace întinse o mână, apoi o lăsă să cadă pe lângă ea.

Cerul Australiei e mult mai înalt. E ca o boltă sclipitoare din cel mai intens albastru pe care ţi—1 poţi închipui. Totuşi, liniştea de aici sau poate puritatea aerului îmi aduce aminte de casă.Starea ei senină fu perturbată când Philippe se întinse lângă ea. Când mâna lui o atinse uşor pe a ei, Grace simţi că se cutremură. Se întrebă nerăbdătoare ce avea să se întâmple. Oare avea să o îmbrăţişeze?

Dar Philippe nu se mişcă.

— E foarte trist că Monet nu mai e la fel de popular, spuse el în schimb. Eu şi Picasso ne înţelegem bine, nici nu se pune problema, a fost extrem de generos cu partidul. Talentul lui Pablo este unic – mulţi oameni îl consideră un geniu, iar el le împărtăşeşte părerea. Mie, totuşi, picturile lui Monet îmi sunt mai dragi. Nu e o opinie de avangardă, ştiu asta. Presupun că sunt, pur şi simplu, atras de frumos.

Păi, sigur nu pare atras de mine, se gândi Grace. Poate că Philippe era nepotrivit din mai multe puncte de vedere, dar îşi dădu seama că tânjea după atenţia lui. Când, într-un târziu, se întoarse către ea, remarcă doar că umbrele se alungiseră.

— Cred că ar trebui să te duc acasă, spuse el.

CAPITOLUL 26

Philippe opri motocicleta în faţa imobilului pe de rue Dauphine, la numărul 25. După ce o sprijini de o balustradă, spuse politicos:

— Te conduc până la uşă.

— *Bonsoir, madame* Guerin, zise Grace când trecu pe lângă femeia scundă, ocupată să mătură curtea în lumina slabă.

Grace se întoarse către Philippe.

— Vreau să îţi mulţumesc. Trebuie să recunosc că a fost o zi minunată, zâmbi ea. întâmplător, am o cafea bună – mi-a dat-o portarul de la *maison.* Se pare că o doamnă de la ambasada americană a trimis o cutie enormă, în ciuda suspiciunilor tale despre motivele ascunse şi mişeleşti ale americanilor, ai vrea o ceaşcă de cafea?

— Păi, nu ştiu ce să zic. Ar însemna nu numai să îmi încalc principiile, ci şi să fiu obligat să urc încă o dată treptele acelea îngrozitoare.

Grace râse.

— Bine, accept.

De ce făcea asta? se întrebă Grace, începând să urce treptele către camera ei de la mansardă. Era o prostie. Cum s-ar fi simțit dacă îi făcea avansuri? Cum s-ar fi simțit dacă nu îi făcea?

Apoi mai era şi faptul că era totuşi căsătorită – până acum, nici măcar nu se gândise vreodată să-şi înşele soţul. Nu, îşi spuse Grace ferm, nu asta era problema. Poate că nu era divorţată, dar relaţia ei cu Jack se încheiase 175fără nicio îndoială. Problema cea mai gravă era că, dacă s-ar fi lăsat pradă dorinţei ciudate de a se arunca în braţele lui Philippe, putea să jure că n-ar fi fost în stare nici să facă şi nici să simtă ce s-ar fi cuvenit. Or, în final, asta ar fi distrus totul.

După ce ajunseră în camera ei, Grace încercă să-şi abată atenţia cu cafeaua: fierse apa, puse două ceşti pe masă, strecură zaţul şi, în final, o turnă. Philippe stătea în picioare, privind tăcut pe lucarnă. Ea se îndreptă către el, cu intenţia să facă o remarcă în treacăt despre privelişte, dar când ajunse lângă el, constată că rămăsese fără cuvinte.

Philippe îi atinse obrazul.

— Brigitte mi-a spus că nu vrei să te încurci cu nimeni, mai ales cu mine, zise el încet. Crezi că te-aş putea face să te răzgândeşti?

Apoi Grace îşi dădu seama că, până la urmă, avea ceva de spus acestui bărbat neobişnuit, cu ochii albaştri.

— Da, îi mărturisi.

Philippe o luă în braţe şi o sărută, explorându-i lent gura, într-un fel care era atât de încântător şi în acelaşi timp atât de neaşteptat de excitant, încât avea senzaţia că urma să leşine.

— Chiar nu ştiu cum am reuşit să mă abţin atât de mult, spuse el zâmbind pieziş, într-un mod irezistibil. Voiam să fac asta din primul moment în care te-am văzut, în acel club ridicol.

Apoi o conduse de mână către pat.

Atmosfera era cât se poate de romantică. Mansarda era întunecoasă, luminată de o singură lampă, care, datorită draperiei roz cu arabescuri, crea umbre cu tente trandafirii. Era singură în cameră cu un bărbat chipeş, la Paris.

Cu toate acestea, o stângăcie îngrozitor de familiară o cuprinse. Cu siguranţă, urma să se termine prost; nu ar fi trebuit să-şi îngăduie să ajungă într-o situaţie atât de tulburătoare. Jack o acuzase că era o „bucată de gheaţă”, incapabilă să arate iubire sau afecţiune. Avusese dreptate. Deja se simţea înfiorător de tensionată, cu nervii la fel de încordaţi precum coardele unui pian.

— S-a întâmplat ceva? se încruntă Philippe. Arăţi de parcă ai prefera să plec.

— Nu ştiu ce părere ai, zise deodată Grace, convinsă că urma să se facă de râs. Dar – pentru Dumnezeu, o s-o zic pur şi simplu! – eu, una, nu am făcut dragoste decât cu un singur bărbat.

— Ah! Şi nu a fost prea bine, nu-i aşa?

Grace se înroşi.

— Un dezastru, de fapt.

— Hai să vedem dacă putem îmbunătăţi situaţia, spuse el. Dar, mai întâi, cred că te-ai simţi mai confortabil dacă te-ai întinde.

Ea se întinse nesigură pe pat, iar Philippe îi desfăcu şireturile pantofilor şi îi lăsă să cadă pe podea.

— Ţi s-a spus vreodată că degetele tale de la picioare sunt excepţional de frumoase? zise el pe un ton atât de serios, încât Grace nu se putu abţine să zâmbească.

Apoi, el îi desfăcu fermoarul blugilor.

— îmi cer scuze, spuse el, dar ai putea cumva să mă ajuţi să îi scot? Şi poate şi puloverul?

Grace făcu ce îi spuse.

— Mulţumesc – cu restul cred că mă descurc singur.

Foarte tandru, dădu la o parte bretelele sutienului ei de dantelă şi începu să o sărute uşor pe umeri şi pe gât.

— Mmm… ce parfum încântător, şopti el. Pielea ta miroase la fel ca florile din Giverny.

Grace simţi cum încordarea începe să i se risipească. Apoi, gura lui Philippe o întâlni din nou pe a ei, sărutând-o pasional, trezind din nou în ea acea senzaţie splendidă de abandon total. Când, într-un târziu, îi dădu drumul, se uită la ea lung, aproape mângâind-o cu privirea, pe care şi-o mută de la picioarele ei, la supleţea şi curbura şoldurilor, la sâni, la oasele delicate ale umerilor ei, la locul unde îi pulsau venele de la gât şi la buzele ei pline, întredeschise.

— Ochii lor se întâlniră.Chiar eşti incredibil de frumoasă, zise el. De fapt, e păcat să porţi haine.

îi desfăcu sutienul, făcu o pauză ca să îşi plimbe buricele degetelor pe sânii ei, apoi îi dădu jos lenjeria de mătase. Grace gemu când îşi trecu buzele peste sfârcurile ei. îi mângâie şoldurile şi coapsele, netezimea abdomenului, frăgezimea dintre picioare.

— Aşteaptă un moment, şopti el.

Philippe se dezbrăcă repede, iar privirea ei se plimbă pe torsul lui suplu şi pe pieptul lui lat, cu muşchi bine conturaţi. Se întinse foarte aproape de ea şi o privi în ochi.

— O femeie ca tine merită să fie răsfăţată, murmură el.

Philippe nu se grăbi deloc în timp ce îi mângâia şi îi atingea fiecare zonă sensibilă a corpului, apoi îşi concentră atenţia asupra celor mai delicate părţi ale tinerei, până ce ea fu cuprinsă de un extaz aproape insuportabil. Simţi o spirală de căldură, apoi o dorinţă aprigă şi, odată cu ea, o conştientizare interioară puternică. Aceasta era dorinţa, aşa se simţea o femeie când dorea un bărbat.

Abia atunci Philippe se uni cu ea. îşi sincronizară mişcările, iar Grace simţi cum se transformă. Forma şi contururile ei se schimbară, deveniră amorfe, pline de lumină, până ce tensiunea pe care o simţea se dezlănţui, în sfârşit, şi zbură către un cer strălucitor şi nemărginit.

în ziua următoare, Grace sosi la *maison* într-o stare euforică. Abia dacă dormise, dar până şi Victoire, care nu era cunoscută pentru amabilităţile ei, aprecie felul în care arăta.

—- Tenul tău arată mai bine decât oricând. Foloseşti un produs nou? întrebă ea.

— Dacă mă întrebi pe mine, observă *madame* de Turckheim, cred că totul se datorează iubirii. De fiecare dată, îmi pot da seama când una dintre fetele mele a fost atinsă de săgeata lui Cupidon.

Deşi gândurile lui Grace gravitau în jurul lui Philippe, reuşi cumva să participe la cele două prezentări obişnuite, la o şedinţă foto pentru *Paris Match*, iar apoi la o prezentare privată pentru o frumoasă de nouăsprezece ani, care se căsătorise recent cu vicontele de Ribes. Abia după ce Grace se întoarse în *cabine*, se schimbă în hainele ei şi îşi aranjă eşarfa de mătase verde, în nuanţele pădurii, fu abordată de Brigitte.

— Ce e? o întrebă Grace pe prietena ei. Pari îngrijorată.

— Nu chiar îngrijorată, nu, răspunse Brigitte. E doar, of, probabil nu

— Acum chiar trebuie să îmi spui despre ce e vorba, insistă Grace.

— Mai ştii că erai foarte hotărâtă să nu te încurci cu niciun bărbat, zise Brigitte, în timp ce-şi punea pălăria şi mănuşile. M-am gândit că ţi-ar plăcea compania vărului meu — e inteligent şi ager la minte, după cum ştii. Dar acum sunt un pic încordată, pentru că te-am băgat într-o situaţie în care poate nu ai vrea să te afli.

— Nu ştiu exact, doar am senzaţia că viaţa lui Philippe e mai complicată decât lasă să se vadă.

Brigitte zâmbi, nesigură.

— Probabil că mă comport prosteşte şi sunt prea protectoare... uită ce am spus. Noapte bună, *cherie*!

Grace era derutată. Prietena ei avea intenţii bune şi era foarte drăguţă, dar Grace era convinsă că Philippe Boyer era exact ceea ce părea a fi. Micile neconcordanţe descoperite în cele spuse în seara în care se cunoscuseră, senzaţia vagă că ascundea ceva, toate fuseseră doar rezultatul ridicol al propriei imaginaţii. Philippe era, pur şi simplu, un francez divin, care avea nişte idei ciudate despre politică. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca el – inteligent, grijuliu, câteodată nostim, însă mereu complet ameţitor. Cât despre noaptea trecută – fusese ca un vis, o experienţă atât de tandră şi totuşi atât de captivantă, încât roşi doar amintindu-şi, în timp ce tânjea de dor.

Cu mintea captivată de gândurile la iubitul ei, Grace ieşi din *maison*, reflectând visătoare asupra momentului în

care, mai târziu, în acea seară, avea să fie din nou împreună cu el.

— Bună!

îmbrăcată într-o haină bleumarin *chic*, împodobită cu nasturi de aur, Jackie Bouvier stătea în faţa casei de modă, legănându-şi geanta din piele de viţel.

— De ce, ce faci... ? Ah, desigur! exclamă Grâce. Ce proastă sunt! Trebuia să ne vedem la un pahar după muncă. Toată ziua am fost cu capul în nori.

— Nu cumva din cauza unui tip?

Ochii lui Jackie se luminară.

— Ba da! Dar suntem încă la început... mi-e teamă că, dacă voi zice ceva, aş putea să stric totul.

— Nu e o problemă pentru mine, dar, întâmplător, tocmai despre iubire voiam să discut cu tine. Hai să traversăm bulevardul şi să mergem la barul de la Piaza Athénée!

— Pur şi simplu ador acest hotel! spuse Jackie, luând o gură din cock- tailul ei. Ador umbrarele roşii şi muşcatele roşii de la ferestre, să nu mai vorbim despre faptul că – îşi ridică paharul — fac un martini excelent.

— *Monsieur* Dior e de aceeaşi părere, râse Grâce. De fapt, deseori solicită ca noile colecţii să fie fotografiate aici. Mulţi oameni se întreabă de ce a numit *Bar* celebra ţinută din colecţia *New Look* – cea cu fusta neagră, lungă şi încreţită, şi cu sacoul din shantung de mătase, de culoarea fildeşului.

— Mă depăşeşte.

— Pentru că îi plăcea atât de mult acest.... bar!

Cele două femei chicotiră, în timp ce un chelner veni să lase pe masă o farfurie cu arahide prăjite.

— Aşadar? întrebă Grâce. Ce te pune pe gânduri?

— M-am îndrăgostit de cineva, spuse Jackie, cu privirea pierdută în depărtare. Sunt chiar foarte îndrăgostită de el – nu vreau să îi spun numele, dar e fiul cuiva destul de cunoscut.

— Şi care e problema?Am făcut aproape orice cu el, dar nu l-am lăsat să... ştii tu – vocea subţire a lui Jackie scăzu – să meargă până la capăt.

— Dar îţi doreşti asta?

— Nu ştiu! E foarte derutant faptul că mama – care e de modă veche cu replica ei „păstrează-te până la căsătorie” – ar fi oripilată dacă ar şti că mă gândesc să mă culc cu un bărbat. M-am gândit că, din moment ce eşti un pic mai mare decât mine şi eşti manechin la Paris... păi, m-am gândit că tu vei şti să-mi spui ce ar trebui să fac. Ar trebui să fac asta? Să mă păstrez până la căsătorie, vreau să zic.

Lui Grace i se păru o ironie faptul că această întrebare îi era adresată tocmai ei. Totuşi, avea senzaţia că i se spusese doar jumătate de adevăr. Poate că Jackie şi prietenul ei erau deja iubiţi; poate că ea voia doar să-şi uşureze conştiinţa primind aprobarea ei.

Grace îşi desfăcu eşarfa.

în ciuda a tot ce spui tu, nu cred că sunt persoana indicată pe care să o întrebi dacă e potrivit să faci dragoste înainte sau după căsătorie. Dar îţi pot spune ce am descoperit – şi funcţionează pentru orice, vorbesc serios, nu doar pentru chestiuni sentimentale. Dacă nu îţi asumi niciun risc, sunt şanse mici să faci vreo greşeală. O lume fără riscuri e mică şi sigură. Dar asta este viaţa pe care vrei să o trăieşti?CAPITOLUL 27

Grace lenevea, simţindu-se relaxată. Stătea fericită lângă Philippe pe o bancă joasă de lemn de pe malul Senei. Deşi primăvara nu se terminase încă, ziua era toridă; se bucură că îşi prinsese părul cu o eşarfa galbenă şi că alesese să poarte o rochie uşoară, fără mâneci, şi o pereche de espadrile.

Ultimele trei săptămâni fuseseră cele mai frumoase din viaţa lui Grace. Existenţa ei de până atunci păruse lipsită de substanţă; de când îl cunoscuse pe Philippe, parcă se trezise cu adevărat la viaţă. Se simţi copleşită de fericire când se gândi la ochii lui azurii şi la forma superbă a gurii lui; la modul în care o lua în serios atunci când trebuia, dar putea, în continuare, să o tachineze într-un mod răutăcios.

Cel mai mult, era uluită de modul în care făcea dragoste, la cât de intens o trezea la viaţă. Philippe o schimbase. Nu, o eliberase. Intimitatea nu o mai făcea pe Grace să fie timidă sau inhibată, sau rece. De când Philippe devenise iubitul ei, începuse să aibă încredere în sine, ba chiar să devină mai îndrăzneaţă; în fiecare zi, simţurile i se ascuţeau. Chiar şi acum, razele soarelui pe braţele ei goale se simţeau precum o mângâiere.

Philippe îi luă mâna.

— Aş vrea să-ţi vorbesc despre ceva, spuse el.

— Despre *les bouquinistes*[1]? întrebă, dusă pe gânduri. Mai devreme mă întrebam dacă nu ar trebui să trecem pe la standul de cărţi de lângă

[1] „Librari”, în lb. franceză, în original (n. red.).

Quai de la Tournelle, al acelui bărbat scund, cu mustaţă – ştii tu, cel care vinde traducerile acelea amuzante în franceză din *Sherlock Holmes*. Sau crezi că ar trebui să încercăm la un vânzător de cărţi din cealaltă parte?

— E ceva important, adăugă Philippe, serios.

În ciuda temperaturii ridicate, pe Grace o trecu un fior. Nu se mai uitase niciodată la ea în acest fel. Poate că Philippe îşi dăduse seama că relaţia lor era o greşeală, că ea era o burgheză iremediabilă şi că nu s-ar fi potrivit niciodată în lumea lui. Poate că sentimentele lui se schimbaseră sau poate că, pur şi simplu, se plictisise de ea – prin minte îi treceau posibilităţi care mai de care mai rele.

— În primul rând, m-am îndrăgostit de tine.

— Ce uşurare! exclamă ea. La cum mă priveai, credeam că urma să îmi spui ceva teribil.

Dar ceva nu era în regulă. Expresia lui Philippe era în continuare aspră. Cu siguranţă nu arăta ca un bărbat care tocmai îi făcuse o declaraţie înflăcărată iubitei lui. Probabil descoperise cumva că era căsătorită sau, mai rău, că era un copil din flori. Aşteptă preocupată să audă ce avea de zis.

— Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti despre mine, începu el.

— Aş putea să spun acelaşi lucru, zise ea, muşcându-şi buza.

— Tu alegi ce doreşti să-mi spui. Dar pentru că am sentimente atât de puternice faţă de tine, pentru că m-am îndrăgostit iremediabil de tine, trebuie să-ţi spun cine sunt cu adevărat – cu orice preţ.

Grace fu atunci absolut convinsă că Philippe era împovărat de acelaşi secret pe care-l avea şi ea. Era căsătorit. Deşi în tot timpul ăsta făcuse pasional dragoste cu ea, probabil că avea o soţie, poate chiar şi copii, ascunşi pe undeva departe.

Se strădui să nu ofteze. Îşi aminti de îngrijorarea lui Brigitte – evident, prietena ei încercase să o avertizeze. În loc să o asculte, ea se aruncase în această aventură amoroasă nebunească şi uite cât de stupidă şi de naivă fusese! Toată lumea ştia despre francezi şi amantele lor. Dar ar fi putut să jure că Philippe era diferit.

— Nu sunt comunist.

— Ce? Vrei să spui că nu eşti căsătorit?

Grace era în al nouălea cer.

— *Chérie,* nu am nicio idee la ce te referi.

— Erai atât de serios, încât m-am gândit…

Vocea ei se stinse.

— Permite-mi să te asigur că nu sunt acel gen de om.

Ochii lui Philippe o străfulgerară.

— Cum ai putea să crezi aşa ceva? Nu mă cunoşti deloc?

— Poate că nu. Ai vorbit încă de când te-am cunoscut despre cât de minunat e să faci parte din Partidul Comunist. Acum îmi spui că nu eşti comunist. Nu ştiu ce să cred.

— E vina mea, spuse el. Ştiu că nu suntem împreună de mult timp, dar trebuie să mă crezi – te iubesc doar pe tine, pe nimeni altcineva. De

Grace fu cuprinsă de vină, ştiind că ea îi ascunde multe lucruri. Ştia că va trebui şi ea să îi dezvăluie adevărul.

— Ce-ar fi să o iei de la început? zise ea în schimb.

Philippe îşi fixă privirea asupra luminii care se reflecta pe suprafaţa fluviului.

— Când a început războiul, am intrat în partid. Aveam doar douăzeci de ani şi comunismul mi se părea cel mai bun mod, ba chiar singurul mod, de a lupta împotriva nenorocirilor fascismului. De cum am putut, m-am alăturat mişcării de rezistenţă, continuă el. Am izbutit să sabotăm naziştii de câteva ori, dar într-una dintre încercări, lucrurile au mers extrem de prost. Drept urmare...

Vocea îi tremură.

— Mama mea a murit.

— îmi pare aşa de rău!

Grace era consternată.

— Când ţi-am zis că tatăl meu a murit, nu mi-am închipuit că ai suferit mai rău decât mine. Să îţi pierzi mama în asemenea circumstanţe trebuie să fi fost oribil.Hai să spunem doar că nu am făcut prea bine faţă situaţiei, spuse el. Din cauza amărăciunii, a faptului că luptam mereu şi mă ascundeam încontinuu, m-a cuprins un fel de nebunie. Atunci angajamentul mea faţă de comunism a devenit o obsesie.

— Şi cu tatăl tău ce s-a întâmplat?

— A dispărut. Gaston, bărbatul pe care îl numesc tatăl meu, s-a retras la o fermă departe, în Burgundia. Nu ne mai vedem aproape deloc.

Grace se mustră în tăcere. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Philippe de mai multă vreme despre familia lui. în schimb, fusese uşurată că el nu menţionase nimic despre asta, căci o scutise astfel să-i spună minciuni despre situaţia ei.

— Oricum, continuă el ridicând din umeri, după război mi-am revenit.

— Asta nu înţeleg, spuse Grace derutată. Credeam că eşti încă devotat mişcării comuniste. Lucrezi pentru ziarul lor — şi aveai planuri pentru viitor.

— Cândva le-am avut. Credeam că Stalin construieşte un paradis pentru clasa muncitoare — până ce am descoperit că era responsabil de crime săvârşite cu sânge-rece, de epurări îngrozitoare. Apoi a urmat lovitura de stat din Praga din 1948 – atunci mi-am dat seama că e la fel de rău ca Hitler.

Philippe făcu o pauză.

— Grace, am multe să-ţi explic. Vrei să ne plimbăm puţin?

Rătăciră ţinându-se de mână pe malul liniştit, iar el spuse:

— Cred că ştii că Berlin este o insulă, e înconjurat în întregime de teritorii controlate de sovietici.

Grace dădu din cap, întrebându-se ce motiv ar fi avut Philippe să menţioneze această situaţie ciudată.

— Poate că nu ştii, dar, anul trecut, Stalin le-a interzis celor din Berlinul de Est să mai umble pe căile ferate şi pe drumuri şi chiar să aibă acces la conducte, căci

nu voia ca oamenii din oraş să primească alimente şi combustibil. Marele erou al poporului abia aştepta să vadă mii de bărbaţi, femei şi copii îngheţând de frig sau murind de foame, doar ca să-şi îndeplinească ambiţiile pline de cruzime.

Philippe se opri în dreptul unui bărbat într-un pulover în dungi, alb cu bleumarin, care cânta la un acordeon dezacordat, şi îi puse acestuia câteva monede în bereta aşezată pe jos.

— Atunci a fost prima oară când mi-am dat seama că Statele Unite, Franţa şi Marea Britanie puteau să lucreze împreună, nu ca să-i pedepsească pe foştii lor inamici germani, ci ca să îi ajute, zise el. Transporturile lor aeriene permanente cu provizii au oprit expansiunea lui Stalin.

Lui Grace i se părea că acea zi călduroasă căpătase o dimensiune ireală. În timp ce familiile din Paris se plimbau lipsite de griji, iar copiii lor mâncau îngheţată, oamenii din Berlin îşi reveneau după o experienţă care le ameninţase existenţa.

—- Iubesc Franţa. Sunt patriot. E un lucru foarte dificil să recunoşti că ai greşit, dar m-am înşelat complet, clătină Philippe din cap.

— Şi atunci de ce nu ai părăsit Partidul Comunist?

— Pentru că nu pot.

— Nu înţeleg.

Philippe vorbi mai încet.

— Lucrez pentru Serviciile Secrete, spuse el.

Grace simţi că i se taie respiraţia.

— Despre ce vorbeşti?

— Sunt ceea ce se numeşte un agent dublu.

Philippe nu făcu nicio mişcare.

— Asta înseamnă că m-am prefăcut că sunt altcineva, nu numai faţă de celula comunistă, ci şi faţă de tine.

— Aşadar, tot ce mi-ai spus, totul era doar un joc?

îi era greu să înţeleagă ce spunea Philippe.

— Nu totul, evident că nu. Doar ce am spus despre ocupaţia mea şi despre presupusele mele opinii politice. Crede-mă, nu mai e nimic altceva fals. Sentimentele mele pentru tine sunt reale.

Grace îi puse mâna pe braţ.

— De ce îmi spui asta acum?

— Nu ar trebui să îţi spun deloc. Mi-am luat un şir lung de angajamente faţă de statul francez, pe care acum le încalc.

Philippe îşi dădu o şuviţă de păr de pe frunte.

— Dar nu suportam ideea că te mint.

Grace se simţea mai vinovată decât oricând. Acesta era momentul potrivit să-şi dezvăluie şi ea secretele. Adunându-şi tot curajul de care era în

— E ceva ce...

— *Chérie,* îmi pare rău că te întrerup, dar lasă-mă să termin, insistă Philippe. Mai e un motiv pentru care ţi-am spus adevărul. Ai dreptul să ştii că relaţia ta cu mine te-ar putea pune în pericol.

Se simţi de parcă Philippe distrugea pe rând fiecare presupunere liniştitoare pe care o făcuse despre viaţa lor împreună.

— Observ că te-am şocat. Dacă vrei să punem capăt relaţiei noastre, inima mea va fi complet distrusă. Dar voi înţelege.

— Nu vreau să te părăsesc! se grăbi Grace să spună. Doar că... m-ai luat prin surprindere. Mi-ai spus că eşti jurnalist – nu mi-a trecut prin cap că făceai, de fapt, parte dintr-o lume complet diferită.

Capul i se învârtea. Se întrebă câţi alţi oameni din viaţa ei nu erau ceea ce păreau a fi.

— Voiai să îmi zici ceva mai devreme, spuse Philippe. Mi-ar plăcea să ştiu despre ce era vorba.

Nu putea să-i facă propriile ei dezvăluiri acum, nu în condiţiile în care trebuia să se obişnuiască cu atât de multe lucruri.

— Altă dată, răspunse ea, clătinând din cap.

Philippe se aşeză pe iarbă, la umbra unui paltin, şi o trase pe Grace spre el. O sărută, iar ea simţi cum neliniştea ei începe să domolească.

Cu siguranţă puteau să continue relaţia ca până acum, nu? Dar, când sărutul se termină, Philippe o privi cu aceeaşi expresie serioasă pe figura lui atrăgătoare.

Trebuie să îmi promiţi că nu vei spune nimănui ce ţi-am spus azi, zise el cu un aer grav. Vorbesc serios – nimănui. Dacă membrii celuleicomuniste descoperă că sunt un agent secret al statului francez... ei bine, cred că îţi poţi închipui ce aş păţi. Apoi o sărută din nou.

— *Mon amour*şopti el, mi-am pus viaţa în mâinile tale.

„Iubirea mea”, în 1b. franceză, în original (n. red.).CAPITOLUL 28

Muzeul Jeu de Paume găzduia o mulţime de capodopere. Grace voia să tragă de timp, să petreacă ore întregi în faţa picturilor sclipitoare ale lui Manet, Renoir, Degas şi – mai ales de când vizitase Giverny – ale lui Monet. Totuşi, pentru că se înscrisese în mod necugetat la turul ghidat, părea că nu avea această posibilitate. Grace nu reuşi să nu Se enerveze. Ghidul cu ochelari spuse:

-— Mai repede, rămâneţi împreună!

Şi grăbi grupul care rămăsese în urmă, pe lângă mai multe tablouri, care mai de care mai fabuloase.

Philippe îi făcuse o dezvăluire uimitoare. Acum avea nevoie de timp de una singură ca să reflecteze asupra vieţii lui secrete şi asupra a ceea ce însemna asta pentru ei. Totuşi, mai întâi trebuia să hotărască dacă putea să îi împărtăşească propriile ei secrete. Doar că eliminase posibilitatea de a se gândi la asta, singură, prin faptul că se alăturase, în mod pripit, acestui tur exasperant.

— *Mesdames et messieurs, arrêtez maintenant, s'il vous plaît}*.

Făcând energic cu mâna, ghidul opri brusc grupul.

■— Câteva date istorice, anunţă el. Muzeul se află în Grădinile Tuileries, parcul aflat între Palatul Luvru şi Piaţa Concorde. Grădinile au fost create

[1] „ Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă opriţi acum „, în lb. franceză, în original (n. red.).de Caterina de' Medici în secolul al XVI-lea, însă nu au devenit un parc public decât după Revoluţia Franceză.

Gândurile lui Grace se îndreptau tot către Philippe. Când şi cât de mult ar trebui să-i spună? Răspunsurile îi scăpau în continuare. Recitarea stăruitoare nu o lăsa să gândească.

— Muzeul are optzeci de metri lungime, treisprezece metri lăţime şi aproximativ zece metri înălţime. Cu siguranţă aţi observat că e o clădire dreptunghiulară, neobişnuit de alungită. Aceasta, deoarece nu a fost o galerie de artă la început, ci un loc în care Napoleon al III-lea juca tenis în interior, numit câteodată „tenis real" sau, în Anglia, „tenis regal". *Jeu depaume* e denumirea în franceză a jocului.

Câţiva dintre membrii mai agitaţi ai grupului şuşotiră nişte observaţii. După ce îi fulgeră cu privirea pe vinovaţi, ghidul ordonă:

— Linişte, vă rog! în timpul ocupaţiei, muzeul a fost folosit de către naziştі pentru a depozita, a tria şi a expedia arta furată. Mai mult de douăzeci şi două de mii de obiecte au trecut prin această clădire, printre care şi unele dintre cele mai importante capodopere ale lumii. Astăzi, găzduieşte cea mai spectaculoasă colecţie de opere impresioniste şi postimpre- sioniste franceze. Printre ele se află lucrări cunoscute precum...

Dar Grace nu mai asculta. *Nu vreau să mai aud nimic despre clădire ori despre istoria ei şi nici măcar despre arta care se află aici,* se gândi ea, *sau, cel puţin, nu acum. Nu până când nu voi petrece ceva timp de una singură cu tablourile — şi cu gândurile mele.*

Când ghidul indică faptul că grupul trebuia să se îndrepte către următorul punct de interes, Grace încetini şi se grăbi să intre în prima încăpere promiţătoare pe care o văzu.

Din momentul în care îl observă, rămase nemişcată. Deşi era înconjurată de o colecţie de lucrări superbe, Grace se simţi atrasă de un singur tablou. Se apropie şi admiră

delicateţea tuşelor şi armonia fină a culorilor lui pastelate. În pictură era înfăţişată o tânără brunetă, cu bărbia rezemată într-o mână, care privea atentă un bebeluş într-un pat de copii diafan, 190 acoperit cu un baldachin. Berthe Morisot, *Le berceau*, 1872 – era scris pe plăcuţa de lângă tablou.

— „Leagănul", şopti Grace.

Numele artistului nu îi spunea nimic, însă observă cu interes că, în mod neobişnuit, era al unei femei. Grace nu era sigură dacă mai văzuse vreodată expusă într-un muzeu o pictură a unei pictoriţe.

La prima vedere, tabloul părea să reprezinte pur şi simplu devotamentul matern. însă, când Grace îl examină îndeaproape, observă nişte nuanţe mai subtile. Era o ambiguitate pronunţată în figura femeii; nu era o madonă, ci o fiinţă umană cu mai multe faţete. Dar ce simţea? Era iubire, într-ade- văr, însă şi singurătate, nelinişte – până şi o oarecare iritare. Poate că, meditâ Grace, la fel ca viaţa însăşi, tabloul lăsa loc pentru mai multe interpretări.

Perdeaua de un alb translucid pe care Morisot o pictase avea rolul să protejeze bebeluşul adormit de privirea spectatorului, însă, în acelaşi timp, o separa pe mamă de copil. Era oare o metaforă, se întrebă ea, poate modul artistului de a sugera că adevărul relaţiei lor era ascuns?

Cât timp Grace medita asupra acestei întrebări, o imagine vie îi trecu prin minte. Era cea a unei alte mame – una cu părul blond şi cu ochii de culoarea nemţişorilor. Grace îşi amintea bine aceeaşi privire, acelaşi devotament, dar şi neliniştea pe care o ascundea. îi scăpă un suspin; îşi întoarse capul.

— Sunteţi bine, *mademoisellel* o întrebă blând un gardian cu părul grizonant. Păreţi un pic nesigură pe picioare. Mulţi dintre vizitatorii noştri sunt copleşiţi – operele acestea de artă pot avea un efect puternic. Nu vreţi să staţi jos?

Grace tremura şi se simţea slăbită, aşa că se lăsă recunoscătoare pe una dintre banchetele din piele, plasate strategic. îşi dădu seama cu o convingere profundă că, indiferent de ce făcuse Olive, indiferent de păcatele ei, mereu îşi iubise fiica. Grace îşi aminti cât de mult se distraseră împreună când se uitau pe reviste de modă şi

când probau haine. Cel mai bine, își aduse aminte de grija
neclintită pe care i-o purtase mama sa.

Alexandra Joel

Apoi îşi aminti de acele ultime momente cumplite din sufrageria din Brookfield, de acuzaţiile pe care i le adusese mamei ei, de durerea care i 191se citea pe chip. Grace nu înţelesese atunci cât de complicate puteau fi lucrurile între o femeie şi un bărbat, cum era să fii copleşită de pasiune.

Pe de altă parte, Olive îl înşelase pe Alfred. O minţise pe Grace toată viaţa şi o separase de Reuben.

Grace îşi frământa mintea, oscilând între compasiune şi condamnare. Era posibil ca adevărul să se afle undeva la mijloc? îşi dădu seama cât de mult o schimbase faptul că locuia la Paris. Şi relaţia ei cu Philippe jucase un rol. Trebuia doar să se uite în jurul ei, să „îşi deschidă ochii", după cum insistase Philippe, ca să conştientizeze cât de complexă putea fi viaţa.

îşi aminti de conversaţia ei cu Brigitte, de indignarea pe care o simţise când aflase că multe franţuzoaice întreţinuseră relaţii cu soldaţii inamici. Acum era mai înţeleaptă, cunoştea mai bine ceea ce Brigitte numise „zonele gri" ale vieţii. Poate că fusese singurul mod în care acele femei reuşiseră să supravieţuiască. Cine ştie – poate că unele se îndrăgostiseră? Cine era ea ca să judece?

Cum Grace nu primise nici măcar o scrisoare de la mama ei, îşi dorea cu disperare să îi scrie. însă ştia şi că nu putea. *în primul rând, trebuie să îl găsesc pe Reuben,* îşi spuse. *Olive şi cu mine nu ne putem reface relaţia distrusă până nu aflu ce s-a întâmplat între ei.*

— Ah, ce bine! Vă simţiţi mai bine acum, *mademoiselle*, observă gardianul când Grace se ridică în picioare.

îi mulţumi şi îl asigură că şi-a revenit, iar el răspunse:

— Trebuie să mai veniţi. Ştiţi, eu privesc tablourile acestea de ani de zile, dar, de fiecare dată când le văd, îmi dezvăluie şi mai multe dintre secretele lor.

Grace plecă de lângă *Le berceau* şi începu să păşească încet prin celelalte săli, gândindu-se la remarca gardianului. Poate că era nevoie ani întregi ca un tablou să îşi dezvăluie secretele, dar viaţa nu era o operă de artă

statică. Era dinamică, în perpetuă schimbare. Viaţa cerea acţiune.

Nu avea să îi spună lui Philippe despre căsătoria ei.Văzuse expresia lui ofensată când îl întrebase dacă el era căsătorit. Grace se jena imaginându-şi ce ar fi spus Philippe, cum s-ar fi simţit, dacă ar fi aflat că era vinovată de acelaşi păcat de care ea îl acuzase pe nedrept.

Ajunse la ieşire, trecu prin turnichete şi intră să se plimbe prin Grădinile Tuileries. Ziua frumoasă ademenise afară o mulţime de oamenii, unii care admirau grădinile bogate de trandafiri, alţii care citeau ziarul de pe scaune micuţe din fier forjat, încă şi mai mulţi care se bucurau de simpla plăcere a hoinăritului pe cărările cu pietriş alb, în lumina soarelui. Grace decise să meargă pe jos până la rue Dauphine – plimbarea avea să o ajute să îşi adune gândurile.

Se hotărî să îi povestească lui Philippe doar despre relaţia mamei ei cu Reuben şi despre scrisoare, deşi era conştientă că până şi această dezvăluire ar reprezenta un risc. Era posibil ca felul în care Philippe o vedea să se schimbe, odată ce afla că era un copil nelegitim. Poate că francezii păreau liberi şi degajaţi, dar ea nu era ca ei. Era doar un manechin dintr-o altă ţară, încă o *mademoiselle* Nimeni-de-Nicăieri, care nu avea privilegiul apartenenţei la acea pătură din societatea franceză care ar fi perceput fructul unei împreunări ilicite cu o atitudine sofisticată şi înţelegătoare.

Grace ştia doar că, la fel cum Philippe avusese încredere în ea, şi ea trebuia să aibă încredere în el. în ciuda ajutorului lui Ferdinand, nu reuşise să îl găsească pe Reuben Wood. Acum trebuia să caute din nou ajutor, dar, de data aceasta, avea să dezvăluie că bărbatul pe care îl căuta era tatăl ei.CAPITOLUL 29

Mai 1949

— Grace, cred că ar fi bine să stai jos.

Ea se aplecă din fotoliul vechi şi întrebă emoţionată:

— Ce e? L-ai găsit?

Nu fusese uşor să îi povestească lui Philippe că naşterea ei fusese rezultatul unei aventuri amoroase, că era ceea ce concetăţenii lui – dacă ar fi aflat despre această ruşine a ei – ar fi numit cu dispreţ *une bâtarde**. După ce petrecuse multă vreme chinuindu-se cu gândul la reacţia pe care el ar fi putut să o aibă, când, într-un târziu, îi mărturisise, Philippe doar ridicase din umeri. Răspunsul lui tăcut nu clarificase ce părere avea, dar, cel puţin, nu arătase un dezgust vădit. încă şi mai încurajator era faptul că, după ce îl întrebase dacă ar putea încerca să îl găsească pe Reuben, el promisese să facă tot ce îi stătea în putinţă. De atunci, Grace fusese ne-răbdătoare să afle noi informaţii.

El îngenunche în faţa ei şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Ştiu că e greu să auzi asta, spuse el blând, dar, din câte cred eu, Reuben Wood e mort.

— Nu, Philippe, nu e adevărat!

[1] „O bastardă", în lb. franceză, în original (n. red.).

Nu putea fi adevărat; era convinsă că Reuben era în viaţă.

— Vrei să spui doar că nu ai reuşit să-l găseşti.

— Se poate spune şi aşa, poate e un mod mai plăcut, dar asta nu o să-l aducă înapoi.

Grace nu răspunse. Nu putea, nu avea de gând să îl creadă. Philippe se ridică în picioare şi se rezemă de unul din pereţii tapetaţi ai mansardei.

— Crezi că nu am cercetat fiecare cale posibilă?

— Dar chiar ai făcut-o?

Philippe ridică o mână.

— Grace, dacă aş putea, aş muta munţii pentru tine. Pot doar să te asigur că am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Nu e nicio pistă pe care nu am urmat-o. Acum, din păcate, nu mai am ce să fac.

— Dar trebuie!

Philippe clătină din cap.

— Hai să începem cu începutul. Mi-ai dat o fotografie cu tatăl tău, dar a fost inutilă – putea să fie imaginea oricărui bărbat înalt care stătea la umbră. Da, ştiam gradul lui militar, numele unităţii şi aveam scrisoarea de la locotenentul Carruthers, dar singurul indiciu legat de locul unde s-ar putea afla era că „se îndrepta către sud". Crede-mă, nu e nicio urmă de el în sudul sau în restul Franţei. Reuben Woods a dispărut de pe faţa pământului.

— Aşa că o să te dai bătut?

Philippe făcu câţiva paşi prin cameră, apoi trase scaunul de lemn din dreptul mesei, astfel încât să stea faţă în faţă cu ea.

— Nu ştiu ce aş putea să fac sau să spun ca să fii mulţumită, zise el, aşezându-se. Aceştia sunt paşii pe care i-am urmat. Mai întâi, am trecut prin canalele oficiale. După cum ştii deja, nu am mai aflat nimic nou. Aşa că mi-am extins aria căutărilor. Mi-am contactat vechile cunoştinţe din mişcarea de rezistenţă – şi nu am ajuns nicăieri. Apoi am apelat la lumea interlopă – informatori de profesie, piaţa neagră, până şi la criminali. Dacă exista vreo urmă de-a lui, spuse Philippe cu o tentă de frustrare, aş fi găsit-o.

— Nu cred că m-am exprimat bine.

Grace nu putea să renunţe la visul ei. Ar fi însemnat să-l piardă pe Siddy pentru totdeauna, precum şi orice şansă de a-şi desluşi propriile enigme.

— Ştiu că ai încercat să îl găseşti pe Reuben, zise ea cu o disperare crescândă. Doar speram că vei continua să îl cauţi.

Se duse la chiuvetă, îşi turnă un pahar cu apă şi îl bău.

— Trebuie să fie undeva.

— După tot acest timp? întrebă Philippe. Grace, nu îmi place deloc să fiu dur, dar până la urmă va trebui să accepţi realitatea. Ar fi crud din partea mea să te las să trăieşti în continuare cu iluzia asta.

— Despre ce vorbeşti?

— Uite: au trecut opt ani de la ultima dovadă că tatăl tău e în viaţă. Şi nu ţi-a dat niciun semn, în tot acest timp.

Philippe clătină din cap.

— Mai există o singură posibilitate, una în care eu, personal, nu cred. Este ceva dureros, dar o să-ţi spun despre ce e vorba.

— Cum adică dureros?

Grace nu îşi putea închipui ce ar fi făcut-o să se simtă mai rău decât se simţea deja.

— Păi, dacă Reuben e în viaţă şi nu ai primit niciun semn de la el de aproape un deceniu, îmi pare rău să o zic, dar nu crezi că pare a fi un om care nu vrea să fie găsit?

Grace îşi duse mâna la gură. Ferdinand avusese aşadar dreptate. Haosul războiului îi oferise lui Siddy ocazia perfectă să dispară. Nu avusese nicio intenţie să se întoarcă în Australia ori la ea. Iar ea rămăsese prinsă într-un vis. Se cufundă din nou în fotoliu.

— Draga mea, dacă aş putea să fac ceva... zise Philippe.

Grace se simţi descurajată.

— Acum înţeleg că m-am amăgit foarte mult timp. E evident că, dacă Reuben nu a murit – şi, până la urmă, corpul lui nu a fost niciodată găsit – atunci a ajuns la concluzia că îi e mai bine fără mine.

Se simţi de parcă o parte esenţială a ei fusese nimicită.

— în tot acest timp am crezut într-un basm, zise ea încet. Doar că nu există basme, nu-i aşa? Ce stupid! Când eram mică, îmi imaginam că Reuben era un gigant din poveşti care avea puterea să rezolve orice.

— Da, dar acum nu mai sunt, însă m-am comportat ca un copil. E cazul să mă maturizez.

Amândoi tăcură. într-un târziu, Grace spuse:

— Mulţumesc pentru tot ce ai făcut, Philippe. Dar eşti sigur că nu te deranjează faptul că sunt un copil nelegitim?

— Grace, ridică-te.

— De ce?

— Pentru că sper să te conving în singurul mod pe care îl ştiu.

Philippe o strânse în braţe, îi sărută buzele şi îi mângâie părul.

— E mai bine acum?

Grace dădu din cap.

— Chiar dacă mi s-ar fi părut că e important ca părinţii tăi să fie căsătoriţi – ceea ce te asigur că nu e cazul – tot nu ar fi fost vina ta.

O sărută din nou.

Când se uită în ochii lui Philippe, Grace oftă.

— Vrei să rămân? întrebă Philippe. Spune-mi acum, pentru că altfel nu cred că voi reuşi să mă desprind de tine.

— Te-ar deranja dacă nu ai rămâne? zise Grace întristată. Am nevoie de un pic de timp singură, ca să mă obişnuiesc cu toate astea.

Philippe se opri lângă uşă.

— Am venit în seara asta să îţi spun că, din păcate, nu am reuşit să-ţi găsesc tatăl. Dar voiam, de asemenea, să îţi cer ceva foarte important. A fost o nesăbuinţă din partea mea – nu era deloc momentul potrivit.

Se uită din nou la Grace.

— Hai să ne întâlnim mâine lângă Grădina Luxemburg. Putem să vorbim atunci despre asta, zise el. E bine la ora şase?

— Da.

— Atunci vise plăcute, *chérie*.

— Arăţi extrem de palidă astăzi, spuse Ferdinand Derel.

Ca de obicei, se întâlniseră să îşi bea cafeaua la Café Bertrand.

— Sper că nu te deranjează prietenul nostru, baronul de Gide?

— Nu s-a dat bătut, dacă la asta te referi, zise Grâce cu un zâmbet şters. Deşi i-am spus de mai multe ori că nu sunt disponibilă. E drăguţ, într-un fel, deşi am senzaţia că dragul nostru Édouard are o opinie atât de bună despre el însuşi, încât nu poate să creadă că ar fi posibil ca o femeie să prefere pe altcineva.

— Dar ce se mai întâmplă cu acest „altcineva”? Merge totul bine cu acest tânăr cu care te întâlneşti?

Grace nu dădu atenţie deliciosului *pain au chocolat*[1] pe care Ferdinand îl pusese lângă cana ei cu *café crème* şi se destăinui:

1 Produs de patiserie constând dintr-un foitaj dulce (acelaşi care se foloseşte şi la croasant) cu ciocolată (n. red.).

— E... ei bine, e un bărbat complicat.

— Chiar aşa? Cred că îţi pot distrage puţin atenţia de la asta. Mai ţii minte că ai prezentat nişte haine pentru Rita Hayworth, cele pe care le-a luat în luna de miere cu prinţul Aly Khan? întrebă el vesel.

— Recepţia căsătoriei a avut loc la vila prinţului de pe Coasta de Azur, la Château de l'Horizon, weekendul trecut. între noi fie vorba, o sursă sigură mi-a spus că s-au consumat patruzeci de homari şi şase sute de sticle de şampanie.

— Grace dădu vag din cap.Draga mea, continuă el, mi se pare că nu eşti impresionată. Dar poate că vei fi când vei auzi că litri întregi de apă de colonie au fost turnaţi în piscina castelului! Chiar şi celor doi li s-a părut puţin exagerat, chicoti Ferdinand. De fapt, informatorul meu de încredere l-a auzit pe tatăl prinţului, Aga Khan – care duce şi el o viaţă de lux —, spunându-i noii lui nurori: „E prea mult caviar, Rita, prea mult caviar." Se pare că şi el a considerat că totuşi cincizeci de kilograme din cel mai rafinat caviar Beluga e oarecum exagerat.

Grace asculta doar pe jumătate ce povestea Ferdinand, pentru că asta îi reamintea că ea era în continuare căsătorită. Deşi îi era teamă că Jack avea să fie mânios şi probabil ar fi refuzat, nu mai putea amâna cererea divorţului. Cu fiecare zi în care întârzia, erau din ce în ce mai multe şanse ca omul pe care îl îndrăgea să descopere adevărul.

Grace se simţea precum un mic animal nocturn, care rămâne pe loc împietrit în lumina farurilor unei maşini ce se îndreaptă inevitabil, cu viteză, spre el. Nu doar din pricina faptului că nu îl contactase pe Jack, ci şi pentru că nu îi spusese încă lui Philippe că era căsătorită. Pur şi simplu, nu se putea hotărî să ducă la bun sfârşit aceste planuri. În orice caz, consecinţele aveau să se dovedească a fi devastatoare.

Se întrebă cu amărăciune dacă relaţia ei cu Philippe — atât de tandră şi de specială — era menită să se termine cu certuri şi suferinţă, precum căsătoria ei.

Ferdinand îi întrerupse gândurile nefericite.

Alexandra Joel

— încercarea mea de a te abate de la gândurile tale nu a avut succes. Este clar că te preocupă ceva şi, dacă nu mă înşel, are legătură cu iubirea. Ah, aş vrea să-ţi pot spune ceva ca să te simţi mai bine, remarcă el cu un zâmbet de simpatie. Dragostea e rareori simplă. însă, în lipsa ei, ce sen

sCAPITOLUL 30

De îndată ce Grace se întoarse la *cabine* după ultima prezentare din ziua aceea, se schimbă repede într-o rochie de bumbac verde, cu guler tare, se întinse după pălăria ei de paie şi, aproape fără să îşi ia la revedere de la celelalte manechine, plecă în grabă din *maison*. Philippe spusese că avea de gând să o întrebe ceva foarte important. Orice ar fi fost, Grace voia să afle cât de repede posibil.

Nu dormise aproape deloc toată noaptea. Fusese mâhnită de pierderea lui Reuben – atât a omului, cât, mai ales, a persoanei care îşi închipuise că este – se ghemuise singură în pat şi plânsese mult timp. Părea că, după ce o abandonase o dată, se bucurase să o facă şi a doua oară. Doar că, de data aceasta, intenţia lui fusese ca despărţirea să fie de durată. Era cea mai dură lovitură.

Grace era îngrijorată şi din cauza lui Philippe. Îl acuzase pur şi simplu că nu făcuse decât un efort neînsemnat să îi găsească tatăl, deşi el se străduise să o facă. Nu mai era absolut niciun motiv pentru ca el să-şi consume energia în acest scop.

Încordată şi extenuată, îl aştepta pe Philippe să sosească în faţa porţilor din fier forjat ale Grădinii Luxemburg. Seara interminabilă de vară aducea cu ea un flux constant de parizieni din toate categoriile sociale, care treceau pe lângă Grace, în drum spre faimoasele fântâni şi grădini. Se strădui să nu le acorde atenţie bărbaţilor care făceau remarci şoptite sau care-i aruncau priviri încărcate de admiraţie.

Grace fu recunoscătoare când, într-un târziu, Philippe apăru. El o salută cu afecţiune, însă părea că se simte neobişnuit de inconfortabil.

— Hai să găsim un loc în care să stăm jos, spuse el. Undeva mai izolat.

Philippe o luă de braţ şi, vreme de câteva minute, merseră pe sub ramurile unor lămâi verzi, bine îngrijiţi.

— Cred că acolo e un loc potrivit, zise el.

Arătă către o bancă aflată într-un colţ mai retras, lângă o statuie de marmură albă, a unei foste regine din familia Bourbon. De îndată ce se aşezară, Philippe declară:

— Ştiu că nu am nici un drept să îţi cer asta, dar…

Alexandra Joel

Grace se simţi ca trăsnită. Părea că Philippe avea să o ceară în căsătorie. în alte circumstanţe, ar fi fost extaziată, dar acum, era extrem de tensionată – îşi strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi pătrunseră în carne. Nu putea să îi ceară aşa ceva. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost obligată să îi dezvăluie că era căsătorită. Atunci Philippe ar fi aflat că, în tot acest timp cât fuseseră împreună, îl minţise. Era adevărat că nu o întrebase niciodată despre statutul ei, dar era normal să fi făcut presupuneri. Dacă minciuna prin omisiune era într-adevăr un păcat, atunci ea era fără în-

— .. .Aş vrea să devii una dintre spioanele Franţei.

— Să... Ce ai spus? întrebă Grace, buimăcită.

— Aş vrea să ştiu dacă ai fi de acord să faci spionaj pentru Franţa.

Se simţi copleşită de o uşurare imensă, dar, în acelaşi timp, şi de o
dezamăgire zdrobitoare, însă ambele sentimente fură imediat înlocuite de şoc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Philippe, nu sunt Mata Hari! zise ea. Ţi-a trecut cumva prin cap că sunt doar un manechin?

— Ştiu, ştiu.

Philippe îşi ridică mâinile.

— Şi nu-mi place să-ţi cer asta. Mă simt şi mai prost acum, mai ales că nu am reuşit să-l găsesc pe Reuben – singurul lucru pe care mi l-ai cerut.

îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o trase blând mai aproape de el.

— Draga mea, ceea ce tocmai ţi-am propus... Trebuie să fiu sincer cu tine. Dacă eşti de acord cu asta, s-ar putea ca viaţa ta să fie pusă în pericol.

— Viaţa... *med!*

Simţi că îi piere vocea.

— Da. Crede-mă, mi-aş dori să existe o altă cale. Din păcate, nu există. Multe vieţi – poate chiar şi viitorul Europei – depind de succesul tău în a obţine o singură informaţie.

— Dar de ce eu? Grace se trase într-o parte şi întrebă din nou: De ce mi-ai cere mie să fac ceva la care nu mă pricep deloc?

— înainte de a-ţi răspunde, ar fi mai bine să îţi spun întreaga poveste.
Coversaţia fu întreruptă de ţipetele a doi băieţei blonzi, care începuseră
să se alerge vioi în jurul statuii de marmură.
Philippe se încruntă.
— Hai să găsim un alt loc în care să putem vorbi în liniște.
O conduse pe Grace către faimoasele grădini baroce din parc şi o
— Mai ţii minte ziua aceea, pe malul Senei, când ţi-am destăinuit că sunt un agent dublu?
— Ar fi cam greu să uit, *chéri*, spuse Grace sec. Nicio fată nu se aşteaptă să audă aşa ceva de la iubitul ei, în timpul unei plimbări romantice, într-o zi de duminică.
— Presupun că nu, îi zâmbi Philippe timid. în orice caz, lucrurile s-au mişcat destul de repede de atunci. Am promis celulei comuniste în care m-am infiltrat că voi obţine sprijinul ziarului pentru acţiunile lor şi, drept urmare, membrii ei mi-au dezvăluit ce planuri au.
— Adică acum ştii ce au de gând să facă?
— Exact. După ce a eşuat în încercarea de a cuceri Berlinul, Stalin a considerat că este necesar să pună la cale un act terorist de amploare aici, în Franța. Doar aşa ar putea să creeze o stare de haos pentru a întări controlul sovietic asupra Europei.
Philippe se opri în faţa unei fântâni arteziene.
— Celula comunistă de aici urmează să pună la cale un asasinat politic care să aibă cel mai puternic impact posibil.
Grace se holbă la el.
— Vrei să spui că e vizat generalul de Gaulle?
— Din fericire, generalul este în siguranţă — cel puţin pentru moment. Sovieticii şi-au ales o ţintă care va fi mai potrivită pentru obiectivele lor actuale.
Philippe vorbi mai încet.
— Au de gând să îl omoare pe ambasadorul Statelor Unite, David Bruce, la parada de Ziua Naţională a Franţei.
— Nu se poate!
Gândurile lui Grace se îndreptară spre soţia lui, Evangeline. Biata femeie ar fi fost îngrozită dacă ar fi ştiut.

— Ambasadorul Bruce e un om foarte apropiat de preşedintele Truman, dar şi unul dintre principalii autori ai Planului Marshall, pe care comuniştii îl detestă. încă şi mai importantă pentru tovarăşul Stalin e dorinţa lui de a asmuţi Statele Unite împotriva Franţei.

Philippe vorbea pe un ton liniştit, aproape lipsit de expresie, însă maxilarul lui încleştat îi trăda încordarea.

— Comuniştii se vor folosi de aceste măsuri ca scuză pentru a instiga poporul francez să se revolte împotriva actualului regim proamerican, continuă el. Deja îi instruiesc pe membrii grupării cum să aplice diverse strategeme pentru a instaura teroarea şi a instiga mulţimea.

Grace era uluită.

— Dar care e, de fapt, scopul lor? îl întrebă.

— Să instaureze un guvern comunist în Franţa – unul care să asculte de Moscova.

Grace rămase iară cuvinte. Se prinse de braţul lui Philippe.

— Dacă reuşesc asta, Stalin va avea Europa la degetul cel mic. Deja controlează estul; se află în spatele a ceea ce domnul Churchill numeşte, pe bună dreptate, Cortina de Fier. Dacă ajunge şi Franţa în ghearele lui Stalin, va avea în vest o fortăreaţă crucială.

— Cel mai rău lucru pe care ţi-l poţi închipui, se încruntă Philippe. Singurul mod în care ambiţiile Uniunii Sovietice ar putea fi ţinute în frâu ar fi dacă Statele Unite şi-ar dezlănţui formidabilele forţe militare. Iar sovieticii, cu siguranţă, ar riposta... Lasă-mă să fiu mai clar. Dacă planul asasinării ambasadorului Bruce nu e dejucat, s-ar putea ajunge foarte uşor la un alt război mondial.

Philippe îşi băgă mâinile în buzunare şi tăcu.

Merseră mai departe, iar Grace deveni conştientă de zgomotul bilelor de *pétanque*| de strigătele fericite ale copiilor care alergau pe lângă ei cu bărcuţe de jucărie în braţe şi de scrâşnetul pietrişului sub paşii parizienilor ieşiţi la plimbare. Erau sunetele familiare ale oamenilor obişnuiţi, care se bucurau de vieţile lor recâştigate în urma războiului, dar care erau deja din nou în pericol.

îl urmă pe Philippe printre jeturile fântânilor arteziene, trecură de clădirea Senatului, care semăna cu un

palat, şi ajunseră la un pâlc micuţ de copaci. În spatele lor, se afla o bancă mai retrasă.

— Cheia este Giscard Orly, ministrul de Interne al Franţei, spuse Philippe când se aşeză.

Grace ridică din sprâncene.

— Vorbeşti serios? Sunt surprinsă. Nu e un *bon vivanţi* I-am văzut fotografia într-o revistă. E destul de atrăgător, dar într-un mod cumva slinos.

— Ministrul Orly nu doar că se bucură de o viaţă de lux, dar mai este şi plătit în secret de statul sovietic. În calitate de ministru de Interne, cunoaşte toate măsurile de securitate pe care şi le ia David Bruce. Orly a trasmis Moscovei toate informaţiile pe care le are despre programul ambasadorului.

Expresia de pe chipul lui Philippe era sumbră.

— Ştim că atentatul asupra vieţii lui Bruce va avea loc de Ziua Naţională a Franţei, dar numai ministrul şi un membru al corpului oficial al misiunii diplomatice sovietice în Franţa – care este, de fapt, un agent KGB – ştiu detaliile exacte despre locul şi momentul când va avea loc atacul. Orly îşi ţine documentele cu detaliile complotului într-un mic seif din biroul lui. Pentru a evita un dezastru, este esenţial ca Serviciile Secrete franceze să obţină aceste informaţii – iar aici intervii tu.

— Dragul meu, ţi-ai pierdut minţile?

— Poate că da.

Philippe nu părea să ştie cum avea să continue.

— Cum să-ţi explic? În timpul războiului, era ceva obişnuit ca civilii din naţiunile Aliate să efectueze misiuni secrete speciale în numele Franţei. Şi în ziua de astăzi se mai practică asta, dacă printre noi nu se află nimeni care să aibă abilităţile necesare.

— Continuă.

— Orly are o slăbiciune – şi anume femeile incredibil de frumoase, care arată într-un fel aparte: brunete, înalte şi fermecătoare. Din acest punct de vedere, obiectiv vorbind, eşti extrem de calificată pentru sarcina asta. Mai mult decât atât, i-ai atras deja atenţia.

— Cum aşa? Unde?

— Îl urmărim pe Orly de ceva vreme, spuse Philippe. Într-o seară la *Tour d'Argent,* un agent l-a auzit

spunându-i bărbatului care îl însoţea că ar face orice să o cunoască pe – şi citez – „femeia încântătoare de la masa de lângă noi”. Omul nostru s-a interesat. Se pare că tu erai acea femeie.

Era greu pentru Grace să conceapă că, în timp ce ea lua voioasă cina, mâncând *foie gras* şi sorbind şampanie cu baronul, o operaţiune sub acoperire avusese loc în aceeaşi încăpere exclusivistă.

— Îţi jur că nu ştiam nimic din toate astea când am început noi să ieşim împreună; informaţia mi-a fost furnizată de curând, spuse Philippe cu onestitate.

— Dar ce vrei să fac, de fapt?

— Dumnezeu ştie cât regret să te pun în situaţia asta! îşi sprijini fruntea în palme.

— Ar trebui să te împrieteneşti cu Orly. El are o copie a detaliilor asasinatului, astfel încât, în cazul improbabil în care ceva ar merge prost de partea sovieticilor, el să poată prelua comanda. Dacă se întâmplă asta, îi vor trimite un mesaj codificat. Dacă nu primeşte niciunul, nu are niciun motiv să deschidă seiful. Tu, în schimb, trebuie să o faci. E singurul mod în care putem descoperi unde, când şi cine va duce la bun sfârşit asasinatul.

— Sper că nu vorbeşti serios!

Ochii lui Grace se măriră.

— De unde să încep?

— Cifrul este schimbat frecvent, iar Orly poartă mereu asupra lui o copie. Sincronizarea este esenţială. Dacă Serviciul secret face vreo mişcare împotriva ministrului înainte de Ziua Naţională a Franţei sau dacă dă de înţeles că e la curent cu ce se întâmplă, planul va fi pur şi simplu schimbat, iar informaţiile date unei persoane necunoscute – KGB-ul are mereu pe

Vocea lui Philippe căpătă o nouă nuanţă.

— Dacă se va întâmpla asta, nu vom şti care dintre oamenii lor deţine copia informaţiilor. Astfel că orice şansă de a o recupera va fi pierdută.

Grace dădu încet din cap.

— Aşadar, totul depinde de mine. E o responsabilitate destul de mare.
— Şi un risc uriaş. Ar fi bine să te gândeşti până mâine la decizia ta.
Grace se uită la cei doi porumbei care aterizaseră lângă picioarele ei.
Cum nu găsiră nimic de mâncare, la scurt timp, îşi luară zborul în căutarea unui teritoriu mai promiţător. Cât de norocoase erau păsările acelea, media ea. Pentru ele, graniţele, puterea şi politica nu însemnau nimic.
— O voi face, spuse ea.
— Grace, nu te pripi! E o decizie importantă. Eşti sigură?

Destul de sigură.Se simţea extrem de calmă. De-a lungul tuturor anilor de război, tânjise să facă şi ea ceva important, să fie precum bărbaţii care îşi riscau viaţa pe front. Acum avea, în sfârşit, ocazia să acţioneze.

— Mai e o problemă, totuşi, zise ea încruntându-se. Nu îl cunosc pe Giscard Orly. Cum aş putea să-l întâlnesc?

— De fapt, asta e cea mai simplă parte din întreaga operaţiune.

Pe faţa lui Philippe apăru un zâmbet viclean.

— întâmplător ştiu exact unde se va afla peste zece zile.

— Unde anume?

— Ministrul Orly va lua parte la prima *folie*[/] de după război a contelui Etienne de Beaumont – măreţul Bal mascat al Regilor şi Reginelor. La care vom participa şi noi.

„Nebunie”; aici, cu sensul de bal mascat, în lb. franceză, în original (n. red.).CAPITOLUL 31

— *Ma chére,* sunt încântat să aflu că mergi la acea *grandé féte*[1] a bunului conte, spuse Ferdinánd, aflându-se în *cabine,* în timpul scurtei lui pauze de prânz.

Scoase dintr-o hârtie câteva felii subţiri de şuncă, o felie moale de camembert şi o bucată de pâine.

— Te asigur, va fi o experienţă de neuitat.

Madame de Turckheim strâmbă din nas.

— *Mon Dieu*[1], brânza aceea chiar îşi face simţită prezenţa, remarcă ea, apoi întoarse spatele mirosului înţepător al ospăţului lui Ferdinánd. Grace, trebuie să ştii că *monsieur* Dior e un prieten apropriat al contelui de Beaumont – ba chiar el schiţează unele dintre bijuteriile noastre –, aşa că, firește, *le patron* va participa şi el. De fapt, cred că a făcut deja o vizită la atelierul lui Cardin. Ştii, Pierre lucra cu noi mai demult, înainte să devină *costumiei*[1] la teatru.

— Contele organizează petreceri pentru *le beau monde* de zeci de ani, în vila lui de pe rue Masseran, numărul 11, explică Ferdinánd. Şi nu numai că invită crema societăţii internaţionale –, dar e aproape singurul aristocrat care invită şi artişti, scriitori, pictori şi actori de avangardă.

Ferdinand sorbi din paharul lui cu apă minerală Perrier şi continuă s-o instruiască pe Grace.

— în perioada interbelică, contele de Beaumont a devenit renumit pentru balurile lui mascate. Stai să-mi amintesc... ah, da! Au fost numeroase baluri: spectaculosul Bal Ludovic al XIV-lea, Balul de Poveste şi Balul Picturilor Celebre, dar preferatul meu a fost Balul Mării – cine ar putea să uite delicioasa şi remarcabila apariţie a lui Sita Devi, preafrumoasa maharani din Kapurthala, soţia maharajahului de acolo, care s-a deghizat într-o rochie care imita caviarul şi care a fost purtată pe o tavă de patru oameni îmbrăcaţi precum ospătarii faimosului restaurant marinăresc Prunier? Sau, că veni vorba, apariţia amfitrionului, costumat într-un diavol-de-mare cu coarne?

1' „Domnul conte”, în lb. franceză, în original (11. red.).

Alexandra Joel

Monsieur le comte[2] a fost descris în multe feluri – excentric, chiar bizar –, dar nimeni nu îl poate acuza de lipsă de implicare.

Sâmbătă, 21 mai

La ora stabilită, Grace şi Philippe aşteptau în holul de la intrare, decorat în alb şi auriu, al castelului contelui de Beaumont, în timp ce un servitor – care purta un frac bleu de satin şi pantaloni bufanţi, până la genunchi, o cămaşă cu volane, pantofi cu cataramă şi o perucă gri pudrată – îi anunţă ceremonios pe invitaţii mascaţi ai angajatorului său, utilizând doar numele personajelor în care se costumaseră pentru acea noapte.

— *Mesdames et messieurs*, împărăteasa Joséphine, răsună vocea lui.

O femeie într-o rochie roz uşoară, cu talia înaltă, mănuşi lungi şi albe şi o magnifică diademă cu diamante coborî aproape plutind pe treptele de marmură.

— Dacă nu greşesc, îi şopti Grace lui Philippe, aceea e contesa de Ganay. *Le patron* a angajat-o de curând să-i supravegheze buticul. Se pare că, în ultima vreme, a devenit o modă ca aristocraţii francezi să-şi câştige traiul.

Apoi fu anunţat „Regele Trandafirilor”.

— Vai… E contele Sforza, spuse Philippe, stăpânindu-se să nu râdă. Imaginează-ţi – omul ăsta e ministrul de Externe din Italia, dar arată precum un strat de flori. Totuşi, e italian…

— Şşş, îl mustră Grace. Noi urmăm.

— Regele Solomon şi Regina din Saba.

Când Grace ajunse în capul scării, mulţimea de jos făcu linişte un moment, apoi începu să aplaude. Coborî treptele cu o ţinută maiestuoasă, demnă de o regină biblică, deşi era îmbrăcată de-o manieră care, după remarca bărbatului costumat în Papa Iulius al II-lea – „l-ar fi ispitit cu succes până şi pe Sfântul Augustin”.

Alesese să poarte o fustă lungă şi aurie din brocart, care îi atârna de pe şoldurile înguste, o brasieră indecentă din pietre preţioase, care abia dacă îi acoperea sânii, mai

2 „Piesa de rezistenţă”, în lb. franceză, în original (n. red.).

multe coliere grele de aur, cercei de aur şi brăţări late, asortate, tot din aur. în jurul capului, în părul care se revărsa în bucle întunecate pe umerii ei stătea la *pièce de résistance*o diademă strălucitoare, ornată cu pietre de smarald, care ţinea laolaltă mai multe pene albe şi lungi de struţ. în contrast cu costumaţia ei provocatoare, o mască aurită îi acoperea faţa.

La braţul lui Grâce, Philippe purta o robă neagră de mătase şi un turban mare, turcoaz. Machiajul în tonuri închise, o barbă lungă şi o mască neagră îi întregeau costumaţia.

— Arăţi superb, draga mea, şopti el.

Grace răspunse cu un zâmbet:

— Nici tu nu arăţi prea rău, ţinând cont că ai trei mii de ani.

De îndată ce cuplul păşi în salonul sclipitor, un chelner cu pieptul gol, care purta pe cap o podoabă din pene demnă de un prinţ aztec, le oferi câte un pahar de şampanie Cristal. Grace sorbi din băutură şi cercetă scena opulentă: la bar, un Rege al Ţiganilor exotic, cu o bandulieră de-a curmezişul torsului, era prins într-o conversaţie antrenantă cu Alexandru cel Mare şi cu o Elisabeta I roşcată; într-un colţ, trei împăraţi Napoleon râdeau de propria lipsă de imaginaţie; iar lângă o fereastră, Hamlet, prinţul Danemarcei, încerca să îşi descurce mantia dintre aripile împodobite cu paiete ale unei Regine Zână.

Philippe remarcă dispreţuitor:

— E foarte frumos să sărbătoreşti după o lungă perioadă de austeritate, dar uită-te la oamenii ăştia – par să ignoră complet lumea din jurul lor. lată-i cum dansează, parcă ar fi pe marginea unei prăpăstii. Nu e greu să înţelegi de ce comuniştii detestă *l'ancien régime'*.

— Apropo, observă Grace, acea magnifică Marie Antoinette într-o crinolină roz vine spre noi şi cred că femeia din spatele măştii argintii e Jacqueline Bouvier, prietena mea din America.

— Tu eşti, nu-i aşa? întrebă Jackie când ajunse lângă Grace. Slavă Cerului că te-am găsit! Am tot refuzat avansurile împăratului Literelor, *monsieur* Voltaire, dar s-a dovedit că el era, de fapt, o ea şi că numele ei este Vita Sackville-West!

— în cazul acesta, pare un moment potrivit să ieşim la o plimbare sub cerul înstelat, spuse Philippe, apoi le conduse dincolo de o uşile duble către grădină.

— Ce încântător! exclamă Jackie.

Prin întuneric se întrezăreau copaci împodobiţi cu ghirlande de becu- leţe, mănunchiuri de lumânări pâlpâitoare pe mesele de alabastru şi lumânări subţiri aprinse în candelabre înalte. Prin frunzişul bogat se desluşeau straturi de flori albe şi parfumate – trandafiri înfloriţi, gardenii şi crini orientali în formă de stea.

— Cred că aşa e în rai! oftă Grace.

— Astfel de petreceri sunt veritabile opere de artă, remarcă un domn

La o examinare mai atentă, Grace îşi dădu seama că era nimeni altul decât Christian Dior.

— *Monsieur*, zise ea, făcând o reverenţă graţioasă. Cred că am plăcerea de a conversa cu Regele Junglei.

Dior râse. Vorbiră câteva minute, până ce Philippe îi şopti:

— Hai să o lăsăm pe Jackie pe mâinile creatorului ei preferat de modă. E momentul să înceapă mica noastră şaradă.

Când Grace şi Philippe intrară în sala de bal, orchestra începu să cânte muzică romantică de Strauss.

— Să înceapă aşadar, spuse Philippe, luând-o în braţe.

Toate privirile se întoarseră în scurt timp către spectacolul ademenitor pe care îl oferea Regina din Saba în costumaţia ei provocatoare. Penele albe de struţ se unduiau lent în timp ce valsa prin sala de bal, alături de regele ei înalt, cu turban turcoaz.

Mai mulţi invitaţi şuşotiră despre natura acelui *petit scandai* care a urmat. Unul dintre Napoleoni a spus că era convins că bărbatul care se costumase în Regele Solomon îi făcuse partenerei o remarcă impardonabil de lascivă. O Elena din Troia destul de în vârstă se arătă de acord, declarând că l-a văzut pe individ şoptindu-i la ureche Reginei din Saba.

— Apoi, povesti ea, femeia s-a oprit din dans, a luat o poştură demnă şi l-a plesnit. Şi eu aş fi făcut la fel!

Unii se amuzară, alţii fură oripilaţi, însă urmă ceva şi mai rău. Când dădu să plece, Regele Solomon o îmbrânci lipsit de eleganţă pe Regina din Saba. Splendida făptură se dezechilibră şi chiar ar fi putut să cadă, dacă nu ar fi intervenit imediat bărbatul fermecător în faţa căruia avusese loc întregul incident, parcă din întâmplare.

— Draga mea, te simţi bine? întrebă respectivul domn.

Părul lui brunet fusese pieptănat de pe frunte şi purta o uniformă albă, imaculată, decorată cu o tresă aurie, o panglică albastră şi mai multe decoraţii militare.

— Ce întâmplare oribilă! Permite-mi să te însoţesc afară.

îi ceru unui chelner în uniformă să aducă nişte şampanie şi o conduse pe Grace către două scaune aurite, ascunse în mod convenabil de ochii iscoditori de o perdea bogată de azalee albe.

— Mi-aş dori să fi ştiut cine era partenerul tău de dans, spuse protectorul autoproclamat al lui Grace. Aş fi fost bucuros să îi fac puţină morală ticălosului.

— E extrem de drăguţ din partea ta, murmură ea. Totuşi, deşi semeni izbitor de mult cu ultimul ţar al Rusiei, îmi e teamă că nu ne cunoaştem. Nu mă pot aştepta de la un bărbat pe care nu îl cunosc să se grăbească să îmi apere onoarea, nu-i aşa?

— Giscard Orly, ministru al Republicii Franceze, la dispoziţia ta. Şi, dacă nu mă înşel, în ciuda măştii pe care o porţi pe faţa ta frumoasă, cred că te-am mai văzut – dacă nu greşesc, la *Tour d'Argent*. Iar tu eşti...?

— Evident, Regina din Saba, zâmbi Grace.

— Aşadar preferi misterul?

— într-adevăr. De ce nu îmi vorbeşti despre tine, mai degrabă?

Grace îşi petrecu restul serii în compania lui Orly.

Râse la poveştile lui.

îi admiră realizările.

îi permise lui Orly să îi fie partener de dans la foxtrot, la quickstep, la mai multe valsuri lipsite de evenimente, ba chiar şi la o rumba.

Dar refuză să îi dezvăluie numele ei.

— N-are importanţă, spuse Orly. Singura problemă e că îmi doresc foarte tare să te revăd. Cum aş putea să te găsesc?

Grace îi zâmbi seducător.

- Pentru un bărbat atât de inteligent şi de influent ca tine, nu ar trebui să fie o provocare prea mare. Consider-o un mic test, zise ea jucăuş. Mai întâi trebuie să afli cine sunt, iar apoi, dacă mă decid că merită, s-ar putea să iau în considerare să îţi ofer... prietenia mea.înţeleg că nu îmi acorzi onoarea de a-mi permite să te însoţesc ? întrebă Orly cu o sclipire în ochii săi negri.
- Cu siguranţă, nu, râse Grace. De fapt, mă aşteaptă afară o maşină şofer. *Au revoir, Ministre Orly. Au revoir.*[1]

„La revedere, domnule miniscru Orly. La revedere.”, în lb. franceză, în original (n. red.).CAPITOLUL 32

Luni, 23 mai 1949

— Pentru cine sunt toţi aceşti minunaţi trandafiri albi? Cred că sunt câteva duzini! exclamă Brigitte.

— Pe mine mă interesează mai mult de la cine sunt, zise Victoire.

— Oricine ar fi, a fost cu siguranţă copleşit de un *coup de foudre^*,

— E îndrăgostit, asta e clar, surâse Corinne.

Manechinele se adunară în jurul lui Ferdinand, care se clătina către *cabine* luni dimineaţa, împovărat de o cutie enormă, cu flori pline de rouă.

— Mesajul îi e adresat lui *mademoiselle* Dubois, declară el. însă, de la cine sunt... ea va trebui să vă spună.

Grace ţâşni de la măsuţa de toaletă, luă din braţele lui Ferdinand cutia imensă şi o lăsă pe un scaun. După ce aruncă o privire mesajului care o însoţise, îl mototoli şi spuse nonşalant:

— Oh, sunt de la un bărbat pe care l-am cunoscut sâmbăta trecută, la balul mascat — abia dacă mi-l amintesc.

— Dar, cu siguranţă, l-ai impresionat, zise Marie-Hélène, arcuindu-şi sprâncenele.

' „Dragoste la prima vedere”, in lb. franceză, în original (n. red.).

Grace adună câteva flori.

— Le vrei?

— Draga mea, desigur. Sunt frumoase.

— Altcineva mai doreşte? întrebă ea. Serviţi-vă. N-aş avea cum să le duc pe toate până în camera mea.

0 scenă aproape identică avu loc marţi dimineaţă. Chipul iui Ferdinand abia dacă se zărea de după buchetul uriaş de lalele albe, pe care îl strângea la piept. Şi de data asta, manechinele se arătară fascinate. Florile erau tot pentru Grace, de la acelaşi bărbat care, de această dată, adăugase şi un mesaj măgulitor – o ruga să se întâlnească cu el *tête-à-tête*[1] într-o seară.

1 „întâlnire privată; faţă în faţă”, în lb. franceză, în original (n. red.).

Din nou, Grace împărţi florile cu celelalte fete, ignorând întrebările lor despre peţitorul ei misterios, dar răspunzându-Ie degajat:

— Ah, bărbaţii! zise ea. Dacă şi-ar da seama cât de absurzi par uneori, nu ar face niciodată lucruri atât de ridicole.

Miercuri, când Ferdinand apăru a treia dimineaţă la rând, de data aceasta împovărat cu un aranjament floral din orhidee albe, interesul fetelor începuse să scadă.

— Nu din nou! strigă Brigitte. *Chérie,* dacă acest admirator al tău nu se opreşte curând, Parisul va rămâne iară flori.

Toată lumea începu să râdă, mai puţin Ferdinand.

— *Ma petite,* ştiu că nu e treaba mea, îi spuse încet lui Grace.

Ea zâmbi.

— Vai, dar asta nu te-a împiedicat niciodată!

— Păi, de data asta e ceva diferit, se încruntă el. Ştiu exact cine ţi-a trimis toate aceste flori. Poate că Giscard Orly e un ministru important din guvern, dar îi cunoşti reputaţia? Baronul – pfff, e doar un copil răsfăţat... Orly, în ciuda aparenţei fermecătoare, e un bărbat aspru şi rece, care nu se va da înapoi de la nimic pentru a obţine ce vrea.E drăguţ din partea ta că îţi faci griji, Ferdinand, dar sincer, nu există niciun motiv de îngrijorare. Grace îl bătu pe umăr şi adăugă: Ştiu ce fac.

În aceeaşi zi în care orhideele ministrului îi fuseseră livrate la *cabine*, Grace primi o telegramă. După ce oferi florile croitoreselor lui *madame* Carré, care le primiră încântarea – vazele fetelor din *cabine* dădeau deja pe dinafară –, ea părăsi casa de modă mai devreme decât de obicei.

Pe când traversa curtea imobilului de pe rue Dauphine, de la numărul 25, aşteptându-se să petreacă o seară liniştită acasă, trecu pe lângă fereastra lui *madame* Guérin, care o strigă.

— Nu prea am încredere în telegrame, mormăi ea.

îi întinse plicul lui Grace, plină de suspiciune, de parcă i-ar fi întins o grenadă pe punctul de a exploda.

Şi Grace era încordată. Gândurile îi zburară imediat la Olive. *Doamne, să nu i se fi întâmplat ceva,* se rugă ea, *mai ales acum, când relaţia noastră e atât de tensionată.* Cuprinsă de teroare, Grace deschise plicul imediat ce intră în cameră.

— Slavă Domnului! şopti ea.

Telegrama nu-i aducea veşti despre mama ei. Chiar şi aşa, conţinutul o nelinişti.

JACK ÎN PARIS STOP VREA SĂ TE VADĂ 25 MAI STOP *LE CARROUSEL* ORA ŞAPTE SEARA STOP CU DRAGOSTE LOTTIE STOP

Dar 25 mai era chiar în ziua aceea; întâlnirea era peste două ore – îşi dădu Grace seama. îşi propuse să nu intre în panică şi încercă să ignore bătăile rapide ale inimii şi senzaţia de greaţă din stomac.

Alexandra Joel

Să accepte oare să se vadă cu el? Nu i-a luat mai mult de un minut să decidă că aşa trebuia să facă. Plecase din Australia în grabă şi nu avusese 217timp să rezolve nimic. Dacă Jack venise la Paris, măcar acum, avea ocazia să clarifice situaţia.

Grace se întreba ce voia. Oare avea să-i ceară să se întoarcă la el? Pe de altă parte, spera ea, poate că voia să divorţeze. Acestea erau singurele două variante. Ce altceva ar fi putut să îl rupă pe Jack de Merindah, ferma lui dragă, făcându-l să traverseze jumătate de lume?

— Aşadar vrei să divorţăm, spuse Grace uşurată.

— Nu vreau asta, Gracie, zise Jack extenuat. Mereu ai fost dragostea vieţii mele, ştii asta. Dar trebuie să accept realitatea. Nu te vei întoarce la mine, nu-i aşa? Amândoi trebuie să mergem mai departe.

Stăteau la tejgheaua din zinc a barului *Le Carrousel*. Jack era la al treilea pahar de whisky, pe când Grace bea în continuare din cocktailul ei Manhattan. În ciuda consumului de alcool, Grace fu surprinsă de calmul soţului ei. *Se comportă chiar foarte decent*, se gândi Grace, *mai ales că am plecat la Paris fără să îmi iau măcar la revedere cum trebuie.*

Jack vorbea în continuare.

— Motivul e părăsirea căminului conjugal, nu-i aşa? Adică nu e vorba de altcineva? Pentru că nu cred că aş suporta umilinţa.

■— Nu, evident că nu, protestă Grace.

Simţi un junghi de vinovăţie. Era prima dintre minciunile pe care avea să le spună în acea seară.

— Mă bucur să aud asta, Gracie, zise Jack. Dacă aş fi ştiut că ai fost cu un alt bărbat, ei bine, aş fi avut altă părere în legătură cu despărţirea noastră. Ştiu că probabil ţi se pare ceva iraţional, dar nu mă pot controla. Pur şi simplu, aşa sunt eu.

Grace schiţă un zâmbet care spera că pare mai degrabă inocent, decât vinovat.

— De fapt, am documentele cu mine, continuă Jack. Aş vrea să ne uităm împreună pe ele. E vorba şi de o înţelegere financiară.

— Nu e nevoie, spuse Grace repede. Sunt în stare să mă întreţin singură.

— Tot cred că ar trebui să vorbim despre asta.

Jack îşi dădu pe gât băutura.

— Charlotte nu a vrut să îmi dea adresa ta. Mi-a zis doar că ai menţionat barul ăsta într-una dintre scrisorile tale — avea senzaţia că se află în cartierul în care locuieşti. Crezi că ar fi o idee bună să mergem la tine, ca să ne uităm pe documentele astea într-un loc privat?

Râdeau şi glumeau în vreme ce urcau treptele care duceau spre camera lui Grace de la mansarda. *E ca în vremurile bune*, se gândi ea, *pe când eram cei mai buni prieteni la şcoală*.

— Nu-i de mirare că arăţi aşa de bine, Gracie, spuse Jack când ajunseră, în sfârşit, în camera ei.

O privi cu admiraţie, apoi declară:

— În continuare eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

— Mersi. Dar n-ar trebui să ne ocupăm de documente?

— Nu e nicio grabă. Am venit până aici; ar trebui să mai stăm de vorbă. Vrei să bem ceva? sugeră Jack. Am cumpărat o sticlă de coniac la Calais; e în valiză, cu toate actele.

— Nu cred că e o idee prea bună să bem ceva…

— Cum adică? întrebă Jack cu o urmă de iritare în glas. Cu siguranţă, o astfel de ocazie merită sărbătorită.

— Probabil, spuse Grace cu precauţie.

Scoase paharele şi le puse pe masă, iar Jack turnă cu generozitate.

— Să ai zile frumoase, Gracie! zise el, apoi dădu pe gât coniacul.

Grace rămase în picioare în timp ce el stătea în fotoliu, sorbind-o din

După cum spuneam mai devreme, continuă el cu limba uşor împleticită şi vocea moale. Pentru Dumnezeu, eşti o femeie frumoasă. Sunt convins ca primeşti o grămadă de atenţie de la francezii ăştia obsedaţi de sex.Apoi, făcu câţiva paşi spre ea şi îi puse o mână pe spate.

— Jack, haide. Chiar cred că ar trebui să ne uităm pe documente acum.

—- Avem tot timpul din lume.

începu să o mângâie pe umăr.

— Asta nu ne va ajuta deloc.

Grace încercă să îi dea mâna la o parte.

— Păi, uite o idee care ar face lucrurile să se mişte mai repede. Culcă-te

— Ce?

— De ce nu? Eşti soţia mea.

Grace râse dispreţuitor.

— Nici vorbă!

Mângâierea lui Jack deveni o strânsoare fermă.

— Aşadar în privinţa asta, eşti exact la fel – al naibii de frigidă! Dar încă am drepturile mele de soţ. Şi în orice caz, tu m-ai invitat aici, nu-i aşa?

Grace era îngrozită. Cum de ajunsese în situaţia asta oribilă?

— Draga mea, nu o să mă răzgândesc, spuse Jack. Dacă nu vrei să-mi dai ce e al meu, nu semnez, e foarte simplu.

Grace se uită la soţul ei. Cunoştea foarte bine această încăpăţânare agresivă. Nu-l putea face să se răzgândească atunci când se afla în starea asta. Era conştientă că, dacă accepta propunerea scandaloasă a lui Jack, asta însemna să-l înşele pe Philippe. Dar dacă nu o făcea, nu avea să fie niciodată liberă. Situaţia aceasta imposibilă era doar un alt exemplu de zonă gri, de ambiguitate morală a vieţii. Părea să nu mai existe alb şi negru, ci doar un şir de compromisuri, fiecare dintre ele venind cu decizii dezonorante.

— Bine, zise ea rece.

Cu o voce plină de dorinţă şi de alcool, Jack răspunse:

Ce fată cuminte!CAPITOLUL 33

Grace era tensionată şi stătea nemişcată. Prin corp îi radia durerea, dar încerca să nu se concentreze la actul crud de viol al lui Jack, ci la libertatea ei iminentă. îşi spunea că ceea ce îndură e doar o tranzacţie, un preţ care trebuie plătit. în timpul războiului, multe franţuzoaice nu avuseseră de ales şi făcuseră acelaşi lucru. Şi, până la urmă, nu era prima oară când soţul ei o forţa. Dar era conştientă că acum nu mai era la fel ca înainte.

Acum, după ce Grace avusese parte de experienţa minunată de a face dragoste cu un bărbat incredibil de priceput, care o adora şi care voia să o satisfacă, interesul egoist al lui Jack era şi mai greu de suportat decât îşi amintea. Cel puţin, reflectă ea în timp ce scrâşnea din dinţi, avea să se termine curând. Apoi, trebuia să uite că aşa ceva se întâmplase.

După aceea, cei doi se spălară şi se îmbrăcară într-o tăcere tensionată. Grace îşi netezi cearşafurile şifonate; Jack se aşeză la masă şi întinse documentele. Semnă de mai multe ori, se ridică şi spuse stângaci:

— E rândul tău.

Grace semnă. De fiecare dată când scria „Grace Osbourne", se simţea din ce în ce mai puţin împovărată. Cel puţin, după noaptea asta, numele acela va înceta să mai existe.

— Stai aşa, zise Jack. Nu le-ai semnat pe astea.

— Ţi-am zis, nu vreau banii tăi.

— Trebuia să îmi dau seama. Ai vrut mereu să faci ce e corect. Şi te-ai descurcat mult mai bine decât mine în privinţa asta, din păcate, spuse
Jack, roşind. îmi pare tare rău, Grace. îmi pare rău de multe lucruri, dar mai ales de seara asta. Nu ştiu ce m-a apucat.
Grace nu răspunse.
— Nu, sincer, îmi e ruşine de mine.
Jack ridică sticla de coniac.
— N-ar fi trebuit să beau aşa de mult. Asta nu-i o scuză, la naiba, dar niciodată nu am putut să mă stăpânesc în prezenţa ta, indiferent de starea în care mă aflam. Uite o copie a documentelor, spuse el, punând exemplarele lui în valiză. Când voi ajunge în Sydney, voi finaliza procedura. Nu cred că vor fi alte probleme.

— La revedere, Jack.

— Hai să nu ne despărţim aşa, zâmbi el cu regret. Ar trebui măcar să

Se auziră două bătăi scurte în uşă, apoi o cheie răsucită în broască.

— Ce Dumnezeu... ?

Spre groaza lui Grace, Philippe intră în cameră.

— Cine e ăsta? Vreun iubit francez sofisticat? întrebă Jack cu dispreţ.

Nervos şi perplex, Philippe făcu un pas înainte.

— *Monsieur*, eu...

— Nu mă lua cu *monsieur**.

Jack o fulgeră cu privirea pe Grace.

— Nu îmi vine să cred că eu mi-am cerut scuze, când tot timpul ăsta tu te-ai comportat ca o târfa.

Pumnul său, încordat de băutură, descrise un arc de cerc şi lovi obrazul lui Philippe. O clipă mai târziu, pumnul lui Philippe îi nimeri falca.

Clătinându-se, Jack îi strigă lui Grace:

— Se pare că e mai bine că scap de tine, până la urmă! îşi luă valiza şi se împletici, ieşind din cameră, apoi trânti uşa după el.

— Eşti bine, draga mea?

Philippe se grăbi să vină lângă Grace.

— Spune-mi, ce pot să fac?

— Nu face nimic, îl rugă ea.

— Ce tot vorbeşti? Mă duc imediat după omul ăla. Ştii cine e?

— Numele lui e Jack Osbourne, spuse Grace încet. E soţul meu.

Philippe se posomori.

— Cred că e mai bine îmi explici ce se întâmplă, spuse el pe un ton categoric, încrucişându-şi braţele.

Grace îi povesti totul. îi vorbi despre cum ea şi Jack fuseseră îndrăgostiţi de mici şi despre cum se căsătoriseră după război, cum căsătoria lor fusese o greşeală cumplită. îi povesti despre telegrama pe care o primise tocmai în acea zi, din care aflase de sosirea lui la Paris.

— Jack a venit să semneze actele de divorţ, insistă ea. E singurul motiv pentru care se află aici.

— Şi atunci, de ce era aşa de furios?

— Pentru că l-am asigurat că nu mă întâlnesc cu nimeni. Că, deşi ne-am separat, i-am rămas fidelă. Dacă ar fi crezut că mi-am încălcat jurămintele de cununie, nu ar fi semnat nimic.

— Şi după aceea am intrat eu pe uşă.

— Exact.

— Dar îmi amintesc că o dată tu m-ai acuzat că aş fi căsătorit. Acum aflu că ai un soţ.

Philippe începu să se plimbe nervos prin cameră.

— Nu ţi se pare o dovadă de ipocrizie?

— îmi pare teribil de rău! strigă Grace. Eram convinsă că, dacă ai fi aflat adevărul, ai fi vrut să ne despărţim. A fost o prostie şi o greşeală din partea mea să-ţi ascund faptul că sunt căsătorită, dar speram că totul se va rezolva în linişte şi că el va dispărea.

Philippe o prinse de umeri.

— înţelegi cât de şocat sunt că abia acum îmi spui despre căsătoria ta cu acest Jack Osbourne?

Făcu o pauză.

— Ştiai foarte bine că ţi-am dezvăluit identitatea mea şi că astfel eram dispus să îmi pun viaţa în mâinile tale. Tu, în schimb, nu ai avut încredere în mine. Cum crezi că mă simt eu?

Grace îşi lăsă capul jos.

— Nu prea bine.

Philippe îi ridică apoi capul spre el şi o privi căutător în ochii ei de culoarea smaraldului.

— Acum mi-ai spus tot? Nu mai e nimic ce ar trebui să ştiu?

— Nimic.

Era a doua minciună pe care Grace o rostea în acea seară. Dar cum ar fi putut să îi dezvăluie că tocmai se culcase cu Jack?

— Bine, atunci. Trebuie să lăsăm lucrurile astea în urmă – altfel tot ce avem împreună va fi distrus de suspiciuni, iar ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Orice s-a întâmplat între tine şi bărbatul acela va rămâne în trecut, acolo unde trebuie să stea.

Distras, îşi atinse obrazul lovit, apoi se crispă.

— Cât despre neîncrederea ta în mine – doar ai fost de acord să îţi rişti viaţa. Nu există nicio dovadă mai mare decât asta a încrederii tale în mine.

Grace oftă. Tăinuirea ei ruşinoasă aproape că stricase totul, dar părea că fusese iertată.

— Lasă-mă să-ţi aduc ceva pentru obraz, spuse ea.

— Am venit aici cu un motiv, pe lângă faptul că îmi face plăcere să te văd în fiecare seară.

Philippe încerca să zâmbească, în timp ce îşi ţinea pe obrazul umflat batista rece, pe care i-o oferise Grace.

— Trebuie să-ţi explic ce paşi ai de urmat pentru a reuşi în misiunea ta. Dar având în vedere ceea ce s-a întâmplat mai devreme...

Philippe se crispă din nou.

— Sunt sigur că e ultimul lucru pe care vrei să îl faci. Mai bine o lăsăm pe altă dată.

Grace îşi dădu seama că evenimentele acestea fuseseră atât de tulburătoare, încât subiectul Giscard Orly îi dispăruse complet din minte.

— Nu, spune-mi mai bine, zise Grace. Prefer să mă gândesc la modul în care-l vom prinde în cursă pe ministru decât să-mi tot revină în minte scena cu Jack.

— Eşti sigură?

— Da. Dacă şi tu te simţi în stare.

Philippe arătă către obrazul său.

— Te referi la asta? E doar o vânătaie.

Trase fotoliul lângă masă, apoi zise:

— Stai jos, Grace. Trebuie să îţi arăt ceva.

Scoase din buzunar o mică fiolă cu un lichid incolor.

— înăuntru e o substanţă care îl va face pe Orly să-şi piardă cunoştinţa pentru mai multe ore. Acţionează rapid, mai ales în combinaţie cu alcoolul. O să ai timp suficient să îţi faci treaba.

Puse fiola pe masă.

— Indiferent ce faci, o avertiză Philippe, după ce vei deschide seiful, trebuie să duci informaţia direct la reşedinţa ambasadorului Statelor Unite, îţi voi da o acreditare oficială de cel mai înalt grad din partea Serviciilor Secrete franceze, care îţi va permite să pătrunzi la acesta. Ceea ce va fi

esenţial, fiindcă David Bruce nu va lua în considerare anularea participării la parada de Ziua Naţională a Franţei dacă nu va vedea cu ochii lui dovada complotului. Americanii nu vor să dea dovadă de slăbiciune.

— Dar dacă nu voi ajunge la timp la ambasadă?

— îmi vei aduce chiar mie informaţia. Voi lăsa motocicleta legată de o balustradă, pe o stradă ce se intersectează cu aceea pe care se află ministerul. Cu toată aglomeraţia şi cu măsurile de securitate de la paradă, îţi va fi greu să traversezi Parisul. Dacă vei merge cu motocicleta, vei avea cele mai mari şanse să reuşeşti.

— Unde te găsesc?în Place de la Concorde, în stânga muzeului Orangerie. Ambasadorul Bruce va fi o ţintă uşoară, căci va sta pe podiumul oficial aflat între muzeu şi Jeu de Paume. E un loc excelent din care să priveşti parada, dar, din păcate, le oferă şi asasinilor multe locuri bune din care să tragă.

Philippe bătu uşor în fiolă.

— Vei beneficia de sprijinul unei agente cu experienţă, o specialistă, care te va ajuta să concepi un plan pentru a ajunge în biroul lui Orly. Va face şi nişte aranjamente ca să exersezi deschiderea aceluiaşi tip de seif şi ca să repeţi orice altceva va mai fi nevoie.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi interacţiunile tale cu ministrul. Ar fi mai bine să nu vorbeşti despre acest aspect al misiunii cu mine – nu putem îngădui sentimentelor să ne domine şi, cu siguranţă, în cazul meu, nu va fi deloc uşor.

— Înţeleg, zise Grace.

— Bun. Ţi se va da şi o diagramă a încăperii şi o hartă cu drumul pe care ar trebui să-l urmezi, atât până la reşedinţa ambasadei, cât şi de acolo până în Place de la Concorde. Până în seara de 13 iulie, fiecare detaliu ar trebui să-ţi fie atât de familiar, încât să poţi să-l duci la bun sfârşit şi cu ochii închişi.

Grace încercă să îşi ascundă emoţiile.

— Mai sunt şapte săptămâni până atunci, zise ea degajată, în ciuda faptului că i se uscase gura. Cât de mult timp va mai trebui să îndur omagiile florale ale lui *monsieur* Orly...

Philippe se întoarse către ea.

— în cazul în care buchetele acelea ți-au creat impresia că ministrul e inofensiv – poate chiar ridicol să nu ai niciun dubiu. Orly e un ucigaș cu sânge-rece, zise el sumbru. Te-am speriat acum?

— Deloc, răspunse Grace.

Era cea de-a treia minciună

.CAPITOLUL 34

Marţi, 21 iunie 1949

Florile încetară să mai sosească.

— Pare că admiratorul tău şi-a îndreptat atenţia spre altcineva, remarcă Victoire. Asta se întâmplă când faci prea mult pe inabordabila.

— *Cest la vie*[1] spuse Grace, încercând să pară nepăsătoare.

însă era îngrijorată că Orly renunţase într-adevăr la încercarea de a o cuceri. El avea chestiuni mult mai importante la care să se gândească: un ambasador pe care dorea să-l înlăture, pe lângă propriile aspiraţii politice. Nu era nicio îndoială că abia aştepta să fie declarat primul preşedinte comunist din Franţa. De ce i-ar fi stat gândurile la un manechin?

Grace îşi aminti că Ferdinand îi spusese că nimic nu-l putea opri pe Orly să obţină ce dorea. încercă să şi-l imagineze pe ministru preocupat de obsesia de a o cuceri pe ea, azvârlind stiloul pe jos sau lovind o uşă din cauza frustrării. Trebuia să creadă că încă o dorea.

[1] „Asta-i viaţa!", în 1b. franceză, în original (n. red.).

Luni, 4 iulie

— Giscard Orly e un idealist obsedat de putere, zise rece Nicole, agenta de vârstă mijlocie, cu trăsături proeminente, care îi fusese atribuită lui Grace.

Grace tocmai ajunsese în clădirea anonimă ascunsă într-o zonă liniştită din Marais, unde avea loc pregătirea ei. Nicole adăugă:

— Având în vedere caracterul lui, presupun că deja îşi imaginează că eşti dispusă – ba nu, că îl vei implora – să fii violată.

în ciuda tonului liniştit al lui Nicole, Grace se simţea rău. Toată încrederea ei în sine părea că începe să dispară.

— Ajută dacă te distanţezi de ceea ce faci, sugeră agenta. Joci doar un rol, la fel ca un actor într-o piesă. Dar trebuie să ţii minte – indiferent de ce zice sau ce face Orly, reprezentaţia ta nu poate avea loc înainte de ajunul Zilei Naţionale a Franţei.

Alexandra Joel

— De ce eşti aşa de sigură că se va întâmpla ceva? se încruntă Grace. M-a lăsat în pace de aproape două săptămâni.

— Ai încredere în mine, asta nu va dura, spuse Nicole. Sigur are un plan. Tot ce trebuie să faci e să rămâi calmă.

Mai uşor de zis decât de făcut, se gândi Grace când ieşi din clădire. De fapt, trecuseră exact treisprezece zile de când nu mai primise niciun semn de la Orly. Nu avea rost să pretindă că era vreo *femme fatale* se gândi ea posomorâtă. în ciuda presupunerii lui Nicole, îi era teamă că interesul lui Orly faţă de ea fusese de scurtă durată. în acelaşi timp, se simţea uşurată că îi fusese acordată o amânare de încă o zi.

Grace se simţea prinsă într-un vârtej nesfârşit de sentimente, dar, în fiecare dimineaţă trebuia să apară la *maison*, gata să probeze ţinute, să participe la prezentări şi să cucerească clienţii. în fiecare noapte, când ajungea acasă, tremura din cauza încordării pe care toate acestea i-o provocau. Şi Philippe se simţea tensionat. Se întâlneau de mai multe ori pe săptămână, dar era dificil pentru fiecare dintre ei să se relaxeze. Făceau dragoste cu o intensitate nouă, febrilă, ca şi cum putea fi ultima dată când se aflau unul în braţele celuilalt.

Miercuri, 6 iulie

în cea de-a cincisprezecea zi, un colet micuţ fu livrat la *maison*. Grâce nu îndrăzni să îl deschidă în *cabine*, ci îl puse grăbită în geantă. Abia când ajunse în camera ei din imobilul de pe rue Dauphine, descoperi ce se afla înăuntru – nişte cercei cu diamante de la Van Cleef & Arpels.

Nu trimise cadoul înapoi.

După nici douăzeci şi patru de ore, Grace primi o brăţară din aur, extrem de elaborată, creată de Boucheron. Şi pe aceasta o păstră. *La pièce de résistance* sosi în după-amiaza următoare – una dintre faimoasele broşe cu diamant de la Cartier, în formă de panteră, cu un smarald caboşon pe care îl ţinea în gheare.

în dimineaţa următoare, îi trimise lui Orly un mesaj scris de mână. Era simplu:

13 iulie, 9 seara, Maxim's.
Mademoiselle *D.*

Luni, 11 iulie

Marguerite Carré se holbă la Grace, apoi la cărticica ei verde.

— Ai mâncat cumva mai mulţi croasanţi decât de obicei? spuse ea, ridicând dintr-o sprânceană.

Grace era derutată.

— Această *toile* este croită exact pe măsura ta, zise Marguerite Carré, dar nu se potriveşte aşa cum ar trebui. Vezi tu, pe talie e un pic strâmtă, iar linia bustului nu e perfectă.

— îmi e teamă că portarul nostru fermecător e de vină, surâse Grace. De fiecare dată când ne vedem la cafea, Ferdinand insistă să mă tenteze

— Păi, va trebui să înveţi să te abţii, o certă *madame* Carré. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă te-ai îngrăşa după ce *la toile* a fost aprobată – când materialul va fi tăiat, s-ar putea să nu se potrivească şi ţinuta ar fi distrusă.

— îmi pare rău, *madame,* nu se va mai întâmpla.

Mai târziu, în acea zi, Grace leşină. Din fericire, se afla în *cabine* la momentul respectiv, după ce tocmai terminase de prezentat mai multe rochii de cocktail doamnei Pamela Churchill, care, deşi divorţase, era plină de viaţă. Grace îşi scoase ultimul *modèle*[1] şi îl întinse unei stiliste, apoi se prăbuşi peste o grămadă învolburată de jupoane din tul. Când îşi deschise ochii, observă că era întinsă pe şezlongul turcoaz pe care, din când în când, câte un manechin extenuat se odihnea timp de câteva momente între parade. Nu ştia cum fusese mutată acolo, dar, spre uşurarea ei, în afară de Brigitte şi de Marie-Hélène, nu mai era nimeni în încăpere.

— Grace, oh, slavă Cerului! Ne faceam griji pentru tine, spuse Brigitte.

— Chiar nu ştiu ce mi s-a întâmplat.

Grace se ridică şi încercă să zâmbească.

— Mă simt puţin dezorientată de la o vreme. Nu am avut deloc poftă de mâncare în ultimul timp, dar, în mod straniu, *madame* Carré spune că m-am îngrăşat. Poate că ar trebui să merg la doctor?

— Poate că da, zise Marie-Hélène.

1„Produse de patiserie”, în lb. franceză, în original (n. red.).

Se uită repede în jur, apoi şopti:

— E posibil să fii însărcinată?

însărcinată. Din momentul în care Marie-Hélène pronunţase cuvântul, Grace îşi dădu seama că era adevărat. Pe lângă simptomele ei misterioase, menstruaţia îi întârziase cu vreo şase săptămâni, dar ea pusese asta pe seama stresului continuu la care era supusă în acele circumstanţele tulburătoare.

Nu îi trecuse prin cap această posibilitate pentru că, deşi nu îşi luase nicio măsură de precauţie în cei doi ani şi jumătate în care fusese căsătorită, nu existase niciun semn că ar fi rămas însărcinată. în mod prostesc,
plătească pentru asta. Palidă, se uită îngrozită la prietenele ei.

— E vina mea! strigă Brigitte. N-ar fi trebuit să ţi-l prezint pe vărul meu. Marie-Hélène adoptă un ton mai pragmatic.

— înţeleg că nu te bucuri de vestea asta, dar nu trebuie să fii disperată. Există moduri în care o astfel de situaţie se poate rezolva.

— Vrei să spui... un avort?

Grace auzise de aşa ceva, dar gândul o înfiora. Avea în minte imaginile unor alei lăturalnice murdare şi ale unor proceduri despre care nici nu putea vorbi.

— Da. Nu eşti primul manechin care se află în situaţia asta.

Grace îşi muşcă buza. întâlnirea ei cu Giscard Orly era fixată peste două zile — nimic nu putea să-i strice planurile.

— Vă mulţumesc amândurora, nu ştiu ce m-aş face fără voi. Dar acum sunt derutată. Trebuie să mă gândesc mai bine.

Marie-Hélène se încruntă.

— Bine, dar să ai grijă să nu dureze prea mult.

Deşi înţelegea că prietena ei încerca să o ajute, ideea întreruperii sarcinii o îngrozea. Dar ce altceva putea să facă? Trebuia să lucreze, iar măsurătorile erau neiertătoare. îi trecu prin cap faptul că era posibil ca *madame* Carré să suspecteze deja adevărul.

Gândurile i se învolburau în minte. Grace închise ochii şi o auzi pe Brigitte spunând:

— Hai să o lăsăm acum, are nevoie de odihnă. Oricum, e nevoie de noi în atelier.

Lăsată de una singură, agonia lui Grace crescu. Mintea ei trecea de la o soluţie la alta, dar un singur fapt rămânea sigur: Philippe Boyer era iubirea vieţii ei. Iar acum era în puterea ei să îi devină soţie.

Philippe era un om de onoare. Dacă i-ar fi mărturisit despre starea ei, nu era nicio îndoială că s-ar fi simţit obligat să o ia în căsătorie. Dar Grace îndepărtă din minte această variantă. Ultimul lucrul pe care şi—1 dorea era ca bărbatul iubit să se simtă forţat să se însoare cu ea.

Dintr-odată, se ridică şi scoase un geamăt. De ce nu se gândise mai devreme la asta? Bebeluşul pe care îl purta în pântec putea să fie şi al lui Jack. în cazul ăsta, ce opţiuni mai avea? Indiferent ce urma să se întâmple, nu avea să se întoarcă la el; nu putea să facă asta.

Grace se ghemui. Nu ar fi trebuit să accepte într-un mod atât de nesăbuit rugămintea lui Jack de a-l primi în camera ei... Dacă ar fi refuzat propunerea lui indecentă, dacă ar fi fost mai înţeleaptă, mai isteaţă, mai puternică, mai altfel, nu s-ar fi aflat niciodată în situaţia asta dezastruoasă.

Grace crezuse că făcuse un târg simplu: o ultimă interacţiune sexuală în schimbul libertăţii ei. Apoi, cu o nelinişte sporită, îşi dădu seama cât de naivă fusese – negocierile în zonele gri era inevitabil să aibă repercusiuni. Chiar dacă ar fi vrut, ar fi putut oare să-i spună lui Philippe cu mâna pe inimă că bebeluşul e al lui? Nu ar fi putut. Aceasta era o minciună pe care nu avea să o rostească niciodată.

Grace auzi foşnetul mătăsii.

— Draga mea, cred că ai adormit puţin. Eşti bine?

Deschizând ochii, o văzu pe *madame* Raymonde lângă ea.

— Tutu mi-a spus că nu te simţeai bine, explică ea.

— Eşti foarte amabilă. îmi pare rău că am provocat atâta agitaţie.

Alexandra Joel

— Nu îți face griji.

— Grace se gândi repede. Nu putea să rămână în acea stare. Avea nevoie de puţin timp departe de *maison*. Era conştientă că primejdiosul ei rendez-vous cu Giscard Orly se apropia cu fiecare oră ce trecea. Trebuia să îşi adune puterile.Probabil e un virus, zise ea slăbită. Cred că o să am nevoie de câteva zile libere. Poate până după Ziua Naţională a Franţei.

Madame Raymonde o scrută pe Grace cu ochii ei albaştri şi înşelători de blânzi.

Să ai grijă de tine, răspunse ea.CAPITOLUL 35

Marţi, 12 iulie

De la etajul lui Grace se auzi un miorlăit. Nu putea fi decât pisica portăresei, ceea ce însemna că şi *madame* Guerin era prin preajmă. Grace se ridică din pat, deschise uşa şi urmări cum Tartuffe intră, sare şi se instalează triumfător în fotoliu. După cum se aştepta, câteva minute mai târziu apăru şi portăreasa, gâfâind din cauza efortului.

— *Excusez-moi, mademoiselle,* spuse ea răsuflând cu greutate. Ştiu că nu te simţi bine, dar am un mesaj pentru tine. A fost trimis aici, căci nu ai fost găsită la *maison*. M-am gândit că trebuie să fie ceva important.

— De ce nu luaţi loc, *madame*? zise Grace. Doriţi un ceai?

— Nu, mulţumesc. Eu şi asistentul meu trebuie să ne întoarcem la lucru.

Luă pisica în braţe.

—Tartuffe, hai să mergem. Să o lăsăm pe

Odihnă – de parcă ar fi fost posibil aşa ceva. Din contră, se simţea îngrozitor. Deşi se bucură puţin când observă că mesajul era de la Philippe,

Modelul din Paris

conţinutul biletului nu
era nici pe departe
bine-venit

.Tatăl lui Philippe venise în mod neprevăzut la Paris pentru câteva zile. Se pare că avusese ideea subită de a petrece ceva timp alături de camarazii lui din fosta mişcare de rezistenţă şi să urmărească parada de Ziua Naţională a Franţei. Philippe scrisese:

I-am explicat lui Gaston că, din păcate, amândoi avem nişte obligaţii importante mâine şi pe 14 Iulie, aşa că ne putem întâlni cu el doar în seara asta. Ar însemna mult pentru mine dacă ni te-ai alătura. Ştiu că nu e cel mai potrivit moment, dar poate că vom petrece o seară plăcută împreună.

Grace se încruntă; chiar şi numai gândul de a merge undeva în starea în care se afla o copleşea. Dar cum ar fi putut să refuze? Philippe fusese mai înţelegător în legătură cu căsătoria ei secretă decât şi-ar fi putut închipui. Iar el nu îi cerea mult.

în orice caz, cum altfel putea să-şi petreacă seara? Nu putea să facă nimic în legătură cu sarcina ei, cel puţin până a doua zi, când urma să aibă loc întâlnirea. Putea doar să se întindă în pat, să se holbeze la tavan şi să devină din ce în ce mai agitată.

Philippe avea dreptate. Avea cu siguranţă nevoie să-şi distragă atenţia de la gândurile ei, şi aceasta era ocazia potrivită. Poate că se simţea abătută, dar mai avea suficient timp să se odihnească puţin. Apoi avea să se spele, să îşi pună o rochie, să se întâlnească cu Philippe şi cu Gaston şi să bea un pahar de şampanie. într-adevăr, cu cât Grace se gândea mai mult, cu atât se bucura mai tare de răgazul pe care urma să i-l ofere această întâlnire.

Grace îl luă pe Philippe de mână, în timp ce se îndreptau către bulevardul Saint-Germain.

— Arăţi deosebit de fermecător în această seară, remarcă ea, urmărindu-l cu privirea.

Alexandra Joel

Nu îl văzuse niciodată în costum, în niciun caz într-un costum făcut la comandă, la care asortase o cravată de mătase bleumarin cu dungi albe, de la Charvet. Se întrebă cum de ajunsese să se îmbrace într-o ţinută atât 235de scumpă. Fără geaca de piele şi bocancii de motociclist, Philippe părea foarte elegant şi – dacă mai era posibil – încă şi mai atrăgător.

— M-am gândit că nu o să-mi permită să intru în hainele mele

Philippe rânji şi chemă un taxi. După ce îi deschise uşa lui Grace şi se strecură lângă ea, îi spuse şoferului:

— *La Voiture Foile, sil vousplatf.*

— Adică la cel mai exclusivist club de noapte din Paris, renumit pentru muzica de pian?

Fruntea lui Grace se încreţi.

— Credeam că Gaston îşi petrece timpul într-o ascunzătoare la ţară. Eşti sigur că se va simţi bine într-un local aşa de stilat precum *La Voiture Foliei*

— Ai dreptate – în mod normal nu l-ai găsi pe Gaston într-un astfel de loc. Dar se pare că el şi proprietarul se cunosc de multă vreme.

O mulţime de lumini orbitoare se declanşară când Grace ieşi din taxi. Nu era ceva nemaivăzut; deseori, fotografii stăteau în apropierea intrărilor cluburilor de noapte la modă. în fermecătorul Paris de după război exista un public nerăbdător să vadă fotografii cu femei şi bărbaţi stilaţi, foarte influenţi, care aveau din nou posibilitatea să se răsfeţe, profitând de nenumăratele atracţii pe care le oferea oraşul.

Ştia foarte bine că *madame* Raymonde ar fi împrumutat cu mai multă uşurinţă o ţinută frumoasă unui manechin dacă exista posibilitatea să apară într-o revistă şic o fotografie cu fata purtând-o – aşa că Grace le oferi fotografilor un zâmbet strălucitor.

în timpul străfulgerărilor de bliţuri care se declanşaseră, ea îşi dădu seama că Philippe dispăruse. Presupuse că nu voia ca tovarăşii lui comunişti să vadă vreo poză cu el intrând în clubul *La Voiture Foile* – un loc cu totul diferit de aleile mizere din Belleville.

Grâce se strecură pe lângă mulţimea de fotografi şi intră în club în rochia ei de fai albă şi strâmtă, clinii evazaţi fluturând în urma ei. II găsi pe Philippe aşteptând după uşă.

— Mă gândeam ce bine am făcut că nu mi-am luat motocicleta. Ar fi trebuit să mergi stând pe şa într-o parte, îmbrăcată aşa.

îşi înclină capul către ea.

— Crezi că ai putea, doar de data asta, să nu iei în considerare inadec- varea bietei mele rochiţe? întrebă Grace cu o iritare prefăcută.

— Ce pot spune? Eşti cea mai frumoasă fată din Paris – cu sau fără haine pe tine, şopti Philippe.

O sărută uşor după ureche, apoi adăugă:

— Mmm, cum de miroşi mereu atât de delicios?

Cei doi continuară să flirteze în timp ce păşeau prin vestibulul întunecat, căptuşit cu catifea al clubului. Când ajunseră la intrarea în sala mare, mai mulţi invitaţi îşi întoarseră ochii către perechea fermecătoare. Grace întâlni privirea Juliei Child, care era alături de un bărbat de statură modestă, despre care presupuse că era Paul, soţul ei, diplomat de carieră; lady Diana Cooper îi oferi zâmbetul ei celebru, în timp ce însoţitoarea sa, una dintre surorile Mitford, îşi ridică cocktailul cu şampanie. Pablo Picasso schiţă doar un salut; era la masă în compania tinerei lui amante, Françoise Gilot.

— Draga mea, spuse Philippe, va trebui să-ţi ignori admiratorii, în special pe Pablo. Dacă te vei apropia de el, va începe din nou să vorbească despre portretul pe care vrea să ci—1 facă – şi, după cum ştii, se ajunge mereu

la un rezultat scandalos. Ar fi mai bine pentru toată lumea să mergem la masa noastră.

Grace nu se mişcă.

— Cineva începuse să cânte la pian. Orbită de strălucirea albă a unui reflector, îi fu imposibil să vadă scena. Oricum nu conta. Grace avu nevoie doar de câteva acorduri ca să-l recunoască pe cel care atingea clapele.Ah, acesta e Gaston! exclamă Philippe. Se vede că i-a făcut pe plac lui *madame* Marly. Ea adoră când interpretează Chopin. Desigur, sunt la fel de multe şanse să se avânte asupra unei compoziţii de Dizzy Gillespie. Aşteaptă o secundă – mă duc până la el să îi spun că am sosit.

Grace se holba în continuare. Ochii ei deja se obişnuiseră cu lumina şi putea să desluşească silueta unui bărbat masiv şi îndesat, aşezat la pian, purtând o pălărie lăsată mult pe spate. Figura lui aparte îi confirmă ceea ce ştia deja. Era Reuben.

Grace se simţi dintr-odată moleşită. Avea un nod în gât; abia dacă mai putea respira. Nu avea niciun sens.

Cum ar fi putut Gaston şi Reuben să fie una şi aceeaşi persoană? Doar dacă, doar dacă... făcu un calcul rapid. Reuben ar fi putut să devină tatăl unui copil cât timp fusese în Franţa, în ultimul an al Primului Război Mondial. Philippe tocmai împlinise treizeci de ani – datele se potriveau.

Dar de ce îl numea Gaston, şi nu Reuben? O piesă din puzzle lipsea.

Dacă era adevărat, totuşi, dacă Gaston era tatăl lui Philippe, atunci – nu, nu ar fi putut să suporte asta. Atunci ceea ce ea şi Philippe făcuseră nu era doar adulter, ci era o perversitate. Mai rău decât atât, era posibil să poarte în pântec fructul corupt al împreunării lor.

Grace simţea că nu mai are aer şi se întoarse cuprinsă de ameţeală. Se repezi prin holul întunecat către uşă. Deodată, apăru o femeie cu un aer exotic.

— Dragă, eu sunt *madame* Marly, proprietara clubului *La Voiture Foile*. Te pot ajuta cu ceva?

în jurul gâtului ei atârna o blană de vulpe. Coada animalului era încleştată între fălcile lui, prinsă acolo între două rânduri de dinţi tăioşi şi ascuţiţi. Grace mai văzuse blana aceea undeva. Acum, ca şi vulpea, şi ea era prinsă într-o capcană din care nu putea ieşi.

Uşa se deschise. Nou-veniţii coborâră dintr-o limuzină. Bliţurile fotografiilor explodară; o lumină orbitoare pătrunse înăuntru.

— Va rog, spuneţi-i lui *monsieur* Boyer că *mademoiselle* Dubois nu se simte bine! strigă Grace.

Inima îi bătea cu putere. Fugi afară din club, întorcând spatele fotografilor, şi se făcu nevăzută

.CAPITOLUL 36

Miercuri, 13 iulie

— Sunt perplex, mărturisi Ferdinand. Nu-i stă deloc în fire. întrucât partenera lui obişnuită de cafea lipsea, portarul se afla la Café

Bertrand în compania lui *madame* de Turckheim.

— *Mademoiselle* Dubois e de o frumuseţe fermecătoare şi plină de viaţă, spuse el. E firesc să atragă mulţi admiratori. Dar ştiu sigur că a refuzat atenţiile baronului de Gide. Ba chiar a insistat să returnez baronului colierul cu rubine şi diamante.

— Chiar aşa? zise Tutu. E nevoie de o voinţă de fier pentru asta.

— De acord. în ultima vreme, a început să iasă cu un tânăr – cred că e un fel de jurnalist. Poate că nu e bogat şi nici nu are legături cu lumea bună, dar e atrăgător şi ea pare a fi îndrăgostită de el.

— Ah, da, cu toţii am observat privirea ei visătoare, fu de acord Tutu.

— în cazul acesta, sigur vei fi interesată să afli că ministrul Giscard Orly, după ce a asediat-o pe Grace cu flori, i-a trimis mai multe bijuterii scumpe – am recunoscut imediat cine era după ambalaj.

— Şi le-a returnat?

— *Au contraire*[a]! Am întrebat-o dacă vrea să fac asta, dar a refuzat. Trebuie să mărturisesc că am fost un pic şocat. Nu e deloc genul ei. Acum pare că s-a îmbolnăvit, dar te pot asigura, ea nu se îmbolnăveşte niciodată; şi totuşi e a treia zi în care lipseşte.

Ferdinand clătină din cap.

— Ceva nu e în regulă, Tutu. Am auzit nişte lucruri, nişte lucruri îngrozitoare despre Orly şi înclinaţiile lui.

— Ferdinand, pari destul de îngrijorat.

— Ai dreptate. Nu pot explica de ce, dar îmi e tare teamă că mica noastră australiancă va ajunge curând într-o situaţie primejdioasă.

Grace aşteptă lăsarea serii într-o stare de anticipare intensă, cu mintea limpede, de parcă evenimentele devastatoare din ultimele trei zile nici nu avuseseră loc. Nu se mai gândea la evoluţia sarcinii ei, la identitatea tatălui copilului sau la natura relaţiei dintre Philippe şi Reuben – nu putea să facă asta. În schimb, se concentră doar asupra lucrurilor ce trebuiau făcute.

Nicole petrecuse mai multe ore cu Grace, trecând prin fiecare detaliu al operaţiunii. O instruise nu numai în privinţa administrării drogului şi a modului de a deschide seiful, ci şi în privinţa a ceea ce avea să spună şi să facă la fiecare pas. Dar Grace ştia că avea să i se ceară mult mai mult decât ceea ce fusese instruită să facă. Urma să aibă nevoie de tot ce învăţase în cei douăzeci şi şase de ani ai ei. Succesul nu avea să depindă numai de frumuseţea ei fizică; nu în totalitate. Urma să fie un test al inteligenţei şi al voinţei.

în acelaşi timp, Grace era conştientă că modul în care arăta era esenţial. Avea în minte imaginea dorită pentru a crea impresia unei femei care, deşi sofisticată, era, în acelaşi timp, fără îndoială, irezistibil de seducătoare.

Când ceasul arătă, în sfârşit, ora potrivită, începu să se îmbrace metodic. îşi puse o brasieră neagră, fără bretele, apoi o pereche de chiloţi de mătase din acelaşi set, apoi îşi legă la *guepiere,* corsetul strâmt pe care toate manechinele îl purtau ca să îşi îngusteze talia. După aceea, Grace îşi întinse încet o pereche de ciorapi subţiri, până ce se netezi pe coapsele ei. După ce îi prinse de portjartier, luă de pe umeraş o rochie de cocktail neagră şi lungă, de dantelă. După ce îşi trase rochia, se aplecă în faţă, pentru ca marginile festonate ale decolteului adânc să îi îmbrăţişeze sânii catifelaţi. în picioare purta pantofi negri, din piele

întoarsă, cu vârf ascuţit şi cu un toc înalt şi subţire. „Pantofi cu vino-ncoace“ le spuneau fetele de la atelier.

Machiajul ei fără cusur includea un ruj Helena Rubinstein într-o nuanţă de roşu care ar fi părut *outré* dacă ar fi fost aplicat de o mână mai puţin experimentată. Apoi se ocupă de coafura ei, aranjându-şi buclele negre în creştet, astfel încât, dacă scotea o singură agrafă cu nestemată, întreaga podoabă capilară i s-ar fi revărsat peste umeri. În cele din urmă, Grace îşi puse cerceii cu diamant de la Van Cleef & Arpels, brăţara de la Boucheron şi îşi prinse spectaculoasa broşă în formă de panteră de la Cartier chiar sub decolteul ei provocator.

În ciuda riscului pe care şi-l asuma în acea seară, Grace nu simţea decât detaşarea unui profesionist, în vreme ce stătea în faţa oglinzii lungi, scrutând rezultatul pregătirilor ei atente. Se examină din faţă şi apoi se întoarse, privindu-şi spatele reflectat în oglinda mare cu ajutorul unei oglinjoare pe care o ţinea în mână.

La final, se dădu cu parfum din belşug după urechi, între sâni, pe partea interioară a coatelor şi la ceafă. Nu alesese timidul *Miss Dior*, ci parfumul emblematic de la Eisa Schiaparelli, *Shocking*. Se gândi că se potrivea ocaziei.

Îşi luă poşeta de seară din satin şi se îndreptă repede spre uşă. Apoi ezită. Se întoarse în faţa oglinzii, privindu-se din nou.

— *Bonne chance*îi spuse imaginii ei din oglindă.
în sala aurită, în stil Art Nouveau, a restaurantului Maxim's, pe masa din faţa lui Orly se afla o sticlă goală de Pol Roger alături de o farfurie cu prepeliţă şi caviar iranian, de care abia se atinsese. Se aplecă, plimbându-şi ochii de la buzele pline şi purpurii ale lui Grace la linia gâtului, coborând spre curbura sânilor.

— Mărturisesc că sunt un om cu experienţă, spuse el suav. Dar nu am

— Dar, cu siguranţă, fiecare femeie e unică.

— Nu chiar. Când Shakespeare a pomenit de „infinita diversitate" a Cleopatrei, cred că s-a gândit la cineva care semăna foarte mult cu tine.
— Chiar aşa?
— Da, şi o să-ţi spun şi de ce. în primul rând, recunosc, nu-mi pot lua ochii de la tine.
— Mulţumesc, Giscard, ţi-am observat interesul, flirtă Grace.
— Eşti o femeie incredibil de atrăgătoare. Poate că te-am văzut doar de două ori până acum, dar de fiecare dată, farmecul tău a sporit. în seara asta, împodobită cu aceste bijuterii pe măsura frumuseţii tale, eşti încă şi mai seducătoare.
îmi reamintește că deja m-a cumpărat, se gândi ea.
— în al doilea rând, deşi este evident că te bucuri de atenţia pe care o primeşti, rămâne un aer de mister în jurul tău. Simt că am petrecut vorbind întreaga seară, dar tu nu mi-ai spus aproape nimic despre tine.
O privi gânditor cu ochii lui negri precum abanosul.
— Nu contează, există un mod perfect prin care pot ajunge să te cunosc mult mai bine, spuse el. Vom bea coniac la mine acasă.
Nu îi ceruse voie, ci o înştiinţase.
Bun, o să lase garda jos dacă își închipuie că deține controlul, meditâ
— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să bem ceva împreună, într-un loc mai intim.
îi zâmbi seducător lui Orly.
— Dar, din păcate, spuse ea, în timp ce zâmbetul îi pierea, casa ta, oricât de magnifică ar fi, nu mă interesează.
— Te asigur că pot face imediat rost de un apartament privat la Crillon sau, dacă preferi, la hotelul George V, se grăbi Orly să spună.

— Nu vreau să merg într-un loc în care ai fost şi cu alte femei.

— Atunci unde?

Grace vorbi mai încet:

— Propun să mergem în biroul tău.

— Ce, vrei să spui la minister?

Orly ridică o sprânceană.

— Exact. Voi fi sinceră. Sunt mulţi bărbaţi care şi-ar dori să petreacă timp cu mine – bărbaţi atrăgători, bogaţi şi cu mult şarm. Aceştia nu mă interesează. Dar îţi voi spune de ce mă interesezi tu.

— Continuă, zise Orly, mulţumit de sine.

— Giscard, şi tu eşti atrăgător, bogat şi şarmant – nici nu se pune problema. Dar mai ai ceva în plus. Mă refer la aura puterii. Pe de o parte, e vorba de funcţia ta, deşi am senzaţia că e ceva mai mult decât atât, ceva înnăscut. Da, acum eşti ministru, dar prezic că într-o zi ai putea să devii preşedintele Franţei. Iar eu sunt incredibil de atrasă de această putere.

Grace îşi plimbă limba pe buze.

— Am simţit-o de când ne-am cunoscut.

înainte ca Orly să poată răspunde, lângă el apăru chelnerul-şef al restaurantului Maxim's.

— Presupun că totul v-a fost pe plac, domnule ministru, spuse el cu o mică plecăciune. Vă pot oferi dumneavoastră şi lui *mademoiselle* un coniac după cafea? Avem câteva sortimente foarte rafinate.

— Nu în seara asta, Georges. Doar nota, te rog, zise el grăbit, făcându-i semn să plece.Unde rămăseserăm? Cred că-mi spuneai că vrei să vii în biroul meu, o încurajă Orly.

Grace şopti:

— Vreau să mă ofer ţie în locul în care îţi exerciţi puterea, astfel încât, de fiecare dată când vei intra

în încăpere, vei vorbi la telefon sau vei primi un coleg, îţi vei aminti ce te-am rugat să-mi faci.

Nu e un început rău, nu e rău deloc, decise Grace. Stătea lângă Orly pe bancheta din spate a limuzinei lui, condusă de un şofer, şi se gândea cu satisfacţie la progresul ei, când Orly începu să îi mângâie interiorul coapsei. Deşi fusese avertizată că se putea aştepta la aşa ceva, trebui cumva să reziste imboldului de a ţipa şi de a se trage într-o parte. Se simţea de parcă era din nou copil, acelaşi copil pe a cărui piele se târâse trupul slinos al unui şarpe. Singura diferenţă fiind, se gândi ea sumbru, că acum nu mai era nimeni care să o ajute.

După ce şoferul în uniformă conduse limuzina dincolo de porţile imense, negru cu auriu, ale ministerului, o parcă în partea îndepărtată a unei curţi interioare pavate. Cu o figură impasibilă, şoferul îi deschise uşa lui Orly, apoi lui Grace. Ministrul o ajută să coboare, iar şoferul îşi reluă locul la volan şi plecă.

Orly descuie cu o cheie mare, de alamă, uşa principală a măreţului *hotelparticulier*[1] construit în secolul al XVIII-lea, apoi o conduse pe Grace printr-un hol grandios şi gol, decorat doar cu portretele solemne ale foştilor miniştri ai guvernului. O luă de braţ şi o însoţi de-a lungul unui coridor în care paşii le răsunau, până ce ajunseră în faţa unor uşi. Orly le descuie cu o a doua cheie de alamă, de data aceasta mai mică, şi se dădu la o parte.

— După tine, *mademoiselle*, spuse el.

Grace intră într-o încăpere înaltă şi spaţioasă, decorată în stilul Empire, preferat pentru cele mai prestigioase clădiri publice din Franţei – indiferent de convingerile politice ale guvernului. Draperii grele de catifea roşie, cu franjuri aurite, erau suspendate în faţa ferestrelor înalte până la tavan;

1„Conac”, în lb. franceză, în original (n. red.).

un covor mare, albastru cu maro, în stil Aubusson, acoperea podeaua de parchet; lambriuri albe şi aurii îmbrăcau pereţii.

Grace fu uşurată să observe că biroul ministrului, scaunele, măsuţa de cafea şi dulapul cu băuturi, care se afla lângă un paravan Coromandel negru cu auriu, toate se aflau exact unde indica diagrama pe care i-o oferise Nicole. Cel mai important lucru era tabloul de Corot, înfăţişând un peisaj înceţoşat, agăţat pe un perete.

— Ziceai ceva de locul în care îmi exercit puterea. La asta te gândeai? întrebă Orly cu un gest larg.

— E perfect, răspunse Grace. Acum te rog să iei loc la birou, Giscard, dacă nu te deranjează. Vreau să aduc ceva de băut.

— Nu ar trebui să mă ocup eu de asta? zise Orly, încruntându-se.

— Oh, dă-mi voie.

Grace îşi ţuguie cochet buzele.

— Vreau să îţi fac o mică surpriză.

Se strecură după paravanul în stil Coromandel. Ce avea să facă nu era o parte din planul lui Nicole, dar Grace era convinsă că succesul misiunii – precum şi siguranţa ei – urmau să depindă de modul convingător în care avea să-l cucerească pe Orly. Inspiră adânc, îşi scoase repede rochia de dantelă şi luă mica fiolă ascunsă în corsetul ei. După ce îi vărsă conţinutul într-un pahar, Grace puse fiola în poşetă, turnă băuturile în pahare, apoi ieşi de după paravan.

Purtând doar pantofii cu toc, ciorapii şi lenjeria ei neagră, provocatoare, şi ţinând câte un pahar de coniac în fiecare mână, Grace pozâ la fel ca atunci când intra în sală la începutul unei prezentări. *Îl las să vadă ceea ce crede că a cumpărau* se gândi ea.

— *Mademoiselle* Dubois, nu încetezi să mă stârneşti şi să mă surprinzi, spuse Orly aprobator.

Grace simţi intensitatea privirii lui când, unduindu-şi ispititor şoldurile, traversă camera. îi întinse un pahar, apoi spuse:

Alexandra Joel

— Pentru o seară memorabilă!

într-adevăr.Orly îşi dădu paharul pe gât.
Apoi şarmul îi dispăru, asemenea unui şarpe care-şi leapădă pielea. Chipul lui deveni rece, iar comportamentul i se schimbă într-unui dur. Totuşi, transformarea lui nu ar fi avut nicio consecinţă, dacă substanţa pe care o pusese în băutura lui Orly şi-ar fi produs efectele. Grace simţi primul junghi de frică.
— A sosit timpul, *mademoiselU* Dubois, zise Orly nerăbdător. Vom
— După cum doreşti, domnule ministru.
Era hotărâtă să îşi ascundă neliniştea tot mai mare.
— Aşază-te pe birou cu faţa spre mine, ordonă el.
Grace făcu întocmai, ţinându-şi picioarele într-un mod care sugera cât de dezinhibată avea să fie. Indiferent de ce avea să se întâmple, îşi aminti ea, trebuia să îşi păstreze calmul şi să joace în continuare rolul curtezanei cu experienţă.
— Desfa-ţi părul!
Grace îşi scoase agrafa cu nestemată şi scuturăde din cap, astfel încât să îşi elibereze buclele întunecate.
Orly îşi menţinu privirea strălucitoare, de cobră, asupra ei.
— Acum dă jos aia! spuse el, arătând către brasieră.

Grace desfăcu încet lenjeria de mătase neagră şi o lăsă să cadă.CAPITOLUL 37

Giscard Orly se prăbuşi pe scaunul lui supradimensionat, în stil Napoleon. Avea ochii închişi, iar capul, cu părul dat cu briantină şi pieptănat pe spate, îi atârna într-o parte, în vreme ce o dâră subţire de salivă i se prelingea din colţul gurii. Grace se aplecă deasupra bărbatului adormit. Trebuia să îi scotocească prin haine.

Subtil, băgă mâna în buzunarul drept al pantalonilor lui Orly. Apoi, spre oroarea ei, auzi un scârţâit slab. Era zgomotul unei chei care se învârtea în broască.

— Paza! anunţă o voce aspră.

Grace avu timp să afişeze o expresie orgasmică şi, în ciuda repulsiei pe care o simţea, să-i împingă faţa lui Orly între sânii ei goi. Câteva raze de lumină trecură peste pereţii cu lambriuri albe şi aurii. O clipă mai târziu, apăru un paznic în uniformă, cu o lanternă în mână. în semiîntunericul pâlpâitor, trăsăturile lui păreau groteşti, ca ale unui gargui de la Notre-Dame.

Deşi inima îi bătea cu putere, Grace se sili să continue mascarada. Prin urmare, nu Grace Woods, cea şocată şi ruşinată, ci *mademoiselle* Dubois, curtezana aproape goală, îi făcu impudic cu ochiul.

Slavă Domnului, se gândi ea, că înclinaţia ministrului pentru tinere seducătoare era bine-cunoscută.

— *Excusez-moi*, murmură paznicul cu un rânjet abia reţinut.

Se întoarse în grabă şi plecă, închizând uşa după el.

Grace îi dădu drumul lui Orly, al cărui cap se sprijini din nou de spătar. Ea rămase totuşi nemişcată, ascultând cu atenţie până ce auzi paşii îndepărtându-se. Se întoarse precaută la căutările ei, abia după ce fu convinsă că nu se mai auzea nimic. Buzunarul era gol. îşi impuse să rămână calmă şi îşi îndreptă atenţia către alt buzunar.

Grace găsi o hârtiuţă împăturită şi ştiu că, de data aceasta, norocul îi surâse. O apucă cu degetul mare şi

arătătorul şi o scoase uşor afară. Orly tuşi, iar ea tresări, aproape scăpând hârtia din mână. Apoi aşteptă din nou, încordată şi înmărmurită. Când respiraţia lui redeveni egală şi sonoră, Grace scoase triumfătoare bucăţica de hârtie la lumină.

Cifrul era – ba nu! Nu îi venea să creadă. Pe hârtie erau doar numele ei, alături de numărul de telefon de la restaurantul Maxim's. Euforia îi dispăru la fel de repede precum apăruse. Nu avea de ales decât să caute în continuare.

Frustrarea ei spori în vreme ce continua să cerceteze metodic haina lui Orly. îi găsi portofelul, un stilou mic de argint, un pieptăn maro, o batistă cu iniţialele lui şi un jurnal subţire, din piele. Nu mai era nimic altceva. Apoi dădu de o bucăţică de carton ascunsă într-un colţ descusut de căptuşeală. Grace o scoase încet. Acolo, în sfârşit, se afla cifrul seifului.

Aşa cum anticipase Philippe, după ce Grace reţinuse diagramele şi exersase de multe ori folosind un seif identic, ea putu să îndeplinească următoarea sarcină şi pe întuneric – aşa cum era cazul, căci, pe lângă lumina oferită de lampa de birou, încăperea era în beznă. Nu putea să aprindă alte lumini, ca nu cumva să îl trezească pe Orly. în schimb, întinse mâinile şi luă cu grijă de pe perete peisajul de Corot. Acolo, încastrat în perete, se afla seiful.

Grace îşi dădu o şuviţă de păr după ureche. *Concentrează-te,* îşi spuse, încercă să-şi liniştească respiraţia, să îşi menţină mâna nemişcată. Totuşi, degetele îi tremurară când roti cifrul negru o dată în stânga, oprindu-se la numărul patru. Urmară două rotaţii spre dreapta şi o oprire la şapte, apoi încă trei rotaţii spre stânga, până ce discul se opri la nouă. Fu recompensată cu un clic. Uşa se deschise.

— La naiba! şopti ea încet când unul dintre cerceii cu diamant îi căzu pe podea.

Aruncă o privire scurtă către Orly, apoi ridică în grabă cercelul strălucitor şi îl puse la loc. Nu avea timp de pierdut. Trebuia să examineze seiful.

înăuntru se aflau mai multe cutii de piele, două paşapoarte, diverse documente şi un teanc gros de bani. Dar era şi un plic deschis. Aruncă o privire la singura coală de hârtie care se afla în interior şi se asigură că acolo se găsea planul asasinatului, scris de mână de ministru.

Se întoarse către paravanul Coromandel şi vâri plicul în poşetă. Abia atunci îşi dădu seama că nu era îmbrăcată decât în chiloţi, corset şi ciorapi. Brasiera rămăsese pe biroul ministrului, unde o lăsase să cadă. Grace o înşfacă şi şi-o puse, apoi îmbrăcă imediat şi rochia.

După aceea, simţind cum inima îi palpită, se întoarse la seif, închise uşa, învârti discul şi atârnă din nou pe perete tabloul de Corot. La final, puse bucăţica de carton înapoi în ascunzătoarea ei din căptuşeala descusută a hainei lui Orly.

Grace răsuflă uşurată. Spera să treacă ore bune până ce ministrul trădător avea să se trezească din somnul provocat de substanţa pe care i-o administrase, convins că planul sovieticilor era în siguranţă. Avea să se simtă rău şi să fie derutat, dar avea să presupună că, pur şi simplu, se desfătase prea mult. în cazul în care l-ar fi neliniştit lacunele de memorie, Grace scrise în grabă un bileţel şi i-l lăsă pe birou: „Giscard, eşti un bărbat formidabil! Seara a fost de neuitat. *Mademoiselle* D.”

Se uită precaută pe coridor. Era linişte – nicio mişcare. Cu pantofii într-o mână şi cu poşeta în cealaltă, păşi către uşa principală fără să scoată vreun sunet. Ajunsese aproape în holul de la intrare, unde se aflau portretele sobre ale miniştrilor, când se opri. Văzuse o rază de lumină.

Probabil e paznicul ăla ticălos care mai face o tură de etaj. Grace se uită împrejur. Nu avea unde să fugă sau unde să se ascundă. Apoi văzu o uşă vopsită în aceeaşi

culoare precum peretele. Sperând cu toată fiinţa ei că nu avea să dea de vreun pericol, se grăbi să păşească înăuntru.

Grace închise uşa după ea. Era întuneric. Dintr-odată, se auzi un pocnet când lovi ceva cu piciorul. Bâjbâi prin întuneric şi îşi dădu seama că se ciocnise de o găleată din tablă. Bâjbâi de la un perete la altul căutând un întrerupător şi găsi un rând de manete micuţe. Se rugă ca aceea pe care o va alege să nu fie întrerupătorul general care să ilumineze deodată întreaga clădire – şi astfel să îl conducă pe paznic imediat la ascunzătoarea ei – şi apăsă pe prima. Un bec se aprinse deasupra, pâlpâind slab. Ascultă atent, aşteptând să audă zgomot de paşi alergând. Nu auzi nimic.

Grace se afla în ceea ce părea a fi un oficiu spaţios al femeilor de serviciu. Nişte salopete atârnau în cuier într-o parte; un mop şi o mătură erau proptite într-un colţ; pe poliţa de pe peretele opus erau mai multe săpunuri, perii şi cârpe.

Grace stinse lumina. Apoi, foarte încet, deschise uşa oficiului.

— E ora două, îl auzi pe paznic spunând. Deci tu termini la zece.

Apoi un alt bărbat:

— Dar tu?

— Eu fac o tură dublă, mormăi paznicul. Dar banii pe care îi primesc sunt buni. Şeful e destul de stresat din cauza Zilei Naţionale. Vrea ca unul dintre noi să stea la uşa din faţă de acum încolo. Putem să stăm pe rând până ajung aici femeile de serviciu, la nouă. Nu mai trebuie să vină nimeni altcineva. Apropo, ministrul e aici, dar eu nu l-aş deranja pe Romeo dacă vrei să-ţi fie bine.

Bărbatul râse înfundat.

— E foarte ocupat.

Grace auzi scârţâitul unui scaun adus lângă uşă. Se uită pe furiş şi observă că acelaşi paznic care pătrunsese în

biroul lui Orly se aşezase la intrare, având alături mai multe ziare şi un termos.

Era blocată acolo. Grace închise uşa şi se prăbuşi pe podea. *Trebuia să îmi imaginez că nu avea cum să fie aşa de uşor cum părea,* se mustră ea. *Cum de am crezut că dacă am reuşit să mă dau drept manechin aveam să dobândesc şi abilităţile necesare de a sustrage secretele inamicului?* Îşi trase genunchii la piept şi îşi cântări opţiunile. Dacă îşi părăsea sanctuarul cel înghesuit şi încerca să găsească un alt loc prin care să iasă din clădire, risca să dea de celălalt paznic. Dar nu putea să iasă pe uşa din faţă fără să treacă pe lângă paznicul aflat acolo.

Gândurile îi vuiau prin minte. Luă în considerare şi apoi renunţă pe rând la câteva planuri din ce în ce mai disperate şi mai puţin plauzibile. Apoi reveni din nou la ele. O singură idee avea o mică şansă de succes. Tot ce trebuia să facă era să se prefacă încă o dată că era altcineva.

Grace îşi scoase rochia. Era a doua oară în noaptea aceea – se gândi cu ironie că meseria de manechin o învăţase, cel puţin, să îşi schimbe hainele în cel mai scurt timp. Aprinse din nou lumina şi îşi puse pe ea o salopetă, apoi se încălţă cu cea mai mică pereche de botoşi de unică folosinţă pe care o putu găsi printre cele de pe podea.

Grace puse acreditarea oficială în franceză în singurul buzunar al salopetei. Îşi îndesă bijuteriile, pantofii, rochia şi geanta în găleata de metal, apoi îşi şterse machiajul de pe faţă cât de bine putu cu o cârpă. Îşi puse o altă cârpă mai mare în jurul capului şi şi-o legă sub bărbie. Nu era o eşarfa de la Hermès, dar era îndeajuns. În sfârşit, închise lumina. Nu mai era nimic de făcut – decât să aştepte.

CAPITOLUL 38

Joi, 14 Iulie

Avea senzaţia că stătuse în cămăruţă o noapte întreagă însă, când se uită la ceasul ei de mână, era abia trei şi jumătate dimineaţa. Ora patru trecu, apoi ora cinci. Grace încercă să ignore sunetele care se auzeau din când în când de afară. Dacă nu avea să o descopere nimeni, poate că încă avea cum să salveze viaţa ambasadorului Statelor Unite. Era

îngrozitor de obosită, nu îşi amintea să se mai fi simţit aşa de ostenită niciodată. Indiferent cât încerca să se convingă să rămână trează, ochii i se tot închideau.

Grace clipi. *O să mă mai uit o dată*, se gândi ea, deschizându-şi ochii. Se holbă la ceas cuprinsă de groază. Era aproape ora nouă. Sări în picioare, iar inima începu să îi bată repede. întredeschise puţin uşa şi ascultă.

Nimic. Acum râvnea la zgomot, acţiune, la prezenţa unor oameni. Voia să fie agitaţie, să sosească femeile de serviciu. Apoi, la nouă şi cinci, auzi scaunul de la intrare scârţâind când fu tras înapoi la locul lui. Urmă zgomotul uşii din faţă care era descuiată şi deschisă. La 252final, se auziră râsete şi urări – *Joyeux quatorze juillet*[1] şi *Bonne fête nationale*[1] – apoi tropăitul mai multor paşi pe hol.

Grace ieşi din cămăruţă, cu găleata şi mopul, cu gulerul salopetei ridicat, cu capul în jos şi cu cârpa preschimbată în eşarfă trasă în faţă.

— Nerăbdătoare mai eşti, spuse o femeie cu voce guturală.

— Am venit mai devreme, mormăi Grace. Mi-au zis să curăţ poteca din faţă, fiindcă e sărbătoarea naţională. Bine de unii, adăugă ea morocănos.

Cu capul în continuare plecat şi încruntată, să îi ţină departe pe ceilalţi, trecu nestingherită pe lângă paznicul depravat şi îşi târşâi picioarele ieşind pe uşă.

Era aproape liberă. Dar avea să fie prea târziu? împingând mopul în faţa ei, Grace avansa cât putea de repede fără să trezească suspiciuni. Era miezul verii şi era deja prea cald afară. Simţea soarele cum o arde pe ceafă şi o dâră de transpiraţie cum i se prelingea pe spate.

Când ajunse la colţ, Grace se uită în jur pe furiş. Nimeni nu îi acorda atenţie. Era obişnuită ca lumea să se holbeze la ea, să o privească cu admiraţie, ba chiar lasciv – acum era recunoscătoare că, graţie costumaţiei, era aproape invizibilă. După o ultimă privire în urmă, evadă rapid pe o stradă lăturalnică. în sfârşit, nu se mai vedea ministerul, iar pe stradă, legată de o balustradă, o aştepta motocicleta lui Philippe.

1 „14 Iulie fericit!", în lb. franceză, în original (n. red.).

Scotoci prin găleată, își găsi poșeta și scoase cheile. însă, când încercă să descuie lacătul, mâinile nu i se mai opreau din tremurat. Grace se forță să se concentreze. Se gândi la bărbații și la femeile care luptaseră cu Philippe în cadrul mișcării de rezistență. Făcuseră față de fiecare dată primejdiilor. Ea avea o singură sarcină de îndeplinit.

Grace desfăcu lacătul. Deschise una dintre gențile motocicletei și răsturnă acolo tot ce era în găleată, apoi urcă pe mașinăria puternică. Tură motorul și se îndepărtă de bordură. Conducând cu viteză pe stradă, începu să se calmeze. Singura ei frică era că nu avea să ajungă la David Bruce la timp.

Grace acceleră puternic când intră pe bulevardul lena, apoi se opri brusc în fața impunătoarei reședințe a ambasadorului. Sări de pe motocicletă, o sprijini de un perete și alergă la ușa din față, unde un soldat american masiv îi blocă accesul.

— Trebuie să vorbesc cu domnul ambasador Bruce.

— îmi pare rău, doamnă, dar nimeni nu intră fără autorizația corespunzătoare.

— Nicio grijă, o am chiar aici.

își băgă mâna în singurul buzunar al salopetei, dar descoperi că era gol. Grace icni. Din cauza vitezei necugetate cu care condusese motocicleta, acreditarea de care avea disperată nevoie probabil îi căzuse din buzunar.

— îmi pare rău, a dispărut, spuse ea. Dar trebuie să mă credeți. Am un mesaj strict secret și urgent pentru ambasador. E o chestiune de viață și de moarte!

Soldatul începu să râdă.

— îmi cer scuze, doamnă, dar după cum arătați, mai degrabă cred că aveți treabă cu o mătură decât cu chestiuni strict secrete. înțeleg că e un fel de glumă de 14 Iulie, ca păcălelile noastre de 1 Aprilie.

încă râdea când uşa din faţă se deschise. Doi funcţionari îmbrăcaţi cu costume în dungi ieşiră afară, iar Grace îşi dădu seama că aceea era şansa ei. O zbughi înăuntru şi începu să alerge, urmărită îndeaproape de paznicul care acum era furios.

— Opreşte-te! Opreşte-te! urlă el, aruncându-se spre ea.

O prinse cu o mână de braţ şi suflă într-un fluier cu cealaltă mână.

Grace se strădui să se elibereze, dar văzu cum se apropiau rapid mai mulţi bărbaţi în costume negre. Fierbea de frustrare şi nu mai avea nicio speranţă să evadeze, când, cu coada ochiului, zări o femeie înaltă şi elegantă, cu ochii adânciţi sub pleoape.

— Doamnă Bruce! strigă ea.

Preţ de un moment, femeia făcu o pauză, apoi un însoţitor o grăbi către uşa din faţă.

— Agenţii aceştia urmează să te interogheze, mârâi soldatul la Grace.

— în niciun caz! explodă Grace.

Precum un miraj, figura doamnei Bruce apăru în faţa lui Grace.

— Vă rog, domnilor, puteţi să îi daţi drumul acestei femei. O cunosc, spuse ea şi se întoarse către Grace. Domnişoară Dubois, nu te-am recunoscut din prima în acea... cum să îi zic, rochie elegantă? Dar când te-am auzit strigând – ei bine, nu aveam cum să nu recunosc accentul. Ce Dumnezeu se întâmplă?

Grace îi explică rapid care era problema.

— Dumnezeule!

Doamna Bruce fu cuprinsă de groază.

— David a plecat deja.

— Da, cu puţin timp în urmă. Probabil că e deja alături de preşedintele Franţei pe podiumul de la Place de la Concorde. De fapt, parada o să ajungă acolo în mai puţin de

douăzeci de minute. Aveam de gând să mă alătur lui David mai târziu, înainte să înceapă spectacolul aviatic.

— Ştiţi, am o motocicletă afară, spuse Grace. Ar trebui să plec chiar

Doamna Bruce clătină din cap.

— Nu ai nicio şansă să ajungi. Întreaga zonă e păzită şi nu o să te lase să treci de bariere. Dacă l-am putea contacta…

— E vreo problemă?

— Linia telefonică nu funcţionează. După război, a funcţionat doar dacă ne erau ascultate rugăciunile şi dacă era lipită cu scotch pe ici pe colo. La naiba, de ce tocmai astăzi trebuia să se întâmple asta?

— Mie îmi sună mai degrabă a sabotaj, zise Grace alarmată.

Era conştientă că viaţa ambasadorului era în pericol cu fiecare moment care trecea.

— Trebuie să pot face ceva!Am un permis diplomatic cu fotografie, care îmi va permite să trec prin orice punct de control, spuse doamna Bruce. Dar cu traficul ăsta, dacă mergem cu o maşină a ambasadei, ne va lua mult prea mult.

— Aşa că, până la urmă, motocicleta e cea mai bună şansă a noastră, zise Grace.

Doamna Bruce dădu din cap:

Dacă vin şi eu cu tine.CAPITOLUL 39

Grace o privi pe ambasadoare cu îngrijorare. Era îmbrăcată în culorile Franţei — care, întâmplător, erau şi cele ale Statelor Unite –, într-o rochie albastră de la Dior, cu guler alb, lat şi cu manşete franţuzeşti. Pe cap avea o tocă albastră, cochetă, ornată cu panglici lungi, de un roşu aprins.

— Nu-ţi face griji pentru ţinuta mea, spuse doamna Bruce. Ştiu cum trebuie să stau pe motocicletă.

Grace râni.

— Atunci, să mergem!

Precum un film derulat la viteză mărită, totul se petrecu apoi într-un ritm mai alert. Grace ţâşni din curtea reşedinţei şi se aruncă pe motocicletă. Doamna Bruce o urmă imediat ce schimbă câteva cuvinte cu paznicul care protesta. Grace porni motocicleta şi cele două femei dispărură de pe bulevardul lena; Grace apucă de ghidon, iar doamna Bruce se ţinu de Grace, panglicile de un roşu aprins ale pălăriei fluturându-i în spate.

Pont de l'Alma, Pont des Invalides... unul după altul, podurile frumos ornate rămâneau în urma lor. Grace gonea pe bulevardul New York, iar râul sclipitor, plopii şi ghivecele care debordau de flori văratice în culori vii deveniră o unică strălucire din care nu se putea distinge nimic.

Mulţumită permisului oficial al doamnei Bruce, cele două trecură imediat prin fiecare secţiune nouă de drum — Cours Albert Premier, apoi Cours de la Reine. Dar, când trecură pe lângă clădirea elaborată a Grand Palais, cu domurile ei de oţel şi de sticlă, Grace simţi o bătaie pe umăr.

— Mai sunt doar douăsprezece minute! strigă doamna Bruce.

Se apropiau de încă un punct de control. Nu aveau timp să se oprească. Grace ignoră gesturile poliţiştilor şi o luă la dreapta. Motocicleta începu să încetinească; dacă nu acţiona rapid, aveau, cu siguranţă, să facă un accident. Se aplecă într-o parte, iar doamna Bruce făcu la fel. În loc să încetinească, Grace acceleră puternic. Simţi miros de cauciuc ars. Cele două femei se pregătiră de impact. Simţiră cum motocicleta se cutremură, iar cauciucurile scrâşniră. Apoi, o fracţiune de secundă mai târziu, motocicleta se echilibră la loc şi Grace acceleră în continuare, deşi acum erau urmărite de o maşină de poliţişti furioşi.

— Sunteţi bine, doamnă Bruce? strigă Grace peste umăr.

— Da, dar cred că în împrejurările astea ar trebui să îmi zici Evangeline.

— Unde ai învăţat să mergi pe motocicletă?

— în Londra, în timpul războiului. Făceam parte din OSS.

— Din ce? strigă Grace.

— Acum are alt nume – CIA.

Motocicleta derapă şi se opriră lângă muzeul Orangerie, iar Evangeline sări de pe motocicletă şi o prinse pe Grace de mână.

— Acum depinde de tine, spuse ea. O să explic totul acelor *gendarmes*[1].

Grace fu uimită de aplombul ei.

— Mă duc să stau alături de David, adăugă ea, aranjându-şi repede pălăria. Nu o să se răzgândească, dar, cel puţin, o să fiu lângă el dacă se întâmplă ce e mai rău.

— Nu se va întâmpla – nu şi dacă pot opri eu asta! ţipă Grace.

îl zări pe Philippe, în timp ce alerga către el.

— Repede! strigă Grace. Asasinul e pe acoperişul muzeului Jeu de

— Ce? Cum?

— Vezi schelele alea? Au fost montate acolo de dimineaţă. Patru oameni urmau să execute construcţia. Doar trei dintre ei au mai coborât. Al patrulea e omul nostru. Când orchestra va începe să cânte imnul naţional al Franţei, atunci îl va împuşca pe ambasador.

„Jandarmi”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— Am înţeles. Mă duc acolo.

— Nu fără mine.

— Rămâi aici. E prea periculos!

Philippe îşi puse piciorul pe prima bară se metal şi începu să se caţăre.

Grace nu avea nici cea mai vagă intenţie să îl lase pe Philippe să înfrunte criminalul de unul singur.

Când ajunseră la al doilea etaj, Grace era udă de transpiraţie. încercă să se uite în jos, dar dădu greş. Picioarele îi alunecară şi rămase suspendată în aer, cu mâinile alunecoase şi transpirate prinse de schelă. Cu botoşii de plastic în picioare, îi era imposibil să îşi recapete echilibrul.

Timpul parcă se oprise. Zgomotul din piaţa de dedesubt pieri. *Sunt singură şi port un copil în pântec*, se gândi Grace. Ar fi fost foarte uşor să îşi dea drumul.

Apoi simţi cum piciorul drept loveşte o bară transversală şi reuşi să-l sprijine de ea. Apoi urmă piciorul stâng. înghiţindu-şi fierea, Grace urcă cei câţiva metri până sus şi se împletici ajungând pe acoperişul muzeului Jeu de Paume.

Era cât pe ce să cadă peste un bărbat enorm şi chel, prăbuşit pe jos, pe o parte. Dintr-o nară îi curgea sânge şi, în jurul gâtului său, erau vizibile semne de violenţă. Philippe se aplecă asupra lui, răsuflând greu, cu un cablu care-i atârna din mână.

— Slavă Domnului! spuse Grace. Sunteţi în siguranţă şi tu, şi ambasadorul Bruce.

Se auzi târşâitul unui bocanc pe acoperişul metalic. Grace se întoarse. Un alt bărbat, cu faţa acoperită cu o

cagulă neagră, urcase pe acoperiş. O dădu la o parte, apoi ridică de jos arma bărbatului mort şi sări asupra lui Philippe.

Grace era uluită. în instrucţiuni nu era menţionat un al doilea asasin. Mai rău, acum era şi înarmat. Singurul motiv pentru care nu îl împuşcase imediat pe Philippe, se gândi ea agitată, era pentru că probabil parada nu ajunsese încă în piaţă. Era nevoie de vacarmul tobelor şi al trompetelем ca să înăbuşe zgomotul împuşcăturii.

Urmări şocată cum ambii bărbaţii îşi împărţeau cu brutalitate pumni. Fiecare muşchi din corpul ei era rigid. Nu putea să se mişte, nu putea ţipe. Părea că se află în cel mai urât coşmar. Philippe îşi eliberă o mână şi îl lovi pe bărbat; puşca străluci în lumina soarelui în timp ce îi zbură din mână, învârtindu-se. Bărbatul îl puse pe Philippe la pământ. Mâinile i se strânseră în jurul gâtului lui Philippe. II strangula.

Un val de adrenalină o făcu pe Grace să acţioneze. Sări către armă şi o prinse exact când Forţele Armate ale Republicii intrau în Place de l.i Concorde. în depărtare se zărea un amestec de uniforme negre şi aurii, di' pene roşii de pe coifurile centurionilor. O orchestră militară începu să cânte „La Marseillaise"; imnul se auzea din ce în ce mai tare din mai multe difuzoare.

Grace nu văzu un om, ci un şarpe ucigaş pe cale să atace. Şi apăsă pe trăgaci.

Grace alergă către bărbatul care intenţionase să-l împuşte pe ambasador şi care acum zăcea jos, pe acoperiş, şi îi scoase cagula de pe cap.

— Tu! strigă ea.

Nişte ochi negri şi strălucitori se întredeschiseră.

— Data viitoare când vei încerca să faci pe deşteapta cu un bărbat ca mine, ai grijă să nu laşi vreun diamant rătăcit în urmă!

Evident. O pietricică se desprinsese probabil când cercelul îi căzuse pc jos. Orly o văzuse cu siguranţă

strălucind pe podea, exact în faţa seifului, şi devenise bănuitor.

— Eşti ca şi moartă, şuieră el, iar ochii i se închiseră.

Grace simţi o atingere familiară pe obraz.

— Draga mea, spuse Philippe încordat, slavă Cerului că eşti bine!

Era amorţită, nu putea să îşi ia privirea de la pata închisă la culoare
care se mărea pe pieptul lui Orly.

— Ascultă-mă bine, spuse Philippe.
Vorbea încet şi răspicat, dar ea abia dacă putea să îi înţeleagă cuvintele.
— Treaba ta s-a terminat. Acum, trebuie să coborâm cât de repede posibil.
Examină acoperişul cu ochiul bun – celălalt era atât de umflat, încât aproape că se închisese.
— Nu suntem în siguranţă aici. S-ar putea să fie alţi oameni înarmaţi prin apropiere. Mergi tu mai întâi, apoi vin şi eu.
Când ajunseră jos, Philippe o ţinu strâns în braţe pe Grace, care
— S-a terminat, s-a terminat totul, draga mea, şopti el. Ai fost extraordinară! Şi îţi mulţumesc.
îi zâmbi în felul acela special pe care ea îl adora.
— Nu în fiecare zi îţi salvează viaţa o femeie frumoasă şi inteligentă – cu atât mai puţin un model din Paris.
Un grup *ăcgendarmes* alerga către ei. Grace văzu cum Philippe le strigă câteva cuvinte, arătând spre acoperişul muzeului Jeu de Paume. Apoi se
— Philippe, îmi pare rău pentru noaptea trecută, începu Grace.
— Cum? Te referi la Gaston? Eu ar trebui să îmi cer scuze. Probabil erai îngrozită, gândindu-te la ce urma să faci azi. Dumnezeule, nu pot să cred că te-am pus să faci asta!
Se uită în ochii ei.

— Lasă-mă să-ți scot eșarfa asta oribilă ca să te pot săruta.
În ciuda a tot ce se întâmplase, atingerea buzelor lui o făcu pe Grace să tresară de dorință. își dădu seama cu o certitudine înspăimântătoare că, chiar dacă dragostea lor era interzisă, va tânji mereu după el. Deși știa că trebuie să pună capăt relației, nu avea să își dorească mângâierea nimănui altcuiva.
Philippe se desprinse de ea. Cel puțin o duzină de bărbați în costume negre se apropiau de ei.

CIA, spuse el. Trebuie să vorbesc urgent cu aceşti agenţi, iar tu trebuie să mergi într-un loc sigur

.O prinse de braţ.

— În niciun caz să nu te întorci pe rue Dauphine sau, că veni vorba, să te apropii de vreuna dintre cafenelele din Saint-Germain. Ai auzit ce a spus Orly. Probabil că oamenii lui te caută deja peste tot.

Dădu din cap către câţiva dintre poliţişti.

— O să vorbesc cu un ofiţer să te ducă acasă la Brigitte, pe Ile Saint-Louis. Să rămâi acolo astăzi. Mai târziu, poate să te conducă la bistroul acela din Belleville, unde am fost împreună. Ţi-l aduci aminte?

Grace dădu din cap.

— Nimeni nu se va gândi să te caute acolo. Ne vedem la ora cinci. Până atunci, o să mă gândesc la un plan.

Nu era timp să spună mai mult. Ambasadorul Bruce venea către ei.

Dădu mâna cu Philippe.

— Mulţumesc, tinere. A fost ceva extrem de curajos din partea ta şi a acestei tinere, spuse el. Şi înţeleg că doamna Bruce a fost şi ea implicată? Ei bine, probabil v-aţi dat deja seama că soţia mea ascultă doar de propriile reguli.

Remarca veselă a ambasadorului nu putu să ascundă îngrijorarea care i se citea pe chipul cu trăsături nobile.

— Mă voi întoarce imediat la ambasadă, zise el. S-a emis o alertă de securitate maximă, iar acum, când liniile de comunicare s-au refăcut, cel puţin parţial, vom forma o echipă care se va ocupa de situaţie. Căpitane Boyer, mă tem că asta înseamnă că va trebui să îţi iei la revedere de la prietena ta. Avem nevoie de tine pentru un raport urgent.

— Da, domnule.

Philippe se întoarse către Grace.

— Se pare că trebuie să te las, spuse el.

Apoi şopti:

—*Je t'aime. À tout a l'heure*[i], adăugă el.

— Pe mai târziu, zise Grace ca un ecou al cuvintelor lui.

Cu lacrimile curgându-i pe obraz, îl urmări cum se îndepărtează.CAPITOLUL 40

Oboseala care o cuprinse pe Grace era atât de copleşitoare, încât însemna un efort extraordinar să-şi mişte picioarele grele, ca de plumb.

— Vai, nu! strigă Brigitte.

Venise să răspundă la bătaia uşoară în uşă şi o văzu pe Grace palidă şi dătinându-se.

— Intră, sprijină-te de mine. Marie-Hélène e şi ea aici; vom avea amândouă grijă de tine.

Grace îşi scoase botoşii de unică folosinţă, şchiopătă de-a lungul camerei şi se prăbuşi pe o canapea.

— Mulţumesc. Sunt... sunt extenuată, murmură ea.

— Draga mea, ce s-a întâmplat cu tine? Şi de ce porţi hainele astea ciudate? întrebă Marie-Hélène.

Strâmbă din nasul ei *retroussé*[1] în timp ce se uita la salopeta lui Grace.

— Nu contează. Când te vei simţi mai bine, sunt sigură că Brigitte îţi va împrumuta ceva cu care să te îmbraci.

— Sigur că da, iar între timp o să aduc nişte ceai, spuse Brigitte. Ştiu că asta beau englezii în astfel de situaţii, aşa că presupun că e la fel şi pentru australieni. Sper că îţi place ceaiul Darjeeling.

Prepară ceaiul în bucătărie, apoi reapăru cu o tavă pe care se aflau un ceainic vechi de argint, trei ceşti delicate şi o farfurie plină cu madlem-

— Tocmai am primit un mesaj neclar de la Philippe.

1 „Te iubesc! Pe curând”, în lb. franceză, în original (n. red.).

Brigitte se încruntă şi puse tava jos.

— înţeleg că a avut loc un fel de incident politic şi — oh, Grace – a spus că viaţa ta e în pericol! Nu a menţionat nimic despre starea ta, aşa că presupun că nu i-ai spus. Altfel, sunt convinsă că nu te-ar fi implicat în chestiunea asta oribilă.

Marie-Hélène bătu cu tocul pantofului în parchet.

— înainte să ne povesteşti ce s-a întâmplat, aş vrea să ştiu de ce nu l-ai anunţat pe Philippe că eşti însărcinată cu copilul lui.

Grace clipi ca să îşi ascundă lacrimile care i se adunau în colţurile ochilor. Acum, după ce evenimentele primejdioase din ultimele douăzeci şi patru de ore se încheiaseră, fiecare gând plin de nelinişte pe care îl ascunsese până atunci ameninţa să o copleşească. Totuşi, trebuia cumva să rămână puternică.

— Pentru că e posibil să nu fie copilul lui, spuse ea.

Văzând chipurile şocate ale lui Brigitte şi Marie-Hélène, Grace îşi dădu seama că nu mai putea să evite destăinuirea cel puţin a unuia dintre secretele ei — prietenele ei loiale meritau o explicaţie. Cu toată energia pe care o mai avea, hotărâtă să nu se lase copleşită de emoţii, începu încet-în- cet să dezvăluie că, în mare parte, motivul pentru care călătorise la Paris fusese să scape de căsnicia ei.

Ignorând sprâncenele ridicate ale lui Marie-Hélène şi şocul lui Brigitte, continuă să povestească evenimentele tumultuoase care avuseseră loc în noaptea în care Jack o vizitase.

— Apoi... apoi mi-a zis că sunt o prostituată şi a dispărut de acolo,

Nu era în stare să își ascundă tremurul din voce.

— Bărbatul acela e un monstru! strigă Brigitte.

— Nu știu ce să spun.

Grâce se calmă.

— E adevărat că nu prea aveam cum să refuz, dar chiar și așa, tot am acceptat. Și nu era în niciun caz prima dată când am făcut sex cu el fără să-mi doresc asta – mereu am crezut că așa trebuie să facă soțiile.

Își ridică ceașca de ceai.

— A fost o prostie din partea mea să cred că dacă acceptam să facem dragoste ultima dată, asta avea să rezolve problema. Acum înțeleg că nu am făcut decât să înrăutățesc însutit lucrurile.

— *Oh là là*! zise Marie-Hélène. Am avut mereu senzația că ai lăsat pe cineva să te aștepte acasă, dar trebuie să recunosc că nu mă așteptam la asta. Când am zărit-o prima dată pe noua noastră colegă australiană, cu buclele ei brunete și cu figura ei drăguță, nici nu mi-am închipuit că viața ei se va dovedi așa de – să zicem – complexă.

Grace medită în tăcere asupra faptului că prietenele ei nu aveau nicio idee cât de complicată era viața ei, de fapt. Și așa trebuiau să rămână lucrurile. Se înfiora când își imagina reacția îngrozită pe care ar fi avut-o dacă le-ar fi dezvăluit vreodată că, spre ruşinea ei, Philippe părea să fie fratele ei.

— Draga mea, trebuie să fii rațională în situația asta, insistă Marie-Hélène. Spune-i pur și simplu lui Philippe că e copilul lui. Nu e momentul să îți faci acum griji dacă ai făcut o dată dragoste cu soțul tău sau ce a fost atunci. Te sfătuiesc să uiți că s-a întâmplat ceva.

— Chiar dacă aş putea, spuse Grace, nu ar conta.

Strângând ceaşca de ceai, încercă să se îmbărbăteze. Grace era conştientă că ceea ce urma să spună era necesar, chiar dacă avea cu siguranţă să distrugă orice şansă la un viitor alături de bărbatul pe care îl iubea cu atâta pasiune.

— Philippe e un bărbat atrăgător, remarcă ea, străduindu-se să pară indiferentă. Presupun că de asta m-am lăsat dusă de val. Dar după tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva zile, am decis că o viaţă alături de el implică mult prea multe riscuri.

— Totuşi, în ce te-a băgat Philippe? întrebă Brigitte. Tot ce ştiu e că părea ceva serios.

— Asta e puţin spus. Nu cred că ştii cu ce se ocupă, de fapt, dar hai doar să spunem că m-a implicat într-o situaţie înspăimântătoare, de viaţă şi de moarte.

— Nu pot să cred! exclamă Marie-Hélène.

— Mai mult decât atât. Ministrul Giscard Orly – un bărbat care si- pare că e la fel de sălbatic, pe cât e de corupt – a ordonat unui grup de criminali ticăloşi să mă caute prin tot Parisul. Deci, într-adevăr, viaţa mea e în pericol – şi totul din cauza lui Philippe.

Grace se sili să înghită o gură de ceai.

— De fapt, spuse ea, aş aprecia dacă l-aţi anunţa pe Philippe Boyer că nu mai vreau să îl văd niciodată. Şi, că tot veni vorba, nu mai vreau nici să aud nimic despre el niciodată.

Gata. Acum totul era limpede. Acum nu mai exista nicio speranţă.

Timp de câteva minute, nimeni nu spuse nimic.

Apartamentul se afla deasupra Quai d'Anjou, o stradă

îngustă şi pietruită, aflată atât de aproape de Sena, încât cele trei prietene puteau auzi apa izbindu-se de prora acelor *bateaux mouches*[1] care traversau fluviul.
Brigitte fu cea care întrerupse tăcerea.
— Un singur lucru ai de făcut. Trebuie să părăseşti Parisul, spuse ea.
— Ştiu că ai intenţii bune, răspunse Grace abătută, dar e mai uşor dc zis decât de făcut. Unde să merg? Şi din ce să trăiesc?
— Poate că nu e aşa de dificil cum crezi. Răposatul meu tată te poate ajuta.
— Asta nu are niciun sens.
Grace se sprijini de o pernă de un roz spălăcit.
— îmi aduc aminte că tu ai spus odată că toţi avem secretele noastre.
Brigitte trase aer în piept.
— Ei bine, iată secretul meu. Tatăl meu a fost contele de Andoise.
Marie-Hélène fluieră.
Grace se uită pierdută la prietena ei.
— Mâine vei pleca la Charincourt; a fost castelul lui. Vei fi în siguranţă acolo. Oamenii lui Orly nu te vor găsi niciodată.
Grace simţi un nod în gât de spaimă. Spera ca Brigitte să aibă dreptate.
— E aproape de o mănăstire şi o cunosc bine pe maica stareţă.
Brigitte făcu o pauză.

1 Bărci deschise, destinate plimbărilor pe fluviul Sena (n. red.).

— Cum te-ai simţi, spuse ea blând, dacă, după ce se va naşte copilul, ea ar găsi o familie care să aibă grijă de el?

Marie-Hélène nu aşteptă ca Grace să răspundă.

— Dacă vrei să păstrezi sarcina sau să nu îi spui lui Philippe că el e tatăl, atunci exact asta trebuie să faci, zise ea. Brigitte a venit cu soluţia perfectă pentru problemele tale. Şi o să mă ocup eu de *madame* Raymonde. O să îi spun că s-a întâmplat ceva în Australia, că mama ta s-a îmbolnăvit şi că trebuie să pleci imediat. Nu îţi face griji, îi voi spune şi portăresei tale drăguţe acelaşi lucru. Apoi, poţi să îi scrii lui *madame* Raymonde ca să o înştiinţezi că ai depăşit criza. A observat cum clienţii se bat aproape între ei ca să cumpere orice ţinută prezentată de tine, aşa că sunt sigură că vei primi o invitaţie să te întorci la *maison.*

Marie-Hélène adăugă jovial:

— în mai puţin de un an, totul va fi exact ca înainte. Situaţia politică se va fi clarificat, îţi vei fi recăpătat obişnuita ta *joie de vivre*[1] şi nimeni nu va suspecta nimic.

Grace era demoralizată. Alfred murise. Pe Philippe îl pierduse pentru totdeauna; se pare că şi Reuben şi Olive dispăruseră din viaţa ei, şi curând urma să-l piardă şi pe bietul ei copil. în ciuda predicţiilor optimiste ale lui Marie-Hélène, se îndoia că avea să mai fie vreodată fericită.

Cele trei tinere terminaseră de mâncat o cină simplă cu *oeuf mayonnaise*[1], când Marie-Hélène anunţă că va trece să-i ia lucrurile lui Grace din

— Nu vă faceţi griji, nu îmi va lua mai mult de cinci minute să strâng tot ce e necesar, le asigură ea pe amicele ei impacientate. Şi, în orice caz...

1 „Ouă cu maionează", în lb. franceză, în original (n. red.).

îşi aruncă pe spate părul bogat şi roşcat.
— Nimeni nu caută o roşcată – cel puţin, niciunul dintre oamenii lui Orly.
Apoi îşi luă geanta Louis Vuitton şi dispăru pe uşă.
Grace se întoarse către Brigitte:
— Amândouă aţi fost aşa de amabile cu mine. Ce aş putea face şi eu
— Să te întorci de la Charincourt sănătoasă şi veselă, lăsând toate grijile în urmi.
— Dar cu siguranţă pot fi de folos cumva.
— Mă poţi ajuta să curăţ pe aici.
Grace ştergea o farfurie, când observă o emblemă elaborată inscripţionată pe ea.
— Acum înţeleg de ce erai atât de reticentă în legătură cu identitatea tatălui tău, spuse ea. Nu voiai să... ei bine, acasă am spune să „te dai mare”.
Spre surprinderea lui Grace, figura delicată a lui Brigitte se strâmbă brusc într-o încruntătură. Se întoarse către ea, cu mâinile încă ude şi pline de săpun.
— Nu modestia mă împiedică să-mi asum numele lui, declară ea. Ci ruşinea! Tatăl meu a fost unul dintre cei mai cunoscuţi colaboratori ai naziştilor.
— Brigitte, îmi pare rău. Habar n-aveam.
— Păi, din păcate pentru mine, reputaţia lui în ţara asta e foarte bine
Se întinse după un prosop şi începu să-şi şteargă mâinile.
— Prejudecăţile rasiale ale bărbaţilor din nobila descendenţă Andoise sunt o tradiţie lungă şi oribilă în familia noastră. îmi pare rău, promit că după seara aceasta nu o să îl mai menţionez niciodată pe Philippe, dar acum e

singurul mod în care pot explica. Mai ţii minte că ţi-am spus că el şi cu mine suntem rude?

-Vag.

Grace simţi cum inima îi bate nebuneşte.

— Bunicul lui Philippe, Emmanuel, a fost fratele mai mic al bunicului meu. Când Emmanuel s-a căsătorit cu o evreică, bunicul l-a acuzat că profanează preţiosul arbore genealogic Andoise. A refuzat să îl mai lase pe el sau pe orice alt urmaş de-al lui să se mai apropie de castel. De aceea nu l-am văzut pe Philippe şi încă nu ştiu prea multe despre părinţii lui. Am auzit că mama lui a fost omorâtă în timpul războiului, dar cam asta e tot ce am habar.

Brigitte ieşi din bucătărie.

— Hai să stăm jos. Mai vreau să-ţi mărturisesc ceva.

Muşchii încă o dureau, aşa că Grace se cufundă recunoscătoare în canapeaua moale, acoperită cu husă de bumbac.

— Spune-mi, zise ea.

Cât vorbi, Brigitte îşi răsuci cu degetele ei lungi o şuviţă de păr blond.

— Şi mama mea a murit într-un accident de vânătoare când eram foarte mică, începu ea. Chiar şi după asta, tata a spus clar că nu meritam să îşi bată capul cu mine. Vezi tu, mereu a avut senzaţia că ar fi trebuit să fiu băiat, cineva care să îi moştenească titlul. După cum îţi poţi imagina, niciodată nu m-am simţit apropiată de el şi, oricum, îi uram ideile. Când am putut, am plecat de la Charincourt şi am venit să locuiesc la Paris. Bunicul murise deja; am jurat

că nu o să mai pun piciorul în castel până ce nu ajunge şi tatăl meu în mormânt.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost executat de nişte oameni de acolo când s-a încheiat războiul. A fost un act de dreptate aspru şi brutal, dar adevărul e că mi s-a părut imposibil să îl jelesc.

— Biata de tine, prin cât de multe ai trecut!

Grace se străduia să împace evenimentele traumatice de care îi vorbise prietena ei cu imaginea senină pe care o avea în faţa ei, cea a unei blonde diafane; Brigitte era de obicei atât de senină şi de stăpână pe sine...

— Putea fi mai rău decât atât, zise Brigitte. Mai ţii minte că ţi-am povestit despre obiceiul de a rade în cap femeile suspectate de a fi avut legături cu naziştii? La câteva zile după ce m-am întors la castel, au venii acolo o mulţime de cetăţeni furioşi. Voiau să îmi aplice şi mie aceeaşi

— Nu se poate! De ce?

Faptul că Brigitte ar fi putut fi supusă aceleiaşi sancţiuni pe care o descrisese în timp ce băuseră împreună vin Chablis pe rue du Faubourg Saint-Honore nu îi trecuse niciodată prin minte. Cuprinsă de oroare, şi-o imagină pe Brigitte în mâinile unei mulţimi descreierate, de inşi cu feţele contorsionate de ură, în timp ce părul ei frumos era ras brutal cu o lamă.

— Erau vremuri ciudate şi înfricoşătoare – un fel de nebunie plutea în aer. Am aflat mai târziu că unii dintre sătenii cei mai zgomotoşi care mă denunţaseră erau ei înşişi vinovaţi că îi ajutaseră pe germani – presupun că erau dornici să îşi ascundă propria complicitate. Dar, în vremea aia, nu fusesem pe acolo de ani de zile; poate că toată lumea a presupus pur şi simplu că, la fel ca tatăl meu, şi eu am fost colaboratoare. Graţie surselor lui din mişcarea

de rezistenţă, Philippe ştia că asta nu era adevărat. Când a aflat ce i se întâmplase tatei, a început să îşi facă griji pentru veri- şoara pe care nu o văzuse niciodată. Slavă Domnului, a apărut la Charincourt chiar la timp!

Brigitte se cutremură.

— Nişte oameni mânioşi mă ţintuiau la pământ şi începuseră deja să îmi smulgă hainele — eram îngrozită. Philippe i-a înfruntat şi le-a cerut să fie raţionali. Nu o să uit niciodată ce a spus: „De ce ar trebui ca păcatele tatălui să se răsfrângă asupra copilului nevinovat?”

Cuvintele lui Brigitte răsunară în mintea lui Grace. Ştia cum e să fii o copilă inocentă, blocată într-o lume a minciunilor create de alţii. Dar, dacă îşi abandona propriul copil, nu avea să comită aceeaşi crimă?

De dragul prietenei sale, încercă să zâmbească.

— Mulţumesc. Sunt foarte recunoscătoare pentru propunerea de a sta la castel şi, da, cred că ai dreptate în legătură cu copilul. Voi asculta de sfatul tău.

Grace se simţea de parcă nu avea mai multă putere să îşi schimbe cursul vieţii decât o frunză în bătaia vântului.

Philippe mergea încet pe motocicletă, pe străzile murdare din Belleville. Ca de obicei, în şanţuri putrezeau gunoaie, iar pisicile flămânde se băteau pe ele. Dar unde se aflau locuitorii? De regulă, francezii se bucurau cât puteau de ziua lor naţională, dar cartierul era nefiresc de liniştit. Poate că locatarii acestui ungher în degradare al Parisului nu credeau că au prea multe de sărbătorit.

Se opri lângă un trotuar şi îşi legă motocicleta de un stâlp de iluminat, apoi traversă străduţa pietruită şi intră în cafenea.

— Un Armagnac, spuse Philippe barmanului. Mai bine lasă sticla pe masă.

Observă că ei doi erau singurii oameni din încăpere.

— Unde e toată lumea? întrebă el.

Barmanul ridică din umeri drept răspuns.

Philippe nu ştia exact de ce, dar ceva din acea atmosferă îl îngrijora, îşi spuse că nu era decât o reacţie la evenimentele zilei – deseori era cuprins de o vigilenţă extremă după o misiune periculoasă – aşa că se aşeză şi îşi tratã neliniştea în cel mai bun mod pe care îl cunoştea, şi anume dând pe gât paharul de coniac.

Totuşi, nu se putea destinde. Se uită la ceas. Trecuse bine de ora cinci, dar Grace nu apăruse. Ochiul îi zvâcnea; decise că încă un pahar de Armagnac îl putea ajuta. încercă să se uite pe fereastră. Unde era? Ce putea să o facă să întârzie?Bătea cu degetele pe masă în timp ce mai multe scenarii groaznice i se derulau prin minte. Fusese o ambuscadă. Grace fusese răpită. Violată, atacată sau mai rău. Nu. Se sili să renunţe la temerile lui. în afară de poliţistul pe care el îl desemnase, nu mai era absolut nimeni care să ştie unde era acum sau că avea să vină aici, în Belleville.

Atunci ce putea fi? Cât îşi umplu din nou paharul, Philippe fu lovii de un gând sfâşietor. Poate că nu se întâmplase nimic neprevăzut. Pur şi simplu, luase decizia că nu vrea să îl mai vadă vreodată. Gemând, Philippi[1] îşi luă capul în mâini. După toate evenimentele prin care o făcuse să treacă, probabil că deja îşi plănuia călătoria înapoi în Australia. Poate că hotărâse chiar să se întoarcă la soţul ei.

Nu ar fi învinuit-o. Grace împiedicase asasinarea ambasadorului Bruce, salvându-i viaţa atât lui, cât şi altor oameni. Dar, în acelaşi timp, ea omorâse un om. Indiferent cât de perfid fusese Orly, actul în sine putea să o facă să

sufere traume inimaginabile. Şi asta îi făcuse el, Philippe Boyer.

Grace nu era un agent profesionist, cu atât mai puţin un soldat antrenat sau un luptător din Rezistenţă; ea nu cunoscuse niciodată războiul. Era firesc să vrea să evadeze din oroarea aceasta, să se întoarcă la siguranţa unei vieţi alături de soţul ei, în ţara ei vastă, de pe cealaltă parte a globului pământesc.

Ce prostie! se gândi el cu amărăciune. *în aroganţa mea, m-am concentrat asupra misiunii de a salva lumea, dar cine putea să ştie ce avea să urmeze?* Nu existau garanţii. Singura certitudine părea să fie că o îndepărtase pe femeia visurilor lui, singura pe care avea să o iubească vreodată.

Trecuse mai mult de o oră. Philippe plăti nota, apoi se ridică nesigur în picioare. Trebuia să accepte realitatea; Grace nu avea să vină. Ori i se întâmplase ceva cumplit, ori se hotărâse să îl părăsească. în orice caz, situaţia era gravă. Trebuia să o găsească.

Cu inima bătându-i şi cu ochiul rănit, Philippe aproape că fugi din cafenea. încercă să evite băltoacele de apă stătută de pe pământ şi să ignore mirosul sulfuros.

Abia ajunsese la motocicletă când auzi o împuşcătură. Se împletici, apoi se prăbuşi... Pisicile vagaboande au fost

singurele fiinţe care l-au auzit când a strigat

:CARTEA A TREIA *LA FEMME'*

„Femeia”, în Ib. franceză, în original (n. red.)

.CAPITOLUL 41

Valea Loarei, 15 iulie 1949

Grace se uita pe fereastra vagonului care se legăna. Trenul accelera, iar norii albi fluturau pe lângă ea, apoi dispăreau. Ea părăsea Parisul.

Ghemuită într-un colţ, Grace îşi amintea cu amărăciune optimismul ei nesfârşit şi încrederea totală în sine pe care le avusese când ajunsese în Oraşul Luminilor. Crezuse că va putea cuceri o lume nouă, că-l va reîntâlni pe tatăl ei iubitor, că o aştepta un viitor strălucit. De atunci, speranţele ei se dovediseră mai lipsite de substanţă decât norii de afară. Unul câte unul, fiecare vis preţios pe care îl avusese se spulberase. Cel mai rău era că se îndrăgostise de un bărbat extraordinar, iar acum nu îşi mai îngăduia nici măcar să îl vadă. Oricum, Philippe probabil că o ura din cauza modului brutal în care îl părăsise. Sau, cel puţin, o dispreţuia că nu a avut curajul să-l înfrunte şi să-i explice decizia pe care o luase.

Grace îşi spuse că era doar o fată prostuţă şi naivă de la ţară, plină de iluzii, aflată într-o situaţie ce o depăşea.

Cum naiba îşi imaginase că putea să evadeze din trecutul ei, cu atât mai mult din propriile ei limitări?

Era o adevărată ironie faptul că acum trecea cu viteză prin satele regiunii unde surorile Tatin se confruntaseră cândva cu ceea ce ele consideraseră a fi un accident îngrozitor. Se gândea că, din păcate, poveştile cu tâlc ale lui *mademoiselle* Elise nu însemnau mare lucru. Pentru că, oricât de 275 mult încerca, Grace nu găsea niciun mod de a transforma dezastrul ei în ceva splendid. Ar fi fost nevoie nu doar de ingeniozitate, de hotărâre ori de noroc. Ar fi fost nevoie de un miracol.

De la distanţă, Charincourt îi părea lui Grace un castel sclipitor, caic nu aparţinea acestei lumi zbuciumate, ci era desprins din paginile unei cărţi cu poveşti. Cu nenumăratele turle şi turnuri subţiri şi cu acoperişurile înalte şi argintii, putea fi cu siguranţă decorul unei poveşti greu de imaginat.

însă, pe măsură ce se apropia de citadela de poveste, Grace se holba, tulburată. Zidurile albe din piatră de calcar erau năpădite de grămezi în câlcite de iederă, hornurile elaborate fuseseră distruse, unele ferestre erau sparte, iar mai multe statui cu *chevaliers* care înainte stăteau de strajă sus, pe parapet, se odihneau acum pe pământul neîngrijit, întocmai ca nişte războinici doborâţi. Parcă un spirit malefic ar fi devastat tot ceea ce fusese cândva nobil şi măreţ.

încovoiată pe locul ei din birja de modă veche în care călătorise din Orléans, Grace încercă să nu îşi arate mâhnirea. Totuşi, când Claude Devreaux, birjarul în vârstă, opri trăsura în faţa clădirii abandonate, ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Claude pe un ton blând, lăsând jos frâiele. Locul acesta vechi e o privelişte deprimantă.

Grace rămase pe banchetă. Nu se grăbea să intre în castelul abandonat în care, cel puţin până ce năştea, era condamnată să ducă o existenţă solitară.

Claude coborî din birjă, se îndreptă încet de spate şi îi întinse lui Grace o mână aspră şi pătată de bătrâneţe, ca să o ajute să coboare.

— Charincourt era în cea mai bună stare când mama lui *mademoiselle* Brigitte era încă în viaţă. În vremurile acelea, nu era nici măcar o frunză rătăcită pe alee, spuse Claude nostalgic. Şi ar fi trebuit să vezi grădina cu trandafiri. Tufişurile acelea care au crescut peste măsură sunt tot ce a mai rămas din ea.

— Unde locuiţi tu şi *madame* Devreaux? întrebă Grace plină de speranţă.

— Lângă poartă. Poate că ai observat căsuţa când am trecut printre stâlpii înalţi de piatră, acoperiţi de muşchi.

Claude îşi înclină capul grizonant în direcţia castelului Charincourt.

— Nu contează, spuse el. O să te simţi bine aici. Eu şi Mărie am aranjat camerele în care înainte locuiau menajerele. Se află în spate. Haide să-ţi arăt.

Grace îl urmă fără tragere de inimă pe Claude, în timp ce el şchiopăta pe aleea care ducea în spatele castelului. Exact cum spusese, acolo era o imensă grădină de legume, în mare parte neîngrijită, deşi un colţ părea că avusese parte de atenţia bătrânului îngrijitor. Grace simţi mirosul de pământ răscolit de curând când păşi pe lângă

rândurile cu răsaduri înflorite de roşii, fasole şi dovlecei. Era până şi un strat de căpşuni înfloriţi.

— Am ajuns, zise Claude.

O lăsă pe Grace să intre într-un hol rece, pavat cu piatră.

— Intră pe uşa aceea din stânga.

Grace făcu după cum îi zisese, apoi se opri brusc.

— Nu mă aşteptam la asta!

Camerele menajerelor erau un apartament cu o sufragerie veselă şi luminoasă – Grace observă că cineva pusese un urcior albastru cu maci de un roşu aprins pe o masă, sub bovindou – şi, alături, un dormitor cam la fel de mare. Explorând mai departe, remarcă o toaletă pe hol şi, în camera următoare, o cadă enormă de ceramică, cu robinete strălucitoare. De cealaltă parte a coridorului se afla o chicinetă cu o cămară, o chiuvetă, un cuptor micuţ şi rafturi pentru câteva farfurii şi pahare. La capătul holului era o uşă închisă.

— Totul e curat şi proaspăt, spuse Claude. Mărie a spălat tot; doar ce a agăţat la loc draperiile acelea în carouri albe şi roşii. Am lăsat nişte pâine şi nişte lapte în cămară şi mai găseşti un pic de brânză şi nişte ouă proaspete. Acum, ce mai era? Ah, da, poţi să iei ce vrei din grădină. îţi recomand roşiile – recolta de anul acesta e cea mai bună pe care am avut-o. Şi mai sunt câteva piersici şi cireşe gustoase în pomi.

Pentru prima dată după multe zile, Grace se înveseli. Mişcată de de grijuliu fusese bătrânul, îi zise:

— Mulţumesc, ai fost atât de amabil. Nu ai vrea să te odihneşti puţin?

Claude dădu din cap.

— Trebuie să recunosc, am observat că în ultima vreme obosesc.
După ce se aşează pe unul dintre cele două fotolii albastre voluminoase,
— Menajera a plecat acum un an – ea a fost ultima persoană care locuit la Charincourt. Eu şi Mărie a trebuit doar să aerisim bine camerele ei, să dăm cu mopul şi să ştergem praful. în ceea ce priveşte restul locului, ei bine, din câte ai observat de afară, nu se află într-o stare tocmai bună.
— Dar de ce? Ce Dumnezeu s-a întâmplat?
Claude se scărpină în cap.
— E greu de crezut, ştiu asta, dar contele a crezut că Adolf Hitler e un fel de Mesia. Când s-a terminat războiul, câţiva oameni de aici s-au răz bunat pe el. Apoi s-au apucat să distrugă castelul Charincourt.
— Ce vremuri îngrozitoare trebuie să fi fost! Chiar şi aşa, spuse Grace, abia aştept să explorez şi restul castelului.
— Oh, nu ar trebui să faci asta, o avertiză Claude. Peste tot sunt piese stricate de mobilier şi mai ştiu eu ce, iar construcţia nu e prea stabilă. De aceea, în afară de aceste câteva camere, totul e închis cu lacătul – nu aş vrea să văd pe nimeni accidentându-se.
— Cine deţine acum Charincourt? Brigitte a spus că nu e singura proprietară.
— Pe mine mă plătesc avocaţii familiei din Paris, dar moştenirea în sine pare să fi devenit oarecum un mister.
Claude se ridică în picioare.
— Ar trebui să mă opresc din pălăvrăgit şi să te las să te instalezi.

Micuța iapă scutură din cap și nechează când îl văzu pe Claude apro- piindu-se. El scoase un măr veșted din buzunar și spuse:

Dacă îi dai ăsta lui Jezebel, o să vă împrieteniţi pentru totdeauna

.Cât timp Grace hrăni poneiul, Claude adăugă:

— Acum, să nu uit, am lăsat cheile pe masa de lângă fereastră şi... Cu ceva efort, dădu jos valiza lui Grace.

— Probabil că vei avea nevoie de asta. Vrei să ţi-o duc eu?

— Mulţumesc, dar sunt sigură că mă descurc.

— Bine, atunci. Eu şi Mărie nu suntem departe. Dacă ai nevoie de ceva, doar bate la uşă. Mâine poţi să explorezi satul — Sainte Jeanne, Ioana d'Arc, după mănăstire.

— Brigitte mi-a povestit despre mănăstire. Claude dădu din cap.

— Mi-a spus foarte clar că trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu maica Francis Xavier cât de repede cu putinţă.

Se sui în birjă, luă frâiele în mâinile lui brăzdate de vreme şi porni peCAPITOLUL 42

Sainte Jeanne, 16 iulie 1949

— E o poveste foarte tristă şi tragică, remarcă stareţa.

O urmărea cu detaşare pe tânăra agitată care stătea în faţa ei.

Grace nu spuse nimic, ci continuă, pur şi simplu, să învârtă noul ei inel de argint, aşezat pe inelarul mâinii stângi.

— Dar e doar o poveste, nu-i aşa?

Grace se agita stingherită pe scaunul ei cu spătar drept.

— în ultimul deceniu am văzut multe femei cu aceeaşi expresie pe faţă pe care o ai şi tu acum, spuse stareţa pe un ton mai blând. Dar permite-mi să te asigur că între aceste ziduri nu e loc pentru ruşine. Lumea a cunoscut prea multă suferinţă şi prea multe dintre noi au avut de îndurat situaţii disperate, în care nu s-au aflat din vina lor. în orice caz, nu e menirea celor de pe pământ să judece. Surorile şi cu mine lăsăm asta în voia lui Dumnezeu.

Camera de lucru a stareţei era austeră, vopsită în alb, cu pardoseala de lemn şi un şir de ferestre înguste, prin care

pătrundeau doar fâşii de lumină. Pe peretele opus ferestrelor era un crucifix de lemn; dedesubt, un tablou remarcabil cu sfânta protectoare a mănăstirii Sainte Jeanne, Ioana d'Arc, într-o armură splendidă.

Grace cercetă chipul maicii Francis Xavier. încadrat de un văl alb şi aspru, chipul ei avea o tentă orientală. Culoarea tenului ei amintea de cea a fildeşului vechi; avea pomeţi proeminenţi şi ochi negri migdalaţi, aproape fără pleoape.

— *Madame* Dubois, zise stareţa pe un ton măsurat, mi-ai spus că vei naşte un copil în februarie. Mi-ai mai spus şi că soţul tău a murit acum o lună, în timp ce dezamorsa o bombă. Doar una dintre aceste două afirmaţii este adevărată, nu-i aşa?

Grace se înroşi.

— Poate că ar trebui să începi cu începutul, spuse ea. Hai să ne plimbăm împreună şi poţi să îmi spui adevăratul motiv pentru care ai venit la mănăstirea Sainte Jeanne.

Cele două femei, una îmbrăcată într-o rasă gri-deschis, cealaltă, într-o rochie de vară bleu, mergeau una lângă cealaltă pe sub arcadele de piatră ale mănăstirii. începu o ploaie slabă, care umplu curtea de o ceaţă uşoară, gri.

Grace se întreba tulburată cum ar fi putut stareţa, o femeie care îşi petrecuse întreaga viaţă izolată printre porunci sfinte, să reacţioneze altfel decât cu oroare la ceea ce urma să îi dezvăluie.

Trase adânc aer în piept.

— E posibil să fi omorât pe cineva, spuse ea.

Grace nu observă nici inelarul, nici condamnarea la care se aştepta. Maica Francis Xavier o întrebă pur şi simplu

despre evenimentele care au condus la un act atât de violent, apoi dădu din cap.

— A lua o viaţă este într-adevăr o chestiune serioasă, zise ea solemn, dar pare că nu ai avut de ales. Adu-ţi aminte că acum cinci secole, nu departe de aici, însăşi sfânta Fecioară din Orléans a acţionat într-un mod similar când s-a luptat să salveze Franţa. În ultimii ani, multe alte franţuzoaice au făcut acelaşi lucru din necesitate. Am încredere că această mănăstire, alături de satul Sainte Jeanne, îţi va oferi adăpost.

Grace se simţi uşurată. Aici, în sfârşit, găsise o persoană căreia i se putea destăinui.

De parcă putea să îi citească gândurile, stareţa adăugă:

— Acum, povesteşte-mi despre copilul pe care îl porţi în pântec.

— Ai avut dreptate, spuse Grace, străduindu-se să vorbească mai tare decât răpăitul ploii. Numele *madame* Dubois, soţul francez, inelul – totul e o invenţie. M-am căsătorit în Australia, iar acum eu şi soţul meu urmează să divorţăm. Doar că m-a silit să fac ceva îngrozitor când a venit la Paris, cu câteva luni în urmă. În momentul ăsta, sincer, nu ştiu dacă bebeluşul e rezultatul acelei experienţe mizerabile sau al unei aventuri amoroase serioase cu un bărbat pe care îl iubesc foarte mult.

Ploua mai puternic acum; valuri de apă se loveau de zidurile mănăstirii medievale.

Stareţa o privi pe Grace pătrunzător.

— Ai vorbit despre asta cu vreunul dintre bărbaţii în cauză?

— Nu şi nu am de gând să o fac – niciodată.

— Dar bărbatul cu care ai avut o relație plină de iubire – nu există nicio șansă ca el să vrea să aibă grijă de copil?

Lui Grace i se uscă gura. Un val de greață o străbătu și înghiți în sec. Nimic din ce dezvăluise până atunci nu se compara cu păcatul pe care tocmai urma să i-l destăinuie. însă, știa că trebuia să continue, că numai dacă mărturisea avea șansa unui răgaz de la agonia prin care trecea.

— E imposibil. Când am început să ne vedem, habar nu aveam. Dar de curând s-a întâmplat ceva ce m-a făcut să cred că...

— Da? o încurajă starețа blând. Ce anume crezi?

Pentru prima oară, Grace se forță să împărtășească grava bănuială care o bântuia:

— Că eu și iubitul meu avem același tată.

Grace omise faptul că încă tânjea după Philippe, că, indiferent de ce știa acum, dacă ar fi venit la ea, ar fi păcătuit din nou.

Privirea calmă a maicii Francis Xavier nu fu tulburată. își puse mâna pe brațul lui Grace și spuse:

Vino, hai să ne retragem în capelă

!Cele două femei se așezară tăcute pe o strană lungă de lemn din fața unui altar simplu, acoperit cu o pânză albă. Patru sfeșnice subțiri și o cruce de argint erau singurele ornamente din altar. Ploaia încetă brusc; câteva raze palide de soare străbătură vitraliile capelei, colorând podeaua pietruită cu pătrate chihlimbarii, rubinii și verzi ca smaraldul.

— Duci o povară foarte grea, zise stareța în cele din urmă. Văd cât de mult te chinui. Din experiența mea, rugăciunea ajută întotdeauna, chiar și atunci când cineva trece printr-o stare de suferință extremă, precum cea în care te afli acum. Indiferent de natura păcatului, oricât de grav ar fi el, vei fi mereu bine-venită în acest lăcaș sfânt. în ciuda a ceea ce ai putea să crezi…

Urmări figura lui Grace cu ochii ei negri.

— Nu sunt atât de detașată de realitate încât să cred că rugăciunea, de una singură, are să îți rezolve dilema actuală. E nevoie de o cale de a merge mai departe.

Șovăind, Grace îi explică propunerea lui Brigitte.

— Mă vei ajuta? întrebă ea.

Maica Francis Xavier nu răspunse nimic. în schimb, își puse mâinile pe mătănii și îngenunche în fața crucii.

Grace așteptă, străduindu-se să își țină în frâu tumultul emoțiilor. își spuse că acesta era singurul plan realist și rațional, care ar rezolva atâtea probleme. Și, totuși, ceva aprig și arzător din inima ei se revolta. Părăsirea unui copil – știa din propria experiență ce dureros ar fi fost asta pentru acel copil.

într-un târziu, stareța își reluă locul.

— Sunt de acord, spuse ea. Voi căuta o familie care să ia copilul. Aceasta este calea pe care trebuie să o urmezi.

Copleșită de tristețe și de regret, Grace își aplecă încet capul.

Draga mea, îmi e limpede că hotărârea

aceasta ţi-a provocat o nefericire profundă, zise stareţa. Dar, în afară de intervenţia divină, nu văd nicio altă variantă

.CAPITOLUL 43

August 1949

Peisajul nu semăna cu nimic din ce cunoştea. Câmpurile uscate familiare şi tufişurile de un verde şters, mimozele galbene şi arbuştii callistemon stacojii ai ţării ei natale, toate dispăruseră. Lipseau, de asemenea, cangurii mici şi gri şi cangurii roşii, cu marsupiile blănoase ale mamelor, din care se zăreau urechile puilor, o lăbuţă ori poate un nas. Aşa cum lipseau şi gălăgioşii papagali cacadu cu creastă galbenă, care se lăsau în voia curenţilor de aer, cu penele lor ca de cretă deschise larg, ori pescăruşii kookaburra, cu ochii lor mascaţi ca nişte bandiţi, care se opreau din râs ca să prindă vreo reptilă neglijentă; priveliştea şi sunetele acestea nu mai existau decât în amintirile lui Grace.

Acum, când fiecare zi caldă de vară în Sainte Jeanne se topea în următoarea, ajunse să cunoască un mediu foarte diferit. în timpul plimbărilor lungi, culegea mure sălbatice şi savura fructele mici care îi mânjeau buzele şi degetele cu sucul lor mov; deseori aduna braţe de maci, de salvie albastră, degetarişe galbene şi margarete în formă de stea. Curând, florile vii se revărsau din vaze şi borcane de pe fiecare suprafaţă liberă din cele două încăperi însorite pe care le ocupa.

Spre bucuria ei, Grace văzuse veverişe căţărându-se în stejari şi coborând cu ghinde în braţe, fluierari cu picioarele lungi mergând ţanţoş prin iarbă şi porumbei-guleraţi zburând de nicăieri, cu pieptul lor roz prăfuit ce capta lumina. Câteodată, în pădure, căprioarele veneau atât de aproape, încât ar fi putut să îşi întindă mâna ca să le mângâie. în schimb, Grâce le simţea prezenţa în aer, atunci când alergau pe lângă ea.

Descoperi curând că în acest tărâm nordic, amurgul era mult mai lung decât pe vastul teritoriu sudic în care se născuse. Ajunse să aprecieze orele cu lumină slabă, pe care deseori le petrecea alături de Claude şi de Marie. Sub ramurile bătrânului lămâi verde de lângă intrare, cei trei vorbeau, râdeau şi jucau table sau domino, fără să simtă timpul cum trece.

Câteodată, *monsieur* Huppert, singurul învăţător din Sainte Jeanne – care uneori era şi primar –, avea chef să joace şah, însă nu trebuia grăbit când contempla gambiturile lui de deschidere sau strategiile ulterioare, aşa că le *dénouement*[1] lua, de regulă, destul de mult.

În cadrul acestor seri sociale erau consumate piramide de brânză făcută în casă, pâine coaptă în cuptorul cu lemne, piersici, pere şi felii de plăcintă cu prune Anjou, alături de apă de izvor pentru Grace şi, pentru ceilalţi, de carafe reci cu vin alb Sancerre, pe bună dreptate celebru.

Fusese, pentru scurt timp, alarmată când, într-una dintre rarele zile înnorate, zărise doi bărbaţi suspecţi, în costume negre, cutreierând terenul castelului. Inima îi bătuse nebuneşte cât îşi luase încălţările, încercând să se strecoare printre copaci şi să rămână în umbră, alergând să-şi salveze viaţa către siguranţa căsuţei lui Claude. Dar când ajunse tulburată şi fără suflare la căsuţă, Claude îi explicase că bărbaţii nu erau decât nişte notari trimişi de firma de avocatură care reprezenta interesele răposatului conte.

— Nu-ţi face griji – nu au venit după tine, spusese Claude pe un ton liniştitor. Îţi aminteşti că am menţionat că nu e dar ce se va întâmpla cu proprietatea? Sunt nişte

1 „Stabilirea câştigătorului”, în lb. franceză, în original (n. red.).

chestiuni legale care trebuie rezolvate şi nu reuşesc să îl găsească pe Philippe, vărul lui Brigitte. Se pare că au trimis scrisori în mai multe locuri, dar nu au primit niciun răspuns. Au auzit un zvon că cineva locuieşte la castel. Le-am spus că nu e aici căpitanul Boyer, dar au insistat să vadă ei înşişi, se plânse el.

Dacă Philippe ar fi fost aici... se gândise Grace. Singurele veşti bune erau că, cel puţin momentan, nu avea de ce să se teamă de Orly sau de oamenii lui. În privinţa viitorului ei... ademenită de confortul oferit de plăcerile simple ale vieţii, înconjurată de prieteni şi de o linişte paradiziacă, Grace nu simţea cum trece timpul.

Septembrie

Îşi prinse părul, care acum crescuse lung şi dezordonat, îşi puse pe cap o pălărie de paie cu borul lat şi îi legă panglicile sub bărbie. Fredonând vesel, Grace se apucă să lucreze, ca în fiecare dimineaţă, alături de Claude în grădina de legume care acum se mărise considerabil. Scotea buruienile, uda plantele şi îndepărta omizile galbene — îşi dădu seama cât de bine îi fusese să trăiască la ţară, în Australia. Soarele îi încălzea spatele şi pământul era umed pe degetele ei; era plăcut să retrăiască senzaţia de bine pe care o avea când muncea în grădină.

— *Vraiment* cred că ai *la main verte*[1], declară Claude.

Se uită într-un coş care dădea pe-afară de fasole verde pe care tocmai o culesese.

1„Mână verde”, în lb. franceză, în original; aici, cu sensul de persoană care se pricepe la grădinărit (n. red.).

' Fel de mâncare franţuzesc de pui înăbuşit în vin, untură, ciuperci şi, opţional, usturoi (n. red.).

— O mână verde? Ce amuzant! în engleză spunem „degetul mare verde”.

— Ah, englezii nu sunt deloc generoşi. De ce să te opreşti la deget? mormăi Claude. Eşti un grădinar mult mai bun de atât!

— Păi, în cazul ăsta, o să mă duc să mă ocup de trandafirii aceia din faţa castelului, spuse Grace. îmi ajutam deseori mama îngrijind trandafirii din grădina ei. Hai să vedem dacă pot face ceva la Charincourt.

— îi scrii mamei tale? întrebă Claude, înclinându-şi capul.

— Ne-am certat.

Bătrânul o privi pe Grace cu ochii lui lăcrimoşi.

— Chiar şi aşa, trimite-i o scrisoare. Ai doar o mamă.

O scrisoare. La început fusese prea supărată. Apoi se hotărâse că ar fi răspuns dacă ar fi contactat-o Olive, dar nu primise niciun cuvânt de la ea. Iar acum – cum ar fi putut să îi scrie mamei, după tot ce se întâmplase? Ce ar fi putut să spună? I-ar fi fost prea ruşine. Mai bine avea să aştepte; oricum nu făcea decât să aştepte de ceva vreme.

Vara lăsă loc toamnei, în vreme ce pântecul ei creştea. Grace observă cum copacii deveniră stacojii şi oranj, urmări cum frunzele subţiri de fag erau duse de vânt şi aşezate în grămezi aurii. Noaptea, singură în camera ei liniştită, nu mai auzea foşnetul ierbii sau gânguritul unui porumbel, ci se minuna de senzaţia unor aripi de fluture agitându-se adânc înăuntrul ei.

În acele momente îi era cel mai dor de Philippe.

Curând se făcu prea frig ca să petreacă serile afară. în schimb, Grace stătea în faţa focului cu iz de pin, după o zi petrecută ajutând-o pe Marie să facă gem şi să pună la

conservă caise şi piersici târzii. Marie cea amabilă, cu părul ei grizonant prins în vârful capului şi cu pometii îmbujoraţi de căldura cuptorului, o învăţa pe Grace să gătească specialităţi de-ale locului precum deliciosul pate din carne de porc, *coq-au-virf* aromat şi câteva dintre reţetele preferate din regiunea ei natală, Normandia.

— Delicios! Nici mie nu mi-ar fi ieşit mai bine.

Într-o zi rece de noiembrie, când Grace găsi de cuviinţă să facă biscuiţii aurii cunoscuţi în Franţa drept *sablé*, Marie nu mai conteni cu laudele.

Dintr-un impuls, Grace se decise să îi ducă biscuiţii maicii Francis Xavier; avea senzaţia că starea îşi permitea rareori astfel de plăceri.

— Cei din stânga sunt cu lămâie, cei din mijloc cu migdale, iar pe ceilalţi i-am făcut cu coajă de portocală, zâmbi Grace.

Starea puse un singur biscuit cu lămâie lângă paharul ei cu ceai dr mentă.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Foarte bine, răspunse Grace.

— Ai fost destul de fericită aici, cred eu, în siguranţă, ascunsă întrr zidurile castelului. Dar şederea ta la Charincourt se va încheia în curând, îi aminti bătrâna. După ce naşti copilul, va trebui să te întorci în lume. Să ştii că am vorbit cu o familie potrivită. Au doi copii ai lor, dar sunt foarte fericiţi să mai primească unul.

Cuvintele ei o treziră pe Grace din starea de mulţumire în care se afla. Era adevărat că se comportase de parcă splendida ei viaţă de vis de la ţară nu avea să se mai termine. Ar fi fost perfect dacă ar fi putut pune capăt dorinţei ca Philippe să vină la castel, într-o zi, să o cuprindă

în braţe şi să îi spună că nici legea Domnului, nici cea a omului nu îi puteau opri să fie

Nu îşi dorea deloc să se gândească la momentul naşterii copilului – căci acesta avea să vină destul de curând. Hotărâtă să schimbe subiectul, îşi trecu privirea prin cameră până ce zări pictura cu Ioana d'Arc.

— Văd că te uiţi la sfânta noastră protectoare, zise stareţa. Tabloul e o reproducere destul de bună, dar nu se compară cu originalul.

— Ce vrei să spui? întrebă Grace intrigată.

— Acum mai mulţi ani, mănăstirea a fost binecuvântată cu darul unei capodopere a măreţului artist olandez din secolul al XVII-lea, Rembrandt van Rijn, spuse maica Francis Xavier. Dar, după cum probabil ştii, în timpul războiului, naziştii au furat toate comorile pe care le-au găsit.

— Vrei să spui că au furat pictura de Rembrandt din mănăstire? Am auzit câte ceva despre entuziasmul lor pentru artă – de la alţi oameni, vreau să spun – când am vizitat muzeul Jeu de Paume. Acolo a fost dus tabloul?

— Nu cred. A fost un zvon că pictura a fost trimisă la un depozit din Paris, se pare că era destinată colecţiei personale a fuhrerului...

— Stareţa ridică din umeri.Dar nimeni nu ştie cu adevărat ce s-a întâmplat cu tabloul. Pictura pe care o vezi pe peretele nostru nu este decât o amintire a ceea ce am pierdut.

— Originalul probabil e foarte valoros, zise Grace. Stareţa o privi pe Grace cu ochii ei aproape fără pleoape.

Sainte Jeanne e nepreţuită, răspunse ea.CAPITOLUL 44

Noiembrie 1949

Grace se aşează pe banca din fier forjat, ruginită, din grădina de trandafiri, la care lucrase atât de mult ca să o readucă la viaţă. Era mândră de rezultatul efortului ei, dar ce urma să se întâmple când ea avea să plece? Raiul acesta parfumat avea să redevină un desiş încâlcit de spini, aşa cum fusese la sosirea ei?

Ce întrebare ridicolă! Clătină din cap. *De ce naiba ar trebui să mă preocupe trandafirii când ar trebui să îmi fac griji pentru mine însămi?*

Grace sări în picioare. Fluturându-şi foarfeca, începu să taie tulpinile florilor roşii înflorite complet, apoi le aruncă într-un coş de răchită. Poate că optimismul lui Marie-Hélène fusese exagerat – era posibil ca *madame* Raymonde să nu o primească din nou la casa de modă. Ce-ar fi făcut atunci?

Grace făcu o pauză şi, unul câte unul, îşi imaginã chipurile prietenelor ei de la Casa Dior: *madame* Carré şi Tutu; Victoire, Corinne şi celelalte manechine. Părea că trecuse foarte mult timp de când nu le văzuse.

Apoi o izbi un gând îngrozitor. Poate că *le patron* avea deja în vedere o nouă *jeune fille.* Putea să fie chiar acum la atelier, discutând meritele acestei frumuseţi cu *madame* Raymonde. Dacă primea un post permanent, ea nu avea nicio şansă să se întoarcă.

Ferdinand ar fi ştiut, se gândi ea. Oh, dacă ar mai fi fost confidenta lui!

Totul era prea deprimant. Grâce se întoarse la banca de fier forjat şi se aşează, balansând coşul pe genunchi. Deşi Brigitte şi Marie-Hélène o vizitaseră, până şi ele păruseră neobişnuit de retrase. După aceea, se simţi mai tristă decât oricând.

încercarea lui Brigitte de a vorbi despre Philippe nu o ajutase.

— Te rog, nu, o opri ea. Mai ţii minte ce ţi-am povestit la Paris, despre cum m-a pus în pericol? Asta e ceva de neiertat. De fapt, din câte ştiu, viaţa mea e încă în primejdie.

— Chiar şi aşa, e ceva ce trebuie să îţi spun...

— Sincer, răspunse Grace, nu vreau să îi aud numele, cu atât mai puţin să aflu ce a mai făcut. Cu sarcina asta sunt... ei bine, să spunem că sunt deja copleşită.

Ştia că dacă asculta un singur cuvânt despre Philippe, avea probabil să izbucnească în lacrimi, să renunţe la orice reţinere pe care o mai avea şi să implore să-l vadă.

— Dar e foarte important, insistă prietena ei.

Grace se simţi rănită. De ce tocmai Brigitte o forţa în astfel de momente?

— îmi pare rău, spuse ea. Nu aş putea să suport.

Atunci, subiectul fusese abandonat. Grace nu dezvălui că, oricât de mult încercase, nu putea să îşi potolească dorinţa disperată. Nu mărturisi nici că, în fiecare dimineaţă, spera ca Philippe să vină la ea.

Da, i se spusese că Grace nu mai voia să îl vadă niciodată. Dar îl cunoştea prea bine pe Philippe şi hotărârea lui înverşunată. Dacă îşi dorea cu adevărat să o găsească,

nimic din ce-ar fi zis Brigitte sau oricine altcineva nu ar fi putut să-l oprească. Absenţa lui dovedea cu siguranţă, în cel mai direct mod posibil, că, în ciuda declaraţiilor de iubire, ea, de fapt, nu însemnase prea mult pentru el. Oamenii vorbeau mereu despre cum e să ai inima frântă, dar nu bănuise niciodată că durerea putea fi atât de puternică şi de mistuitoare. Era un chin care nu se mai sfârşea.

Zgomotul făcut de birja care huruia în timp ce se mişca lent pe aleea din faţă întrerupse gândurile melancolice ale lui Grace. Îşi ridică privirea, uimită să vadă cine stătea alături de Claude, în costumul şi pălăria gri, elegante. Coşul cu trandafiri îi zbură din braţe când ea alergă să îl salute pe vizitatorul neaşteptat.

— Ferdinand! strigă ea.

— în carne şi oase, răspunse el.

Se dădu jos din birjă, apoi o îmbrăţişă călduros.

— Tocmai mă gândeam la tine şi uite că aici eşti – parcă te-am invocat! spuse Grace.

— Aşa se pare. De fapt, adăugă Ferdinand în timp ce îşi scutură atent praful de pe pantaloni, am simţit un imbold irezistibil să beau din nou cafeaua şi să conversez cu preferata mea *petite Australienne*. Dar, evident, nu sunt obişnuit să călătoresc atât de departe ca să fac asta.

Făcu un pas înapoi, dând aprobator din cap.

— Arăţi minunat, draga mea, cu pălăria de soare, cu panglicile şi cu rochia dreaptă roz. Şi, din câte văd, zise el sec în timp ce gesticulă către măreţul castel, ţi-ai găsit un locşor tare drăguţ în care să te ascunzi.

— Dar ce faci aici? întrebă Grace.

— Mai întâi, te voi ajuta să strângi toţi acei trandafiri frumoşi pe care tocmai i-am observat zburând prin aer. Apoi,

aş vrea să stau într-un loc comod, cu o băutură bună în mână, şi atunci — păi, atunci o să îţi spun totul.
Grace se întoarse, cu mâinile în şolduri şi cu zâmbetul pe buze.
— Bun. Florile sunt în apă. Ia loc. Ţi-am pus şi un pahar cu vin – dar am şi cafea, dacă vrei. Acum trebuie să spui tot!
Ferdinand îşi ridică sprâncenele.
— Ce pot spune? După săptămâna aceea, Ducesa de Windsor a părăsit atelierul înfuriată.
— Dar *madame* Beguin sau *madame* Luling nu au putut face ceva?
— Se pare că nu. Nu puteau s-o oprească. Şi nu e singura clientă nemulţumită, continuă Ferdinand. Până acum, cred că au existat plângeri de la...
Numără numele pe degete.
— Contesa de Ribes, Rita Hayworth, chiar şi de la încântătoarea doamnă Churchill.
— Dar ce s-a întâmplat? Ele ce spun?
Ferdinand oftă dramatic.
— Păi, tocmai asta e: spun mereu acelaşi lucru. întreabă: „Unde e manechinul acela superb cu frumosul ei păr negru şi ochi de smarald?" Se pare că rafinatele noastre doamne nu se pot închipui într-o rochie sau măcar într-un costum, cât timp nu văd mai întâi veşmintele purtate în mod special de acest manechin. Declară că doar ea le însufleţeşte, le dă viaţă, dacă vrei. Nimic altceva. De îndată ce poţi – se uită la abdomenul lui Grace, apoi îşi mută cu tact privirea de acolo – trebuie să te întorci ca să salvezi Casa Christian Dior!
Grace izbucni în râs.
— Ferdinand, eşti cu adevărat imposibil! Nu poate fi adevărat ceea ce tocmai ai spus.

— Din contră, protestă Ferdinand, fluturându-şi exuberant mâna. Poate că am exagerat doar un pic, dar permite-mi să te asigur că atelierul nu mai e deloc la fel fără tine.

— Crede-mă, aş da orice să mă întorc la *maison* după ce viaţa mea va reveni la normal, oftă Grace. Dar de unde ştiai că sunt aici, la Charincourt?

— Prietenul tău Ferdinand ştie mai multe decât crezi, spuse el cu o expresie enigmatică.

— Deci nu trebuie să îţi explic nimic?

— Nu, dacă nu vrei asta. Poate că îţi doreşti mai degrabă să afli ultimele bârfe din Paris?

Urmă o oră plăcută, în care Ferdinand îi povesti despre cum îl văd parizienii pe prinţul Filip – „la fel de chipeş precum un zeu” – căruia urma să i se alăture în Malta prinţesa Elisabeta a Marii Britanii, apoi

detalie despre relaţia
lui Picasso cu
Françoise Gilot –
„nimeni nu înţelege
cum de ea îi tolerează
flirturile”

.După aceea, Ferdinand îi relată despre nesfârşitele succese în societate ale lui Evangeline Bruce:

— Are reputaţia că organizează serate la ambasada americană cu acelaşi şarm cu care îşi refuză pretendenţii, spuse el.

Apoi încheie cu o poveste despre aventura amoroasă notorie dintre Pamela Churchill şi atrăgătorul moştenitor al fabricii Fiat, Gianni Agnelli.

— Ştiu sigur că se ocupă de toate cheltuielile doamnei, inclusiv de facturile însemnate emise de *maison* a noastră, destăinui el cu o expresie jovială.

Remarcile nostime ale lui Ferdinand îi ofereau lui Grace exact distracţia de care avea nevoie. Pentru scurt timp, cel puţin, uită de problemele ei, dar când veni timpul să îşi ia la revedere, se încruntă neliniştită:

— Chiar crezi că *la maison* îmi va oferi postul din nou? întrebă ea.

— Ar fi prostesc din partea lor să nu o facă, zise Ferdinand vesel, în timp ce urcă în birja lui Claude, care îl aştepta.

Grace îi era recunoscătoare pentru încurajare. Totuşi, în timp ce îi urmărea silueta elegantă dispărând în depărtare, îşi dădu seama că prietenul ei, care ştia tot ce se putea despre activitatea de la atelierul Dior, evitase să îi dea un răspuns clar.CAPITOLUL 45

Decembrie 1949

Pe măsură ce o nouă viaţă creştea înăuntrul lui Grace, cu fiecare zi mai puternică şi mai viguroasă, priveliştea din jurul tinerei devenea din ce în ce mai stearpă. Cu excepţia coniferelor cu acele lor sfidătoare, copacii erau goi, crengile lor desfrunzite înălţându-se ameninţător spre cerul palid.

Până în ajunul Crăciunului, vremea devenise foarte rece. în mod obişnuit, Grace adora această perioadă, dar acum se străduia să participe la bucuria din jurul ei. Deşi se străduia să zâmbească în timpul cinei gustoase, servind friptură de gâscă şi castane alături de Claude şi de Mărie, nu făcea asta Iară efort. După aceea, în timpul slujbei de la miezul nopţii, în friguroasa capelă Sainte Jeanne, observă că îi era imposibil să se concentreze sau să se oprească din tremurat.

Imnurile de slavă ale maicilor pentru pruncul Hristos se auzeau din ce în ce mai încet, pe măsură ce Grace se gândea cu dor la toate sărbătorile de Crăciun petrecute acasă şi la zilele dogoritoare din acea perioadă. îi era dor de florile roşii de eucalipt de pe masa decorată vesel, de mâncarea grea şi absurd de fierbinte, după care urma mereu o prăjitură pavlova rece, decorată cu fructul pasiunii; îi era dor să înoate în iazul binecuvântat de răcoros, după ce aţipise pe verandă. îi era dor de Alfred. Şi îi era dor de

Februarie 1950

începuse să ningă.

— Ce priveliştе minunată! îi strigă Grace lui Claude.

Se uita la peisajul sclipitor, iar dispoziţia proastă care o apăsase în ultimele săptămâni dispăru.

Claude făcu o pauză în timp ce descărca o grămadă de lemne pentru foc din spatele birjei.

— E prea multă zăpadă pentru gustul meu, se încruntă el. Dacă va continua să ningă tot aşa, drumurile se vor închide. Ţi-am deszăpezit cărarea, adăugă el, dar mă îndoiesc că va rămâne aşa prea multă vreme.

Iapa pufni, creând un nor de abur.

— Dacă mă întrebi pe mine, e o zi bună de stat înăuntru – până şi Jezebel e de acord.

înfofolită într-o haină groasă de lână maro, pe care o descoperise în fundul dulapului fostei menajere, Grace aşteptă până ce birja se îndepărtă zgomotos, apoi se îndreptă spre faţada castelului. în ciuda sfatului lui Claude, voia să vadă cum arată Charincourt acoperit de zăpadă.

După ce merse greoi câţiva metri, simţi cum o cizmă începu să alunece pe o porţiune de gheaţă pe care nu o observase. Ţipă şi se şi văzu zburând prin aer, dar, punându-şi ferm celălalt picior pe un petic de pământ mai stabil, reuşi în ultimul moment să se echilibreze.

Probabil ar trebui să fiu mai atentă, se gândi Grace, dar nu se putu abţine să nu zâmbească. Ceva legat de această lume nouă, înzăpezită, mai degrabă o extazia decât o speria.

— Ce privelişte, murmură ea când ajunse pe aleea din faţa castelului.

Cu un strat gros de zăpadă care lucea pe acoperiş, pe parapet, pe pervazurile adâncite ale ferestrelor şi pe pragul uşii imense din faţă, cu turnurile şi cu fleşele argintii sclipind în soarele de iarnă, Charincourt nu mai era o ruină, ci un castel fermecat şi luminos.

După o săptămână, Grace se răzgândi.

— Nu mai suport! declară ea.

Păşea fără încetare înainte şi înapoi pe podeaua pietruită. De mai multe zile, neaua care cădea necontenit nu-i îngăduia să iasă din cele două camere ale ei.

Bătea impacientată darabana pe bovindou. Din cauza stratului de gheaţă de pe geamuri, nu putea nici măcar să zărească lumea de afară; sticla îngheţată devenise o oglindă. *Sunt blocată*, se gândi ea. *Până şi lui Rapunzel îi era mai bine.*

Dar ce putea să facă? Nu putea să se calmeze şi să răspundă la ultima scrisoare a lui Charlotte, nici să deseneze sau să citească lângă şemineu. Ideea de a găti nu o atrăgea deloc. Grace se cufundă într-un fotoliu şi îşi prinse capul în mâini.

Izolarea forţată îi lăsase o grămadă de timp de reflecţie. în lipsa companiei unei persoane şi fără o îndeletnicire anume, nu putea să evite concluzia dureroasă la care ajunsese. Se comportase într-un mod pe cât de impulsiv, pe atât de prostesc, nu doar o dată, ci de mai multe ori.

De ce nu îi oferise lui Olive nicio şansă să explice ce făcuse în trecut? în schimb, fusese temperamentală şi o judecase fără să asculte. Apoi, când îl văzuse pe Reuben la clubul *La Voiture Foile,* şocul fusese atât de puternic, încât fugise de acolo. Şi mai rău decât atât era că, după aceea, nu avusese curajul să îl întrebe pe Philippe despre tatăl său. Dacă ar fi făcut-o, poate că ar fi descoperit piesa esenţială care lipsea din puzzle şi care îi produsese atât de mult necaz. îl iubea pe Philippe mai mult decât oricând. Dar acum, din cauza acţiunilor ei, enigma felului în care viaţa ei şi a lui se intersectaseră nu avea să fie rezolvată niciodată.

Grace gemu. *De fiecare dată când am avut şansa să aflu secretele trecutului meu, am fugit. Am risipit fiecare ocazie de a descoperi ce s-a întâmplat cu adevărat.*

Făcuse presupuneri, ghicise adevărul – dar dacă greşise? Era prea târziu să facă ea ceva în legătură cu asta; nu avea de ales, trebuia să trăiască de acum cu consecinţele groaznice ale deciziilor pripite pe care le luase.Grace se ridică din fotoliul ei şi păşi înapoi la fereastră, însă, în continuare, nu putea să îşi vadă decât propria reflexie în geam. Se întoarse într-o parte şi-şi trecu o mână peste conturul pântecului ei deja foarte umflat. Dintr-odată, simţi cum lacrimile i se adună în ochi. Încercase să nu se ataşeze de copil, îşi spusese că, dacă ar ajunge să simtă afecţiune pentru el, asta ar face despărţirea lor şi mai dureroasă.

Nu reuşise. Şi nu îşi putea înăbuşi nici fricile. Pe măsură ce se apropia momentul naşterii, agonia ei creştea. Copilul avea să poarte, oare, pecetea păcatului părinţilor? În ultima vreme, nopţile lui Grace erau chinuite de vise oribile. Bebeluşul se năştea mort. Sau viu, dar cu o înfăţişare monstruoasă. Acum, neavând nimic altceva de făcut decât să aştepte, se gândea doar la ce avea să se întâmple cu sărmanul copil.

Străduindu-se să scape de gândurile acestea disperate, Grace se uită prin încăpere – trebuia să fie ceva care să îi abată atenţia de la ele. Ochii ei se opriră pe inelul de chei sclipitoare pe care i-l dăduse Claude când sosise la Charincourt. Ridică inelul de alamă, apoi examină fiecare cheie pe rând. Era una pe care nu o folosise niciodată. Mică şi argintie, ea strălucea ademenitor. Gândurile ei zburară la uşa din capătul holului pietruit. Poate i se potrivea?

Claude o avertizase să nu meargă să cerceteze. Grace puse cheile înapoi în locul în care le găsise.

Totuşi... nu avea ce să se întâmple dacă arunca o privire acolo, nu? *Doar o să verific dacă se potriveşte cheia în încuietoare,* se hotărî ea.

Aşchia de metal se răsuci lin în broască, însă uşa rămase neclintită. După ce apăsase pe clanţă fără niciun

succes, împinse în uşă cu umărul. Se deschise atât de brusc, încât Grace ar fi căzut dacă nu s-ar fi prins de colţul unui dulap frumos, cu incrustaţii de alamă.Tresări. încăperea era enormă, cu tavanul înalt, pereţi cu panouri de lemn sculptate delicat, cunoscute drept *hoiserie*, şi o podea dintr-un parchet rafinat. Totuşi, multe lucruri fuseseră distruse. Sticla unei oglinzi imense fusese spulberată, câteva dintre frumoasele piese vechi de mobilier erau deteriorate şi aproape toate husele aurii de brocart ale scaunelor erau zdrenţuite. Mai multe 298 ferestre erau sparte şi lăsau să intre un vânt atât de rece, încât de fiecare dată când expira, aerul devenea alb şi diafan. Totuşi, o tapiserie frumoasă care înfăţişa un cioban şi câteva nimfe, precum şi o mulţime de portrete şi mai multe peisaje păreau în mare parte să nu fi fost deteriorate, dacă era posibil să le vezi de sub stratul gros de pânze de păianjen.

Grace strănută – era praf peste tot. Se aşternuse pe faldurile draperiilor de tafta de un verde pal, care foşneau delicat în adierea rece a vântului, fire de praf erau suspendate de candelabrele din cristal, care atârnau ameţitor deasupra ei şi acopereau şemineurile din piatră de calcar.

Grace se plimbă prin încăperea abandonată, făcându-şi loc printre vechituri, şi încercă să îşi imagineze cum ar fi arătat camera dacă ar fi avut o baghetă magică. Dacă toată mobila ar fi fost reparată, sticla spulberată, înlocuită şi totul ar fi fost trecut printr-o curăţenie serioasă de primăvară, ar fi arătat cu siguranţă magnific. Era nevoie doar de mijloace, de voinţă şi de iubire. *Iubirea transformă totul,* se gândi ea deznădăjduită.

Unul câte unul, trase sertarele unei comode frumos incrustate, dar nu descoperi decât o grămadă de pânză mucegăită şi nişte porţelanuri ciobite, cu marginile aurii. Cerceta o farfurie când, din cealaltă parte a camerei, auzi

un sunet înăbuşit. Părea să vină dintr-un şifonier mare şi şubred, de o calitate surprinzător de proastă.

Extrem de curioasă, Grace se apropie. Era o crăpătură acolo unde cele două uşi care nu se potriveau ar fi trebuit să se îmbine – un singur lacăt ruginit le ţinea împreună. Grace încercă să forţeze uşile, dar, deodată, lacătul se rupse şi uşile de deschiseră. Aruncă o privire în interiorul întunecat al dulapului, apoi sări înapoi cu un ţipăt. Se

holbau la ea doi şobolani monstruoşi, cu ochii ca de rubin, care până atunci roseseră grămezi de ziare vechi. Oripilată, Grace Seu câţiva paşi înapoi

.îşi dădu seama că descoperise o intrare foarte înaltă, care ducea la un şir impunător de trepte de marmură, cu o balustradă neagră din fier forjat; la mare înălţime era un tavan pictat, care înfăţişa o scenă paradiziacă. Deşi era foarte tentată să exploreze etajele de sus – căci dragul de Claude cu siguranţă supraestimase pericolul pe care îl reprezenta castelul – Grace merse doar până la baza treptelor şi se opri. Se felicită pentru voinţa ei de fier şi se întoarse. *O să mă întorc în camera mea şi o să fac ceva util,* jură ea, amintindu-şi de scrisoarea încă nescrisă.

în timp ce cobora treptele în spirală, gândurile îi zburară la apariţia impresionantă pe care ea şi Philippe şi-o făcuseră la balul contelui de Beaumont şi la felul în care invitaţii aplaudaseră când intraseră în încăpere în costumele lor spectaculoase. Aproape că putea să audă muzica romantică a orchestrei, să îi simtă prezenţa lui Philippe. Cât de lipsită de griji şi din cale-afară de fericită fusese! Acum totul părea mai degrabă un vis.

Cu gândurile la acea noapte palpitantă,

Grace călcă apăsat pe următoarea treaptă. Ţipă când o bucată ascuţită de marmură se desprinse. Grace îşi pierdu echilibrul. îşi întinse braţele, căutând frenetic balustrada de fier forjat, dar buricele degetelor ei alunecară pe lângă marginea netedă. Simţi cum se prăbuşeşte

.CAPITOLUL 46

Era extrem de plăcut să stea întinsă pe bolovanul de lângă pârâu şi eucalipţi. O clipă, se simţise singură – ba chiar puţin speriată. Dar acum, când tatăl ei era aproape, Grace ştia că avea să fie bine.

Iniţial fusese sigură că îşi închipuise vocea lui. Câteodată, când adia vântul dinspre sud printre frunzele gri-argintii ale eucalipţilor, acestea se agitau şi scoteau sunete

fantomatice. Se întrebă dacă murmurul pe care îl auzise era într-adevăr acest zgomot nepământean, adus la urechile ei de un vârtej de aer.

Grace simţi o adiere rece trecându-i prin faţă. *Deschide-ţi ochii,* păru să şoptească vocea tatălui ei. *Nu ţi-a venit timpul.*

Clipi, apoi se uită în jur. Pârâul, bolovanul şi copacii dispăruseră. în schimb, văzu heruvimi zburdând pe norii pufoşi care pluteau deasupra ei. Unde era oare?

Se smuci şi îşi aminti. Căzuse de pe trepte pe podeaua cu parchet a castelului. îşi frecă un cucui dureros dintr-o parte a capului, apoi încercă să se ridice. Un val de durere îi străbătu trupul.

— La naiba! exclamă Grace, masându-şi spatele.

Probabil că se lovise şi la spate, şi la cap când căzuse. Dar dacă se lovise în cădere şi bebeluşul? Avea nevoie urgentă de ajutor, dar nimeni nu ştia în ce situaţie dificilă se afla, şi, dacă nu putea să ajungă în camera ei, risca să îngheţe – sau mai rău. Cu grijă, se târî sprijinindu-se în mâini şi în genunchi până ajunse la balustradă şi reuşi să se ridice în picioare.

— Slavă Domnului! murmură ea.

Acum, dacă ar putea să facă un pas...

Nu era posibil. Spasmul ascuţit de durere revenise; era mult mai puternic de data aceasta, de parcă o lamă se răsucea adânc înăuntrul ei. Atunci ştiu că făcuse o greşeală. Durerile sfâşietoare nu erau rezultatul căzăturii. Era în travaliu.

Grace strânse din dinţi. Nu avea să se alarmeze. *Dacă trebuie să nasc copilul ăsta singură şi în starea în care mă aflu, exact asta o să fac,* îşi spuse.

Ba clătinându-se, ba târându-se, ieşi încet din hol, se întoarse prin încăperea pentru recepţii şi ieşi pe uşa care ducea la coridorul pietruit. În sfârşit, ajunse în dormitor,

extenuată, simţind dureri puternice, dar cu o senzaţie neaşteptată de bucurie profundă.

Grace era în travaliu de mai multe ore, când văzu o figură înceţoşată la fereastră. Se simţea slăbită şi mistuită de febră, îndurase această stare de agonie de multă vreme, încât nu îşi putea da seama dacă avea halucinaţii sau nu. într-o clipă părea a fi acolo, în următoarea nu îl mai vedea. Grace ţipă îngrozită. Era chipul unui om trimis de Orly să o omoare, se gândi ea. O găsiseră în sfârşit, când era complet lipsită de apărare.

Nu. Grace fu copleşită de fericire şi de uşurare. în sfârşit, când avea cea mai mare nevoie de el, Philippe venise.

încă o dată greşise. Claude păşi în sufragerie, cu umerii albi, presăraţi cu fulgi de nea.

— Nu ai răspuns când am bătut la uşă, aşa că am folosit cheia de rezervă. Sper că nu te deranjează…

Claude se opri şi se holbă prin uşa deschisă a dormitorului la Grace, care se zvârcolea, palidă la faţă.

— Nu îţi face griji! strigă el. Te va ajuta soţia mea.

Mărie ajunse exact la timp. După nu mai mult de cincisprezece minute de la apariţia ei în cameră, Grace născu o fetiţă.

Cum vrei să o numeşti? întrebă Mărie, în timp ce Grace legăna copilul

— .Serena, şopti Grace. Mă rog ca viaţa ei să fie binecuvântată cu mai multă serenitate decât a mea.

Maica stareţă fu printre primii vizitatori ai lui Grace.

— Mă bucur că bebeluşul tău s-a născut fără probleme, zise ea pe un ton neutru. Mai ales după ce ai scăpat ca prin urechile acului. Ai noroc că eşti aşa de tenace.

Grace se uită în altă parte, către lumea albă de afară. Se temea să audă ceea avea să spună maica Francis Xavier.

— Dar trebuie să înţelegi, continuă stareţa.

Figura ei ovală era ca de fildeş pe fundalul vălului alb.

— Am făcut aranjamentele pe care le-am discutat.

Grace nu răspunse.

— Mai ţii minte când am vorbit prima oară despre renunţarea la copil, în capelă, în ziua aceea cenuşie şi ploioasă? Atunci m-am gândit că odată ce aveai să ţii copilul în braţe, vei avea nevoie de mult curaj pentru a duce la capăt hotărârea, spuse ea blând. Acum, de dragul Serenei, mai eşti pregătită să faci acest sacrificiu?

îşi puse mâna pe braţul lui Grace.

— îmi doresc ca împrejurările să fi fost altele, dar trebuie să luăm în considerare şi familia care aşteaptă să primească un bebeluş în casa ei. Nu e drept faţă de tine, nici faţă de Serena sau faţă de ei să trenezi acest demers – ar cauza mai multă durere tuturor.

— Cât timp am la dispoziţie? şopti Grace, cu obrajii umezi de lacrimi de mâhnire.

— O săptămână, zise stareţa.

Planul păruse atât de chibzuit, atât de raţional, atât de acceptabil când Brigitte sugerase prima oară că bebeluşul

lui Grace ar putea fi adoptat. Dar, ţinând-o în braţe pe Serena, care se uita în sus la ea de sub sprâncenele abia conturate şi care strâmba din gurița rozalie, Grace ştia că nu putea 303
să îi dea drumul. II iubea pe copil cu tot suflul, cu tot sângele şi oasele din

însă, era imposibil să rămână la castel pentru totdeauna, iar mica moştenire de la Alfred aproape că se terminase. Singură şi fără niciun ban, cum ar fi putut să aibă grijă de Serena, cu atât mai mult să o protejeze de ruşinea de a avea un tată necunoscut, care putea fi chiar fratele propriei ei mame?

Atunci avu o revelaţie; îşi dădu seama că, de fapt, exista un mod de a-şi putea păstra copilul. Când descoperise că era gravidă, jurase că, indiferent ce avea să se întâmple, nu avea să se întoarcă la soţul ei. Dar asta fusese înainte să se nască această fiinţă micuţă şi minunată. în ciuda a tot ce se întâmplase între ei, dacă i-ar fi spus lui Jack că Serena era fiica lui, rezultatul ultimei lor întâlniri, ar fi primit-o înapoi; era sigură de asta. Dar ar fi suportat ea să se întoarcă la Merindah, acceptând o relaţie care fusese otrăvită iremediabil? înghiţi în sec când luă în considerare perspectiva de a fi legată pentru totdeauna de un bărbat care alesese să îşi exercite puterea asupra ei în cel mai josnic mod posibil. Grace lăsă să îi scape un geamăt surd. Din cauza disperării, chiar se gândise să o prindă şi pe Serena în aceeaşi capcană în care Olive o pusese pe ea. Ar fi lăsat-o pe copilă să creadă că un bărbat era tatăl ei, când, de fapt, altcineva era. *Cel puţin,* se gândi Grace cu amărăciune, *Olive cunoştea identitatea tatălui meu adevărat. Eu nici măcar nu am certitudinea asta.*

în timp ce o alăpta pe Serena, Grace simţi din nou cum o podidesc lacrimile. Stareţa avusese dreptate. Nu exista decât o singură opţiune.

Grace nu voia să-şi deschidă ochi. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost silită să admită că ziua – ziua aceasta oribilă – începuse.

Parcă presimţind o catastrofa iminentă, Serena scoase un bocet vrednic de milă. Grace se ridică din pat. Îşi luă copilul în braţe şi săltă capacul cutiuţei muzicale, acel cadou de demult de la Reuben. Grace spera că ultima dată când fiica ei se uita la ea nu avea să vadă un chip însemnat de suferinţă. Dar, oricât se străduia, în timp ce balerina se învârtea în cercuri 304 nesfârşite şi clinchetul melodiei se auzea din nou şi din nou, nu se putea opri din plâns.

O schimbă pe Serena şi o îmbrăcă, apoi o ţinu aproape. în ultima săptămână se făcuse din ce în ce mai cald, şi de-acum era moină, iar zăpada care se topea pe fereastră curgea în şiroaie argintii.

— Uită-te afară. Vezi? îi zise Grace copilului ei. Curând va fi primăvară.

îi spuse Serenei că avea să o iubească pentru totdeauna, îi sărută gâtul delicat şi obrajii moi ca nişte petale, dar era conştientă că nu mai putea să amâne momentul.

O înfaşă în şalul trandafiriu pe care îl găsise în misterioasa cutie lăcuită. Apoi, ţinându-şi fiica în braţe, cu inima grea, merse tristă, târşâindu-şi picioarele prin noroi şi prin zloată către mănăstirea Sainte Jeanne.CAPITOLUL 47

Grace se împiedică o dată, apoi încă o dată. Privirea îi era atât de înceţoşată de lacrimi, încât abia reuşi să se întoarcă pe drumul scurt înapoi la Charincourt. Când ajunse la castel, îşi şterse ochii şi se uită buimăcită la locul în care căutase adăpost. Fără zăpadă, castelul îşi recăpătase înfăţişarea dezolantă. Măreaţa clădire în ruină, umedă, rece şi distrusă, emana răutate.

Grace fugi înapoi în siguranţa camerelor ei singuratice. Descuie uşa cu mâini tremurânde, orbecăi înăuntru şi se aruncă în pat plângând. Când, într-un târziu, rămase fără lacrimi, zăcu unde era, fără să se mişte. Cum ar putea vreodată să accepte ce făcuse? Trupul îi tânjea după copilul care făcuse atât de puţină vreme parte din ea. Nu se pregătise pentru durerea aceasta oribilă şi crudă. Se simţea de parcă ceva esenţial – o mână, un braţ – îi fusese smuls cu brutalitate.

Timpul trecu. Minute sau ore, Grace nu ştia. În ultima săptămână, fiecare zi fusese marcată de rutina îngrijirii Serenei: dormea, era alăptată, sau îi făcea baie. Doar o săptămână! Nu avea să mai simtă niciodată mirosul ei dulce, să îi simtă degeţelele strângându-se în jurul degetelor ei, să o mângâie pe cap. Ce nu ar fi dat pentru încă o zi, încă o oră, câteva minute preţioase cu copilul ei iubit…

încăperea era prea liniştită. Se obişnuise cu ţipetele Serenei, cu scâncetul şi cu gânguritul ei. Acum nu mai era nimic, doar tăcere. Vidul era de nesuportat.

Zăcea acolo, nemişcată. Focul nu fusese aprins, dar abia dacă remarcă frigul. Grace voia doar să ţină minte, încerca să îşi amintească fiecare moment pe care îl petrecuse alături de fiica ei în ultimele şapte zile. însă, deja simţea că amintirile încep să dispară; nu erau cu nimic mai tangibile decât zăpada care se topea.

Grace zări o umbră trecând pe lângă fereastră, apoi auzi o bătaie în uşă. Era probabil tot Claude. Nu voia să vadă pe nimeni; voia doar să fie lăsată singură cu durerea ei. Chiar şi aşa, era un gest de amabilitate din partea îngrijitorului bătrân să vină să vadă cum se mai simţea. Se forţă să se ridice din pat.

— *Bonjour*, Claude, spuse ea abătută când deschise uşa.

— *Bonjour*, Grace.

Tresări, se împletici întorcându-se în sufragerie, apoi se prăbuşi într-un fotoliu. Fantasma asta era, cu siguranţă, încă o halucinaţie crudă!

— Philippe, reuşi ea să şoptească. Tu eşti sau mi-am pierdut minţile?

Era la fel de atrăgător ca de obicei, cu ochii de un albastru la fel de
intens, cu părul negru, ajungându-i până la gulerul cămăşii. Totuşi, două linii subţiri i se distingeau de o parte şi de alta a gurii, linii pe care Grace nu le mai văzuse niciodată.

— Chiar eu sunt, zise el cu o expresie îngrijorată. îmi pare foarte rău; ştiu că probabil e un şoc pentru tine, dar nici nu pot exprima în cuvinte cât de minunat este să te văd, în sfârşit.

Se uită la ea cu iubire.

— Am venit cât de repede am putut.

— Despre ce vorbeşti? zise Grace, neîncrezătoare şi confuză. Sunt la castel de luni întregi.

Deşi Grace tânjea să o ţină în braţe, când Philippe se apropie de ea, se strădui să-l privească rece.

— Ai tot dreptul să fii supărată pe mine, spuse Philippe, evident mâhnit. Dar văd că nu te simţi bine, iar aici e foarte frig. Lasă-mă să aprind focul sau măcar să îţi aduc ceva de băut ca să te încălzeşti un pic.

— Nu te deranja, răspunse ea tăios. Spune-mi doar ce te-a adus la Charincourt.

Prezenţa lui Philippe era mai mult decât putea suporta, însă cea mai aprigă dorinţă a ei era să nu o părăsească niciodată. El se aşeză pe fotoliul din faţa lui Grace.

— Mai întâi, trebuie să-ţi povestesc ce s-a întâmplat de Ziua Naţională a Franţei, începu el, când comuniştii au aflat că îi trădasem.

— Cum au aflat? Credeam că acoperirea ta era perfectă. Grace se încruntă.

— Mai ţii minte când am fost la clubul *La Voiture Foile* şi erau toţi acei fotografi afară? Eram sigur că nu m-au văzut, dar se pare că am greşit.

Lui Grace îi stătu inima în loc. Nu avea să uite niciodată momentul în care descoperise că Reuben şi Gaston erau unul şi acelaşi.

— De îndată ce Orly şi-a dat seama că seiful fusese deschis, le-a ordonat oamenilor lui să te elimine. Au primit o fotografie din rubrica de mondenităţi a unui ziar. Din păcate, când criminalii m-au remarcat şi pe mine în poză, şi-au dat seama că duceam o viaţă dublă şi că noi doi eram complici.

— Aşa că au început să te caute şi pe tine, spuse Grace.

— Da. Când nu ai venit în Belleville, mi-a fost extrem de teamă că ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Tocmai voiam să sar pe motocicletă şi să încep să te caut, dar...

Vocea lui şovăi.

— Atunci au acţionat. M-au împuşcat.

— Nu am ştiut nimic!

Lui Grace i se făcu rău. Din acest motiv el nu venise deloc la ea, şi totul se întâmplase doar din vina ei.

— Grace, tremuri, zise Philippe, vădit îngrijorat. Ai nişte coniac?

Incapabilă să vorbească, arătă către cămară.

Câteva clipe mai târziu, Philippe se întoarse cu două pahare.

Bea asta, spuse el, cât timp fac eu focul

.îi întinse ei un pahar, apoi aprinse un chibrit lângă nişte surcele. în timp ce lemnul începu să se aprindă şi să trosnească, Grace înghiţi o gură din lichidul arzător.

— Cât de grav a fost atacul acesta? întrebă ea neliniştită.

— Destul de grav. Din fericire, ambulanţa a sosit rapid – se pare că a chemat-o barmanul – şi m-a dus la Urgenţe. în timp ce eram operat, vestea despre cele întâmplate a ajuns la superiorii mei. Am fost transferat la un spital militar foarte bine păzit, unde o vreme mi-am pierdut şi recăpătat cunoştinţa de mai multe ori. în mod ironic, fostul ministru de Interne se afla cu un etaj mai jos decât mine.

— Giscard Orly e în viaţă?

Grace strânse paharul atât de tare, încât degetele i se albiră.

— Da. Dar nu ai de ce să te temi. Fostul ministru – un criminal – se află acum, împreună cu toţi complicii lui ticăloşi, în cea mai cumplită închisoare de maximă siguranţă din Franţa.

Philippe râse dispreţuitor.

— Nu cred că un bărbat ca Orly se va obişnui prea uşor cu viaţa aspră din închisoare, n-ai zice? Pe de altă parte, va avea foarte mult timp la dispoziţie. Ţi-l poţi închipui – fără femei, vinuri scumpe şi mâncăruri pretenţioase? Regimul ăsta ar fi o provocare până şi pentru un spartan.

— E bine de ştiut.

Grace bău încă puţin coniac.

— Acum ceva vreme, am crezut că oamenii lui m-au găsit. Am fost îngrozită. Cred că Orly e singura persoană cu adevărat malefică cu care am avut de-a face. Chiar şi aşa, mă simt uşurată că nu i-am luat viaţa.

Nu, se gândi ea, uitându-se dezolată la pahar. *Am creat o viaţă, in schimb. Şi ce lume plină de suferinţă am creat astfel!*

Philippe se încruntă.

— Ţi s-a întâmplat ceva de când ai venit la Charincourt, nu-i aşa?

Grace dădu din cap.

— Păi, poate ar fi mai bine să aşteptăm până te simţi mai în putere...

— Philippe, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce cauţi aici! insistă Grace.

— Când Brigitte mi-a dezvăluit că nu simţi nimic pentru mine, că nu vrei să mă mai vezi niciodată, am simţit că toată lumea mea se prăbuşeşte. Dar nu am fost surprins, oftă el. Eram sigur că după ce te-am făcut să treci prin toate situaţiile alea periculoase, probabil că mă detestai – şi cum puteam să te învinovăţesc pentru asta? Am ajuns la concluzia că te-ai întors în ţara ta natală, destul de probabil în braţele primitoare ale soţului tău.

Philippe se ridică brusc şi păşi spre bovindou. Se întoarse către Grace, apoi spuse:

— Ţine cont că eram în spital, bolnav şi confuz. Brigitte era singura persoană din Paris care avea voie să mă viziteze – era trecută în fişa mea drept cea mai apropiată rudă.

Grace se simţi copleşită de ruşine. Brigitte insistase să-i spună ceva foarte important despre Philippe, dar ea o refuzase după fiecare încercare.

— Am întrebat-o pe verişoara mea dacă ea crede că ţi-ai dori să mă mai vezi vreodată. Brigitte a spus

că nu mai exista nicio şansă. Am încercat să te uit, am încercat să nu te mai iubesc – a fost imposibil.

Faptul că Philippe încă ţinea la ea complica lucrurile şi mai tare; Grace se simţea de parcă un ciob îi străpunsese inima.

— Apoi, într-o zi, Brigitte a adus-o pe Jacqueline Bouvier cu ea. I s-a îngăduit să mă viziteze doar pentru că a intervenit Ambasada Statelor Unite. Lucrurile au început să se schimbe după aceea.

— Iartă-mă, spuse Grace, sunt puţin nedumerită. Vrei să spui că Jackie are legătură cu faptul că eşti aici?

— A vrut să-mi împărtăşească o observaţie pe care o făcuse prietena ei din Australia. I-am spus că nu vreau să aud niciun cuvânt despre tine – m-ar fi durut prea mult. Dar Jackie a insistat.

Philippe zâmbi cu regret.

— I-ai spus că, dacă nu rişti niciodată, va Fi puţin probabil să faci vreo greşeală; drept urmare, viaţa ta va fi măruntă şi foarte sigură. M-a întrebat dacă asta îmi doream. Se aşeză şi îşi termină paharul de coniac.

— Cum nu credeam că viaţa mea fusese măruntă şi era cert că nu fusese sigură, am pus ce mi-a zis pe seama naivităţii fără margini a unei fete americane bogate. Jackie, evident, nu avea nicio idee prin ce trecusem.

Philippe o privi pe Grace deznădăjduit.

— Doar la ceva timp după aceea mi-am dat seama că, într-adevăr, făceam tot ce îmi stătea în putere să fiu în siguranţă.

— îmi pare rău că te-am rănit, zise Grace cu o voce slabă.

— Ai fost prima persoană din afara lumii mele pline de secrete cu care mi-am lăsat garda jos, explică el. Dar, îmi e

ruşine să o spun, când ai fugit de mine, când Brigitte mi-a transmis mesajul tău, am încercat să îmi ascund sentimentele în spatele unor uşi de fier.
îşi trecu degetele prin păr.
— Am fost un prost.
— Aşa că te-ai hotărât să mă cauţi. Nu pot să cred că Brigitte ţi-a spus unde sunt.
— Ai dreptate – a refuzat. Dar nu a fost greu să mă prind că, dacă exista vreo şansă să nu te fi întors în Australia, era destul de probabil că ea te ascunsese într-un loc sigur, la Charincourt.
Philippe făcu o pauză.
— Crede-mă, aş risca orice, aş face orice să avem din nou viaţa noastră împreună, exact aşa cum era înainte să te implic în toată nebunia
Disperată, Grace îşi împreună mâinile. Iubirea ei pentru Philippe nu dispăruse; dacă ar fi fost posibil să şteargă orice urmă a trecutului, dacă povestea lor ar fi putut fi rescrisă…
— De îndată ce mi-am revenit oarecum, ei bine, din câte vezi – sunt aici, implorându-te să te întorci la mine. Trebuie doar să îţi spun că nu sunt singur.
Philippe ieşi în hol. Grace auzi cum schimbă câteva cuvinte înăbuşite, apoi, îmbrăcat cu o haină lungă şi enormă şi ţinând o pălărie ponosită de fetru în mâini, Reuben Wood păşi apăsat în cameră.
Grace sări în picioare, cu inima bătându-i nebuneşte.
— Am venit să-ţi explic ce s-a întâmplat, Prinţesă, spuse el. E ceva ce ar fi trebuit să fac acum multă vreme.
— E normal să apari aşa, din senin? întrebă Grace. Tremura de mânie.
— îmi pare rău…
— Îţi pare rău? După ce ai stat departe de mine în toţi aceşti ani, vii aici fără nicio jenă, de parcă nimic nu s-ar fi

schimbat! Şi mai apari şi într-o zi care – din cauza ta – a devenit cea mai oribilă din viaţa mea. Nu pot să cred că ai tupeul să îţi arăţi faţa!

— Dumnezeule, biata de tine! E doar vina mea! strigă Reuben. Ai trăit într-o… ştii acea cameră a oglinzilor de la bâlciuri? Acolo totul e distorsionat, toate bucăţile sunt deformate. Ai încredere în mine, nimic nu este aşa cum îţi imaginezi, nimic.

Un val de oboseală luă locul furiei pe care o simţea Grace.

— Nu am nicio idee la ce te referi, spuse ea.

Se cufundă în fotoliul ei. Reuben trase un scaun şi se aşeză.

— La identitate, zise el, aplecându-se înainte. A mea, a ta şi aproape a oricărei persoane care te-a iubit vreodată. Vorbesc despre cine suntem noi cu adevărat.

Grace nu se putu abţine. Şocată, copleşită şi extenuată, începu să plângă.

— Sunt sigură de un singur lucru – că tu eşti tatăl meu adevărat, suspină ea. Olive mi-a mărturisit asta înainte să plec la Paris. Dar din cauza faptului că m-ai părăsit, din cauza tăcerii tale, s-a întâmplat cel mai oribil lucru. Ţi-a trecut vreodată prin minte că merit să ştiu adevărul?

Reuben îşi mângâie bărbia. După un moment, începu să vorbească:

De fiecare dată când te vedeam, am vrut să îţi spun cine sunt, ce însemni pentru mine. Doar că nu am putut.Philippe tuşi.

— Asta e o discuţie între voi doi. O să merg în sat să beau o cafea, dar, vă rog, veniţi să mă luaţi după ce terminaţi.

Reuben dădu din cap.

— Ei bine?

Cu braţele încrucişate, Grace se uita la tatăl ei.

Nu îţi cer să mă ierţi; ştiu că e prea târziu pentru asta, zise el. Dar dacă îţi voi spune ce s-a întâmplat, s-ar putea să înţelegi cum de totul a mers atât de prost.CAPITOLUL 48

Sydney, martie 1922

Reuben Wood îşi şterse iarba de pe tălpi, în timp ce inspiră mirosul familiar al grajdului lui Smith — un amestec inconfundabil de transpiraţie de cal, bălegar, piele cernită şi făn proaspăt. La doar douăzeci şi patru de ani, era un bărbat masiv şi bine făcut, cu păr negru, dezordonat, şi braţe musculoase.

Păşi puţin mai aproape de mânzul sur şi vioi pe care îl văzuse.

— Nu vei găsi niciunul mai straşnic, spuse Smith, trecându-şi degetele peste blana lucioasă a animalului.

— Chiar aşa? răspunse Reuben cu răceală, împingându-şi pălăria în vârful capului.

Prietenul lui, Alfred Woods, căuta un cal rapid, întocmai cum era acest mânz, dar Reuben nu avea de gând să-i arate vânzătorului că era interesat de el în vreun fel. Nu aşa se făcea o afacere bună.

Reuben era hotărât să îl ajute cât mai mult pe Alfred. La început, asocierea lor fusese strict profesională. Dar, de-a lungul timpului, devenise mult mai mult decât atât.

în ciuda averii şi a educaţiei lui Alfred – Reuben renunţase la şcoală la paisprezece ani şi niciodată nu părea să aibă prea mulţi bani –, cei doi bărbaţi descoperiră curând că împărtăşeau o viziune similară asupra vieţii.
Nu aveau în comun doar pasiunea pentru cai. Erau la fel de interesaţi de muzică, mai ales de cea clasică; amândoi împărtăşeau ideea că erau prea puţine poezii care să surprindă pitorescul australian mai bine decât cele scrise de Henry Lawson sau de Banjo Paterson. Amândoi aveau o latură filozofică şi obişnuiau să discute până noaptea târziu despre chestiuni precum moralitatea în vreme de război şi despre cât de departe ar putea merge un om ca să facă tot ce e corect.
Reuben îşi ridică privirea, surprins să audă vocea soţiei lui.
— Rae, ce Dumnezeu cauţi aici? zise el.
Tânăra frumoasă alerga către el, lăsând nori de praf în urmă, în timp ce traversa grădina.
— Nu o să ghiceşti niciodată! anunţă ea, dându-şi părul pe spate.
— Păi, trebuie să fie ceva special; după cum vezi, stau de vorbă cu domnul Smith despre mânzul ăsta al lui.
Se întoarse către vânzător, puţin stânjenit.
— Scuzele mele, o să dureze doar cinci minute. Se pare că doamna Wood are gărgăuni în cap.
Reuben o luă de-o parte pe Rae.
— Ce se întâmplă?
— îmi pare rău că intervin aşa, dar eram atât de emoţionată încât nu am mai putut să aştept. E ceva sigur. Oh, dragul meu, vom avea un copil.
Deşi barul de la hotelul Australia era plin, Reuben îl remarcă destul de repede pe Alfred. Ţinuta elegantă a bărbatului, costumul lui în dungi, croit perfect, şi trăsăturile

lui rafinate îl scoteau în evidenţă chiar şi printre clienţii bogaţi ai acelui bar exclusivist.
Reuben se îmbrânci prin mulţime până la prietenul lui, cu un zâmbet larg pe faţă.
— Salut, băiete. Arăţi cum nu se poate mai încântat, îl întâmpină Alfred. Probabil ai cumpărat mânzul ăla la un preţ foarte bun dacă eşti aşa de vesel.
Reuben îşi dădu jos pălăria ponosită.
— Aşa cred. Dar am o veste şi mai bună.
— Chiar aşa? întâmplător, şi eu am. Ce veşti ai?
— Un copil, asta e vestea! anunţă Reuben, radiind. Rae o să nască la începutul lui septembrie.
Spre surprinderea lui Reuben, Alfred râse cu poftă.
— Ce e aşa de amuzant?
— Se pare că numele noastre nu sunt singurul lucru prin care ne asemănăm. Olive e şi ea însărcinată şi...
— Nu-mi spune că o să nască tot atunci.
— Aşa e! Ei bine, asta da coincidenţă.
Alfred îl bătu pe prietenul lui voinic pe spate.
— Dumnezeule mare, omule, dacă există vreun moment potrivit ca
Alfred făcu un semn către barman.
— Două pahare cu cel mai bun whisky pe care-l aveţi – şi să fie duble.
— Fie s-avem parte de zile fericite! spuse Reuben când apărură paharele cu băutura de culoarea chihlimbarului.
— Aşa să fie!
Cu un zâmbet, Alfred dădu noroc cu Reuben.

Charincourt, februarie 1950

în timp ce Reuben vorbea, semnele vârstei de pe faţa lui păreau să se adâncească. Grace putea să vadă cât de mult îmbătrânise în ultimul deceniu.

— Alfred m-a sunat acasă, în Surry Hills, să îmi spună că Olive era în travaliu la maternitatea din Paddington. Era emoţionat, mi-a spus că deja cumpărase cele mai rafinate trabucuri cubaneze, ca să le fumăm când avea să se nască copilul. Şi eu eram destul de vesel, ştiind că nici la Rae nu mai putea să dureze mult.

Nu am ştiut nimic despre asta, zise Grace

— .în orice caz, continuă Reuben, am aşteptat şi am tot aşteptat să mai primim o veste până ce, într-un târziu, Rae a spus că nu mai suportă. Aşa că am hotărât să ne plimbăm puţin. Ţine cont că ea nu putea să meargă prea mult. Am mers până la magazinul din colţ şi am cumpărat un exemplar din ziarul *The Sun* – e amuzant că îmi mai amintesc ce era pe prima pagină. Ceva despre Lloyd George, prim-ministrul britanic, care făcea din nou legea pentru turci şi pentru greci. De îndată de am deschis uşa căsuţei noastre, am auzit telefonul sunând. Am alergat la el, dar era prea târziu. Apoi, îmi aduc aminte că am spus ceva de genul: „Nicio grijă. Dacă era Alfred, abia aşteaptă să ne spună vestea cea bună. Sunt convins că o să ne sune din nou imediat."

Grace se holbă la Reuben.

— Ce vrei să spui? Că ai aşteptat calm, cu soţia însărcinată alături, veşti de la un bărbat aflat la doar câţiva kilometri depărtare despre naşterea unui copil, despre care credea că e al lui, în timp ce tu ştiai că e al tău? Asta e una dintre faptele cele mai duplicitare şi mai cinice pe care mi le-aş fi putut imagina! Şi când te gândeşti că eu eram copilul acela!

— Nu, Grace.

Gura lui Reuben deveni o linie fermă.

— Nu erai tu.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

Olive a dat naştere copilului ei, dar avea cordonul ombilical strâns în jurul gâtului, zise Reuben. Bebeluşul nu a respirat niciodată.CAPITOLUL 49

Sydney, 31 august 1922

Reuben încercă să o consoleze pe Rae, să o asigure că doar pentru că o tragedie oribilă îi lovise pe Alfred şi Olive, asta nu însemna că şi bebeluşul lor urma să aibă aceeaşi soartă.

— Gata, draga mea, şopti el când se întinse în pat alături de ea în noaptea aceea, dându-i la o parte părul de pe fruntea transpirată. Odihneşte-te puţin. O să te bucuri că ai făcut asta după ce se naşte copilul.

— Nici nu cred să voi putea dormi după ce am aflat aşa ceva, spuse ea. Săraca Olive, şi Alfred – ce veşti sfâşietoare!

Extenuată de grijă, se cufundă rapid într-un somn adânc. Şi Reuben dormi, până ce Rae îl trezi cu puţin înainte de miezul nopţii. Cearşafurile erau ude.

— Dragul meu, zise ea, a sosit timpul.

— Timpul?

El era încă pe jumătate adormit.

— Vine copilul.

Reuben se dezmetici şi coborî din pat.

— Doamne! Unde ţi-e geanta?

Rae arătă către o valiză micuţă de piele, care se afla într-un colţ al camerei.

— Bun, aşteaptă doar să mă îmbrac.

Reuben îşi trase hainele pe el, în timp ce Rae se schimbă într-o cămaşă de noapte curată, un capot şi nişte espadrile.

— Să mergem, spuse el, luând valiza soţiei în mâna lui mare şi punând-o pe cealaltă în jurul umerilor ei micuţi. Să mergem încet, dragă.

— Nu mă aşteptam să fie aşa, spuse ea, crispată de durere. Junghiurile au apărut atât de brusc.

— Ah, se întâmplă asta pentru că bebeluşul abia aşteaptă să ne cunoască, zise Reuben cu un zâmbet reconfortant. Şi, gândeşte-te numai, o să fie în prima zi de primăvară.

Charincourt, februarie 1950

Grace îl privi cu atenţie pe Reuben. În ciuda propriei suferinţe, simţea că îi pare rău pentru bărbatul enorm, care era evident mâhnit. încercase să-şi reia povestea de două ori, dar păruse atât de copleşit de emoţie, încât nu fusese în stare să continue.

Reuben avea înfăţişarea unui om care se zbătea într-o mare plină de primejdii.

— Prinţesă, spuse el, respirând cu greu, chiar dacă totul s-a întâmplat acum foarte mult timp, e al naibii de greu să vorbesc despre asta.

Grace nici nu îl încurajă, nici nu îl descurajă. Nu ştia ce să spună.

— Travaliul lui Rae nu a durat mult, spre deosebire de cel al bietei Olive. Mă întorsesem acasă, mă gândeam că o să-mi facă bine să cânt puţin la pian. Sigur, îi spusesem lui Rae să nu îşi facă griji, dar adevărul era că eram într-o stare cumplită. Nu mă gândeam decât la ce s-ar fi întâmplat dacă bebeluşul păţea ceva.

— Şi copilul a fost bine?

— Nu îmi e ruşine să spun că am început si plâng ca un bebeluş când l-am văzut, atât de uşurat eram, zise Reuben. Un copil atât de frumos, cu obrajii rozalii şi cu smocuri de păr moale şi negru. O frumuseţe, chiar şi atunci. Prinţesă, bebeluşul acela...!

Atinse mâna lui Grace.

Grace simţi din nou cum viaţa ei se năruie precum un puzzle răsturnat, cu piesele în dezordine.

— Vrei să spui, zise ea încet, că în tot acest timp am crezut că Olive este mama mea, când, de fapt, era Rae?

— Dacă te referi la femeia care te-a născut, atunci da, ea a fost mama ta, spuse Reuben.

— Nu reuşesc să înţeleg nimic din toate astea, se văită Grace. Vrei să spui că Rae m-a abandonat?

Reuben clătină din cap.

— Nu ar fi făcut niciodată aşa ceva, nu din proprie voinţă. Am ştiut că era ceva în neregulă din momentul în care am intrat în salon. Rae era atât de palidă... Moaşa a chemat un doctor, dar chiar şi când a ajuns, nu mai era nimic de făcut. Vezi tu, nu au putut opri sângerarea.

Reuben continuă cu o voce tremurătoare:

— La final, sărmana Rae era foarte slăbită. Respira atât de încet, încât abia dacă putea să scoată vreun cuvânt. Mi-a făcut semn să vin mai aproape. I-am mângâiat părul, în timp ce mi-a şoptit: „Fă ce e mai bine pentru copilul nostru scump.” Apoi mama ta a murit.

Reuben îşi acoperi faţa cu mâinile, umerii i se zdruncinau. După ce trecură mai multe minute, îşi şterse ochii cu o batistă şi zise răguşit:

— Trebuie să afli şi continuarea. M-am hotărât să te numesc Grace. Acesta era numele adevărat al mamei tale. Când era mică îşi spunea „Rae” – presupun că era mai uşor de pronunţat – şi curând toată lumea a început să-i spună aşa. Ea a fost iubirea vieţii mele, cea mai dragă fiinţă, şi avea numai douăzeci şi doi de ani în ziua în care m-a părăsit. Inima mea era frântă, dar, cel puţin, te aveam pe tine, micuţa mea Grace.

— Atunci de ce nu m-ai ţinut lângă tine? izbucni Grace.

însă, chiar şi în timp ce pronunţa cuvintele, ştia că nu avea dreptul să îl condamne. Propria ei experienţă amară o învăţase că, uneori, soarta conspira să-l despartă pe părinte de copil.— Te-am luat de la spital, doar că ştiam că nu puteam suporta să mă întorc acasă. Oriunde mă uitam, ştiam că aveam să văd lucruri care îmi aminteau de mama ta: şorţul ei atârnat lângă aragaz, coşul gol de cumpărături de pe masa din bucătărie. Mă aşteptam să îi aud vocea frumoasă cântând în timp ce călca hainele, paşii ei alergând pe hol. Aşa că m-am cazat la o pensiune, chiar lângă Central Station. Nu ştiu la ce mă gândeam, dar am aflat curând că nu aveam habar cum să îngrijesc un copil. Nu aveam pătuţ, aşa că te-am pus într-un sertar, peste o pătură de cal curată. Am încercat să te hrănesc cu un pic de lapte şi cu apă fiartă; am încercat să-ţi dau cu o pipetă chiar şi puţină supă de carne, dar tu, mititica de tine, ai ţipat şi ai tot ţipat. Oamenii din camera alăturată s-au plâns. Proprietarul a zis că trebuie să plecăm. Tu erai deja slăbită şi îţi era din ce în ce mai rău. Eu nu mai ştiam ce să fac şi eram pe jumătate înnebunit de durere. Dar ştiam că trebuie să acţionez rapid, dacă nu, fetiţa mea dragă avea şi ea să moară. Apoi mi-a venit ideea. Exista o persoană care, în ciuda a tot ce se întâmplase, ar fi putut să mă ajute. Te-am înfăşat într-un şal trandafiriu – fusese şalul preferat al lui Rae – şi te-am dus la hotelul Australia.

CAPITOLUL 50

Sydney, 2 septembrie 1922

Reuben Wood mergea cu paşi mari prin holul de granit strălucitor, conştient de privirile dezaprobatoare atât ale clientelei, cât şi ale personalului. Era de-a dreptul evident că imaginea unui bărbat masiv şi aspru, care ducea în braţe un bebeluş plângând din răsputeri, îi îngrozea.

Stânjenit, Reuben se întrebă de ce se gândise că ar fi fost o idee bună să îşi aducă bebeluşul într-un asemenea loc. Se simţea de parcă fiecare om pe lângă care trecea – femeia în rochia verde, cu pălărie, care se opri brusc din conversaţia cu un prieten, administratorul cu chipul încruntat, băiatul care căra bagaje, cu uniforma lui cu nasturi de alamă şi cu o privire jenată – se întrebau şi ei acelaşi lucru. Dorindu-şi să devină invizibil, alese să nu urce pe scara principală a hotelului. în schimb, se grăbi spre rândul de lifturi plasate mai discret, în spatele holului.

Odată ajuns acolo, totuşi, Reuben ezită. Urmări captivat în timp ce pielea translucidă din creştetul bebeluşului zvâcnea cu fiecare bătaie agitată a pulsului. Poate că mai era timp. Apoi zăngănitul uşilor de lift îl readuse la realitatea crudă. Nu exista nicio altă cale.

— Dumnezeule, cine şi-ar fi putut imagina că asemenea tragedii vor da peste noi? gemu Alfred disperat, în timp ce stătea cu Reuben lângă patul soţiei sale.

Olive stătea întinsă, nemişcată, în camera întunecată. Ochii ei erau deschişi, dar părea să nu vadă nimic, nici draperiile, nici scaunele căptuşite cu catifea, nici acuarelele de bun-gust de pe pereţi – nici măcar pe propriul ei soţ.

— După ce copilul a murit, Olive a refuzat categoric să rămână la spital, dar au trecut deja două zile şi uită-te la ea, zise el tulburat. Doctorii spun că e reacţia produsă de un şoc puternic, dar nu par să aibă vreo idee ce

trebuie făcut. Nu mănâncă, nu doarme. Sunt îngrozit că o voi pierde şi pe ea.

Alfred îşi masa tâmplele.

— Nu ştiu, poate că ideea ta ar putea să dea rezultate. Poate că dacă o va vedea pe micuţa Grace, se va întoarce la noi.

Fetiţa lui Reuben era moleşită în braţele lui musculoase. Se aplecă şi o puse cu grijă pe cuvertură, lângă Olive, apoi aşteptă. Privirea femeii era goală. De parcă Grace nu exista.

— îmi pare rău, spuse Reuben. Cred că trebuia să încercăm, dar Olive pare că e într-o altă lume. Ar fi mai bine să o iau pe mititica mea şi să plec. Cumva, trebuie să găsesc o modalitate ca Gracie să nu o urmeze pe mama ei în mormânt – dar numai Dumnezeu ştie cum o voi face.

Când, cu figura palidă, Reuben îl ridică, bebeluşul scânci.

Foarte încet, de parcă ieşise dintr-o transă, Olive se întoarse către bebeluşul care plângea slab. îşi întinse mâinile şi o luă pe Grace de la Reuben. Apoi, foarte blând, ţinu bebeluşul înfometat la sânul ei şi zâmbi.

Era evident pentru Reuben cum putea să o salveze pe Grace – şi pe Olive. Dar şovăi încă o dată.

Cum aş putea să renunţ la copilul meu? Ce om naiv, se gândi el. *întrebarea ar trebui să fie: cum ai putea să nu renunţi?* Cel puţin, în felul acesta ştia că aveau să aibă grijă de ea doi oameni de încredere.

Grace stătea liniştită în braţele lui Olive, iar chipul ei micuţ era mulţumit.

— Te rog, Reuben. Las-o cu mine, te implor! zise ea. Cel puţin, cât e aşa de mică. Promit să mă comport cu ea de

parcă ar fi a mea, să mă dedic ei. Apoi, poate într-o zi... păi, poate că vei avea tu grijă de ea.

Şocat şi copleşit de mâhnire, îndurerat de pierderea soţiei lui, Reuben încercă disperat să se împace cu ceea ce ştia că trebuie să facă.

într-un târziu, dădu din cap.

— Dar să îmi promiţi ceva, spuse el.

— Da?

— Când Grace va fi suficient de mare, las-o să se întoarcă la mine. Lasă-mă să-i spun adevărul.

Charincourt, februarie 1950

— Le-am dat lui Alfred şi lui Olive formularul pentru certificatul tău de naştere. Deja îţi scrisesem numele, dar nimic altceva. Apoi am plecat.

Grace încercă să îşi imagineze scena din acea cameră de hotel: femeia traumatizată; bebeluşul care suferea; doi bărbaţi care luau o decizie ce avea să afecteze pentru totdeauna cursul vieţii fiecăruia dintre ei.

— Pot înţelege de ce m-ai dat lui Olive, chiar pot. Cred că a fost un lucru curajos şi altruist din partea ta, spuse ea. Dar de ce nu ţi-ai dezvăluit niciodată adevărata identitate? Am crescut fără să ştiu cine eram, de fapt. Te-ai hotărât că nu vrei să îmi fii tată în cele din urmă?

Vocea lui Grace scăzu până la o şoaptă:

— Rae a murit dându-mi viaţă.

Reuben îşi dădu la o parte părul de pe frunte. Era în continuare des, deşi acum brăzdat de şuviţe argintii.

— Nu te-am învinuit nicio clipă. Voiam să îndeplinesc ultima dorinţă a lui Rae: să fac ce e mai bine pentru copilul nostru scump. Dar mi-am dorit tot timpul să fii alături de mine. Odată, când eraţi toţi în Sydney, chiar am confruntat-o pe Olive la hotel.

— îmi aduc aminte ziua aceea.

— Da? Cum aşa?

— Am auzit cum vă certaţi. Dar eram încă un copil – nu ştiam ce

Reuben oftă.

— Am insistat să renunţe la tine, dar ea nici nu voia să audă. Mi-a reamintit de înţelegerea noastră. Erai o fată de doisprezece ani – cum ar fi putut un bărbat aspru ca mine să aibă grijă de tine aşa cum trebuie? Cum aş fi fost în stare să îţi ofer acea grijă pe care numai o femeie o poate avea? Ştiam că are dreptate. Apoi, de fiecare dată când te vedeam, ei bine, înfloreai. Olive şi Alfred te iubeau mult şi aveau mijloacele necesare să îţi asigure orice aveai nevoie în viaţă. În comparaţie cu ce-ţi ofereau ei, ce aş fi putut să-ţi dau eu? Foarte puţin.

înghiţi în sec.

— M-am văzut cu tine de fiecare dată când am avut ocazia, dar Olive a insistat să nu vin la Brookfield. A fost bună să îmi scrie scrisori, totuşi, să îmi dea de ştire despre tine. Eram mereu aşa de mândru de fiica mea frumoasă, de singurul meu copil. Până la urmă, am început să mă întreb de ce ai vrea să rămâi cu un om sărac ca mine. Te-am iubit întotdeauna, Prinţesă. Onorezi amintirea dragii tale mame.

Două perechi de părinţi, prieteni, purtând acelaşi nume – cu excepţia unei singure litere. Un bebeluş moare la naştere, o mamă piere în timp ce dă naştere. Copilul fără mamă este dat femeii fără copil. O mână necunoscută adaugă un „s” la numele copilului şi ea se naşte din nou, având o altă mamă, un alt tată şi o viaţă diferită.

Era imposibil. Era cu siguranţă un mit, o fabulă, un basm. Dar, în inima ei, Grace ştia că fiecare cuvânt pe care îl spusese Reuben era adevărat.

Se cutremură.

Şi Olive, care a avut grijă de mine cu atâta iubire... oh, de ce fapte îngrozitoare am acuzat-o!Grace se prinse de braţele fotoliului. Nu avea să cedeze în faţa durerii – nu acum. Nu putea face nimic să schimbe trecutul, dar era posibil să aibă o şansă să schimbe viitorul.

— Reuben.

Vocea ei era acum hotărâtă.

— Trebuie să se întreb ceva extrem de important. Tocmai ai zis că suni singurul tău copil. Nu are niciun sens. Philippe mi-a spus că eşti tatăl lui.

— Dar nu tatăl lui adevărat.

— Ce? La ce te referi?

încercă să-şi domolească speranţa pe care o simţea, abia respirând, cât timp aştepta un răspuns.

— Exact ce am spus. Nu sunt tatăl lui adevărat. E o poveste lungă, care s-a petrecut cu ceva vreme în urmă, în timpul războiului care s-a încheiat...

— îmi pare rău, Siddy, zise Grace, sărind în picioare. Trebuie să plec chiar acum.

Luă o haină dintr-un cui de pe perete şi alergă către uşă.

— Ia-l pe Philippe, strigă ea peste umăr. O să vă explic când mă întorc.

— Prinţesă, aşteaptă! Ce se întâmplă?

Am făcut o greşeală îngrozitoare!CAPITOLUL 51

Grace o zbughi pe aleea din faţa castelului şi peste pajişte, către mănăstirea Sainte Jeanne. Sună frenetic din clopot şi strigă:

— Lăsaţi-mă să intru, vă rog, lăsaţi-mă să intru!

O maică deschise uşa cu o expresie buimacă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Grace se năpusti în curte.

— Va rog, vă implor. Trebuie să vorbesc cu maica stareţă.

Maica părea nesigură.

— Nu ştiu…

— Nicio grijă, e acolo!

Dincolo de arcade, maica Francis Xavier conducea un grup de fetiţe spre capelă.

— Maică, oh, maică!

Grace alergă către ea. Stareţa se întoarse.

— Ar fi bine să-mi explici motivul pentru care ai venit.

Făcând cu mâna către altă maică, ea spuse:

— Josephine, poţi să te ocupi tu? Tinerele acestea se pregătesc de prima lor împărtăşanie.

Grace vorbi grăbită:

— Mulţumesc foarte mult. îmi pare teribil de rău că fac o scenă, dar trebuie să vorbesc cu tine urgent. E vorba despre Serena – situaţia s-a schimbat.

Stareţa stătea la biroul ei din lemn de stejar, scrutând-o pe Grace.

— Aşadar, după toţi aceşti ani, în sfârşit, ştii cine sunt adevăraţii tăi părinţi. Sunt convinsă că e un şoc foarte mare. Va fi nevoie de ceva timp să te obişnuieşti. Şi îmi zici că Reuben nu e tatăl lui Philippe, deşi deocamdată nu ai primit nicio explicaţie.

Grace auzi zgomotul mătăniilor maicii Xavier.

— Trebuie să o laşi pe Serena în grija noastră, până ce adevărul iese la
— Dar...
Stareţa îşi lăsă mătăniile să îi cadă printre degete.
— Draga mea, îmi închipui cât de dureros este pentru tine, dar, din câte ştii, cea mai mare preocupare a mea e binele Serenei. Iau în considerare şi faptul că doi oameni buni la suflet vor ajunge astăzi la ora cinci la mănăstire şi se vor aştepta să plece acasă cu noua lor fetiţă.
îşi împreună mâinile.
— Dacă până atunci nu poţi să mă convingi că Serena nu este rezultatul unei uniuni incestuoase, atunci, îmi pare extrem de rău, dar spre binele tuturor părţilor, adopţia trebuie să aibă loc.
Gâfâind şi fără suflare, Grace îi găsi pe Reuben şi pe Philippe aşteptând-o lângă uşă când se întoarse la castel.
— Bun, sunteţi amândoi aici, zise Grace, grăbindu-i să intre.
Câteva minute mai târziu, puse pe masa rotundă nişte căni cu ciocolată
caldă, din care ieşeau aburi. Cei trei se aşezară, iar Reuben remarcă:
— Sunt oameni cu inima bună, familia Devreaux. A fost amabil din partea lor să aranjeze să rămânem aici peste noapte.
— Siddy, zise Grace, aplecându-se înainte. Mi-e teamă că nu e timp să stăm de vorbă. Trebuie să aflu de ce ţi se spune Gaston şi care este legătura ta cu Philippe.
Reuben săltă cana lui.
— După cum am spus, totul a început în timpul războiului, când germanii avansau în Ardeni. Batalionul nostru a fost complet distrus de tancurile Panzer. Am alergat printr-o pădure până ce am ajuns într-un câmp deschis.

Atunci am găsit un act de identitate. Era pe o grămadă de frunze căzute, de parcă fusese pusă acolo pentru mine.

Grace începu să bată din picior.

— Am luat actul, continuă Reuben, şi am fugit ca un iepure până am găsit un adăpost, apoi am riscat şi l-am abordat pe un sătean. Din fericire pentru mine, se pare că era un bun samaritean. A spus că posesorul actului fusese împuşcat de Gestapo. Mi-a dat nişte haine vechi şi mi-a promis că îmi va arde uniforma.

Reuben îşi termină de băut ciocolata caldă.

— M-am uitat mai atent la poza de pe act şi mi-am dat seama că tipul era cam de vârsta mea şi, din fericire, avea o claie de păr negru în cap. Nu mi-a luat mult să mă hotărăsc că cea mai bună şansă de a supravieţui era să pretind că sunt el – Gaston Villeneuve. I-am murdărit poza cu pământ ca să nu i se distingă trăsăturile. I-am furat identitatea.

— Dar nu înţeleg, îl întrerupse Grace. Ce are asta de-a face cu Philippe?

— Iartă-mă, Prinţesă, spuse Reuben. Ajung şi acolo.

Grace bătea din nou cu piciorul în podea; simţea că se sufocă şi că pereţii sufrageriei parcă o striveau.

— Bine, zise ea, ridicându-se în picioare. Simt că înnebunesc aici. Hai să ne plimbăm în timp ce-mi povesteşti, dar, te rog, Siddy, grăbeşte-te!

— Ai fost în Burgundia? întrebă Reuben.

încruntându-se, Grace clătină din cap.

Mergeau unul lângă celălalt printr-un crâng de mesteceni, urmaţi îndeaproape de Philippe – care rostise doar un salut. Era atât de linişte, încât ea auzea pulsul zvâcnindu-i în urechi ca o tobă.

— Călătoream prin acea regiune, spre sud, zise Reuben. Atunci am dat de o fermă abandonată – sau, cel puţin, aşa am crezut că era. În casă era o femeie aproape moartă de foame.

Din spatele ei, Grace îl auzi pe Philippe inspirând puternic.

— Numele ei era Annette, continuă el. După ce am convins-o că poate avea încredere în mine, mi-a zis că ea şi fiul ei acţionau de partea mişcării de rezistenţă din Paris. Într-o zi, căzuse într-o capcană. Annette fugise ca să-şi salveze viaţa şi, ei bine, cu ajutorul membrilor mişcării de rezistenţă, ajunsese la ferma aceea. Am văzut-o pe mama ta, Rae, cum s-a stins; atunci am avut şansa să salvez o viaţă. Soţul lui Annette fusese împuşcat cu mult înainte. Cu o mamă evreică, el nu avusese nicio şansă. Cum Annette era cunoscută naziştilor, m-am gândit că, dacă mă căsătoream cu ea şi îi dădeam numele meu, avea să fie în siguranţă.

Reuben făcu o pauză.

— Un nume – niciodată nu m-am gândit la asta –, dar un nume poate schimba multe, nu-i aşa?

— Aşa se pare, zise Grace încordată. Te rog, continuă.

— La doar o săptămână după nunta noastră, Annette a făcut febră. Nu aveam medicamente şi, fiind slăbită din cauza tuturor încercărilor prin care trecuse, nu a reuşit să câştige lupta. A trebuit să asist, şi de astă dată, cum moare o femeie sub privirile mele, spuse Reuben cu o figură macabră. Şi, întocmai ca Rae, înainte să moară m-a rugat să fac tot ce pot pentru copilul ei. Mi-a dat o adresă secretă şi m-a implorat să-i găsesc fiul. „Să ai grijă de el”, mi-a zis ea, „la fel cum ai avut grijă de mine”.

Grace se opri brusc din mers.

— Fiul acela era…

— Da, eram eu, spuse Philippe.

Își mări pasul ca să ajungă lângă ea.

— Gaston – vreau să zic Reuben – a devenit membru al mișcării de rezistență și mi-a salvat viața de mai multe ori. Poate că e tatăl meu vitreg, dar îmi e la fel de drag ca propriul meu *papa*.

— Dar în noaptea aceea, în *La Voiture Foile*, când l-am văzut pe bărbatul pe care îl numeai tatăl tău, am crezut că noi doi suntem frați, zise Grace grăbită.

— Dumnezeule mare! Nu e de mirare că nu ai vrut să mă mai vezi niciodată!

Grace se simțea ușurată, dar, în același timp, era din nou furioasă pe sine însăși. Dacă nu ar fi tras concluzii pripite, poate că totul ar fi fost diferit. Poate că totuși reușea să schimbe ceva. Să reia relația de unde rămăseseră, poate chiar să se căsătorească. O clipă, chipul i se lumină, dar își aduse aminte că Philippe încă nu știa nimic despre Serena. Și nu mai avea timp.

El vru să o cuprindă cu brațul, dar ea se dădu la o parte.

— Ce este? protestă el.

Reuben se uită la unul, apoi la celălalt.

— Mi se pare că voi doi aveți niște lucruri de rezolvat, spuse el. Mă duc să văd dacă-i găsesc pe Claude și pe Mărie.

Fără să aștepte vreun răspuns, se îndepărtă printre copaci.

— Philippe, zise Grace clătinându-se, sunt atât de șocată, încât nu sunt sigură că mă mai pot ține pe picioare.

El îi arătă o buturugă.

— Hai să stăm acolo.

încă o dată încercă să își pună brațul în jurul ei, dar ea se trase înapoi.

— E firesc să fii șocată, începu el, și pot înțelege de ce ești supărată pe mine. Crezi că te-am indus în eroare intenționat. Dar Gaston nu mi-a vorbit despre viața lui din

trecut. Ar fi fost prea uşor să facă o referire în treacăt, să îi scape ceva şi să se dea de gol.
Era o tristeţe resemnată în vocea lui, ceea ce o făcea pe Grace să tânjească să îl consoleze, să spună orice ar fi fost nevoie, ca să îi aline durerea.
— Abia după ce am ieşit din spital, nu am mai putut să păstrez secretul şi i-am mărturisit lui Gaston că eram îndrăgostit de o femeie superbă, cu ochii verzi, pe nume Grace. Când i-am spus că fusese crescută la o fermă de oi din Australia, şi-a dat imediat seama cine era femeia aceea – nu se putea altfel. Trebuie să mă crezi, când ţi-am spus anul trecut că nu l-am putut găsi pe Reuben Wood, nu te-am indus în eroare cu bună ştiinţă.
— Nici eu nu intenţionez să te induc în eroare acum, spuse Grace.

Ce înseamnă asta?Secrete şi minciuni; subterfugii şi mascarade; iar şi iar, an după an. Aduseseră atât de multe necazuri. Indiferent care era preţul, acum era timpul să îi spună lui Philippe adevărul.

— Un copil? Vrei să spui că sunt tată?

A rămas cu gura căscată.

— Dumnezeule, nu… nu aveam nicio idee.

— Draga mea, acum înţeleg. Te îngrijorai de cum aş fi reacţionat – dar nu puteau fi veşti mai bune de atât! Spune-mi: e băiat sau fată?

— E fată. O cheamă Serena.

— O fetiţă… sunt aşa de multe veşti, zise el fără suflare.

Philippe ridică pumnul în aer şi scoase un strigăt emoţionat.

Euforia lui o făcu pe Grace să se simtă şi mai cumplit.

— Nu pot să cred că ai făcut totul de una singură, draga mea, cu un secret atât de greu de dus în suflet. Eşti încă şi mai curajoasă decât credeam.

Făcu o pauză, apoi se încruntă.

— Dar nu înţeleg.

Se uită la ea atent.

— Unde e bebeluşul nostru?

Ea îşi plecă privirea.

— Grace?

— Uite, ştiu că ai trecut prin multe, spuse el, mai multe decât mi-aş putea imagina vreodată. Dar nu înţelegi? Asta e momentul perfect să o luăm de la capăt, să lăsăm toate problemele în urmă. Au luat sfârşit.

— Ba nu.

— Despre ce vorbeşti?

Grace inspiră adânc.

Nu ştiu dacă tu eşti tatăl Serenei sau dacă e Jack.CAPITOLUL 52

Philippe îi prinse braţul.

— Am tot încercat să înţeleg de ce tresari de fiecare dată când încerc să te ating. Nici măcar nu poţi să te uiţi la mine, nu-i aşa?

O fulgeră cu privirea.

— Şi nu-i de mirare. Ce naiba ai făcut?

Furia lui era ca un pumn, ca o lovitură în cap care o zdruncină pe Grace. Trebuia să se forţeze să vorbească.

— îşi aminteşti seara aceea în care ai sosit la mine şi l-ai văzut pe Jack?

— Da.

Philippe îşi încrucişă braţele.

— Ei bine, înainte să vii, Jack mi-a spus că nu o să semneze actele de divorţ dacă nu mă culc cu el. Chiar dacă numai gândul la asta m-a îngre- ţoşat, nu aveam nicio altă opţiune, aşa că... am fost de acord.

Philippe se posomorî.

— Indiferent ce crezi, nu voiam decât ca Jack să dispară din viaţa mea. Tăcerea lui Philippe confirmă cele mai mari temeri ale lui Grace.

— Nu îţi face griji. M-am hotărât deja, spuse ea.

— în legătură cu...

— Cu fiica mea, Serena.

— Ce vrei să spui?

— Credeam că nu am de ales decât să o dau spre adopţie. Acum nici nu mi-ar trece prin cap aşa ceva. Dar să nu-ţi imaginezi că vreau ceva de la tine. Cumva, o să găsesc un mod de a avea grijă de ea de una singură.

Grace se uită la ceasul ei de mână, apoi sări in picioare.

— Trebuie să plec acum. Te rog să nu vii după mine.

Ezită doar un moment.

— Dacă are vreo importanţă... – spuse ea, iar vocea i se frânse – să ştii că te iubesc. Eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Se întoarse şi dădu să fugă.

— Aşteaptă, Grace, ascultă-mă! strigă Philippe în timp ce o urmă.

O prinse de umeri şi o întoarse.

— Eşti o femeie atât de impulsivă! Nu îmi pasă cine e tatăl Serenei. Dacă te căsătoreşti cu mine, va fi copilul nostru, şi asta e tot ce contează.

— Dacă eşti liberă să faci asta, da.

— Dar ţi-am văzut expresia de pe chip. Erai îngrozit, furios.

— Asta a fost înainte să aflu de situaţia îngrozitoare în care te-ai aflat.

— Nu vreau să te căsătoreşti cu mine din milă! strigă Grace.

— Nu vreau să fac asta!

Se fulgerară din priviri unul pe celălalt.

Grace privi în altă parte.

Philippe gemu.

— Nu am procedat cum trebuie de la început. Când am ajuns la castel, ar fi trebuit să încep prin a-ţi spune, pur şi simplu, că şi eu te iubesc. De fapt, te ador, trup şi suflet.

Vocea lui deveni mai sigură.

— Şi înainte să zici ceva, vreau să mă căsătoresc cu tine dintr-un motiv complet egoist. Pur şi simplu, eşti cea mai puternică, cea mai curajoasă, mai surprinzătoare şi mai încântătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată şi, dacă nu te căsătoreşti cu mine, viaţa mea nu mai are niciun

— Ei bine, în cazul acesta...

Se uită în ochii lui frumoşi.

— Da.

— Da? Vrei să spui că accepţi?

Philippe râmji.

— Exact cum spuneam, impulsivă în totalitate. Şi slavă Cerului pen-

O trase pe Grace spre el şi şopti:

— Draga mea, nici nu-ţi închipui cât de mult am tânjit după momentul ăsta...

— Philippe, şi eu, dar acum nu avem timp! strigă ea, străduindu-se să se elibereze. Dacă nu ajungem la mănăstirea Sainte Jeanne în douăzeci de minute, nu o voi mai revedea pe Serena niciodată.

Grace se afla din nou în biroul întunecat al maicii Francis Xavier, pe pereţii căruia se aflau crucifixul şi tabloul cu Fecioara din Orleans, privind în jos.

— Amândoi aţi trecut prin foarte multe, spuse stareţa, uitându-se când la Grace, când la Philippe. Aţi trecut prin unele dintre cele mai mari provocări ale vieţii, prin unele dintre cele mai oribile tragedii ale ei. Dar, cumva, aţi supravieţuit şi, chiar dacă împrejurările nemiloase v-au despărţit, aţi reuşit să vă găsiţi din nou unul pe celălalt. S-ar putea spune, zise ea privind tabloul, că este un miracol.

Desigur...

îşi permise un zâmbet trecător.

— S-au mai întâmplat uneori astfel de lucruri în această parte a lumii.

— Asta înseamnă că ai înţeles situaţia şi că putem să o luăm pe Serena cu noi? întrebă Grace, tânjind să îşi ţină copilul în braţe.

— Aşa este. De fapt, cred că o văd pe Josephine la uşă cu ea.

Grace luă din braţele novicei copilul, care încă era înfăşat în şalul

trandafiriu. Figura lui Philippe se lumină dintr-odată.

— Bună, îngeraşul meu, zise el blând. Sunt eu, tatăl tău.

Grace simţi cum el îşi puse protector braţul în jurul umerilor ei şi privi cum sărută căpşorul cu păr moale al Serenei. Erau toţi trei acum, ca o adevărată familie.

— Copiii mei, mergeţi cu binecuvântarea Domnului! spuse maica Francis Xavier.

Cu toţii se bucurară când Grace şi Philippe îşi anunţară veştile bune în căsuţa de lângă castel.

— O nuntă? exclamă Claude.

O prinse pe Mărie şi încercă să danseze, deşi artrita îl chinuia.

— Dar cum s-au întâmplat toate acestea?

— Povestea e îngrozitor de lungă şi de complicată, zâmbi Grace. Hai să o lăsăm pe altădată.

— Oricum, mai avem ceva de sărbătorit, declară Reuben.

Părea mai fericit decât îl văzuse Grace vreodată.

— Nu îşi dă seama niciunul dintre voi? Sunt bunic!

— Ei bine, trebuie să sărbătorim ocazia, zise Mărie fără suflare.

Ieşi grăbită din cameră şi se întoarse cu o sticlă de vin Sancerre şi cu o prăjitură de ciocolată pe care, întâmplător, o gătise chiar în acea după-amiaza.

Au închinat un pahar de vin şi au stabilit o dată pentru nuntă; între timp se făcuse deja noapte.

— Eşti obosită, îi spuse Mărie lui Grace. Văd că ai cearcăne sub ochii tăi frumoşi şi sunt sigură că vrei să-ţi duci micuţa acasă.

Grace căscă.

— Ai dreptate, a fost o zi foarte lungă. Dar mai întâi vreau să curăţ pe aici, zise ea, privind cu subînţeles în direcţia lui Reuben.

— Te ajut şi eu, răspunse el, urmând-o pe Grace în bucătărie.

— Presupun că te întrebi de ce nu m-am întors în Australia sau măcar de ce nu te-am anunţat că sunt în viaţă, zise Reuben.

Părea un uriaş în cadrul îngust al uşii.

— Grace dădu din cap.E singurul lucru pe care nu-l înţeleg.

— Pot să spun doar că, tehnic vorbind, eram un dezertor. îmi era teamă că, odată ce mă întorceam acasă, în cel mai bun caz, aş fi fost privit cu dispreţ, iar, în cel mai rău, aş fi fost trimis la închisoare. îmi era ruşine.

— Dar nu ai încercat niciodată să iei legătura cu mine, zise Grace tristă. Ce s-a întâmplat, Reuben? Am avut de la tine doar cutia pe care mi-a dat-o Olive într-un târziu, cea care conţinea scrisoarea de la locotenentul Carruthers, şalul şi fotografia. Femeia din fotografie era mama mea, nu-i aşa?
Gândindu-se la biata fiinţă delicată care o adusese pe lume, Grace se simţi copleşită de durere.

— Da, ea era Rae. E mai greu să-ţi explic restul. Când s-a încheiat războiul, m-am hotărât să nu-ţi mai dau niciun semn de viaţă. Ce ţi-ai fi putut dori de la un criminal? Acum înţeleg că ar fi trebuit să las lucrurile aşa cum erau.
Reuben se aşează greu pe un scaun de lemn, plecându-şi capul în faţă.

— Prinţesă, am făcut o greşeală teribilă.

— Oh, Siddy, nu eşti singurul care a greşit – şi eu am făcut mai multe greşeli decât ar fi trebuit, spuse Grace, îngenunchind lângă el.
îi luă mâna lui mare în a ei.

— De dimineaţă mi-ai zis că ştii că nu te voi ierta, dar sperai că voi putea înţelege. Nu am de ce să te iert. Nu am avut niciodată.
După ce Reuben şi Grace se întoarseră din bucătărie, cei cinci îşi urară unul altuia noapte bună, printre sărutări şi îmbrăţişări.
Claude o luă pe Grace deoparte.

— Acum e momentul potrivit, zise el.

— Pentru ce?

Să îi scrii mamei tale. Spune-i ce s-a întâmplat.CAPITOLUL 53

în dimineaţa aceea, Grace îi sărută tandru pe Philippe şi pe Serena, apoi îi trimise să se întâlnească cu Reuben în căsuţa îngrijitorului. Atât de multe lucruri se schimbaseră atât de repede, încât simţea nevoia să-şi adune gândurile în singurătate.

Cu doar o zi înainte crezuse că viaţa ei era menită să fie goală şi dezolantă. Dar, în mod uimitor, pe parcursul unei singure şi surprinzătoare zile, scumpa ei fiică, bărbatul pe care îl adora şi dragul ei tată dispărut se întorseseră la ea. Acum mai era o singură persoană iubită de care se înstrăinase: Olive, femeia care îşi depăşise propria tragedie sfâşietoare şi care, astfel, devenise mama ei iubitoare.

Grace se aşeză lângă bovindou şi privi fericită narcisele de un galben strălucitor din urciorul albastru de pe masă. Aveau ceva care deborda de viaţă, precum o mână de grâu auriu sau un petic rătăcit de lumină deasupra pârâului din Brookfield. înveselită de aceste imagini din copilărie, se întinse după un stilou şi o coală de hârtie.

Grace îşi exprimă mâhnirea şi regretul faţă de ce se întâmplase între ea şi Olive. Povesti pe scurt evenimentele dramatice care se petrecuseră de când ajunsese în Franţa, dezvălui că urma să se căsătorească şi că născuse de curând. în final, scrise:

Faptul că mi-ai ascuns împrejurările naşterii mele nu mai contează — sunt sigură că ai avut motivele tale. Acum e important ca tu, draga mea 338
mamă, să ştii că mă simt cu adevărat binecuvântată pentru că tu şi Alfred
aţi avut grijă de mine toată viaţa.
Cu multă dragoste, Fiica ta, Grace

P.S.: Mi-a fostfoarte dor să primesc veşti de la tine. Te rog să îmi scrii pe
numele lui monsieur *Claude Devreaux, Charincourt, Sainte Jeanne, Franţa.*

După o lună, Grace începu să devină agitată. îşi aduse aminte că până şi cu avionul ar lua mai mult de două săptămâni ca scrisoarea ei să ajungă la Olive, la ferma izolată din Brookfield, şi cel puţin încă pe atât pentru ca un răspuns să sosească în Sainte Jeanne.

Philippe se întorsese deja la Paris.

— Din păcate, trebuie să mă întorc la muncă. Asta înseamnă că pot sta la Charincourt cu tine şi cu Serena doar sâmbăta şi duminica, explică el, în timp ce o ţinea pe Grace în braţe în prima noapte petrecută la castel. Locuiesc într-o cameră închiriată, dar va trebui să găsesc un alt loc în care să stăm – ceea ce nu e prea uşor în vremurile astea.

Grace simţi furnicături de plăcere în timp ce el îi sărută gâtul, obrajii şi buzele. Apoi adăugă:

— Dar poţi fi sigură de un lucru, draga mea – oriunde vom locui, îţi promit că, de data asta, nu va fi la etajul şase.

Grace mânca singură micul dejun cu pâine crocantă şi ciocolată caldă, când o văzu pe Mărie trecând grăbită.

— Bună dimineaţa, nu vrei să intri puţin? spuse ea deschizând uşa.

— Scuze, nu prea am timp, răspunse Mărie. E zi de cumpărături şi trebuie să mă grăbesc, căci brânza aceea specială de capră, care îi place lui Claude, se vinde mereu foarte repede. De fapt, am trecut să îţi las asta.

îi întinse un plic lui Grace.

— Să ai o zi frumoasă! strigă Mărie, în timp ce se îndepărtă rapid.

Grace credea că o să-i explodeze inima. În sfârşit sosise: scrisoarea mult

aşteptată de la mama ei. însă, dezamăgită, observă că pe plic

nu era scrisul 339
îngrijit al lui Olive, ci cel cu bucle largi al lui Lottie. îl deschise rapid şi începu să citească.

Dragă Gracie,

Ceea ce-ţi voi spune probabil te va ¡oca, aşa că pregăteşte-te. Ieri, m-am căsătorit cu Jack Osbourne.

Uite, ştiam că va fi o surpriză! Jack şi cu mine am petrecut mult timp împreună în ultimele câteva luni şi prietenia pe care am avut-o dintotdeauna s-a transformat în ceva mai profund. Jack e genul de om care are nevoie de o soţie şi, din moment ce căsnicia voastră s-a încheiat, nu am crezut că avea vreun rost să mai aşteptăm.

Ştiu că Jack nu e îndrăgostit până peste cap de mine -nu la fel cum era de tine, cel puţin – ¡i nu e întotdeauna un om cu care să te înţelegi uşor, dar, fie că mă crezi, fie că nu, împreună facem o echipă destul de bună. Ne place acelaşi stil de viaţă şi cred că vom rămâne aici, la Merindah.

Draga mea prietenă, ştiu că este o situaţie neaşteptată şi oarecum ciudată, dar cea mai mare dorinţă a mea e să nu ne înstrăinăm din cauza căsătoriei mele.
Cu multă dragoste, Lottie

Coala de hârtie subţire, de un albastru şters, îi scăpă din mână, în timp ce privi drept în faţă, uluită.

Grace se cutremură, înşfacă scrisoarea de pe podea şi o citi din nou, de data aceasta reflectând asupra fiecărui cuvânt.

Jack şi Charlotte! Grace nu şi-i imaginase niciodată împreună. însă, cu cât se gândea mai mult la asta, potrivirea lor devenea din ce în ce mai evidentă. Cât timp Jack era cumpătat cu băutura, ea îşi dădu seama că cei doi ar putea fi

fericiţi împreună. Spera din toată inima ca, spre binele lui Lottie, căsnicia lor să fie de bun augur.

Grace înghiţi ultima bucată de pâine înmuiată în ciocolată caldă, când o izbi brusc un gând. Se simţise prea umilită să îi scrie lui Charlotte 340dezvăluindu-i că acceptase să se culce cu Jack, în seara în care venise la Paris, în schimbul obţinerii libertăţii ei – acesta fusese preţul divorţului.

— Slavă Domnului pentru asta! şopti ea, în timp ce se holba la narcisele din camera liniştită.

în dimineaţa următoare, Mărie apăru din nou la uşă.

— Am mai mult timp astăzi – putem să bem cafeaua împreună, zise ea, zâmbind. Oh, şi mai am o scrisoare pentru tine.

— Te-ar deranja dacă am lăsa-o pe altă dată? spuse Grace.

încercă să îşi stăpânească entuziasmul după ce zări, în sfârşit, scrisul de mână al mamei ei pe plic.

— Aştept momentul acesta de foarte multă vreme.

Se ghemui într-un fotoliu ca să citească răspunsul tandru al lui Olive. Simţi un val de fericire şi de uşurare. Acum, când şi ea era mamă, şi cum fusese aproape de a-şi pierde propriul copil, înţelegea mai bine suferinţa prin care trecuse Olive. Putea să-şi imagineze ce durere îi provocase femeii care avusese grijă de ea într-un mod atât de altruist. Faptul că Olive o iertase îi umplu lui Grace inima de bucurie, dar post-scriptumul scrisorii o uimi: „Nu înţeleg de ce nu mi-ai primit scrisorile deloc, scrisese ea. Le-am trimis pe toate la Paris, pe numele lui Christian Dior.”

Aceasta era încă o întrebare derutantă, dar, de data aceasta, Grace era sigură că ştia exact omul care îi putea oferi un răspuns.

— *Mon Dieu*, zise Ferdinand, plesnindu-se cu palma peste frunte.

După ce se răsfaţase cu o manichiură profesionistă şi cu o pălărie nouă

şic, decorată cu o fundă mare, din catifea neagră, imediat ce sosise la Paris, Grace se duse direct la atelier, ca să o prezinte pe Serena prietenelor ei.

Aşteptase până ce fiecare dintre manechinele superbe ale Casei Dior, diverse doamne şi un rând lung de alţi angajaţi trecură prin *cabine* gân- gurind, înainte să-l întrebe pe Ferdinand dacă ştia ceva despre vreo corespondenţă nerevendicată.

— De fapt, da. Nu aveam nicio idee ce să fac cu toate aceste scrisori adresate unei doamne J. Osbourne care ajungeau în fiecare lună, cu precizia unui ceas elveţian.Şi ce s-a întâmplat?

— Le-am păstrat, replică Ferdinand ridicând din umeri. M-am gândit că trebuie să existe vreo legătură cu *la maison* şi că, la un moment dat, totul avea să se clarifice. plicuri de un gri şters, legate cu o panglică din satin.

— *Voilà,* spuse el cu un gest exuberant.

— îmi pare rău, dragă Ferdinand, spuse Grace, nu vreau să par nepoliticoasă, dar te-ar deranja rău dacă aş trage puţin cu ochiul chiar acum?

— Eşti invitata mea, spuse el.

Apoi începu s-o gâdile sub bărbia ei cu gropiţă pe Serena, care se arătă

Grace desfăcu panglica, apucă plicul cu data cea mai recentă şi îl deschise rapid, rupându-l. Lângă scrisoare se afla o fotografie cu mama ei, făcută la un bal de demult. Deşi prima pagină a scrisorii povestea cam aceleaşi lucruri pe care i le povestise deja Siddy, a doua pagină conţinea o revelaţie neaşteptată şi pătrunzătoare.

Poate că vei crede că e straniu, dar, din momentul in care te-am ţinut în braţe, am fost convinsă că erai un dar de la Dumnezeu cel mărinimos, că prezenţa ta în viaţa mea era o chestiune care ţinea de soartă. Cu această credinţă, într-o noapte, când tu nu aveai decât câteva săptămâni, am intrat pe ascuns în biroul lui Alfred. Am scos certificatul tău de naştere dintr-un sertar, am luat un stilou ţi ţi-am schimbat numele de familie.

Mi-am spus că, graţie providenţei, o greşeală oribilă a fost îndreptată, căci eu am adaugat un semn micuţ pe o coală de hârtie. După aceea, mi s-a părut firesc să completez Alfred şi Olive Woods în spaţiile rezervate numelor

părinţilor. în acel moment, simţeam că parcă fusese ceva predestinat.

încet şi cu grijă, Grace împături scrisoarea. în privinţa identităţii ei – chiar dacă nu şi a copilului ei – nu mai rămăsese niciun mister.CAPITOLUL 54

Iulie 1950

Grâce tresări. Se afla din nou în atelier şi tocmai simţise o împunsătură de ac.

De data aceasta, totuşi, discuţia încordată care avea loc între *le patron* şi *madame* Carré nu era despre vreo creaţie somptuoasă pentru o prinţesă engleză, pentru o vedetă de film de la Hollywood sau chiar pentru soţia unui dictator din America de Sud, ci se referea la aspectul final al rochiei ei de mireasă. După un ultim retuş, *monsieur* Dior anunţă că rochia primea aprobarea lui.

Grace îi mulţumi din tot sufletul.

— N-aş putea să fiu mai fericită decât sunt, *monsieur*. Rochia e perfectă.

Le patron îşi înclină capul într-o parte.

— A fost onoarea mea, *mademoiselle* Dubois.

Grace urmări cum patru ucenici cu mănuşi albe înfăşoară atent în nori de pânză gri fiecare parte a rochiei, punând apoi, cu respectul cuvenit unei opere de artă, întreaga creaţie într-o cutie enormă de carton. La final, cutia fu legată cu fâşii de panglică de satin imprimate cu cel mai apreciat nume din lumea modei.

— E greu de crezut, îi spuse Grace lui Ferdinand, în timp ce cutia albă, enormă, era purtată prin atelier, că doar cu un an în urmă am plecat din Paris. Credeam că nu o să mai fiu fericită niciodată. Iar acum, parcă aş trăi într-un basm. Totul – ei bine, aproape totul – e exact aşa cum mi-aş Exact înainte să ajungă la uşă, Ferdinand pocni din degete către ucenici.

— Mă ocup eu de asta, zise el, luând cutia de la ei. Nu aţi uitat ceva?

Băieţii se îndepărtară grăbiţi şi se întoarseră un moment mai târziu cu
grămezi de cadouri frumos împachetate, de diverse forme şi mărimi.
Grace ridică din sprâncene.
— Ce e asta? De unde sunt?
— Cred că unele au fost trimise de clienţi; altele au sosit la Dior de la prietenii şi de la admiratorii tăi, răspunse Ferdinand.
— Sunt foarte mişcată, spuse Grace. E foarte amabil din partea lor şi complet neaşteptat. în primul rând, cum au aflat toţi aceşti oameni de
— „Secretele se află repede în Paris", râse el. De fapt, acela nu este un *bon mot*[1] care-mi aparţine. îl citam pe Napoleon Bonaparte.
Sosirea lor pe bulevardul Montaigne coincise cu apariţia a două maşini Cadillac negre, conduse de şoferi, care le fuseseră puse la dispoziţie cu amabilitate de ambasada americană. La un semn din partea portarului, cadourile, urmate de rochia de mireasă, fură încărcate în prima maşină strălucitoare.
— Apropo, îi zise Ferdinand lui Grace în timp ce o ajută să intre în cea de-a doua limuzină. Ştiai că Napoleon avea în plan să cucerească Australia?
Grace îi zâmbi prin geamul deschis.
— Nu ştiam.
— E ciudat, zise el gânditor, că, în schimb, o tânără atât de frumoasă din Australia a venit în Franţa şi ne-a cucerit inimile.

[1] „Vorbă de duh", în lb. franceză, în original (n. red.).

O caravană de vehicule şi de trăsuri trase de cai mergeau pe drumul de ţară, pe marginile căruia erau livezi şi pajişti. Unele transportau scaune, mese şi umbrele; altele aduceau tacâmuri şi feţe de masă; încă şi mai multe cărau

vin, cutii cu pahare şi plăci de lemn pentru un ring de dans; una aducea un pian magnific. La final, un camion imens parcă lângă Charincourt – era plin de flori, de lăzi cu fructe şi legume, fructe de mare şi carne, pâine şi roţi de caşcaval.

— Ştii, draga mea, îi spuse Olive lui Grace în timp ce urmăreau sosirea acestui convoi. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Când Marjorie şi cu mine am plecat din Australia, încrederea mea de sine era nemărginită. Nu îmi închipuiam că mi-aş fi dorit altceva decât să supraveghez aranjamentele pentru nunta fiicei mele.

— Dar exact la asta mă aşteptam, zise Grace tandru.

— Da, trebuie să recunosc că, până am luat trenul din Paris – din cauza necunoaşterii limbii şi pentru că nu ştiam exact cum procedează francezii cu organizarea nunţilor – m-am simţit destul de copleşită.

— Asta nu-ţi stă în fire, mamă.

— Oh, dar mi-am revenit. Din momentul în care am cunoscut-o pe Mărie Devreaux, care se pricepe la orice, am ştiut că totul avea să meargă

Olive îşi întoarse capul.

■— De fapt, uite-o pe Mărie, e cu Marjorie.

O sărută grăbită pe Grace pe obraz.

— Scuză-mă, dragă. Ar fi bine să văd ce se mai întâmplă.

Precum doi generali şi un locotenent loial, triada îşi supraveghea câmpul de luptă.

— Nu acolo! strigă Olive în timp ce un bărbat începuse să bată nişte ţăruşi de cort.

Ici, ici! strigă şi Mărie, făcând cu mâna unei femei care se chinuia cu un buchet imens de bujori.— Dumnezeule! exclamă Marjorie, în timp ce unul dintre şoferii de camion îi făcu impertinent cu ochiul şi îi dădu o cutie cu melci proaspeţi.

Zâmbindu-şi sieşi, Grace le lăsă pe cele trei camarade de război să conducă operaţiunile şi intră în castel. Curând urma să vină momentul să se machieze, să îşi aranjeze părul şi, evident, să se îmbrace cu superba rochie de mireasă Dior. în timp ce intra în sufragerie, se uită aprobator la buchetul de mireasă, făcut din crini albi, trandafiri de un galben pal şi plante ornamentale, care aştepta într-o vază, pe masă. Sprijinită de aceasta se afla o fotografie cu Grace pe care Olive însăşi o trimisese.

Grace se uită tandru la poză. *Dragă mamă,* se gândi ea. *Ce m-aş face fără tine?*

Un grup de violonişti în fracuri, care cântaseră o melodie veselă, îşi lăsară instrumentele jos. Invitaţii îşi încetară conversaţiile. Până şi Jezebel, legată de un copac din apropiere, se opri din nechezat.

Preţ de o clipă, singurul sunet care se auzi era foşnetul slab al frunzelor. Apoi maicile din mănăstirea Sainte Jeanne îşi înălţară vocile într-un cântec.

Conduse de Brigitte şi de Marie-Hélène, manechinele de la Casa Dior începură să meargă, parcă plutind, pe peluza de la Charincourt. Nu putuseră să împrumute rochii *haute couture* pentru această ocazie – în mod firesc, acele rochii preţioase trebuiau să rămână în siguranţă în atelier, la Paris. în schimb, graţie sugestiei inspirate a lui *madame* Carré, fiecare dintre aceste frumuseţi purta câte o încântătoare *toile* crem, lungă până în podea.

Manechinele merseră la locurile lor de ambele părţi ale cortului alb. în umbra lui, primarul Huppert aştepta cu

spatele drept; purta un joben de modă veche şi o panglică stacojie. Maica Francis Xavier, în rasa ei gri-deschis, se afla în dreapta lui, cu chipul senin ca întotdeauna.

Modelul din Paris

Philippe stătea în faţa stareţei. Costumul lui gri-cărbune era croit perfect, cravata lui de mătase, marca Charvet, era potrivită pentru o asemenea ocazie şi, chiar dacă părul lui negru era poate puţin prea lung, manechinele erau în totalitate de acord că mirele era, fără îndoială, chipeş. în ceea ce-l 346privea pe Philippe, el abia dacă le observase pe domnişoarele de onoare sau pe invitaţi. O singură persoană îi capta atenţia.

— Grace, şopti el. Oh, Grace.

Se spune că fiecare mireasă este frumoasă. Totuşi, toţi erau de acord că această mireasă era de-a dreptul fermecătoare. Invitaţii exclamau de încântare, în timp ce Grace plutea către ei la braţul lui Reuben, care radia de fericire. Splendida ei rochie albă şi lungă, din satin, avea corsajul strâmt, decolteul decorat cu perle, care îi lăsa umerii goi, iar partea de jos era uşor evazată, terminându-se cu o trenă. Cu buclele negre prinse într-un coc neglijent şi voalul lung de sifon fluturând în urma ei, cu ochii ei sclipitori de smarald şi cu gura arcuită într-un zâmbet încântător, Grace părea de pe alt tărâm.

— Arăţi divin, şopti Marie-Hélène când trecu pe lângă ea. Săracul om, se va îndrăgosti încă o dată de tine.

Grace îi întinse buchetul lui Brigitte, apoi merse la locul ei, alături de Philippe.

Vocile maicilor amuţiră. *Monsieur* Huppert făcu un pas în faţă. Deodată, tăcerea solemnă fu întreruptă de un ţipăt ascuţit. Toate privirile se întoarseră către Serena care, din braţele bunicii ei jenate, zâmbi ştirb către mulţime şi dădu entuziasmată din mâini.

încordarea se destrămă. Urmară râsete şi zâmbete; până şi primarul se relaxă în mod vizibil. începu să ţină ceremonia oficială în franceză cu un elan neaşteptat, apoi maica Francis Xavier recită o rugăciune.

în ciuda calmului ei aparent, Grace era ameţită, ba chiar amorţită; ziua părea ireală. Când îl auzi pe primarul Huppert spunând „Acum poţi săruta mireasa", avu senzaţia ca vorbele lui vin de undeva de departe.

Abia când buzele lui Philippe le întâlniră pe ale ei, simţurile îi reveniră la viaţă. Fu cuprinsă de un val de plăcere şi se gândi că aşa se întâmplă când o vrajă se rupe.

Aurite de lumina moale a verii, zidurile strălucitoare ale castelului Charincourt ofereau un fundal minunat pentru mulţimea de oameni care conversau pe peluză.

— Ce neaşteptat, îi zise Philippe lui Grace, în timp ce se ţineau de mână în mijlocul mulţimii. Din câte ştii, francezii rareori caută compania celor din afara propriei lor păturisociale, însă invitaţii noştri de la nuntă, care — evident – sunt extrem de diferiţi, par să se înţeleagă bine.

— Poate, remarcă Grace cu un zâmbet poznaş, are de-a face cu faptul că mireasa e din Australia.

Cei doi priveau în jurul lor mulţumiţi, în timp ce scriitori şi artişti vorbeau animaţi cu fermieri şi negustori; prietenii lui Reuben din Burgundia schimbau păreri cu membrii din crema societăţii Parisului; camarazii din mişcarea de rezistenţă încercau să le cucerească pe manechine; iar colegii lui Philippe de la contraspionaj descopereau o nouă lume, datorită lui Tutu şi doamnelor Raymonde, Carré, Luling şi Beguin.

Grace ştia că Jacqueline Bouvier nu avea să vină, deşi contesa de Renty îi adusese cadoul din partea ei: un mixer pentru cocktailuri din argint, gravat, pe care îl trimisese de la Tiffany's.

— Biata Jacqueline, spuse contesa. Voia foarte mult să fie alături de tine, dar mama ei i-a atras atenţia că s-a bucurat suficient de viaţa luxoasă din Paris şi nu a lăsat-o să vină la nuntă.

Nici baronul Édouard de Gide nu reuşi să ajungă. Explicase că, în mod regretabil, trebuia să fie prezent în Mexic la o reprezentaţie a operei *Atda*, având-o în rolul principal pe acea cântăreaţă tânără şi interesantă din Grecia, pe nume Maria Callas. Chiar şi aşa, Ferdinand remarcase:

— în ciuda inimii sale frânte, baronul a trimis şase lăzi cu şampanie Cristal – ceea ce dă dovadă de un stil şi o clasă admirabile.

Cum era o zi călduroasă de vară, *madame* Marly nu avea la gât nelipsita ei blană de vulpe, dar compensa purtând o pălărie extravagantă, cu pene liliachii.

— îmi amintesc când te-am văzut prima oară, Grace, îşi aminti ea, în hotelul Australia, când erai doar o fetiţă. Mereu mi-a plăcut aşa de mult de Reuben; ce simţ deosebit are când interpretează Chopin!

Mai devreme, Grace le văzuse pe Evangeline Bruce şi pe Julia Child sosind în maşina oficială a Ambasadei Statelor Unite, pe a cărei capotă străluceau stelele şi dungile steagului american. Cu o săptămână în urmă, un trimis al ambasadei livrase personal un mesaj privat de la ambasadorul însuşi, care îşi exprima mulţumirile în numele guvernului Statelor Unite, îndatorat pentru faptele eroice întreprinse de căpitanul Philippe Boyer şi *mademoiselle* Grace Dubois. Scrisoarea menţiona nişte medalii care aveau să le fie oferite.

Bărbatul adusese şi un bol de punci din bacara, un cadou din partea ambasadorului recunoscător şi a soţiei sale. Acum acesta era plin cu faimoasa băutură a lui Olive.

— Mărie şi cu mine ne-am dat seama că piersicile şi coniacul pot înlocui perfect ananasul şi romul, o informă Olive pe fiica ei.

— Dacă gustul aduce măcar puţin cu originalul, spuse Grace, invitaţii noştri vor dansa pe mese.

Zâmbi în timp ce le privi pe cele două războinice vesele, care se uitau satisfăcute la mesele lungi pe care era expus festinul conceput de ele. Invitaţii se serveau cu stridii sclipitoare şi somon poşat, friptură de gâscă şi de curcan, preparate din cartofi noi, fasole verde şi sparanghel şi aveau de ales dintr-o varietate rafinată de brânzeturi locale.

— Te-ai întrecut pe tine, mamă, remarcă Grace, dar e cazul să te relaxezi şi să îi cunoşti pe câţiva dintre invitaţi.

O urmări pe Julia Child, care mergea spre bufet, şi profită de ocazie să îi facă cunoştinţă cu mama ei, apoi adăugă:

— Doamna Child învaţă secretele bucătăriei franţuzeşti.

— Ei bine, atunci eşti exact persoana de care am nevoie, zise Olive. Aceşti melci – care ţi se pare cel mai bun mod de a-i aborda?

— Nici eu nu mă descurc încă, râse doamna Child. Un *escargot*[1] mi-a sărit din farfurie chiar acum câteva seri, când luam cina la Palatul Elysee. Soţul meu a fost convins că am produs un incident diplomatic!

Spre finalul după-amiezii fu aranjat un bufet cu boluri cu zmeură şi o frapieră imensă, umplută cu frişcă. însă, înainte ca cineva să se atingă de vreo zmeură, primarul Huppert bătu din palme. După aceea, apărură trei femei.

— *Mademoiselle* Elise!

Grâce fusese emoţionată când aflase că fosta ei guvernantă avea de gând să facă o călătorie de la casa ei din Alpi, unde acum conducea un pension exclusivist, pentru a

1„Melc”, în 1b. franceză, în original (n. red.).

participa la nuntă. Elise zâmbea în timp ce aducea la masă o *tarte tatin* foarte mare şi aromată.

în spatele ei, Grace o văzu pe bucătăreasa personală a lui *le patron,* cunoscută atât pentru mâncarea ei excepţională, cât şi pentru faptul că era singura bucătăreasă din Paris îmbrăcată din cap până-n picioare în haine marca Dior. *Madame* Denise ducea un platou enorm pe care strălucea un *croquembouche*. Această piramidă din profiteroluri, umplute cu *crème pâtissière* şi stropite cu caramel, îl făcu pe Ferdinand să excame:

— *Regarde, la pièce de résistanceZ*[1]

Un moment mai târziu însă, păru să se răzgândească:

— *Oh là là là là! C'est magnifiqueF* strigă el.

Purtată pe o tavă de argint de către mama triumfătoare a miresei, o creaţie semnificativ diferită li se înfăţişă invitaţilor.

Grace îşi dădu seama că puţini dintre ei cunoşteau tradiţionalul tort de nuntă cu trei etaje, de felul celui realizat de Olive.

Acoperit cu o glazură albă şi strălucitoare, decorat cu boboci de trandafiri, având în vârf un mire şi o mireasă în miniatură, apariţia tortului îl făcu pe Ferdinand să declare că aceasta era fără îndoială cea mai spectaculoasă parte a banchetului.

După ce festinul luă sfârşit, după multe toasturi şi discursuri, primarul Huppert proclamă:

— *Mesdames et messieurs*, dragi prieteni, îmi revine onoarea să anunţ dansul mirilor.

1 „Prietene”, în lb. franceză, în original (n. red.).

Madame Marly făcu un semn către violoniști. Reuben cântă un acord la pian. Mirele și mireasa abia începuseră să danseze, când un automobil
Philippe se încruntă. Grace era confuză. Toată lumea se întoarse și se
Doi bărbați în costume negre, cu serviete, ieșiră din limuzină. După ce merseră pe ringul de dans, se opriră în fața mirelui.

— Căpitanul Boyer? întrebă cel mai înalt și mai slab dintre ei.

— Da. Voi cine naiba sunteți?

— Suntem notari și acționăm cu autorizația guvernului Franței. Eu sunt *monsieur* Caron și acesta este colegul meu, *monsieur* Bardot. Avem niște chestiuni importante de discutat.

— îmi amintesc de ei doi, îi spuse Grace lui Philippe. Au mai venit o dată la castel să te caute.

— Asta așa este, doamnă, zise Caron. încercăm să îl găsim pe căpitan de ceva vreme. De curând, am aflat că va avea loc o nuntă la Charincourt.

Ferdinand avea dreptate, se gândi Grace. *Chiar nu există niciun secret la Paris.*

— Drept urmare, continuă bărbatul, am presupus că, dacă așa este, sunt șanse mari să vă găsim aici.
Dădu din cap satisfăcut.
Philippe începu să râdă.

— *Mon ami*, îmi e teamă că orice avem de discutat va trebui să aștepte. Din câte vezi, sunt destul de ocupat acum.
Caron scotoci prin servieta lui.

— Chiar și așa, cred că vei vrea să auzi ce avem de spus.
Philippe și Grace schimbară câteva priviri nedumerite.
-Spune atunci.

— Căpitane Boyer, vă sugerez să ne retragem într-un loc mai retras.

— *Monsieur* Caron, nu cred că îţi dai seama că tu şi colegul tău îmi întrerupeţi petrecerea de nuntă. Va sugerez să spuneţi cât de repede posibil ce aveţi de spus.

— Cum doriţi, zise Caron iritat. Chestiunea are în vedere testamentul răposatului conte de Andoise. Poate vreţi să aflaţi că documentul a fost descoperit de curând, în sertarul din dreapta sus al unui secreter elegant, în stil Boulle, după ce piesa a fost scoasă la licitaţie.

— îmi amintesc de secreterul acela, spuse Brigitte, care venise să vadă despre ce era vorba. înainte stătea în biblioteca tatei.

— Dar ce legătură are asta cu mine? întrebă Philippe.

Monsieur Bardot vorbi pentru prima dată:

— Are legătură atât cu dumneavoastră, cât şi cu verişoara dumneavoastră. Se pare că răposatul conte şi-a numit fiica...

Bărbatul dădu din cap spre Brigitte.

— Şi pe tine drept singurii lui moştenitori.

întinzându-i actele lui Philippe, Caron declară:

— Bunurile răposatului conte, care includ castelul Charincourt, toate obiectele din el şi terenul alăturat vă aparţin acum amândurora în mod egal.

— Ce?

— în plus, continuă notarul, fiind cea mai apropiată rudă a lui de sex masculin, îi veţi moşteni titlul. Drept urmare, în ciuda faptului că Franţa este, desigur, o republică, dumneavoastră şi *madame* Boyer puteţi fi numiţi, dacă vreţi, contele şi contesa de Andoise.

— Deja îmi imaginez cum o să fie primită vestea asta în Parkes, chicoti

— Oricum ar fi, doamnă, spuse Caron afectat, mai e o chestiune pe care suntem obligaţi să o aducem în atenţia căpitanului Boyer şi a verişoa- rei dumnealui. La testament a fost adăugat un fel de codicil neobişnuit.

Bărbatul luă documentul respectiv de la Bardot.

— Se menţionează că un obiect de mare interes pentru anumite persoane se află ascuns în Charincourt, încuiat într-o piesă de mobilier modestă.

A fost furnizată o cheie, precum şi o alta pentru uşa principală a castelului. Nu vă pot spune nimic mai mult.

În atmosfera generală de stupoare, în timp ce toţi cei prezenţi ba strigau, ba clătinau nedumeriţi din cap, Grace îi prinse braţul lui Philippe.

— Am o idee, zise ea.

Grace îşi puse trena de satin peste braţ, îşi strânse partea de jos a rochiei şi începu să alerge către castel, cu vălul unduindu-i-se în urmă. Philippe o urmă, zicând ceva despre natura impulsivă a proaspetei şi adorabilei lui soţii. Brigitte şi Marie-Hélène îi urmară, apoi o paradă de ma- nechine, de maici în rase care fluturau, fermieri cu jachete care aproape zburau de pe ei şi o ceată de parizieni extrem de agitaţi. Grace deschise impresionanta uşă principală a castelului Charincourt şi se repezi către sala de recepţie grandioasă. Un moment mai târziu, i se alătură Philippe, apoi şi toţi cei care îl urmăreau.

— Rămâneţi acolo! strigă ea.

Grace se îndreptă chiar spre şifonierul şubred, observând că lacătul pe care îl rupsese înainte încă se afla unde căzuse. Cu grijă, deschise cele două uşi, apoi, spre uşurarea ei, descoperi că foştii lui locuitori hidoşi nu erau de găsit – probabil că şobolanii auziseră agitaţia de afară şi fugiseră de acolo. Mai erau doar grămezile de ziare roase.

— Cred că ceea ce căutăm ar putea fi îngropat undeva sub toate astea, îi spuse ea lui Philippe.

— Lasă-mă să te ajut.

începu să azvârle teancuri de hârtie pe parchetul prăfuit. Dar, spre dezamăgirea lui Grace, odată ce şifonierul fu golit, nu găsiră nimic.

în timp ce invitaţii lor schimbau priviri nedumerite, ea îi şopti:

— Am groaznica senzaţie că tocmai le-am confirmat prietenilor noştri francezi bănuiala referitoare la natura de neîmblânzit a australienilor. Pare că am adus pe toată lumea la o vânătoare de fantome.

— N-aş fi atât de sigur, zise Philippe. Câteodată şifonierele astea vechi au compartimente secrete; în timpul războiului le foloseam din când în când ca să ascundem mesaje – sau chiar arme. Vezi dacă vreo bucată pare a fi diferită cumva sau dacă ar putea să fie scoasă.

Concentrându-se tare, Grace începu să pipăie cu degetele în interior, într-un târziu, după mai multe minute inconfortabil de lungi, crezu că simte o bucată din placa de lemn mişcându-se uşor în colţul din stânga sus. Apăsă ferm cu o mână, apoi privi încântată, în timp ce o secţiune din placa din spate alunecă uşor într-o parte. Acolo, pe ceea ce fusese o poliţă ascunsă, se afla un pachet alungit.

Toată lumea se apropie. Grace şi Philippe scoaseră de acolo pachetul misterios şi îl puseră pe podea, apoi, aşezaţi în genunchi, începură să desfacă materialul impermeabil cu care era împachetat. Pe fundalul unui zumzet din ce în ce mai pronunţat de emoţie, Grace scoase un cilindru de carton, apoi un strat subţire de piele moale de căprioară. Nu mai rămăsese decât un sul de pânză.

Apucă de cele două colţuri din afară; Philippe le prinse pe cele două care erau încolăcite în interior. Apoi cei

doi se ridicară şi, faţă în faţă, făcură amândoi câţiva paşi înapoi pentru ca sulul să se desfăşoare.

— Sfântă Maică a Domnului!

Maica Francis Xavier îşi făcu cruce.

Stareţa abia ajunsese, braţ la braţ cu *madame* Guerin. Acum, se holba şocată, fără să îi vină să creadă.

— E tabloul de Rembrandt, spuse ea. Sfânta noastră Ioana d'Arc!

După ce se plânse că se simţea slăbită pe moment, maica Francis Xavier acceptă un pahar din excelenta şampanie a baronului.

— Draga mea Grace, remarcă ea în timp ce umbrele se lungeau pe peluză, natura minţii umane – sau să spun a sufletului – rareori mă surprinde.

Stareţa luă o înghiţitură prudentă din băutura ei.

Totuşi, continuă ea, mesajul ascuns alături de pictură a lămurit că singurul responsabil de sustragerea ei a fost contele. Mai mult, a recunoscut că pictura aparţine mănăstirii şi că a ascuns-o personal de nazişti, ca să o păstreze în siguranţă.încet, clătină din cap.

— Dumnezeu să aibă milă de mine, zise ea cu regret. Nu credeam să fie contele de Andoise capabil de o asemenea bunătate.

— Ei bine, eu sunt fericită pentru Brigitte, spuse Grace. Acum ştie că tatăl ei a făcut o faptă nobilă. Şi, desigur, mă bucur mult că pictura de Rembrandt a mănăstirii Sainte Jeanne s-a întors unde îi e locul.

— Surorile spun că e un miracol de-al lui Dumnezeu, remarcă stareţa.

— Şi tu ce crezi?

— în continuare cred că misterioase sunt căile Domnului.

Grace medita la acest răspuns enigmatic, când simţi o mână pe umăr.

— Te-ar deranja, maică Francis Xavier, dacă mi-aş răpi mireasa de aici? întrebă Philippe.

în timp ce o conduse spre ringul de dans, Grace reflectă:

— Moştenirea asta – sunt foarte multe la care trebuie să ne gândim.

— Aşa este, dar eu mă gândesc la ceva mai urgent.

Philippe o privi pe Grace în ochi.

— Toată ziua, am vrut să fac un singur lucru – să îmi iau în braţe soţia mult dorită. îţi aduci aminte de primul nostru vals de la balul contelui de Beaumont? Acela a fost întrerupt de micuţa noastră farsă, iar acum am fost din nou deranjaţi. Crezi că avem vreo şansă să fim lăsaţi în pace de data asta?

Cred că da, şopti Grace în timp ce Philippe, ţinând-o aproape, începu să o învârtă pe ringul de dans. De data asta, totul ne e prielnic.CAPITOLUL 55

Paris, februarie 1951

Salonul era ticsit de femei care purtau costume *haute couture* şi pălării stilate, cu expresii aprobatoare şi entuziaste pe chipuri. Grace făcu o pauză. Figura îi era luminoasă sub un candelabru strălucitor, căci se bucura de aplauzele primite.

Acela era momentul cel mai important pentru toate manechinele Dior. Fiindcă doar după terminarea primei prezentări a unei noi colecţii puteau să fie sigure că se ridicaseră la înălţimea aşteptărilor şi a viziunii lui *le patron.*

Purtând o rochie dreaptă şi strâmtă şi cercei din imitaţie de diamante, Grace se întoarse fără efort, apoi lunecă înapoi în *cabine* alături de celelalte manechine.

— Nu o să-ţi fie dor de toate astea, dragă? întrebă Marie-Hélène în timp ce îşi scoase rochia de cocktail din dantelă roşie. Ai fost foarte emoţionată când *madame* Raymonde ţi-a cerut să revii.

-Aşa este.

Grace îi întinse ţinuta ei unei stiliste care aştepta.

— Dar atât de multe lucruri s-au schimbat.

— *Mais oui!* Dacă aş avea şi eu un soţ atât de chipeş ca al tău şi un copil adorabil, poate şi eu aş lua în considerare să plec.

— Charincourt trebuie restaurat, în plus, adăugă Brigitte. îşi dădu cu demachiant pe faţă şi începu să îşi şteargă machiajul.

— Ştii că nu aş putea să o fac fără tine.

Grace zâmbi.

— De fapt, fetelor, nu cred că o să am de ales.

— Dar, cu siguranţă, Philippe nu te va împiedica să munceşti.

Marie-Hélène luă o perie în mână.

— Ştiu cum sunt bărbaţii, dar el, pur şi simplu, nu e genul ăla.

— Oh, nu din cauza lui Philippe îmi fac griji. Ci a lui *madame* Carré. E un demon când vine vorba să măsoare talia cuiva.

Două săptămâni mai târziu, după ce manechinele ţinuseră un toast cu şampanie în cinstea ei, în *cabine,* supravegheate de Tutu şi de un Ferdinand tare abăut, Grace părăsi *la maison.* Ieşi pe faimoasa uşă principală, îmbrăcată în cadoul de despărţire oferit din partea Casei: o haină verde care i se potrivea de minune, cu gulerul şi manşetele din blană de nurcă.

Grace simţi cum soarele de iarnă târzie îi încălzeşte faţa, inspiră adânc şi se uită înapoi. Spre surprinderea ei, în faţa zidurilor de piatră era un rând de croitorese care zâmbeau. *Madame* Carré o împinse în faţă pe cea mai tânără dintre ele, care îi dărui timid un buchet de lăcrămioare delicate.

— Cu cele mai bune urări, contesă, zise fata.

Grace privi în sus, deasupra frunzelor răsucite din fier forjat negru, încercă să vadă dincolo de geamurile uşilor franţuzeşti, dar, la fel ca în ziua sosirii ei, era imposibil să distingă ce se afla înăuntru. Totuşi, zări o mişcare. O mână apăru; draperia fu dată la o parte. Grace avea lacrimi în ochi când zări o figură corpolentă, îmbrăcată într-un halat alb, ieşind pe balcon. Christian Dior îşi lua la revedere.

Martie

O flăcăruie galbenă tremură scurt, apoi pâlpâi. Grace luă mai multe lemne şi încercă să întreţească focul.

De curând, vremea din Paris se schimbase, devenind sălbatică, după ce multă vreme fusese aproape blândă. îşi puse un pulover pe umeri şi privi distrasă spre Sena biciuită de vânt. în timp ce urmărea râul fremătând sub atacul

violent al ploii de culoarea oțelului, i se păru că tumultul de afară abia dacă era un ecou al neliniștii ei.

Serena, care se juca cu niște cuburi colorate pe podea, începu să o tragă pe Grace de mână, privind spre ușă. *Probabil e sângele de australiancă din ea,* se gândi Grace. *Niciuneia dintre noi nu îi place să fie închisă aici, înăuntru.*

începu să o ajute pe Serena să aşeze câte un cub peste altul – copilului nu îi plăcea nimic mai mult decât să dărâme un turn –, dar gândurile lui Grace erau departe.

Ca o ironie, se afla la Paris, în locul în care tânjise dintotdeauna să fie, având o viaţă care, după foarte multe dificultăţi, semăna mai mult cu finalul unui basm decât cu realitatea. Totuşi, nu se putea gândi decât să se întoarcă la Brookfield. De fapt, chiar în acel moment, şi-ar fi dorit să sară pe un cal iute şi să galopeze lângă pârâu, sub un cer senin, de culoarea cobaltului.

Grace îşi muşcă buza. Poate că vremea mohorâtă o făcea să devină agitată, dar nu asta o frământa. Până la urmă, ploaia avea să se oprească, însă ea avea să fie bântuită de aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese iar şi iar, timp de aproape doi ani. Cine era tatăl Serenei?

Grace jurase să nu-i ascundă copilului ei o informaţie atât de importantă, nici nu îi trecea prin cap să îşi lase odrasla să trăiască într-o minciună, aşa cum fusese ea forţată să trăiască. Dar cum ar putea să-i spună Serenei, cândva, în viitor, că Jack ar putea fi tatăl ei? Şi dacă ar fi făcut asta, cum s-ar fi simţit Philippe? Trădat, cel mai probabil.

Pe de altă parte, poate că Jack avea dreptul să ştie că era posibil ca Serena să fie fiica lui.

— Ce încurcătură, şopti Grace pentru sine.

De curând, aflase de la Charlotte că ea şi Jack aveau un băieţel. Bebeluşul lor şi Serena puteau fi fraţi – complicaţiile păreau să apară una după cealaltă.
Grace îşi masă templele. Povestea ei nu se terminase; mai trebuia scrisă
0 ultimă pagină.
îi dădu fiicei ei o minge roşie şi urmări cum Serena o rostogoleşte, împingând-o veselă. Preţ de o clipă, în timp ce sfera se rotea iar şi iar, Grace avu impresia că zgomotul furtunii de afară se domoleşte. în schimb,
1 se păru că aude freamătul frunzelor de eucalipt şi o voce familiară care şoptea că a sosit timpul să se întoarcă în ţara ei.
La auzul zgomotului făcut de trântirea uşii de la intrare, Grace îşi ridică privirea şi îşi văzu soţul ciufulit, de pe hainele căruia apa se scurgea pur şi simplu pe podea.
— *Ilpleutdes cordes*[1] lzise el, dându-şi o şuviţă de păr ud din ochi. Nu, voi o spuneţi într-un mod mult mai potrivit. Toarnă cu găleata.
— Pe aproape, dragul meu. Oricum, pune-ţi lucrurile în baie înainte să se ude totul. Şi după asta, o să îţi aduc ceva să te încălzeşti.
Philippe reveni, ştergându-se pe cap cu un prosop, apoi bău din paharul de Armagnac pe care Grace i-l oferise.
— E mai bine acum, zâmbi el.
0 ridică pe Serena. O aruncă în sus, apoi o prinse în braţe, iar ea gânguri de plăcere. După câteva minute, ea începu să caşte.
— Ah, *mon petit ange*[2], spuse el în timp ce o îmbrăţişă. E vremea de
— O iau eu, se oferi Grace.

1„Plouă torenţial”, în lb. franceză, în original (n. red.).
2 „îngeraşul meu”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— Nu, îmi place să o adorm eu, zise Philippe.
Când reapăru în sufragerie, avea pe faţă un zâmbet cald.
— Acum am de gând să îi acord toată atenţia mamei fiicei mele, spuse el.
Apoi o trase pe Grace pe canapea şi o sărută îndelung.
— Mmm, delicios, şopti Grace. Cum ţi-a mers azi?
— Destul de bine, de fapt. Chiar îmi place să fiu detaşat în echipa de detectivi a poliţiei din Paris. E mult mai uşor să urmăreşti hoţi de bijuterii decât să descoperi spioni. Sunt mai puţin… hm…
— Duplicitari?
în timp ce Grace pronunţă cuvântul, se simţi zdruncinată de rezonanţa lui.
— Exact. Dar ţie cum ţi-a mers? Acum, când te privesc, pari puţin îngândurată. Te simţi bine, *cherie?* Nu ţi-au revenit greţurile matinale?
— Nu, nimic de felul ăsta, îl asigură Grace.
— Dar atunci?
Ea oftă.
— îmi e dor de casă. De Brookfield, vreau să spun.
— înţeleg.
— Şi mă gândeam…
— *Oui?*
— Mă gândeam la cât de mult ar însemna pentru Olive dacă aş merge cu Serena într-o vizită în Australia. Ştiu că mama abia aşteaptă să o arate prietenelor ei.
— Ăsta e singurul motiv pentru care vrei să mergi acolo? întrebă el.
— Uită-te pe fereastră! spuse ea râzând. Serios vorbind, totuşi, ai dreptate. Mai e ceva. Mai sunt nişte lucruri pe care le am de rezolvat – ştii cât de complicat a fost trecutul meu.
Philippe se încruntă.

— Şi când ar avea loc călătoria asta?

— Păi, dacă plec în Auscralia peste o săptămână, aş putea să stau cu mama o vreme şi m-aş întoarce la Paris cu mult înainte de naşterea acestui micuţ.

— Mi-ar fi teribil de dor de tine!

— Oh, Doamne, şi mie mi-ar fi, zise ea, întinzând mâna ca să mângâie chipul atrăgător al soţului ei. Dar ştiu că trebuie să fac asta.

— Atunci, nu mai am deloc timp de pierdut.înainte să pleci, nu trebuie să ratez nicio ocazie să îţi arăt cât de mult te iubesc.

Philippe luă puloverul de pe umerii lui Grace şi începu să-i desfacă bluza. O sărută iar şi iar, de parcă voia să îi reţină gustul şi felul în care îi simţea buzele sărutând-o.

— Nu vreau să te grăbesc, zâmbi Grace. Dar, înainte să fim întrerupţi, cred că ar trebui să îţi scot hainele.

Curând, amândoi erau dezbrăcaţi, unul în braţele celuilalt, în faţa flăcărilor pâlpâitoare.

— îţi mai aduci aminte prima dată când am făcut dragoste? o întrebă Philippe, în timp ce îi mângâia sânii care se măriseră şi pântecul care se rotunjise puţin. Atunci nu credeam că ai putea fi mai irezistibilă, dar aşa cum arăţi acum – Doamne, nu pot să cred cât de mult te doresc.

Făcură dragoste cu o intensitate dulce, faptul că se cunoşteau intim atât de bine le sporea plăcerea. Precum o pereche de dansatori care se potrivesc perfect, se mişcară în acelaşi ritm interior până ce, împreună, atinseră punctul culminant al pasiunii lor.

în timp ce stăteau nemişcaţi, trupurile lor îmbrăţişate fiind scăldate în lumina aurie a focului, Philippe zise:

— Un singur lucru îţi cer să-mi promiţi.

— Care?

Vreau ca, după ce vei rezolva acele lucruri, să te întorci la mine.CAPITOLUL 56
Sydney, aprilie 1951

Hotelul Australia era exact aşa cum şi—1 amintea Grace. Acelaşi hol strălucitor din marmură, înţesat cu oglinzi, aceeaşi voioşie a clienţilor care veneau şi plecau.

— Bine v-am regăsit, doamnă Boyer... sau preferaţi contesă, de data aceasta? întrebă managerul, dând mâna cu ea. încă îmi aduc aminte prima dată când aţi venit la hotelul nostru, dar pe atunci lucram la recepţie, iar dumneavoastră eraţi domnişoara Woods.

— Cu trecerea timpului, presupun că e din ce în ce mai dificil să ţineţi evidenţa tuturor persoanelor care se perindă pe aici, zise Grace degajat. Aşa că aş prefera să nu complicăm lucrurile, adăugă ea cu un zâmbet. Sunt mai mult decât fericită să fiu doamna Boyer, să ştiţi.

Cufundându-se într-un fotoliu luxos din apartamentul ei, Grace fu din nou izbită de familiaritatea reconfortantă a tot ce o înconjura: draperiile, tapiseria somptuoasă, culorile de pe pereţi – toate erau neschimbate.

O bătaie în uşă îi întrerupse starea contemplativă.

— Trebuie să fie room-service-ul. Sper să nu o trezească pe Serena, spuse Olive, grăbindu-se către uşă.
în vreme ce stăteau la o măsuţă, bând ceai şi mâncând nişte sandviciuri cu sparanghel, Grace observă chipul neliniştit al mamei ei.
— E totul în regulă, mamă?
Olive scoase o batistă din buzunar şi începu să o mototolească cu degetele.
— Nu eram sigură când ar fi momentul potrivit să-ţi spun, mai ales că eşti însărcinată, zise ea, dar presupun că şi acum aş putea.
Grace se întinse peste masă şi atinse mâna mamei ei.

— Nu eşti... nu eşti bolnavă, nu?
— Nu e vorba despre mine, zise mama sa.
— Atunci despre cine?
— Despre Jack.
Olive împături batista îngrijit.
— Gracie, nu mi-e uşor să-ţi spun asta. A murit.
— Nu!
Prietenul ei din copilărie, fostul ei soţ şi posibilul tată al Serenei murise! Grace simţi un gol în stomac. Crezu că o să i se facă rău.
— Ce s-a întâmplat?
— Se întorcea la Merindah după ce... ei bine, presupun că băuse destul de mult în Parkes, se încruntă Olive. Poliţia a spus că a virat brusc – poate ca să evite un cangur de pe şosea. Se întuneca, aşa că i-ar fi fost greu să vadă ce era în faţă. S-a izbit de un copac. Era aşa de tânăr! E o mare pierdere şi e incredibil de nedrept. Când mă gândesc la toate lucrurile prin care a trecut omul ăsta! A scăpat cu viaţă din război, când se trăgea în avioanele pe care le pilota, deasupra Canalul Mânecii... doar pentru a muri aşa!
Grace încercă să vorbească, dar nu reuşi.
— Cred că ar trebui să mai bei puţin ceai, zise mama ei.
în continuare năucită, Grace o privi pe Olive turnând dintr-un ceainic de porţelan.
— Accidentul lui Jack, spuse ea, când s-a petrecut?
— Când erai încă pe vapor. înmormântarea a fost acum trei zile. A fost cumplit.
Olive îşi şterse ochii.
— Poţi să-ţi închipui în ce stare groaznică era familia Osbourne.
Grace nu se putea gândi decât la Charlotte – la suferinţa şi la durerea
ei, la cât de singură se simţea, probabil.

— Mamă, trebuie să plecăm devreme mâine-dimineaţă, zise ea. Trebuie să mă văd cu Lottie.

Brookfield

După-amiaza târziu, după o lungă călătorie cu trenul până în Parkes şi apoi cu maşină, pe drumul prăfuit către Brookfield, Grace putu în sfârşit să pornească spre Merindah. Merse la grajduri ca să îl caute pe Bill Gleason.

— Aşadar te-ai întors, zise el cu o jumătate de zâmbet, fără să încerce să ascundă cât de bucuros era să o vadă din nou pe Grace.

— M-am gândit că era cazul, răspunse ea. Nu se pune problema să călăresc momentan, dar mă întrebam dacă aş putea împrumuta vreo ma-

— Mai ştii să conduci o camionetă? întrebă Gleason cu o expresie jovială pe chipul lui înăsprit.

Grace râmji.

— Aşa şi-aşa.

— Păi, tocmai am primit un model nou de la Holden.

Îi aruncă un rând de chei lui Grace.

— Mă bucur să te văd din nou, Grace.

— Şi eu pe tine, Bill.

Grace conduse repede către Merindah, traversând câmpurile familiare cu grâu şi păşunile presărate cu oi. îşi pierduse obişnuinţa de a conduce, mai ales pe drumurile de ţară neasfaltate şi pline de pietriş, dar, în timp ce se chinuia pe terenul accidentat, se tot gândea la moartea lui Jack şi la ce ar putea însemna asta.

Era o tragedie şi o pierdere de neconceput pentru Charlotte – asta era de la sine înţeles. Dar Grace era totodată dureros de conştientă că Serena nu va avea niciodată ocazia să îl vadă – şi cu atât mai puţin să ajungă să îl cunoască – pe bărbatul care era posibil să fi fost tatăl ei.

Când ajunse la Merindah, auzi ţipătul ascuţit al papagalilor galah, roz şi gri, când începură să cânte în eucaliptul înalt, odată cu lăsarea serii. După ce închise poarta, se opri un moment şi privi gospodăria. Petrecuse mai mult de doi ani acolo, dar nu o considerase niciodată casa ei. Când plecase, Grace îi spusese lui Jack că nu se va mai întoarce niciodată, şi totuşi se afla acolo. Nu îşi închipuise în niciun caz că s-ar întoarce în astfel de împrejurări. Grace clătină din cap. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă Jack s-ar fi căsătorit de la început cu Charlotte.

O zări atunci pe draga de Lottie, care ieşi alergând pe uşa principală. Era la fel frumoasă, dar arăta palidă şi tensionată. Cele două femei se îmbrăţişară.

— Nici nu-ţi pot spune cât de mult mă bucur că eşti aici.

Charlotte încercă să îşi ascundă lacrimile.

— A fost un coşmar.

Cele două prietene intrară în sufrageria întunecată.

— O să aprind lumina, zise Charlotte, şi o să pun nişte gin tonic.

Aduse băuturile şi se aşeză lângă Grace, pe canapea.

— De când Jack...

— De la accident, cred că nu am făcut nimic altceva decât să stau pe întuneric, gândindu-mă. Ei bine, am băut câteva din astea...

Charlotte arătă către paharul ei.

— Şi P'âng-

— Unde e copilul tău?

— Nu mă pot descurca în perioada asta cu Michael.

Buza de jos îi tremura.

— Are grijă mama de el, la Oakhill.

— Nici nu-mi pot închipui cât de oribil a fost să-l pierzi pe Jack aşa, spuse Grace cu blândeţe. Dar poate că ţi-ar fi mai bine dacă mama ta ar avea grijă de Michael aici, la Merindah?

Charlotte nu răspunse.

— îmi pare rău, Lottie, voiam să spun atunci când va fi momentul potrivit, zise Grace. Mă gândeam doar că ţi-ar aduce puţină alinare dacă l-ai avea aproape pe fiul tău, mai ales că e fiul lui Jack.

Charlotte păşi către tava cu băutură şi îşi umplu paharul cu gin tonic.

— Am omis să-ţi spun ceva în scrisoarea pe care ţi-am trimis-o, rosti ea. Referitor la Michael.

Grace se uită neliniştită la prietena ei.

— La ce te referi?

— Nu e al lui Jack.

— Doar nu vrei să spui că a fost...

— Altcineva? Nu, nimic de genul ăsta. Jack nu putea să facă copii. Charlotte dădu din umeri.

— Credeam că ştii.

Grace lăsă jos atât de brusc paharul din care nu apucase să bea, încât lichidul îi stropi partea din faţă a rochiei, lăsând un model umed şi neregulat.

— Nu a zis niciodată nimic despre asta, spuse ea.

— Mai ţii minte accidentul lui din război? întrebă Charlotte.

— Da.

Grace îşi aduse aminte de scrisoarea glumeaţă pe care Jack i-o trimisese după accident.

— Mereu a vorbit despre el ca despre o aventură nostimă.

— A fost ceva grav.

— A rămas cu cicatricele alea... Grace se încruntă.

Charlotte luă o gură din băutura ei, apoi adăugă:

— Se pare că atunci când i-au văzut rănile, doctorii din Anglia l-au anunţat, în termeni destul de demodaţi, că deşi

totul avea să „funcţioneze bine” în continuare, nu va putea niciodată să facă un copil.

O privi pe Grace.

— Chiar dacă Jack a făcut un test care a confirmat opinia doctorilor, el a continuat să spună că e o prostie. în adâncul lui, totuşi, cred că a ştiut mereu că ei aveau dreptate.

Grace era copleşită. în sfârşit, avea un răspuns; după toată suferinţa, după toate nopţile pe care le petrecuse frământându-se, acum ştia cu certitudine că Philippe era tatăl Serenei. Dacă bietul şi tulburatul Jack ar fi fost în stare să împărtăşească această povară oribilă, ar fi evitat atât de multe chinuri! Dacă nu ar fi ţinut secret adevărul...

— Pentru un om ca Jack, probabil că a fost un lucru devastator, spuse ea. Poate că de aceea era atât de furios!

— Foarte probabil, oftă Charlotte. Eu am aflat doar datorită unei remarci întâmplătoare pe care a făcut-o şi, chiar şi atunci, a trebuit să scot cu cleştele cuvintele de la el. A zis că era umilitor, că nu era cu nimic mai bun decât un animal castrat.

Grace scrută figura lui Charlotte.

— Aşa că l-aţi adoptat pe Michael, zise ea.

— Da.

— Şi... o să-i spui asta?

— Nu ştiu, zise Charlotte încet. Probabil că nu.

Grace o strânse de mână pe prietena ei.

— îmi închipui că nu e o decizie uşoară.

Mai 1951

Cele două femei erau aşezate una lângă cealaltă pe veranda spaţioasă din Brookfield, pe aceleaşi scaune de răchită care erau acolo de ani de zile. Serena stătea în poala lui Grace, care era conştientă de mişcările ritmice ale micuţului trup al fiicei ei adormite.

— Dă-mi-o mie, drăguţa de ea, spuse Olive. Nu poţi să te simţi confortabil în starea ta dacă stă aşa întinsă peste tine.

Fetiţa cu păr negru abia dacă tresări când Grace o puse în braţele lui Olive.

— Serena se simte minunat aici, mamă.

— Normal, zise Olive. Mai ţii minte cum a râs când a auzit prima dată pescăruşii kookaburra? Şi cum a alergat după şopârla aceea!

Ca prin magie parcă, aceste evenimente mărunte se transformau deja în amintiri preţuite. *Draga mea mamă*. încă se îngrijea de înfăţişarea ei. Chiar şi acum, cu nepoata ei în braţe, Olive purta noua rochie în alb şi albastru de la domnişoara Louise, îmbrăcată în cinstea ultimei lor seri petrecute împreună.

Grace observă că Olive devenise tăcută. Privea printre florile de iasomie către un punct din depărtare. Grace bănui că se gândea la Alfred. Sau poate că Serena îi amintea de absenţa unui alt copil drag.

în vreme ce nori roz-aurii se adunau pe cerul care se întuneca, Grace se gândea la înţelepciunea pe care o căpătase de când călătorise în jurul lumii, în Oraşul Luminilor. Acum era o cunoscătoare a lumii strălucitoare a modei *haute couture*. Cât despre politica internaţională – trebuia să recunoască faptul că avusese parte de un curs intensiv. Fusese la operă şi la baluri fabuloase, mâncase la cele mai rafinate restaurante din Paris, făcuse cunoştinţă şi socializase cu cei mai bogaţi, cu cei mai faimoşi şi cu cei mai infami dintre oameni.

învăţase lecţiile grele ale vieţii: despre complexitatea identităţii; despre adevăruri ascunse în spatele secretelor şi

minciunilor; despre provocările aduse de decizii grele, într-o lume plină de certitudini vagi şi infinite nuanţe de gri.

Grace făcuse şi alte descoperiri: existau nenumărate moduri în care curajul putea să se manifeste. Cum ar fi, de exemplu, să iubeşti cu adevărat un bărbat. Şi cel mai important lucru era că destinul unei persoane nu depindea de un nume, fie că era Wood sau Woods, Dubois, Osbourne, Boyer sau chiar – zâmbi ea – contesa de Andoise.

Grace îşi privi copilul adormit. Crezuse că era esenţial să ştie identitatea tatălui Serenei. Totuşi, aproape imediat ce obţinuse această informaţie, începuse să pună la îndoială relevanţa ei.Philippe se dovedise mai înţelept decât ea. Dar el ştia deja că rolul de părinte era o chestiune care nu ţinea pur şi simplu de biologie. Acum ştia şi ea că părinte putea fi un proprietar de fermă elegant, care galopase alături de copilul lui pe păşunile prăfuite, un negustor de cai, care îl învăţase pe acelaşi copil să cânte la pian, o femeie de la ţară care îi arătase lumea emoţionantă a modei *haute couture* şi, desigur, o mai învăţase şi modul corect de a pune glazură pe prăjituri.

Grace îşi aminti de acea zi însorită de la Charincourt, când, în grădina de legume, bătrânul Claude înclinase din cap şi îi spusese: „Ştii că ai doar o mamă!”

Dar asta nu era adevărat. Era mai norocoasă decât majoritatea oamenilor.

Am fost binecuvântată, se gândi ea, *binecuvântată să fac parte din viețile a patru oameni remarcabili*. într-o zi, jură ea, când Serena şi copilul ei nenăscut aveau să poată înţelege, avea să le spună povestea vieţii ei, despre cum a ajuns să aibă două perechi de părinţi şi despre ce au făcut ei din dragoste pentru ea.

Grace inspiră aroma dulce şi înţepătoare a eucalipţilor, ascultând bâ- zâitul tot mai stins a însectelor. Mingea roşie a soarelui începu să alunece dincolo de orizont. Era destulă lumină încât să observe culorile strălucitoare ale papagalilor rosella, care se roteau pe cerul nemărginit al Australiei.NOTA AUTOAREI

„O coincidenţă este un mic miracol!”
Citat atribuit lui Albert Einstein

Cartea *Modelul din Paris* a avut ca sursă de inspiraţie oameni şi evenimente

în vreme ce serveam ceaiul în grădina înmiresmată a dragii mele prietene „5”, ea mi-a dezvăluit tragedia care a marcat viaţa

frumoasei şi energicei sale mame, Grace Woods. „5” mi-a spus că, după mai multe tragedii care s-au petrecut simultan, nou-născuta Grace a fost dată unui proprietar de fermă bogat şi soţiei lui de către prietenul lor neobişnuit, un om pasionat de călărie, care ştia să cânte şi la pian. Mi-a explicat că un singur detaliu a uşurat procesul acestui eveniment extrem de personal. Datorită unei coincidenţe extraordinare, a fost necesară doar adăugarea unei singure litere la numele de familie al copilului.

Subiectul m-a captivat imediat şi am început să îmi închipui diversele moduri în care aceste împrejurări remarcabile ar fi putut avea un impact asupra copilului, care a ajuns un renumit manechin. M-am hotărât repede că, din moment ce Grace, Reuben, Alfred şi Olive au existat cu adevărat, trebuia să le folosesc numele lor reale. Totuşi, *Modelul din Paris* rămâne o lucrare de ficţiune. De exemplu, deşi Grace s-a căsătorit cu un băiat din zonă, care a devenit mai târziu un as al aviaţiei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, el nu a fost Jack Osbourne

.Multe alte personaje descrise în carte au existat. De asemenea, multe dincre întâmplările relatate — inclusiv încercarea disperată a lui Reuben de a-şi hrăni bebeluşul înfometat cu o pipetă – chiar au avut loc. Acestea informaţii sunt prea numeroase pentru a fi înşiruite, însă cititorii ar putea fi interesaţi să afle următoarele detalii.

New Look, colecţia creată de Christian Dior, care a ajuns pe prima pagină a ziarelor, a fost iniţial prezentat la David Jones în Sydney în seara de 31 iulie 1948. în mod uimitor, a fost pentru prima dată când colecţia a fost prezentată în afara Parisului. Dior i-a complimentat pe australieni că au „o perspectivă mai luminoasă şi mai curată" decât cea a popoarelor „obosite" din Europa. Femeile pe care le-am descris în roluri principale în atelierul lui sunt toate personaje istorice reale: doamnele Raymonde, Carré, Luling, Beguin, Bricard şi Tutu (baroana de Turckheim). La *maison* era angajat şi un portar distins pe nume Ferdinand.

Poate că numărul mare de persoane deja faimoase sau pe cale de a deveni astfel, care au ajuns la Paris imediat după sfârşitul războiului, ar putea părea incredibil, totuşi trebuie ţinut cont de faptul că, după ce Parisul a fost practic închis în timpul lungilor ani de ocupaţie nazistă, oraşul – cu frumuseţile lui unice şi seducătoare – a devenit dintr-odată accesibil tuturor.

Spre deosebire de Londra şi de multe alte mari centre europene, Parisul nu a fost bombardat în mod susţinut de către germani. Spre sfârşitul anilor 1940, frumuseţea neştirbită a oraşului, alături de devalorizarea francului şi – imediat ce roadele Planului Marshall au început să se vadă – înflorirea restaurantelor, a barurilor şi a faimoaselor cafenele au devenit un veritabil magnet pentru cetăţenii francezi care se întorceau acasă şi pentru o mulţime de vizitatori străini, nerăbdători să cunoască oraşul. Artişti, scriitori şi filozofi, vedete de film, bogătaşi şi moştenitoare ale unor averi fabuloase, aristocraţi britanici şi diplomaţi americani – cu toţii s-au îngrămădit la Paris. Oraşul Luminilor era irezistibil şi nimic nu

simboliza mai bine farmecul lui extravagant decât o rochie creată de Christian Dior.

Prinţesa Margaret a vizitat atelierul pentru prima dată în 1948, dar părinţii ei au considerat că rochia de bal fără bretele pe care o alesese era prea provocatoare pentru fiica lor de optsprezece ani. Spectaculoasa rochie albă, care lăsa la vedere 372
umerii goi, creată mai târziu de Christian Dior pentru prinţesă, nu a fost însă purtată până la aniversarea ei de douăzeci şi unu de ani. Mulţi ani mai târziu, a descris-o ca fiind „rochia mea preferată".

Pe lângă prinţesa Margaret, Ducesa de Windsor, contesa de Ribes, vicontesa de Noailles, Eva Peron, Pamela Churchill (fosta noră a faimosului prim-ministru al Marii Britanii în vremea războiului) şi Rita Hayworth, o mulţime de alte femei celebre – de la prim-balerina Dame Margot Fonteyn până la actriţa Marlene Dietrich, născută în Germania – au fost cliente entuziaste ale lui Dior.

Eva Peron chiar a spus: „Spaima mea cea mai mare e că voi fi dată uitării."

Detaliile prezentate de Ferdinand despre somptuoasa recepţie de nuntă a Ritei Hayworth, după ce s-a căsătorit cu prinţul Aly Kahn în 1959, sunt relatări fidele ale persoanelor care au luat parte la petrecere.

În acelaşi an, Jacqueline Bouvier, viitoarea Jackie Kennedy Onassis, a locuit la contesa Germaine de Renty cât timp a studiat la Sorbona.

Atât contesa de Renty, cât şi sora lui Christian Dior, Catherine (după care a fost denumit parfumul *Miss Dior),* au fost închise în renumitul lagăr de concentrare de la Ravensbriick, drept urmare a activităţilor lor în cadrul mişcării de rezistenţă.

Evangeline Bruce a fost tânăra soţie, o femeie extraordinar de elegantă, a lui David Bruce, ambasadorul Statelor Unite în Franţa între 1949 şi 1952. Ea a fost însărcinată cu elaborarea dosarelor personale pentru mai mulţi agenţi secreţi în timpul

şederii ei la Londra, pentru OSS (Office of Stragetic Services, Oficiul de Servicii Strategice) care, după cum s-a menţionat, a fost precursorul CIA.

Julia Child, şi ea angajată în timpul războiului de OSS, deşi mult mai cunoscută pentru cărţile ei inovatoare despre gastronomia franţuzească, a locuit la Paris cu soţul ei, Paul, diplomat din Statele Unite, în 1949. Acesta a fost şi anul în care a început să studieze la celebra şcoală culinară Cordon Bleu.

Contele fitienne de Beaumont era renumit pentru elegantele lui baluri costumate, dintre care câteva au fost menţionate în carte. El a organizat prima mare *fete* postbelică, Balul Regilor şi al Reginelor, în 1949. Au fost prezentate identităţile unor invitaţi şi descrierile costumelor lor.

Coco Chanel a stârnit oprobriul public din cauza asocierii ei cu naziştii. Totuşi, s-a întors, până la urmă, la Paris şi, în 1954, la mai mult de şaptezeci de ani, a 373lansat o nouă colecţie la atelierul ei de pe rue Cambon. întocmai cum prezice Brigitte în paginile acestei cărţi, ea s-a bucurat apoi de o largă recunoaştere, delictele ei fiind aparent uitate.

Pablo Picasso a fost un susţinător important, din punct de vedere financiar, al Partidului Comunist din Franţa. *L'Humanité* a raportat că a donat un milion de franci numai în 1949.

Generalul Charles de Gaulle, care se temea că Franţa postbelică avea să devină o republică sovietică, a declarat: „Dacă Franţa se prăbuşeşte, se va prăbuşi fiecare ţară din Europa de Vest şi tot continentul va deveni comunist."

Jurnalistul Malcolm Muggeridge, pe atunci spion britanic, a oferit informaţii despre infiltrarea sovieticilor în guvernul francez încă din 1944. Din păcate, acestea au ajuns la superiorul său, Kim Philby, care era el însuşi un agent dublu.

Iosif Stalin a ordonat personal eliminarea mai multor conducători străini care erau opozanţi ai comunismului. Cunoscutul Departament 13 al KGB-ului, supranumit Directoratul de Sarcini Speciale, era cel care se ocupa cu executarea

Scena în care Grace primeşte flori din ce în ce mai extravagante de la Giscard Orly a fost inspirată de zvonurile conform cărora politicianul stalinist Maurice Thorez, care avea o aventură amoroasă cu Marie Bell, de la Comédie-Française, îi trimitea acesteia în mod regulat buchete imense de flori, ale căror costuri erau exorbitante.

Episoadele care se referă la portretul dispărut al Ioanei d'Arc de la mănăstirea Sainte Jeanne au fost inspirate de faptul că un tablou extraordinar al lui Rembrandt, reprezentând un înger, a fost furat de naziști dintr-un castel francez în timpul celui de-al

Doilea Război Mondial. Spre deosebire de tabloul de la mănăstire,
totuși această operă de artă nu a fost niciodată recuperată.

Se estimează că imediat după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial cel puţin douăzeci de mii de franţuzoaice *(les tondues*) au îndurat teroarea şi infamia de a fi rase în cap. în plus, deseori femeile erau dezbrăcate, bătute, unse cu smoală, însemnate cu svastici şi umilite în public. Istoricul Antony Beevor a numit aceste fapte „echivalentul violării de către învingător”.Guvernul federal din Australia nu a emis paşapoarte femeilor australiene căsătorite fără permisiunea scrisă a soţului până în 1983.

Aproape toate locurile menţionate în *Modelul din Paris* au existat. Maxim's, *Le Tour d'Argent, Café de Flore, Le Lido* şi *Folies Bergère* exista şi în ziua de azi, precum şi imobilul de pe rue Dauphine, de la numărul 25, deşi e posibil ca priveliştea de la ferestrele lui să fie destul de diferită. *Le Chat Noir* şi *La Voiture Foile* sunt inspirate de cluburi de noapte asemănătoare, populare în Parisul de la sfârşitul anilor 1940; Charincourt este un amalgam al mai multor castele de pe Valea Loarei; marile ferme de oi şi de grâu Brookfield, Merindah şi Oakhill sunt şi ele inspirate din alte proprietăţi similare.

Baza aeriană RAAF din apropierea oraşului Parkes a devenit funcţională abia în 1941, puţin mai târziu decât perioada menţionată în carte, când l-am trimis pe Jack să îşi facă instrucţia.

Mottoul de la începutul cărţii este un citat din opera lui Simone de Beauvoir, *Al doilea sex,* publicată la Paris în acel an memorabil, 1949. în ea, autoarea le îndeamnă pe femei să conteste mitul că „esenţa” lor modestă şi supusă nu poate fi pusă la îndoială şi, în schimb, să se avânte să trăiască vieţi care nu sunt definite de gen. Nu ştiu dacă Grace a citit vreodată cartea lui Simone de Beauvoir, dar nu

A.J.**MULŢUMIRI**

Aş vrea să-i aduc un omagiu special lui Grace Woods (1 septembrie 1922 – 27 aprilie 2013). Nu numai că mi-a stârnit imaginaţia, dar mi-a cucerit şi inima.

Editoarea mea, Anna Valdinger, m-a copleşit cu entuziasmul ei. Sunt extrem de recunoscătoare pentru competenţa ei fantastică şi pentru faptul că m-a susţinut

Mulţumirile mele se îndreaptă şi către echipa de la HarperCollins, inclusiv către toţi cei din echipa de redacţie, de design, de promovare şi de vânzări care au lucrat la *Modelul din Paris,* cu menţiuni speciale pentru managerul de campanie Lucy Inglis şi pentru managerul Kerry Armstrong; mulţumirile mele designerului Hazel Lam pentru faptul că a creat o copertă minunată, care îmi reflectă cu adevărat ideile; de asemenea, le mulţumesc lui Nicola O'Shea şi lui Dianne Blacklock, pentru că mi-au citit cu atenţie manuscrisul, şi lui Scott Forbes, pentru atenţia minuţioasă cu care s-a aplecat atât asupra textului, cât şi asupra producţiei.

Mulţumiri mele speciale îi sunt adresate Fionei Daniels, prietena mea cu ochi de vultur şi mentorul care m-a inspirat.

De asemenea, am apreciat pe deplin consilierea înţeleaptă a agentului meu, Catherine Drayton.

Cartea aceasta nu ar fi fost niciodată scrisă fără generozitatea şi încrederea lui Sharyn Storrier Lyneham şi a familiei ei. Sunt recunoscătoare, de asemenea, pentru sfaturile experte pe care mi le-a oferit soţul ei, dr. Robert Lyneham.

Îi îmbrăţişez călduros pe primii cititorii ai cărţii şi prietenii apropiaţi: Susan Williams, Jane de Teliga şi Lyndel Harrison, care, alături de frumoasa mea soră, Anna Reoch, mi-au oferit sfaturi utile şi buna lor dispoziţie în timp ce scriam.

Pe parcursul documentării mele pentru această carte, am avut ocazia să vizitez trei expoziţii retrospective uluitoare, care au marcat aniversarea a şaptezeci de ani de la înfiinţarea Casei Dior: mai întâi, la Paris, în 2017, la Musée des Arts Décoratifs; mai târziu, în acelaşi an, la National Gallery of Victoria, din Melbourne; şi la

Muzeul V&A din Londra, în 2019. S-ar putea spune că am devenit un mare fan al expoziţiilor Dior internaţionale!

Ar fi imposibil să menţionez toate cărţile pe care le-am consultat, dar printre cele care mi-au fost de cel mai mare ajutor se numără următoarele: *Paris After the Liberation,* de Antony Beevor şi Artemis Cooper; *Les Parisiennes: How the Women of Paris Lived, Loved and Died in the 1940s,* de Anne Sebba; *Parisians: An Adventure History of Paris,* de Graham Robb; *Dior by Dior: The Autobiography of Christian Dior*, de Christian Dior; *Dior in Vogue,* de Brigid Keenan; *Christian Dior: The Man Who Made the World Look New,* de Marie-France Pochina; *Mes Années Dior: L'esprit d'une époque,* de Suzanne Luling; *Christian Dior,* de Richard Martin şi Harold Koda; *Dressed to Kill: 100 Years of Fashion,* publicată de Galeria Naţională din Australia; *Le Musée Christian Dior; Granville,* publicată de Connaissance des Arts; *Christian Dior: The Magic of Fashion,* publicată de Muzeul Powerhouse; *Jacqueline Kennedy Onassis: A Life Beyond Her Wildest Dreams,* de Darwin Porter şi Danforth Prince; *Diana Cooper,* de Philip Ziegler; *Chanel,* de François Baudot; *The World of Coco Chanel: Friends, Fashion, Fame,* de Edmonde Charles-Roux; *Châteaux of the Loire Valley,* de Alexis Averbuck, Oliver Berry, Jean-Bernard Carillet şi Gregor Clark; *În Vogue: Sixty Years of Celebrities and Fashion from British Vogue,* de Georgina Howell; şi *The Weekly,* de Denis O'Brien

.Familia mea şi, în special, minunaţii mei copii, Arabella şi Bennett, m-au încurajat foarte mult. Asemănător modului în care Olive a crescut-o pe Grace, frumoasa mea mamă, Sybil, mi-a împărtăşit pasiunea ei pentru moda *haute couture*. Sprijinul soţului meu, Philip, şi bucuria pe care i-o aduce munca mea înseamnă totul pentru mine. Nu ştiu dacă o să mă credeţi sau nu, dar trebuie să mărturisesc că, abia după ce lucrasem destul de mult la această carte, mi-am dat seama că, fără să vreau, îi dădusem irezistibilului protagonist numele soţului meu, în varianta acestuia din limba franceză.

în sfârşit, dar nu in cele din urmă, mulţumirile mele se îndreaptă către cititorii mei: vă mulţumesc pentru e-mailurile, mesajele şi scrisorile voastre frumoase, pentru că participaţi la evenimente, pentru că îmi puneţi întrebaţi extraordinare şi, în mod deosebit, pentru că îmi împărtăşiţi propriile poveşti. *Modelul din Paris* a luat naştere datorită unuia dintre voi

.*Cuprins*

Prolog..... *9*

CARTEA ÎNTÂI. La débutante..... 11

CARTEA A DOUA. La mannequin..... 109

CARTEA A TREIA. La femme..... 273

Nota autoarei..... 371

Mulţumiri 37

ALEXANDRAJOEL.

este o scriitoare australiană care a lucrat ca editor pentru Harper's Bazaar şi pentru Portfolio, colaborând însă cu multe alte publicaţii notabile din ţara sa, precum The Australian, Sydney Morning Herald, Good Weekend Magazine, Cleo etc. Dintre lucrările sale amintim Parade: The Story of Fashion in Australia (1984) şi Best Dressed: 200 Years of Fashion in Australia (1998), două lucrări de referinţă despre evoluţia modei in Australia, precum şi Rosetta: A Scandalous True Story (2017), romanul său de debut ale cărui drepturi de ecranizare au fost achiziţionate de un important studio de producţie american; The Paris Model (2020; Modelul din Paris, Nemira, 2021) şi The Royal Correspondent (2021).Uneori trebuie să pierzi totul pentru a ***te regăsi...***

Un roman inspirat de o poveste reală despre iubire, trădare şi secrete de familie.

Crescută la o fermă din Australia, superba Grace Woods e nevoită să înceapă o nouă viaţă în tulburătorul Paris postbelic. Ajunsă un model de succes pentru Christian Dior, recent declaratul „rege al modei", ea va face cunoştinţă cu prinţese şi conţi, cu artişti şi diplomaţi, iar printre prietenii săi se vor număra personalităţi legendare precum Pablo Picasso, Julia Child saujackie Kennedy. Dar, când se îndrăgosteşte de şarmantul Philippe Boyer, viaţa lui dublă, trecutul şi minciunile lui îi vor da tinerei lumea peste cap.

Modelul din Paris este cartea perfectă pentru toţi cei care iubesc romanele semnate de Natasha Lester şi Dinah Jefferies.
„AlexandraJoel este o povestitoare fascinantă!”

[1] „Bună ziua. [...] Sunt noul manechin din Australia”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[2] „Domnişoară”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[5] „Portar, paznic, administrator”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[1] „Pe curând”, în lb. franceză, în original (n. red.).
['] „Nu, nu, nu”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[2] „Micuţa mea”, în lb. francezi, în original (n. red.).
[2] „Un moment”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[3] „Delicioasă”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[4] „Poftă bună”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[5] „Mulţumesc mult”, in lb. franceză, în original (n. red.).
„Castele”, în lb. franceză, în original (n. red.). „Ce dezastru!”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] William Shakespeare, *A douăsprezecea noapte, sau Ce doriţi,* traducere din limba engleză de Mihnea Gheorghiu, apud William Shakespeare, *Opere complete,* ediţie îngrijită şi comentarii de Léon D. Leviţchi, note de Virgiliu Ştefanescu-Drăgăneşti, Editura Univers, Bucureşti, 1986, vol. V, pp. 238-239 (n. red.).
[' „Coordonatoarea departamentului tehnic”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[2] „Cea dintâi”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[2] „întorceţi-vă”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[1] „Ei bine”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[' „Cabina”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[4] „Sânge-rece”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] Model de țesătură numit și „piciorul cocoșului” în limba română, realizat în două culori, cel mai adesea alb-negru (n. red.).

[2] Machetă pentru produsul final, realizată din pânză simplă, ieftină (n. red.).

[1] „Nimic”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] „Minunată, fermecătoare”, în lb. franceză, în original (n. red.).

„Răzvrătit, rebel”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[‘] „Bună seara”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] „Pe mâine!”, în 1b. franceză, în original (n. red.).

[3] „Stilul francez de viață”, în 1b. franceză, în original (n. red.).

[1] „La țintă!”, în 1b. franceză, în original. Sensul expresiei este de a sublinia că cineva are dreptate, iar conlocutorul nu are un contraargument clar (n. red.).

[1] „Carrière”, în 1b. franceză, în original (n. red.).

[‘] „Tocană de vită”, în lb. franceză, în original; un fel tradițional de mâncare (n. red.).

[‘] „Epurarea sălbatică”, în lb. franceză, în original, a reprezentat, începând cu 1944, modul în care erau pedepsite femeile găsite vinovate de colaborarea cu forțele de ocupație naziste (n. red.).

[2] „Capetele rase”, în lb. franceză, în original, era denumirea dată femeilor vinovate de colaboraționism cu naziștii care erau umilite public, fiind rase în cap, astfel încât trădarea lor să fie ușor recunoscută de toată lumea (n. red.).

[‘] „Iluzie optică”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[2] Fel de mâncare clasic din gastronomia franțuzească constând din calcan pane, prăjit în unt. Se spune că a fost primul fel de mâncare pe care l-a gustat Julia Child la sosirea ei în Franța (n. red.).

[1] Joc originar din sudul Franței ce constă în aruncarea unor bile de metal cât mai proape de o țintă (o bilă din lemn, colorată, de dimensiuni mai mici) (n. red.).

[2] Petrecăreț, om cu o viață luxoasă (n. red.).

[1] „Marea petrecere”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[2] „Dumnezeule!”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] „Vechiul Regim”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] „Mic scandal”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] „Femeie fatală”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[2] Aici, cu sensul de articol de îmbrăcăminte (n. red.).

[1] „Scuzați-mă!”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] „La *Voiture Foile*, vă rog!”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] „Dimpotrivă”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[1] „Noroc”, în lb. franceză, în original (n. red.).

[2] „La mulți ani de Ziua Națională!”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[1] „Cârn”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[' „Poftă de viață”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[1] „Cavaleri”, in 1b. franceză, în original (n. red.).
[1] „într-adevăr”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[' „Priviți piesa de rezistență”, în lb. franceză, în original (n. red.).
[2] „Vai! Este magnific!”, în lb. franceză, în original (n. red.).